

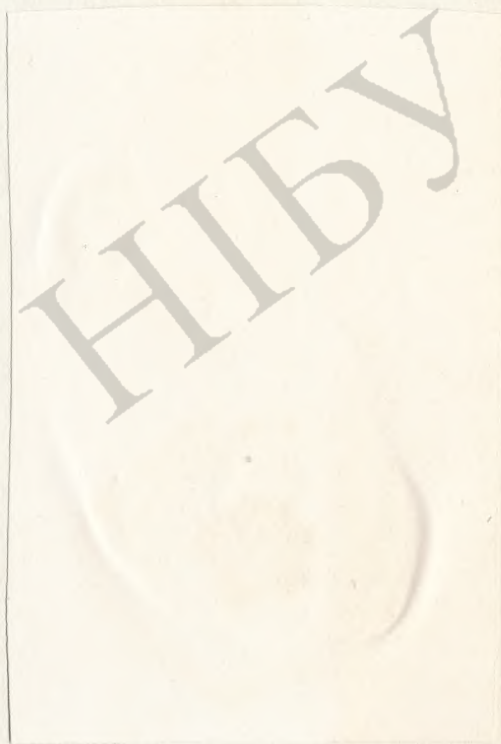
ШКОЛЬНА БІБЛІОТЕКА

Г-855

h. Spirrenko

ТВОРИ

За гору зогну
О.Г. Оскарі між рач
зупини в м. Кавказі
29.12.1971р. Міфтин

НІБУ

НИБУ

LIBRARY

86013

Г 855

БОРИС ГРІНЧЕНКО

Три в. р. и

НІБУ

ВИДАВНИЦТВО ЦК ЛКСМУ «МОЛОДЬ»
КИЇВ 1970

38342

У1
Г85

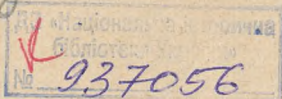
4
1. Суфолк сит.
Фур.

НІБУ

98

-2016-

7-6-3
67-70М

КИЇВСЬКА
КНИЖКОВА
ФАБРИКА

ТИТАН ПРАЦІ

Спить село. Низенькі хати мерзлякувато шуляться під засніженими шапками-стріхами. Вітер гасає межі ними, сердито шарпає солом'яні стріхи, жбурляє снігом у темні віконця, свистить у голому вітті дерев і то плаче, то дико регочеться.

Спить село, залякле в холодній нічній пітьмі... Тільки в одному віконці світиться. Тьмяне світло заливає невеликий стіл, над яким схилився високочолий юнак. Він щось пише. Перечитує написане, щось закреслює і знову схиляється над папером.

Холод пробирається за спину, мерзнуть ноги, не слухаються пальці. Юнак встає, звично підходить до груби, прикладає до неї руки. Але груба холодна. Ось уже третій день, як старшина велів не давати йому, непокірливому вчителю, дров. Юнак широкими кроками міряє невеличку кімнату. А холод проймає до кісток, із грудей виривається кашель. Та це нічого... Трохи зігрівшись, він знову сідає до столу, і в темряві ночі довго ще світиться його вікно.

А вранці, як і щодня, він увійде до класу і, стрівшись очима з десятками допитливих дитячих поглядів, тепло всміхнеться... Навряд чи помітять школярі втому — сліди напруженої нічної праці — на обличчі свого вчителя. Затамувавши подих, діти слухатимуть його розповідь, і нові, незнані й манливі обрії розкриватимуться перед ними.

В такі хвилини у класі вже немає сільських дітлахів у латаних свитинах. Вони — то хоробрі мандрівці, що подорожують по білому світу, відкриваючи невідомі землі; то славні лицарі Запорожжя, що, як ото Тарас Бульба, на баских конях мчать на бій за рідний край; то гайдамаки — мужні борці «за святую волю-правду»... Тоді прояснюється захмарене небо, розквітають убогі ниви, зникають обшар-

пані села, в яких немає вже ні панів, ані дуків-багачів, ані царських посіпак...

І сам Борис Дмитрович, їхній учитель, забуває в ті хвилини про нетоплену хату й біль у грудях, про кляузи, доноси, безперервне цькування й невинні причіпки начальства. І, звичайно ж, не думає про те, що життя його могло скластися зовсім, зовсім інакше.

А могло... Адже в дворянській, хоч і збіднілій, родині Грінченків ніхто й гадки не мав, що Борис буде сільським учителем. Ні тоді, коли він народився (сталося це 9 грудня 1863 року на хуторі Вільховий Яр на Харківщині), ні згодом, коли хлопець уже підростав.

Ще дід його, далекий родич відомого художника-мариніста І. Айвазовського, колишній сотник Сумського полку, після скасування на Україні козацтва з усіх сил пнувся до високого панства — навіть прізвище своє «облагородив», додавши до нього благозвучне «в», аби ніхто не впізнав по ньому «хохла-малороса». Одружився він з двоюрідною сестрою письменника Квітки-Основ'яненка — батька української прози, але в домі його українську мову вважали за мужицьку, якою не личить розмовляти панам, і дітей навчали по-французькому.

Таким же далеким від народу був і батько, Дмитро Якович. Людина з убогою, деспотичною душею, вірний служака царату (як офіцер царської армії, він брав участь у приборканні угорської революції 1848 року), батько докладав усіх зусиль, щоб усе в них було по-панському.

Зате мати, Поліксенія Миколаївна Літарьова, росіянка з походження, була людиною доброю, з ніжним, чуйним серцем і над усе любила свого первістка. Це вона дала Борисові лагідну, вразливу душу, сповнену любові до людей і співчуття в горі людському.

Згодом батьки продали маєток у Вільховому Яру і переїхали в хутір Кути під Харковом.

Одразу ж за хутором починався дубовий гай, який манив до себе густою зеленню — тут можна було на цілий день заховатися від суворих батькових очей. А коло дому ріс великий сад. Під старезними грушами стояли вулики. То був таємничий світ старого пасічника діда Андрія та його сліпої дружини — баби Гальки. В саду невтомно гули бджоли, духмяніла різноцвітом земля. Тепло і затишно було тут паничеві з добрим, щирим дідом Андрієм, від дотику рук якого все наче лагідніло, яснішало. Аби воля, то й додому не вертався б.

А скільки цікавого було в кузні або в млині! Хто тільки не заходив туди, яких оповідок там не розказували!

І хоч для панських дітей той світ був під суворою заборонаю, Борис душею тягнувся до нього. Його хвилювали радості й смуток простих, ширих людей. Від цих людей перейняв він українську мову, що стала йому рідною на все життя, хоч не раз — ой не раз! — був за це гірко караний.

З роками Борис Грінченко згадував, що він навчився «писати й читати щось років п'яти» і «з запалом читав усе, що потрапляло до рук. Першими вчителями літературними, після кількох дитячих книжок, були Вальтер Скотт, Байрон, Альфред де-Віні, Еркман-Шатріан, Гюго, Гоголь, Пушкін, Некрасов, Кольцов. Забившись у гущавину лісову, ...упивався чарівним малюванням улюблених авторів, забуваючи за ними сумну дійсність».

Хлопця приваблюють образи мужніх, незламних людей, здатних протистояти темним силам. Він захоплюється легендарним Тарасом Бульбою, Остапом та їхніми бойовими побратимами, Жаном Вальжаном із «Знедолених» Гюго, героями Байрона, а ще більше самим Байроном — поетом-бунтарем, борцем за свободу поневоленої Греції.

Книжки стають частиною його життя, він дедалі дужче любить літературу. На одинадцятому році хлопця послали вчитися до реальної школи в Харкові.

А трохи згодом сталася подія, що позначилася на всьому дальшому житті Грінченка. Приїхавши на канікули до дому (він був тоді в третьому класі реальної школи), Борис заходився перебирати у старій батьковій скрині книжки і знайшов там Шевченкового «Кобзаря» («якось випадком туди потрапив»). Враження, яке справила на нього ця невеличка книжка, було таке глибоке, що хлопець почав «писати по-українському всячину: вірші, повісті, драми, навіть складав словар український, видавав для товаришів-школярів журнали по-великоруському й по-українському. Зазнавав за все те чимало глузування, а часом і кари». Проте не відступався. Що більше — відтоді юнак намагався пильно стежити не тільки за російською та зарубіжною літературою, а й за українським друкованим словом, читає твори Марка Вовчка, І. Нечуя-Левицького, П. Куліша, М. Костомарова...

Постала потреба літературної освіти — він вдається до статей Писарева, Белінського, Добролюбова; виникають політичні питання — шукає на них відповіді у забороненій революційній літературі: читає книжки революціонера

С. Подолинського (цей відомий український вчений був особисто знайомий з К. Марксом та Ф. Енгельсом, знав їхнє вчення і завзято пропагував його на Україні), народницькі брошури, листівки, і не тільки читає, а й поширює їх серед молоді. Саме за це 1879 року Бориса Грінченка було арештовано. Харківський генерал-губернатор хотів через хлопця відшукати учасників підпільного гуртка. Допомогати йому взявся «лояльний» батько арештованого. Він приходив у тюрму і сам бив сина, вимагаючи зізнання. Але юнак, якому було тільки шістнадцять років, мовчав. Поліція вдалася до тортур. Почалися знущання, приниження. Та все марно — Борис був незламний. Аж тоді, коли люди, яких намагалася схопити поліція, виїхали за кордон, Грінченко сказав, де брав книжки.

Після двомісячного ув'язнення Бориса, геть хворого (царські сатрапи назавжди підірвали його здоров'я), відіслали в Кути на поруки батька. З тих пір недремне око поліції день і ніч стежило за кожним кроком Бориса Грінченка.

Важкий був для юнака рік у батьківському домі. Батько вимагав, щоб син зрікся своїх «мужицьких» симпатій і обрав собі військову кар'єру. А Борис і слухати про це не хотів. Знав-бо, що ніколи не стане блискучим офіцером. І не зречеться того, без чого вже не уявляв свого життя. Зрештою терпець йому ввірвався: 1881 року Борис пориває з батьком і, не маючи ніяких засобів до життя, приїздить у Харків. У нього є мрія. Він нестиме слово правди, світло знання темним, знедоленим, але щирим і чесним душею землякам своїм. Навчатиме їх добра і розуму, виводитиме на шлях, гідний людини. Але поки що йому треба вчитися самому. Вчитися і працювати, аби якось жити. Юнакові пощастило знайти місце канцеляриста в Харківській казенній палаті. День він сидів на тій чиновницькій роботі, а ввечері готувався до екзамену на звання народного вчителя. В сім'ї чоботаря, де Грінченко квартирував, наймаючи куток, він заодно навчився латати і шити чоботи — в житті все може придатися.

І ось «якимсь чудом», за його власним висловом, складено екзамен, і Борис Дмитрович уже народний вчитель у селі Введенському Зміївського повіту.

Смутні картини безпросвітнього народного життя в усій своїй непривабливості постали перед молодим учителем.

То був час важкого лихоліття, коли глуха п'ятьма налягла на груди народів, а шию міцно стягував зашморг

економічної і політичної безправності. «Вільна неволя», в яку попали селяни після реформи 1861 року, кидала людей у вир безупинної гонитви за шматком хліба. Тисячі пасинків землі залишали свої села і йшли в далекий світ на заробітки. Економічний і політичний гніт посилювало жорстоке національне гноблення. Царські власті немилосердно душили всяку вільну думку, переслідували всіх, чие мислення не вкладалось у прокрустове ложе офіційної політики.

Окрадений люд мовчав, здавалося, знеможений важким, непробудним сном.

Грінченко розумів: так не повинно бути. Треба будити народ, давати йому знання, щоб вирвати з непролазних злиднів, горя і темряви, словом правди вказати шлях до кращого життя.

Це були погляди багатьох молодих інтелігентів того часу — «народників», — які прагнули допомогти народові, «просвітити» його.

З нестримним запалом молодості Грінченко береться до праці. Немає підручників — учитель сам створює їх, при світлі каганця пише друкованими літерами, сам робить палітурки, аби дітям було по чому вчитися. Він вибирає для читання найкращі взірці української, російської та світової літератури, перекладає Толстого, Некрасова, Шекспіра, Гете, Шіллера, Байрона, Гомера, Есхіла... А в короткі хвилини, вільні від праці, пише своє...

Борис Грінченко вступив у літературу, коли йому було вісімнадцять років.

1881 року в журналі «Світ», що виходив у Львові, при дружній підтримці Івана Франка, було вперше надруковано його поезії (автор підписав їх псевдонімом: Іван Перекотиполе). Серед них був і вірш «До праці», який розкриває помисли молодого поета:

Праця єдина з недолі нас вирве:
Нумо до праці, брати!
Годі лякатись! За діло святе
Сміло ми будемо йти!

Грінченко працює не жаліючи себе, забуваючи про відпочинок і сон.

Та чим завзятіше він працював, тим більше невдоволення викликало це у «начальства». Піп-законовчитель, інспектор, старшина були просто обурені. Де це видано — навчати мужицьких дітей, та ще «малоросійським наріч-

чям»? То ж бидло! Дай їм освіту — бунтувати почнуть. І сипались, як із мішка, доноси, жорстокіші ставали переслідування, власті з усіх сил намагалися позбутись негідного учителя.

Грінченко переїжджає з однієї школи в іншу, на короткий час навіть залишає педагогічну роботу (півтора року працює в губернському земстві на Херсонщині як статистик, «то їздячи по городах і селах та збираючи матеріали, то обробляючи їх»), а потім знов учителює.

1884 року Грінченко одружився. Сільська вчителька Марія Гладиліна — людина великої світлої душі — на все життя стала йому коханою подругою і вірним товаришем у нелегкій борні. Вони разом учителювали, спільно уклали словники, перекладали з інших літератур, писали художні твори. До кола українських письменників долучилася ще одна мужня жінка — Марія Загірня.

Х. Д. Алчевська, відома українська просвітителька (мати поетеси Х. О. Алчевської), почувши про обдарованих педагогів, запрошує їх у свою приватну школу, відкриту в селі Олексіївці. Грінченки погоджуються, проте з однією умовою: ніхто не повинен втручатися в їхню систему викладання. Шість років працювали вони в Олексіївській школі, втілюючи у життя педагогічні принципи Ушинського, Коменського, Локка та інших видатних педагогів. У цілому ж Борис Грінченко віддав школі половину свого трудового віку. І весь час незмінним помічником йому була дружина.

Педагогічна діяльність Бориса та Марії Грінченків — важлива сторінка в історії вітчизняної педагогіки. Молоді вчителі були старшими товаришами своїх вихованців, вони не допускали не тільки тілесного покарання, а й взагалі будь-якого приниження учнів. Невтомно будили вони в дитячих душах людину — вільну, сміливу, незалежну, з високими прагненнями до освіти, громадської діяльності.

В умовах жорстокого національного гноблення Грінченко боровся за право кожного народу здійснювати навчання та виховання дітей рідною мовою. І тому, незважаючи на заборону, він навчав своїх учнів по-українському, розповідав їм історію свого народу, читав твори українських письменників. Він підготував і видав першу на Україні книгу для читання українською мовою — «Рідне слово». А водночас, послідовно дотримуючись принципу взаємозбагачення національних культур, Грінченко прилучав учнів до скарбниці світової культури. Особливо гостро картав він тих,

хто намагався використати освіту як засіб національного гноблення, «облудою просвіти затримати, припинити справжню просвіту і вдержати серед людей у старій силі ідеали рабства й панування, експлуатації й безправності». Педагогічні розвідки Бориса Грінченка («Яка тепер народна школа на Україні», «Народні вчителі і українська школа», «Якої нам треба школи» та ін.) цікаві для нас і нині.

Живучи одним життям з народом, беручи близько до серця всі його злигодні і надії на краще майбутнє, Грінченко, природно, відбив їх і в своїх художніх творах — віршах, оповіданнях, повістях, п'єсах.

Творчість Грінченка — то разючі картини важкого, безпросвітнього життя народу, картини, сповнені глибокого болю за знедолений люд. Не дивно, що душу письменника часом проймали песимізм та безнадійність. Але то були тільки короткі хвилини. Грінченко рішуче заперечував тим, хто називав його співцем смутку. Ні, не смутком викликані його пісні, а палким бажанням поліпшити людську долю.

«Життя без щастя — це мука, — писав Б. Грінченко, — а в час муки виривається з серця тільки ридання, риданням дзвенить кожне слово, кожна пісня. Що можна дати людям такою піснею? Здорову душу така пісня тільки розсердить, а хворій вона ще дужче роз'ятрить її рани, збезсилить її. Ні, не треба, не треба їх, пісень горя, — тільки тоді вони й мають право на життя, коли в їх чути силу і незламну віру в будуче щастя. А хіба такі пісні можна проспівати, коли будеш панькатися тільки з смутком? Ні, хай линуть горді пісні щастя або хоч і горя, але з вірою в щастя».

Літературну творчість Б. Грінченко розпочав як поет. Його поетична спадщина велика і розмаїта. Він написав багато ліричних віршів, ряд балад і поем, чимало сатиричних поезій, близько 80 байок. Та провідне місце в поетичній спадщині письменника посідає громадянська лірика. Його симпатії на боці тих, хто тяжкою працею заробляє свій нужденний шматок хліба, хто бореться за кращу долю. Це виразно проступає і в перших поетичних книжках (протягом 80-х років вийшло три збірки, які згодом, 1893 року, він звів до одної — «Під хмарним небом»), і в пізніших поезіях.

Селянин-трудівник, пригнічений темнотою і злиднями, його тяжка доля — ось що привертає увагу поета.

Мріючи про волю, яка зрештою мала всміхнутися народам Росії, бо «...давно вже час, щоб воля та прийшла й до

нас» («Доки?», 1881), поет намагається пробудити у знедоленого люду прагнення знань, освіти, закликає до праці — вона-бо «єдина з неволі нас вирве», створює образ пробудженої природи і людини, що засіває ниву добірим зерном — символічний образ сівача правди й волі, який «колись... на рідний степ повинен ще прийти» («Весняні сонети», 1888), утверджує могутню силу народу-трудівника, котрий «за правду, за волю» все може знести.

Грінченко не просто змальовує народне горе. Скорботні мотиви тут переростають у мотиви гніву, протесту, боротьби. Адже

Хто розбити кайдани
Вміє своєю рукою,—
Той тільки вільним і стане:
Воля живе боротьбою!

(«Боязким», 1899).

Заклик до праці стає в поезії Грінченка і закликом до боротьби: без боротьби, як і без праці, нема щастя, нема життя.

Розуміючи, що боротьба за соціальне й національне визволення є спільною справою всіх гноблених, поет розвиває ідею братерства між народами («Некрасову й Шевченкові», 1881, «До народу», 1884, «Друзям», 1889, «Прийде!», 1892 та ін.), оспівує національно-визвольний рух різних народів проти іноземного поневолення. Досить сказати, що Грінченко перший у нашій літературі прославив героїв далекої Куби, які 1895 року повстали проти іспанських поневолювачів (поема «Матільда Аграманте», 1897).

В його віршах оживають мужні борці за волю, що гинули, проте не корились. У поезії «Людина я... І мушу червоніти...» (1903) він згадує «кров святу Джордано Бруно», «кайдани, що їх носив Спартак», «огнище, де вмерла Жанна Д'Арк». Грінченко пише окремий вірш «Марусі Вітровій» (1897), оспівуючи мужню українську дівчину, яка спалила себе у Петропавлівській фортеці, смертю своєю протестуючи проти жорстокого, принизливого ув'язнення жінок-революціонерок.

У перших лавах борців за волю має стояти і митець, чие огненне слово повинно надихати народ, вести його до бою. Грінченко розуміє це. В 1905 році у вірші «Співцеві» він пише:

Співай! до бою й праці клич!
Огонь палкий і гострий меч
Хай буде твій живущий спів,
Щоб той огонь серця палив,

Щоб пута меч рубав тяжкий.
О гострий меч, огонь палкий
І бур, що наступають, грім
Хай в співі чуються твоім!

Протест проти царизму, зневага до його прислужників — панів, попів, а з ними й лицемірних російських та українських лібералів, які облудними словами прикривають свою готовність пособляти ворогам трудящих — особливо яскраво виявляється в сатиричних поезіях («Гармонія», «Українець», «Російським лібералам», «Людський вік», «Маніфест» та ін.). Є ці мотиви і в ряді байок, в інших поезіях.

Та й не тільки в поезіях.

З середини 80-х років Борис Грінченко поряд з поетичними творами пише й прозові. Багатий матеріал для них давало життя школи, сільських дітей і вчителів, яке чудово знав письменник.

Саме тому Б. Грінченко створив цілу низку оповідань, у яких намалював яскраві картини тогочасної сільської школи.

В тому житті неабияку силу мають тупі, обмежені люди, як «член учіліщного совета Куценко», що «років 25—30 був волосним писарем», а потім крамарем, і ось приїхав у школу як голова екзаменаційної комісії («Екзамен», 1884). Зате відданий своїй роботі вчитель, котрий хоче, щоб його вихованці стали справжніми людьми, зазнає жорстокого переслідування («Непокірний», 1899).

Героями багатьох оповідань Б. Грінченка є діти. Письменник показує їх у різних життєвих ситуаціях. Дівчинка Галя замінює своїм безпорадним братикові й сестричці покійну матір («Сестриця Галя», 1885); шістнадцятирічна Олеся ціною власного життя рятує односельців од татарської орди («Олеся», 1890); вічно голодна школярка Олександра краде окраєць хліба («Украла», 1891); сирота Наталя попадає до сирітського дому, де втрачає свою дитячу волю («Дзвоник», 1897); Петрусь, щоб відомстити панові, іде з товаришами підпалює його сіно і сам при цьому гине («Палії», 1900)...

Але завжди письменник змальовує своїх героїв з теплотою і ліризмом, з глибокою вірою в чистоту дитячої душі. Діти — добрі, ширі, чуйні, і тільки кривда, горе, всілякі злигодні, які процвітають в умовах соціальної нерівності, покривають їхні серця корою байдужості, породжують заздрість, ненависть, нахили до злочинства.

В дні царської сваволі, коли буржуазні писаки, об-
бріхуючи простий люд, звинувачували його в жорстокості,
тупості, злочинстві, моральному звироднінні, письменник-
демократ утверджував високі моральні сили народу, яких
не здолає ні неволя, ні голод, ні сама смерть. Цікаве з
цього погляду оповідання «Без хліба» (1884). Чоловік, до-
ведений голодом родини до відчаю, простягає руку до гро-
мадського гамазею. Але жінка не може простити йому
цього злочину («Краще б я з голоду вмерла, ніж це ста-
лося»).

В інших оповіданнях автор показує тяжке життя ро-
бітників, яких нещадно визискують капіталісти. Це опові-
дання про шахтарів («Панько», «Батько та дочка», «Ка-
торжна» та ін.). І в них червоною ниткою проходить лю-
бов письменника до простих, чесних людей праці, співчуття
в їхньому горі, гнів до експлуататорів.

Цими ж почуттями перейняті і повісті письменника.

1890 року, вчителюючи в Олексіївці, Б. Грінченко на-
писав першу свою повість — «Сонячний промінь».

...Студент історико-філологічного факультету Марко
Кравченко, опинившись у селі, вражений темрявою наро-
ду, розгортає серед селян освітню роботу. Це не сподоба-
лося поміщикаві, і Марко втрачає посаду. Щоправда, його
справу деякий час продовжує дочка поміщика Катерина,
яка стає сільською вчителькою. Та життя вчительки дуже
важке, Катерина захворює і вмирає. Марків «сонячний
промінь» гине, попереду — пійма.

Герой-інтелігент, який пішов «у народ» з щирим намі-
ром допомогти йому добитися кращої долі, по суті, не має
перед собою ніяких перспектив.

У повісті «Сонячний промінь» не показано боротьби за
визволення селянства від соціально-економічного понево-
лення, Грінченко не торкається тих соціальних питань, які
він гостро ставить у своїх поезіях, в ряді оповідань. Увагу
письменника привертає культурницька робота інтелігенції
на селі. Але інтелігенція, що, на думку автора, мала б ви-
вести народ з темряви на шлях до світлого майбутнього,
виявляється, нездатна до того. Ці народницькі ідеали по-
ступово зазнають краху, і письменник-реаліст не міг не
відобразити його.

Питання про культурницьку діяльність інтелігенції так
хвилювало Б. Грінченка, що одразу ж після «Сонячного
променя» він пише на цю тему другу повість — «На роз-
путті» (1891).

Перед читачем — життя двох друзів-інтелігентів: Демида Гайденка та Гордія Раденка. Діти невеликих панків, вони вчаться в університеті і, захопившись народницькими ідеями, мріють своєю освітою прислужитися народові. Проте виявляється, що ідеї, які так легко проголошувати за столом, важко втілювати в життя. Бо навіть освічені пани — це пани, між ними і селянами — народом — завжди лежить прірва недовір'я, ворожнечі. Демид відкриває для селянських дітей школу, надає людям лікарську допомогу. Крок за кроком долає він недовіру, з якою селяни спершу прийняли його діяльність. Проте скоро він пересвідчується, що вся його праця — то тільки краплинка в океані недолі та злиднів, він не здатний вийти на боротьбу зі злом, яке посіло землю. Демид не знаходить дороги до кращої долі народу. Через деякий час, одружившись, він покидає село і переїжджає в місто.

А Гордія швидко засмоктують власницькі інтереси, які доводять його до повного морального та ідейного банкрутства. Селяни, невдоволені своїм паном, бунтують, і вчорашній народолюбець викликає загін солдатів, щоб приборкати громаду. Життя Гордія завершується цілковитим крахом: він кінчає самогубством.

Можливо, сам того не бажаючи, Грінченко викриває жалюгідну суть ліберальної інтелігенції, з якої жорстока дійсність зірвала шати народолюбства, оголила її вороже народові ество. Не проходить він уже і повз ті явища, котрі свідчили про класове розшарування селянства, про наростання класової боротьби на селі.

Селянський бунт, кривава розправа над бунтівниками — найяскравіша картина твору. Силою свого реалізму вона не поступається перед картиною кривавого світанку, яку через дев'ятнадцять років після Грінченка намалював у повісті «Fata morgana» М. Коцюбинський.

Повість «На розпутті» свідчила, що реалізм Грінченка ставав дедалі глибший.

1894 року письменник переїздить до Чернігова, працює в губернському земстві, а весь вільний час віддає літературній і громадській праці.

Він упорядковує (спільно з дружиною) музей української старовини В. Тарновського, утворює перше видавництво, яке випустило багато корисних книжок, доступних для народу. Серед них — науково-популярні книжки (наприклад, «Про грім та блискавку», «Велика пустеля Сахара», «Серед крижаного моря», «Робінзон»); біографії ви-

датних людей — Котляревського, Квітки-Основ'яненка, Гребінки та ін.: художні твори (вірші П. Грабовського, що мучився на той час у Сибіру, Т. Шевченка, оповідання М. Коцюбинського тощо). Письменник збирає і видає народні пісні, казки й інші фольклорні та етнографічні матеріали, пише наукові розвідки з найрізноманітніших галузей знань — історії, літератури, мовознавства, етнографії, шкільництва, культури... Він стає одним з організаторів нелегальної «Чернігівської громади», що влаштовувала для народу науково-популярні бесіди, відзначала ювілеї українських діячів — Котляревського, Шевченка, Драгоманова, Франка, матеріально допомагала сім'ям Франка, Глібова, Грабовського...

Але з найбільшим захопленням пише Грінченко свої художні твори — вірші, оповідання. Він уперше звертається до драматургії, розвиваючи найкращі традиції М. Кропивницького і братів Тобілевичів, пише п'єси, в яких зображає сучасне йому життя селян та інтелігенції (комедія «Нахмарило», 1895—1899, драма «На громадській роботі», 1898—1899), показує героїчне минуле українського народу (драми «Ясні зорі», 1894—1900, «Степовий гість», «Серед бурі», 1897) тощо.

Це була по-справжньому титанічна праця. Вона викликала невдоволення властей. Рукописи Грінченка раз у раз натрапляли на цензурні ґрати. Доводилось підписувати їх прибраними іменами (скільки тих псевдонімів було у Грінченка — Іван Перекотиполе, Василь Чайченко, П. Вартовий, Б. Вільхівський, Л. Яворенко, М. Гримач!..), прізвищами знайомих.

Але ні на мить не виникало думки про те, щоб здатися, припинити боротьбу. Напружена робота триває.

Минуло майже 10 років одтоді, як було написано «Сонячний промінь» та «На розпутьті», і ось письменник знову повертається до жанру повісті.

1900 року Б. Грінченко пише нову свою повість. Пише про те, про що так багато думав усі ці роки. Про село. Про селян. Про їхнє життя. Він називає повість «Серед темної ночі». Бо ж навколо така сама гнітюча темрява, як і раніш. І так само спить село. Все так само? Ба ні! В його життя дедалі відчутніше входило щось нове. Руйнувалися патріархальні устої, жорстокішою ставала боротьба за землю, боротьба, в якій багаті неминуче перемагали бідних.

Письменник уже іншими очима дивиться на життя села, він бачить це нове, усвідомлює його і переносить на сторінки своїх творів.

У повісті «Серед темної ночі» автор змальовує життя родини Пилипа Сиваша. Це була дружна і працьовита селянська сім'я. Та ось додому повертається середній син Роман. У солдатах він став «образованим» чоловіком, а по тому прилучився ще й до панського життя, служачи швейцаром у городі. Тож тепер він уже не Сиваш, а «Сивашов», і розмовляє не так, як його батько, брати й уся «необразована мужва», а «по-образованому» — спотвореною, каліченою мовою. І до роботи мужицької не береться, бо ж копатися в землі — то діло принизливе для «освіченої» людини. Він шукає «служби», «должності», щоб вибитися в пани. Хотів піти в прикажчики, та не беруть — безграмотний; жандармом на залізниці теж не пощастило влаштуватися; став на лісного сторожа — вигнали за шахрайство...

Щоб і далі вести розгульне життя, Роман починає красти. Спочатку він оббирає свою родину, а потім зв'язується з конокрадами.

Колись чесний і працьовитий парубок, він, морально скалічений солдатчиною, стає покидьком суспільства — паразитом, злочинцем — людиною геть чужою і в селі, і в своїй родині.

Спершу, прибувши додому, Роман зароджує в сім'ї насторогу, яка з часом переростає у відчуження. «Чужениця» — так названо в повісті стосунки, які склалися в родині Сивашів.

Глибоко переживає своє горе старий Сиваш — людина з того патріархального селянського світу, де так дорожать добрим іменем, честю сім'ї.

Батькові погляди поділяє наймолодший його син Зінько: хлопець доброї і щирої душі, він жаліє брата, прагне допомогти йому, врятувати і Романа, і честь родини.

Лютою ненавистю ненавидить Романа його старший брат Денис, у якого в житті є тільки одна мета — багатство.

Та Романа вже ніщо не стримує. Даремно Левантина, що покохала парубка, намагається розбудити в його душі світлі сили. Ні сльози дівчини, ні родинні почуття, ні людське горе не зворушують його. Притуплена солдатчиною свідомість і людяність не прокинулись. Ставши на шлях злочину, Роман котиться щораз нижче.

Він задумує підпалити рідне село і в час пожежі покрасти коні. Піймавши паля та конокрада, селяни тяжко мордують Романа. І перший серед них — його рідний брат Денис. «Він був з тих селян, — каже про нього письменник, — що поза господарством нічого не бачать, а всю свою силу, всі свої думки й почування віддають одному — аби придбати більше, аби стати заможним хазяїном».

Людина з хижацькими інстинктами власника, Денис таки стає «заможним хазяїном» — дбайливим, хитрим і жорстоким, здатним на все заради багатства.

Так появлялися на селі глитаї-мироїди, так формувався новий експлуаторський клас — куркульство.

На прикладі сім'ї Сивашів письменник показує класове розшарування на селі кінця ХІХ віку, малює картину класової боротьби. Три сини Пилипа Сиваша уособлюють ті шляхи і напрямки, якими, на думку Грінченка, йшло українське селянство того часу.

Позитивними рисами автор наділяє наймолодшого з них — Зінька. Чесний, лагідний, допитливий і працьовитий, хлопець тягнеться до освіти, багато думає про життя. «Його думки займають зглибока те, що не дає спокою всім чесним душам, усім благородним серцям, намученим загадкою людського життя, натомленим працею для того, щоб здійснити людське щастя». Він мучиться, шукаючи правди, але не знаходить її і нарешті доходить висновку: «Люди самі такий лад проміж себе завели, що як кому так і гарно серед його жити, а як кому так ніяк не можна жити».

Реалістично відображаючи класову боротьбу, що заго-струвалася з кожним днем, Грінченко переборює вплив ліберальних народників, котрі ідеалізували сільську общину, вбачаючи в ній зародки майбутнього комуністичного ладу. Сільська громада, попадаючи в економічну залежність від глитаїв, волосної старшини, крамарів, перетворюється в сліпе знаряддя їх. «Нема й у громаді правди! У громаді неправедні люди, глитаї панують...»

Капіталізм наступав, руйнуючи давні патріархальні устої, поглиблюючи темноту й злидні, і письменник про-каїнає суспільство, де «...Люди зробили собі з широкого й ясного світу тісний світ неволі й темряви, звірячої бо-ротьби за шматок хліба, за право жити»...

Як і раніше, симпатії письменника — на боці знедоле-них, скривджених. Він з любов'ю малює образ сільської сироти — Левантини, яка від снігу до снігу ходила боса,

їла такий харч, що й собака одвертався. Всіма погорджувана і кривджена, вона з дитинства тинялась по наймах, стрічаючи тільки посміх, лайку, штурхани. Проте це не закрило їй світу добра і краси, не озлобило душі. Дівчина жаліє Романа, вірить йому і жорстоко розплачується за це. Левантина змушена покинути село і йти шукати собі долі у місті. Злигодні і поневіряння не применшують її чистоти і душевної краси. Дізнавшись про заміри Романа, вона кидається, щоб попередити односельців, але не встигає, опиняється на лаві підсудних як співучасниця злочину, відбуває кару («А надто тяжко, а страшно як загин душі — відбувати її від людей за те, що схотів допомогти людям») і зрештою гине «серед похмурих огидних стін з ґратами».

Співчуттям письменника перейняті і яскраві картини життя злодіїв-конокрадів, цього соціального дна, де часто гинуть енергійні, сміливі і здібні люди. Вони не знаходять собі місця в капіталістичному суспільстві, і обставини життя роблять їх «пропащою силою». «Ці викинуті з звичайного ладу люди мстилися тоді на громадянстві, ставали йому ворогом і завзято боролися з ним — чим могли. Так само боролися за право жити, існувати, як громадянство».

Написавши повість «Серед темної ночі», Б. Грінченко не розставався з її героями. Вони й далі були з ним, жили в його душі, діяли. І письменник береться до нової повісті «з народного ж таки життя», в якій хоче показати дальшу долю сім'ї Сивашів і насамперед — Зінька. Він збирається назвати повість «Зінько Сиваш» — адже молодий Сивашенко, на думку автора, уособлює собою ту передову світлу силу на селі, яка має відігнати нарешті темну ніч жорстокості й дикості, відкрити перед людьми світ правди і щастя.

1901 року Б. Грінченко написав цю повість. Назвав її, щоправда, не так, як думав спочатку, — «Під тихими вербами».

І ось перед читачем знову село Диблі, тихе, спокійне. А втім, це тільки здається так. У селі точиться жорстока боротьба між двома непримиренними таборами: глитаями, серед яких чи не найлихіший — Денис Сиваш, і біднотою, що гуртується навколо Зінька Сиваша.

Глитаї орудують на селі. Їх небагато — Денис, його тесть — «богатыр на всю губу», старшина, крамар, ще кілька «господ-хазяїнів». У кожного з них своя індивідуаль-

ність, різними шляхами йшли вони до свого багатства, але всіх їх тісно об'єднує спільна експлуататорська суть.

Грінченко протиставляє селянина не панові, а такому ж селянинові, що, розбагатівши, немилосердно експлуатує своїх братів-земляків. І показує він не окремого глитаю, а куркульство в цілому, куркульство як клас. Не гребуючи ніякими засобами, вдаючись до брехні, обману, підкупів, а то й прямих злочинів, глитаї намагаються загарбати собі землю, облутати сільську громаду, стати верховодами в ній. І певні: «Робитиме громада, що вони звелять. Вони будуть тут пани. Ого-го! Попанували пани-поміщики, тепер ще треба й господам-хазяїнам попанувати!.. Та це можна самим відбутками так зробити, що просто як панщина буде, та й годі!»

Глитаї держаться один одного, бо свідомі того, що «вони поти дужі, поки вкупі». Що ж до супротивників, то тут у багачів лінія чітка: «голоту, котра буде верещати,—скрутить!»

Зінько сміливо виступає проти сільських хижаків, викриваючи їхні підступи. І «господа-хазяїни» мстяться: оббрехавши Зіньку, вони запроторюють його в тюрму. Тяжко переживає цей чесний чоловік неправедну кару. Гіркі думи obsідають його: «Нащо ж тоді весь цей лад на світі, весь цей порядок, коли через його можна карати, мордувати невинних?.. Навіщо людям ці всі суди, ці всі начальники?..»

Тюрма не зламала Зіньку. Повернувшись додому, він знову бореться і зрештою гине від куркульських рук. Він умирає серед ночі, яка непроглядною пеленою окутала село під тихими вербами і так страшно гнітила душу. Вмирає, не діждавши сподіваного ранку. Проте й перед смертю закликає: «Добувайтесь правди!.. Тяжко без світу!..»

Вже конаючи, Зінько питає:

«— Ще не зійшло сонце?»

І товариш його Карпо, що, як згодом Хома Гудзь у «Fata morgana» Коцюбинського, мріяв спалити всіх багатіїв, відповідає:

«— Скоро зійде».

Народницькі мрії Зіньки — мирно, полюбовно досягти справедливості в громаді, щоб «не правдувала між людей кривда», — не збулися. Поразка його — це неминучий кінець селянського ватажка, одірваного від класу робітників, силою історичних умов обмеженого в своїх поглядах, у всій своїй боротьбі.

Симпатизуючи і співчуваючи Зінькові та його одиумцям, письменник-реаліст водночас заперечує їм правдивими картинами сільського життя, силою художнього таланту переконує, що «все треба здобувати силою, ніщо саме до рук не йде,— і щастя»...

Повісті «Серед темної ночі» та «Під тихими вербами» — широкі, створені пензлем талановитого митця полотна, які відбивають складні процеси життя українського села перед революцією 1905 року,— є вершиною художнього доробку письменника.

1902 року Борис Грінченко переїздить до Києва. І знову — уперта повсякденна літературна і громадська праця. Він стає редактором першої української щоденної газети «Громадська думка» (1905), працює в редакції журналу «Нова громада» (1906), упорядковує збірки творів українських письменників (1905, 1907), завершує свою багаторічну працю — чотиритомний словник української мови (1907—1909), який став неоціненним внеском у скарбницю культури українського народу. В цей же час Грінченко організовує і очолює київське товариство «Просвіта» (1906—1909), де активно працювали Леся Українка, Олена Пчілка, Любов Яновська... На першому засіданні товариства Б. Грінченко казав: «Ми починаємо свою діяльність у той час, коли на арену історії виступають робочі маси як діячі, а не пасивні творці нового життя». Ці слова красномовно свідчать про напрямок діяльності Грінченка у «Просвіті». Не слід забувати, що товариства «Просвіти» були різні, і не випадково царат, забороняючи ці організації, звинувачував їх у «антимонархічних напрямках», «пропаганді республіканських ідей» і мало не в «закликах народу до революції по рецептах анархістів-комуністів». І не дарма так вороже ставилася до Грінченка українська буржуазно-націоналістична інтелігенція.

Зате його глибоко поважали й цінували прогресивні діячі української культури. Втім, не тільки української. Досить згадати, що Максим Горький просив Михайла Коцюбинського надіслати йому на острів Капрі Грінченків три томник «Етнографических материалов», що Грінченка запрошували працювати в міжнародному фольклорному журналі, який видавався у Лейпцігу, що він брав активну участь у підготовці «Большой энциклопедии», яку видавала Російська Академія наук.

Особливо тепла дружба зв'язувала Бориса Грінченка в Павлом Грабовським. Любим братом, найдорожчим дру-

гом називав Грабовський свого товариша, в листах з далекого сибірського заслання звітуючи перед ним за кожен пережитий день, за кожен написаний твір. Саме Грінченкові та Франкові надсилав Грабовський свої твори, добре знаючи, що завжди знайде у них теплий відгук. Єдиного свого сина Павло Грабовський на честь Грінченка назвав Борисом. Перед смертю він заповідав Грінченкові всю свою творчу спадщину.

Спілкування з революційно настроєними письменниками, передусім П. Грабовським та І. Франком (з яким Грінченко довго листувався, а 1903 року познайомився особисто), вся атмосфера суспільно-політичного життя країни напередодні революції 1905 року позначилися на поглядах, отже й на творчості Б. Грінченка.

Саме в цей час Грінченко перекладає і друкує (під псевдонімом Л. Яворенко) вірш польського поета-революціонера Б. Червінського «Червоний прапор» — твір, що став однією з революційних пісень польського народу, якими захоплювався В. І. Ленін. Він показує деградацію ліберальної інтелігенції (сатиричне оповідання «Історія одного протесту», 1905), критикує царський маніфест про створення Державної думи, розкриває його справжню суть (оповідання «Брат на брата», 1907), чудовим нарисом, а радше віршем у прозі «9 січня» (1906) — відгукується на події «кривавої неділі», відгукується з боєм, обуренням і світлою вірою в майбутнє. Грінченко зрозумів, що хоч революція 1905 року і захлинулась у крові, задушити її не можна, як неможливо спинити народження нового дня, бо «Прострелені впали емблеми покірності, впали, щоб не піднятися ніколи... Ніколи не піднятись ні в душах їх, ні в душах дітей їх, ні внуків».

А країну вже заливала столипінська реакція. Каламутна хвиля її торкнулась і Грінченка.

Після політичної демонстрації 1907 року письменника було арештовано. За революційну діяльність уже не вперше попала в тюрму його дочка Настя. Повернулася вона безнадійно хвора — вже не підводилася з ліжка; а під вікном до останньої хвилини бовваніла похмура постать жандарма. Невдовзі після смерті доньки помер і її малий син, єдиний внук Грінченка — Воля (в ім'я це мати вклала свою мрію про волю).

Горе народне й особисте злилися в одне, і хворий, знесилений злигоднями організм письменника не витримав.

Знову спалахнула давня хвороба — туберкульоз легенів. Друзі наполягали на негайному лікуванні за кордоном.

Гось Грінченко в італійському місті Оспедалетті. Вперше за все своє зайняте працею життя він почав лікуватися. Та було вже пізно. 6 травня 1910 року, на 47-му році життя, Грінченко помер. На робочому столі письменника лишився незавершений життєпис Тараса Шевченка. Людина надлюдської працездатності, він у праці в ім'я інтересів трудящих бачив мету свого існування і до останнього подиху працював для свого знедоленого краю.

Звістка про смерть Грінченка облетіла весь світ. На неї відгукнулася преса не тільки України, Росії, Грузії, а й Канади, Сполучених Штатів Америки, Італії, Франції, Австрії, Бразилії...

Тіло покійного перевезли на Україну й поховали у Києві на Байковому кладовищі. В день похорону тисячі людей зібралися, щоб віддати останню шану письменникові — борцеві за щасливе життя народу. За його труною йшли робітники й селяни, студенти й учні — українці й росіяни, грузини й білоруси, поляки і євреї. Бо працею своєю він служив не тільки Україні, а всім, хто мучився під гнітом царизму і хто відважився стати до боротьби за волю. На могилу письменника лягли вінки, підписані більше як десятьма мовами.

Це, за словами академіка О. Білецького, були «вінки на могилу друга, вчителя, громадянина, чий життєвий подвиг повинен служити зразком для грядущих поколінь».

Михайло Коцюбинський послав Марії Загірній, дружині покійного, щире слово втіхи, яке свідчить про велику шану і приязнь до Грінченка: «Нехай буде потіхою Вам, як і всій Україні, що він був серед нас, що його велика праця, його велика любов до народу не згинуть ніколи і в них він ще довго житиме серед вдячних нащадків...».

Це були пророчі слова. Радянська епоха гідно оцінила самовіддану й таку багатогранну працю письменника-громадянина. Ім'я Бориса Грінченка навечно ввійшло в духовну скарбницю українського народу поряд з іменами найкращих його синів, що торували шлях у прийдешнє.

НАДІЯ КОВАЛЕНКО

НИБУ

НІБУ

СЕРЕД ТЕМНОЇ НОЧІ

Повість

НИБУ

Частина перша

ЧУЖЕНИЦЯ

I

У хаті у Пилипа Сиваша за столом сиділа бесіда: брат Охрім з жінкою, сват Манойло з свахою Килиною, кум Терешко Тонконоженко, сусіда Струк із своєю сердитою Стручихою, дядько — старий Корній Грабенко та своя сім'я. Не того Пилип бесіду завів до себе, що сьогодні неділя, а того, що вернувся додому з солдатів середульший син його Роман. Дочок у Сивашів не було, але троє синів, як соколів: найстарший, Денис, уже давно жонатий, добрий хазяїн, — удався в батька; середульший — отож Роман; а найменший — Зінько. Роман знав, що йому йти в солдати, і не схотів женитися, щоб жінки самої дома не кидати, сказав, що як вернеться, — тоді; Зінькові ж давно треба було одружитися, бо і в солдати йому не припадало йти, та й жеребок він уже брав, дак що ж, коли не хоче? «Нема, — каже, — йому пари». Батько сердився: десь у своїх книжках начитав, мабуть, такого. Мати хоч і гнівалась, що нема їй помочі, та не дуже, бо працюювата й тиха Денисова Домаха — он та білява молодиця, що тепер поряється коло печі — годила свекрусі. А так докорити Зінькові нічим не можна було: і тихий, і працююватий парубок, і непитуший.. не такий запальний хазяїн, як Денис, але ж таки хазяїновитий. Та найдужче мати любила оцього Романа: таке воно змалечку було моторне та цікаве і з себе гарне, — то вже було мазунчиком у матері. А далі на службу пішов, на чужині поневірявся, — хіба ж і не жалко? І стара Параска, забуваючи, що їй треба взяти з припічка та й поставити на стіл миску з варениками, спинялася біля печі, дивилась закоханими материними очима на сина і думала:

— Боже, яке гарне! Брови як на шнурочку, вус

чорненький, ще й угору трохи закручений. Панич, та й годі!

І батько радів, що син вернувся. Сам він прожив уже півсотні й шість літ, але сивина ледве починала проблискувати в його у темному волосі, а оці три сини — такі косарі, що й трава перед ними горить. Хазяйство в його добре було, а тепер ще покращає. За такими синами й забагатіти можна. Пилип уже трохи випив і тепер, частуючи гостей, радісний та добрий, розказував:

— Випийте, люде добрі, за здоровля моїх синів!.. Вони в мене — як золото!.. Хоч старших бог забрав, дак же сими щедро наділив, спасибі їм!..

— Що правда, то правда, сусіде, — дай, боже, щоб усе було гоже! — твої сини такі, що в кожного батька серце росло б, на їх дивлячись, — так проказував довгий і сухий Струк, беручи в Пилипа чарку.

Інші гості, потакуючи, кивали головами, а сини сиділи горді тією хвалою. Старший — уже поважний, з бородою, здоровий, як робочий віл; менший — ще молодий парубок з невеличкими чорними вусами й задуманими ясними очима; ті очі дуже нагадували батькові, тільки що в батька вони вже пригасли за довгі літа клопоту й праці, а в сина сяли цілим сявом молодого вогню. Але найбільше дивилися люди на Романа. Він сидів на покуті пишній, у піджаку, обстрижений і розчесаний набік по-городянському, а гарний вус аж блищав на йому. Тепер цей чепурний вид почервонів, бо парубок випив не одну чарку горілки; та він міг пити побагато і ще не був п'яний, а так — тільки починав хміль голову розбирати, і Роман дедалі ставав усе веселішим та хвалькіший на язик.

— Чого ж це ти, небоже, — питав його дядько Охрім, — не зараз додому вернувся, як службу відбув? Адже замалим не год іще прогаявсь.

— Таке дело случилось, — одказував Роман. — Как ви-йшов я з служби, — зараз должность мене предложили, очинь даже хорошую: триста рублей жалования.

— О, це добра служба, — триста рублів! — озвався сват Манойло. — А яка ж то служба?

— А така — швейцаром при палаті. Ну, я там почав служити, а потом затосковался по своему роду. Навжлі — думаю — я в своей родине не могу приличной для себя должности получить? Бросил усьо і пришол.

— І добре зробив, синку, — сказала мати, — бо й нас ізвеселив.

— Тепер тільки одружиш, свату, дітей та й забувай горе! — сказав до Пилипа Манойло.

— Та я з дорогою душею, — всміхнувся Пилип, — аби сини!

— Пождіть, батюшка, — будемо й жениться: вот тільки должность получим, — одказав Роман.

— Образований чоловік може завжди собі должность получить, — озвався Денисів кум Терешко. Він колись, ще за панського права, був біля панів у дворі, то іноді й сам любив закидати «по-образованому». Йому дуже подобалось, як говорить Роман, і самому хотілося докинути слівце, щоб знати було, що й він неабихто. Батько й інші гості думали: «Ач як набрався Роман науки! Так і ріже попанському!» Їм здавалося, що Роман дуже добре потрапляє на панську мову. Тільки сивому мовчазному Корнієві Грабенкові та Зінькові не подобалось, що солдат ламає язика.

А Пилип із Пилипихою все припрохували та частували. Обличчя в гостей почервоніли й спітніли, язики починали чіплятися за зуби, хоч голоси дедалі ставали все гучніші та гучніші. Тільки Зінько був зовсім тверезий, бо він не вживав горілки; та Роман бадьорився. Але й йому вже так ударило в голову, що аж м'ясно стало, і він пішов з хати на прохолоду. Зінько й собі вийшов мовби за їм, а просто того, що не любив дивитися на п'яних. Обидва вийшли в двір.

Була неділя, і на вулиці вешталось чимало народу. Ішли парубки в святкових чумарках і добрих поясах, сміялися й погукували на дівчат, а ті, хихикаючи й щебечучи, проходили вулицею, маючи ясноколірними стрічками. Попід хатами, на призьбах та на колодах скрізь сиділи жінки, лузаючи насіння, часом і чоловіки з люльками в зубах і розмовляли про всякі новини та про хазяйські й хатні справи. І під Сивашевим двором лежали колоди, — добрий хазяїн, Пилип давно вже стягав деревню на нову хату сивові, — і чути було звідтіля гомін. Через низенький тин цікаво зазірало на нового солдата кілька дитячих і дівочих, білих і завітчаних по-святному голів. А в дворі у сусіда Струка стояло біля тину і дивилося двоє дівчат: Струкова дочка з його наймичкою Левантиною.

— А, дівчата! — гукнув Роман. — Нада й їм празник устроїть. Брат Зіновій! Получай рубля і бігай у лавочку! На всього рубля купуй канхветов, пряників, орехов — для насладження деушкам. А ти, мальчик, — кивнув він на

хлопця, що зазирає через тин, — получиш п'ятак: катай до музики Матвея, пушай іде сюди. Пушай дівчата знають, кагда вернувся со служби Роман Пилипович Сивашов!

Хлопець метнувся по музики, а Зінько якось нехотя пішов до крамниці.

— Дівчатка! Хадеть сюди, веселиться будем! — закликав Роман.

Дівчата соромились увіходити, хоча Струкова дочка вже вибігла з свого двору на вулицю, витягнувши за собою й Левантину. Роман вийшов з двору. Між дівчатами було кілька й парубків. Роман покликав і їх.

— Хадеть, щоб дівчатам веселей було!

Парубки не хотіли йти без дівчат, а дівчата соромились без парубків. Врешті білява Химка, жвава й моторна, схопила подругу за рукав і потягла до Сивашів у двір.

— Коли йти, так уже ходім! Що там ще трихи-мнихи мняти!

За нею посунули й інші дівчата й парубки. Незабаром прийшли музики — дві скрипки й бубон. Зінько приніс ласощі. Романові хотілося сьогодні показати себе. Метнувшись у хату, виніс пляшку горілки, почастивав музик, хотів частувати й дівчат. Вони пишались, одвертались і казали:

— Оце ж таки! Хіба ж таки ми її п'ємо? Таку гірку! І не схотіли пити.

На складках деякі таки ласувалися на чарку, але тут було сором.

— Не хочуть горького, дамо їм сладкого! — гукнув Роман, беручи цукерки, пряники та горіхи. — Получайте, дівчата!

Дівчата й досі соромились, і ні одна не хотіла брати перша.

— Ех, ви! Какії несмелі! — посміявся Роман. Побачивши біля себе Левантину, він силоміць упхнув їй у руки торбинку з ласощами й промовив:

— Роздавай подругам!

Делікатне довгеньке Левантинине обличчя відразу взялося полум'ям. Вона держала в руках ласощі і не знала, як би їх збутися. А Роман стояв перед нею, сміючись до неї з-під вусів, блискаючи на неї смілими очима. Левантина спустила свої темні очі, довгі вії виразно зачорніли на рожевому личку. Роман зареготався й одійшов, а Левантині зробилося ще дужче ніяково. Дівчата почали штовхати її, шепочучи:

— Ну, чого стоїш? Роздавай!

Та вона мов не чула того і все стояла нерухома, а дівчата сміялися.

— Оця ще!.. Моняється! — скрикнула Химка і вхопила в неї з рук ласощі. — Ось *я, дівчата, роздам!

І почала роздавати. Кожній хотілося взяти більше, але всі брали потроху, бо соромлялись. Тим часом озвалася скрипка, вдарив бубон. Танцюристка Химка кинула й ласощі.

— Отже ж не видержу!.. Ой, танцювати хочу.

Парубки вже тим часом випили з Романом по чарці. З-межи їх зараз ізнайшовся один до пари Химці.

— Ех, гуляй душа! — скрикнув він і вдарив ногами об землю. Химка танцювала гарно й легенько, парубок силкувався не податися перед нею. Молодіж оточила їх колом. Дедалі пара танцювала все палкіше й палкіше, запалюючи до танцю й інших. Незабаром з натовпу вирвалася й друга пара. Перший парубок, натомлений, скоро кинув танець, але Химка не вгавала. Вона крутнулася, аж стрічки високо замаяли в повітрі, вхопила Романа і потягла його в швидкому танці, сміючись й моргаючи на нього веселими очима. Але Роман, проходячи проз Левантину, що стояла не танцюючи, вхопив її та й закрутив у тому танцюристому крутені. Збентежена з такої несподіванки, дівчина спершу ніяк не могла потрапити в лад, але згодом якось утрапила, і самі ноги, слухаючись музики, робили що треба. А їй чогось було так сором, і вона не гляділа ні на кого і все думала про те, що Роман танцює перед нею і дивиться на неї своїми смілими, аж незвичайними, очима, і не могла звести на його погляду. Їй ставало все більше і більше ніяково, здавалося, що всі її саму тільки й пильнують, дивуючись, що вона так довго танцює з Романом. Вона вихопилася з танцю й покрилася в гурті. Не зосталася й з дівчатьми, а зараз же нишком подалася через перелаз у двір до свого хазяїна.

А музику тiali тим часом з усієї сили, парубки й дівчата танцювали, аж подвір'я гуло, ясноколірні стрічки маяли в повітрі, брязкало намисто на задиханих грудях, а з завітчаних голів падали на землю квітки, і дівчата й парубки топтали їх ногами.

Почувши музики й танці, вся бесіда давно вже вийшла з хати подивитися на молодіж. Старий Сиваш забурчав спершу, що не слід було вулиці робити в дворі, але мати оступилася за Романа:

— І-і, старий! Мовчи вже! Тільки сьогодні дитина прийшла, повеселиться схотілося, а ти вже й гніваєшся! Може, він собі тут пару знаходе. Давай краще сядемо на призьбі та подивимось, як молоді веселяться, то може й ми помолодшаємо.

Пилип тільки рукою махнув. Старі гості подивилися на молодіж і почали прощатися, бо вже вечоріло. Молодіж ще трохи потанцювала та й подалася з двору на вигін там кінчати свято. Дома матеріки й батьки сварилися, що вже вечір, а дочки й сини не йдуть корів доїти та товар напувати. Але тим було не до того: Роман послав ще по горілку, попостував сього разу й дівчат, і довго чути було на вигоні музику й співи, танці й голосний молодий сміх.

Але Зінька там не було. Побачивши, як Левантина втекла од танців, і знаючи, що в неї в дворі нікого немає, він пішов до себе на тік, з току перескочив у свій садок, а з свого садка в Струків, — чи не побачить там дівчину.

Мати нападається на його, що він досі не одружився. А коли він і справді собі пари не може знайти? Є й гарні дівчата, і роботящі... навіть є й багаті... та все йому не під мислі. Йому треба таку жінку, щоб він про все з нею міг говорити, щоб усю свою душу міг їй одкривати... А то він тут так живе, що ні з ким і поговорити по ширості. Щоправда, про хазяйство і про все таке можна і з батьком, і з матір'ю, і з братом розмовляти, так цього йому мало. Йому хочеться все знати, все розібрати: як воно і через віщо і нащо робиться. Колись заманулося йому вивчитися читати. Так схотілося, що не мав упокою, аж поки вивчився. Школи в їх тоді ще не було, дак він оддав дякові рублів із десять, мабуть, аж поки той навчив його. Тепер Зінько читає, та тільки якось не дуже розбирає ті книжки. А хотілось би йому розібрати і знати багато... про все... От хоч би й про те — чого так люди живуть? Тут тобі такий убогий, що нічого їсти, а там такий багач, що гроші міркою міряє. Один кривавим потом умивається та робить та дбає, а другий, ледащо, лінується... або ще п'є... а то й красти піде... Невже не можна кращого порядку завести? Мабуть, про це в книжках пишуть, та тільки він не знає тих книжок. Де ж таки, щоб вони в таке мале село та доходили? Тут про їх ніхто й не чув. Хотів Зінько про це кого розпитатися, дак кого ж? Дяк саме божественне знає; писар — самі волосні діла; крамар усе на щотах киде та записує гроші. До батюшки Зінько не посміє піти, а до вчителя ходив, дак і вчитель же... хоч по книгах знає

і всяку науку, а як Зінько попитався його про своє — як би кращий порядок завести, — то він тільки рукою махнув: «Це, — каже, — не твоєї голови діло. За порядком начальство доглядає. А ти коли хочеш добре жити — роби, не пияч, — от і все!» Це Зінько й сам знає, та тільки що цього мало...

Де ж це Левантина? Чи не в хаті заховалася? А він хотів би погомоніти з нею. Тиха, роботяща, добра дівчина... І з себе гарна... Якби йому таку жінку та тільки щоб не таку вже... просту... Колись він заговорив з нею про дощ, що він буває з пари, а вона тільки засміялася та й утекла... Як же він розмовлятиме з нею про те, що йому душу займає? А втім... вона ще молода... сиротою по наймах ізросла, ніякої науки їй ніхто не давав. Це й дивно, що вона такою доброю дівчиною зросла!.. А якби Зінько з нею одружився, то, може б, її й читати можна навчити... і до своїх думок прихилити... Так думав Зінько про Левантину і почав придивлятися до неї, заціпав її розмовами. Дівчина червоніла, але розмовляла з ним залюбки. Та Зінько був дуже несміливий з дівчатами і все боявся зайняти Левантину так, як парубки займають тих дівчат, що люблять.

Тепер йому дуже схотілося погомоніти з нею... От, щоб хоч забути ту п'яну беседу!.. Не любить того Зінько... Але дівчини нема ніде — ні в садку, ні в дворі. Може, куди пішла... Зінько перескочив назад через тин у свій садок.

Незабаром мати загукала його. Упоравшись по хазяйству, Зінько пішов спати в садок, — беріг садовину. Та тільки заснути не міг: всі тії думи його не покидали. Може, Роман... чудний якийсь... не подобалося Зінькові, що він так величається й язик ламає... А проте — мабуть, він багато бачив, багато знає. Бо й справді — по великих городах бував, письма в солдатах навчився. Мабуть, він зможе розказати Зінькові про таке, чого Зінько сам не здоліє розібрати. Треба з ним поговорити... Не сьогодні, бо сьогодні, мабуть, він іще не скоро з вулиці вернеться, а кались...

Небо давно вже сяло над землею своїми зорямими шапами, а Зінько все не спав. Дума за думою снувалися в голові, ішли одна по одній, як хвиля за хвилею... По хатах давно вже сплять, затихли вже й дівчата, й парубки на вулиці... і дерева дрімали, схилившись над ним, і дрімала зелена трава і вві сні лоскотала йому обличчя, як він доторкався до неї, ворущачись... А високе й глибоке-глибоке

небо жахгло й тремтіло живим світом, і зорі здавалися великими розумними очима блискучими... Вони дивляться так ясно, мов хочуть зазирнути Зінькові в душу, подивитися, що там є. Дивляться такими великими-великими очима... як у Левантини... тоді, як вона співає сумної пісні... Вона дивиться й співає... і люблю, люблю стає... і хилється віти... і всміхаються зорі...

І Зінько заснув під Левантинин спів, не знаючи, що Левантина справді вийшла в свій садок і співала, приваблена сявом безкрайого неба, напоєна солодкими пахощами чарівної ночі — тихої, як сон маленької дитини, ласкавої, як погляд матері...

II

Другого дня Роман устав пізно. У його боліла голова, бо вчора таки добре випив. Він почав згадувати минулий день, лежачи на соломі в stodолі, і гнівався сам на себе, що «завів кумпанію» з парубками й з дівчатами. З дівчатами воно ще нічого, до дівчат Роман охочий, а от на вулицю не треба було з їми ходити. Йому не годиться запанібратися з їми бути, а він учора, хильнувши, це й забув. Ну, да це ще не біда, він зараз покаже, що він не те, що вони, а бери вище.

Роман устав і пішов у хату. Батько з Денисом та з Зіньком уже поснідали й поїхали на поле — останні копи забирати. Мати метушилась біля печі.

— Виспався, синку? — ласкаво озвалася вона. — Сідай же та будеш снідати.

— А от умиюся.

Умився, розчесався і сів за стіл. Мати подала галушки з салом. Роман ще нічого не робив, то й не виголодався, а галушки були з простого гречаного борошна і здались йому несмачні. Із'їв галушку, дві та й положив ложку.

— А що ж це ти, синку, вже й не хочеш? — здивувалася мати.

— Штось їсти не хочеться, — одказав Роман і встав із за стола. — Треба поїтить проведать старих знакомих, — додав.

— Піди, синку, піди, одвідай!

Роман надів піджака й картуза з білим верхом, тоді глянув на чоботи:

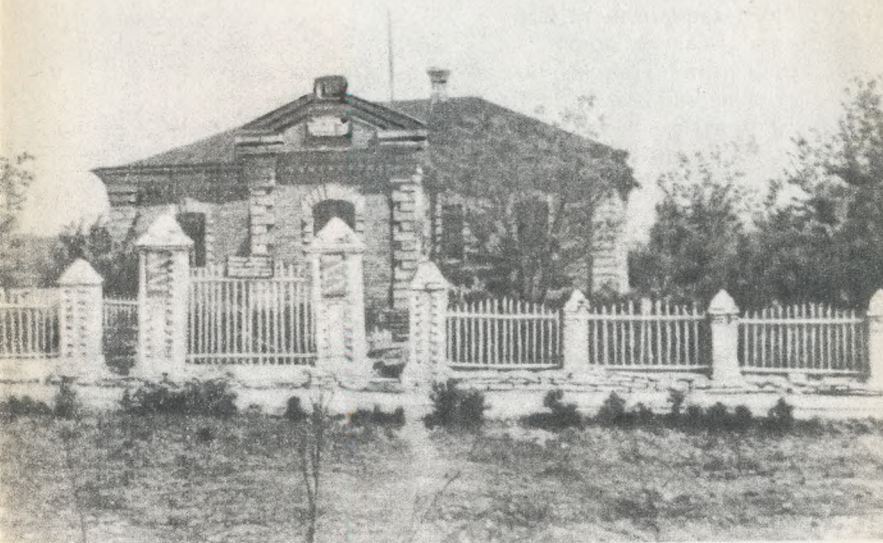
— Ех, вакси просють!.. Ну, нехай другим разом! — І пішов з хати.

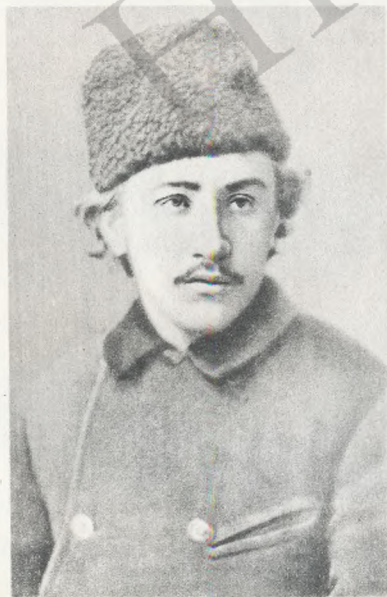
Хутір Кути на Харківщині. У цьому будинку провів своє дитинство Б. Д. Грінченко.

Б. Д. Грінченко в 16 років.

Школа в селі Олексіївці, де в 1887—1894 рр.
вчителював Б. Д. Грінченко.

Б. Д. Грінченко народ-
ний учитель. 1883 р.

Вийшовши з двору, Роман спинився, не знаючи, куди йти. У його були колись товариші парубки,— тепер уже всі жонаті халяїни,— та йому не хотілося до їх іти: що там од їх він цікавого почує? Хіба піти, щоб побачили, який він тепер став? Дак же нікого дома нема,— всі на роботі. Ну, та вже вийшов з двору, то пройдеться селом, а там може й надумає, куди піти. І він подався вулицею. Ішов помалу, мов туди-сюди роззираючись на село, а справді дивився, чи хто його бачить, чи ні. Та всі люди поїхали на поле, тільки деякі баби поралися по хатах. На вулиці бігали самі діти. Один маленький хлопець, побачивши Романів піджак і чоботи з блискучими рівними халявами, гукнув через вулицю до трохи старшенької дівчини:

— Дивись! Дивись! Пан іде.

Роман усміхнувся,— йому це сподобалося. Але дівчинка глянула на його і відказала своєму товаришеві:

— Дурний! Со ти казес? То не пан, а салдат. Сивасенко, мені мати казали.

— Еч, чортова патяка! — подумав Роман.— Слова не вміє сказати, а ще й пашекує.— Він сердито глянув на дівчинку, крикнув: «Ну, ти тут!» і пішов далі, а та, перелякана, спершу мовчала, аж поки Роман одійшов геть-геть, а тоді, підбігши до хлопця, сказала:

— Людоцьки, який страсний!..

А «страшний» ішов далі. Йому по дорозі була крамничка, а біля неї стояло двоє-трьох чоловіків і жінка. Роман знав, що треба поздоровкатися, проз їх проходячи, але подумав собі: «От іще чортзна-кому куражку скидять!» і поминув людей так, мовби їх і не помітив.

— Що це воно пішло? — спитав один дядько.

— Та це Сивашів салдат.

— Чи ба, яке пишне: іде і не здоровкається.— І дядьки з жінкою почали проміж себе судити Романа, що незвичайний; але він того не чув, а чимчикував далі і звернув на другу вулицю. Там побачив серед солом'яних покрівель залізний дах на невеличкому будинкові. Вгорі над дверима прибито було дошку з написом: «Народное училище».

— А зайду до вчителя! — подумав Роман, хоч зовсім учителя не знав.

Увійшов у чималі сїни з кілочками й гвіздками по стінах задля школярської одежі. Став, не знаючи, в які двері йти, бо перед їм було їх двоє. Одні були трохи відхилені, і крізь їх чути було розмову. Сердитий голос, говорячи «по-панському», кричав:

— Почему ты мне сапог не почистил?

— Двір чистив,— відповідав другий, мужицький старечий голос.— Хіба я вам лакей? Я — сторож.

— Нанялся сторожем,— должен быть учителю лакеєм. Каждый день сапоги чисть!

— Та що це таке справді? Я громаді пожаліюсь.

— Плевать мне на твою громаду! Иди сейчас до Сучка и купи мне две колоды карт!

З дверей вийшов, бурчачи собі щось, сивий сторож.

— Чи дома вчитель? — спитав Роман.

— А он! — показав сторож на двері і пішов з школи.

— Кто там? — почувся з-за дверей голос.— Верно опять кто-нибудь притырил мальчика! Ну й идиоты! Хоть не говори им, что еще рано!

Двері відчинились від штурханця ногою, і на порозі став молодий хлопець з закрученими вгору вусиками, без піджака й жилета, в самій сорочці, позакладавши руки в кишені в штани.

— Тебе чего? — спитав він, але, побачивши на Романі не мужицьку одіжку, повернув інакше:— Вам чего нужно?

— Мое поштеніє! — сказав Роман, простягаючи руку:— Сивашов.

Учитель дав йому й свою руку і покликав у хату. В невеличкій світлиці, з ліжком, столом і кількома стільцями, був нелад, порозкидувана одіжка, недокурки з цигарок, на стіні гітара й рушниця, на столі стояв недопитий чай і пляшечка з написом: «Ром»; під столом спала собака. Учитель попрохав гостя сідати і надів піджак.

Роман сів, закинув ногу за ногу, витяг коробочку з цигарками, відчинив і простяг до вчителя:

— Не вгодно ли — хорошее различіє.

Учитель узяв цигарку, і вони закурили. Роман, ламаючи свою мову ще дужче перед «образованим чоловіком», почав вияснити, чого він прийшов. Вернувся з города, ну, а на селі «скучно», бо скрізь сама мужва і нема такого чоловіка, щоб із ним можна було про «образовані» речі розмовитися,— тільки й є, що вчитель та врядник, та ще писар... Дак от він і прийшов.

Учитель почав уже розуміти, кого він перед себе має,— спершу він подумав, що це щось інше. Сам учитель був з таких, як і Роман: через двокласову сільську школу потрапив до вчительської семінарії. Як довчився в її, то його мали настановити за вчителя в його рідному селі, але він сам того не схотів, бо там з ним усі будуть запанібрата.

Був з тих учителів, що, вилізши з «мужиків» у «пани», силкуються якомога дужче відрізнитися від мужика, сахаються, як нечистої сили, знатися з ним і виглядають собі якої багатой правителівни, чи дочки грошовитого глитая з мужиків, чи хоч удови якого полупанка, щоб, оженившись, покинути нелюбе й нудне вчителювання та й перейти зовсім на «панську лінію». Роман був перед ним уже занадто низький, бо вчитель нижче писаря, врядника та крамаря Сучка і не дивився. Тільки він ще непевний був, чи справді Роман мужик. От і прізвище його... Сивашов... Сивашов... Не чуть у нашому селі Сивашова... Але враз ізгадав:

— Та вы должно Пилипа Сиваша сын?

Роман трохи почервонів і почав вияснити, що хоч сьому й правда, але всі його на службі звали «Сивашов», бо як простий чоловік, то буде Сиваш, а як «образований», то — Сивашов.

Тепер учитель уже знав, що нема чого йому знатися з Романом, — це тільки пошкодить йому, принизить його перед його «панськими» знайомими. Надто він був сьогодні сердитий: учора звечора він мало не до світу гуляв у карти в батюшки і програв сім рублів. А в його саме не було тепер грошей, бо влітку на гроші скрутніше: взимку школярі (вони в його муштровані) раз у раз носять йому всякі ковбаси, сало, а то так і сахар навіть, то менше доводиться витрачати. А тепер усе з готовеньких грошей! Добре ж, як він сьогодні (має покликати всю компанію до себе) та одіграє, верне своє, а як же ні? Все це гнівало вчителя, і він сердито сказав Романові:

— Ну, мне теперь некогда... У меня дело есть...

Роман почервонів і встав образений.

— Как завгодно...

Він простяг був знову руку, але тепер уже учитель не дав йому своєї. Зовсім збентежений Роман швидше пішов з хати і чув, як слідком за їм учитель пробубонів:

— Всякий тебе хамлюга лезет знакомиться!

Поки вийшов Роман на вулицю, його збентеження минулося, і він тільки був страшенно лютий на вчителя за образу... «До кого ж би мені ще піти?» — думав він і побачив зараз же біля школи волость... Повернув до неї.

Тут уже йому пощастило, бо виявилось, що писар був його колишній товариш. Батько його ще хлопцем оддав до школи аж у містечко, — там він і вивчився на писарі. Цей сам добре вмів «по-образованому» і радий був Романові.

— Сідай, брат, сідай! У нас у волості нікого нема: старшина, староста і всяке начальство подалося снопи во- зить,— дак я сам тут і старшина, і староста, все.

Роман сів біля столу, покритого зеленим, старим, скрізь чорнилом заляпаним, сукном. Писар, Григорій Павлович Копаниця, був таких літ, як і Роман, але вже добре відпас- ся на волосному хлібі, і його заяложений піджачок був вузький на гладкі плечі. Він крутив свою руденьку борідку і залюбки розказував Романові, який йому великий клопіт у волості, що старшина дурний, він сам усе мусить робити, і за себе, і за старшину справлятися, а плата мала, а «так собі- посторонній дохід тоже не значительно большой». На домок так-сяк збився, а більше й ні з чого.

Тоді почав розказувати Роман, як він жив у городі — спершу в солдатах, а тоді на службі в палаті; тільки він уже не казав тепер, що був швейцаром, а говорив, що був «таким служащим, што, знаєш, надзираєть за йзда- нієм».

Тоді збалакались за мужиків, і писар їх лаяв, що на- род став неслухняний і все хоче, щоб на дурничку йому роблено, мов і не тямить, що, опріч годової плати, треба писареві і за кожную роботу — чи за пашпорт, чи за роз- писку, чи ще за що — окремо заплатити... а мужик коли й скаже, що принесе мірку картоплі, то прише тільки пів- мірки, і отак усе...

Гомоніли довгенько, аж поки писар сказав:

— Ну, знаєш що, Романе Пилиповичу? Хадьом до ме- не обідать! Пошаную тебе для нового знакомства!

Роман тому був дуже радий. Вже виходячи, стріли на порозі вряdnика Івана Ілліча, трохи старішого за їх обох чоловіка, непоганого з себе, з підстриженою гострим клин- ком борідкою. Писар зазнайомив його з Романом та й теж покликав до себе обідати. Цей хоч і пообідав, та не мав зараз чого робити, то пішов...

Писар жив у гарненькому домику, прибраному по-мі- шанському, з стільцями, з топчаном, з комодом та старень- ким «буфетом», з яснофарбованими малюнками під склом по стінах. Видко було, що добродій Копаниця даремне звав «так собі- посторонній дохід» «не значительно большим». Гостей стріла писарка — молода, одгодована і свіжа моло- диця-моргуха.

— Улясю,— сказав весело писар,— давай нам обідать та ще й швидко! Та ще й доброго!

— Буде й добре, буде й швидко! — сміючися привітно, відказала молодиця і побігла в пекарню.

Незабаром справді сиділи за столом. Писар витяг з кишені пляшку горілки і поставив на стіл.

— Доброхотное даяніє? — спитав, підморгнувши, врядник.

— З капосного Омелька, — відказав господар, — нада було б больш, та вже хай буде й стольки.

— Всяко даяніє благо, а надолжити можна не тепер, то в четвер, — порадив урядник.

— Істинно! — згодився писар.

Випили по чарці, і хазяйка чарочку хильнула, і тільки взялись до борщу, аж у снігах щось затупотіло.

— А чи дома хазяїн? — почувся звідти товстий голос.

— А, Михайло Григорович! — сказав писар. — Ідїть! Ідїть! Дома! — І він одчинив двері.

У світлицю ввійшов невисокий, але товстий рудий чоловік, убраний у гарну чумарку, з картузом у руках. Цього Роман знав: це був крамар Сучок. Хазяї почали садовити його за стіл. Він повагом, з протягом вимовляючи кожне слово, упевняв спершу, що вже пообідав і зайшов за ділом, але таки сів. Випили знову й почали їсти смачний борщ. Поки підїли, то мало розмовляли, але потім уже, по четвертій випивши (і писарка Уляся щоразу по півчарочки), зробилися всі веселі й гомінкі. Роман бачив, як Уляся все моргала на врядника та припрохувала його. Сучка не припрохувала, але той і сам добре їв, важко сопучи. Пообідавши, позакурювали і пішли в садок — господар із Сучком попереду, за їм Роман, а позад усіх урядник з писаркою. Озираючись випадком, Роман побачив, як урядник займає Улясю за стан, а вона, сміючися, свариться на його пальцем, показуючи, що побачать передні, і Романові одразу стало заздро й шкода, що не він займає червоношоку веселооку писарку.

В садку полягали й посідали на траві і знов почали розмовляти, кожен здебільшого про свої діла, і всі якось чіплялися за мужиків: одному мужики тим не догодили, другому іншим. Сучок казав, що мужик хитріший за чорта, а врядник доводив, що хоч він і хитрий, але дурний, і розказав, щоб підперти свою думку, про дурного Хому, як він мило поїв. Усі страшенно реготалися, а захочений оповідач докидав одну по одній ще й інші брехеньки про мужиків: про те, як мужикові перемінили його хахлацьку голову на чортову; про те, як солдат і хахол кипіли в пек-

лі в казані; чорт сказав: — Салдат! — А салдат: — Ась? — Ну, вилазь! — Тоді до хахла: — Хахол! — Шшто-о? — Ну, сиді іщо! Вот тібе за хахлацький язик — у пеклі сиди!

Всі знову реготалися, а писарка навіть кричала тоненько:

— Ах, прелість! Ах, прелість!

Вона служила в панів за покоївку і там навчилася так кричати.

Потім повернулися в хату, і пили чай, і знову весело гомоніли...

Сучок пішов, бо йому треба було в крамницю, але Роман з урядником досиділи аж до вечора.

В хатах уже посвітилося, як Роман вертався додому. Як увійшов у хату, — сім'я саме вечеряла.

— Бач, от де й наш прибудла! — озвався, ласкаво сміючися, батько. — Де це ввесь день швендяв?

От, хіба в його нема тут добрих людей, знайомих! — І Роман почав розказувати, що він ходив до вчителя і так гарно з їм познайомився; а тоді був у писаря, і як добре його там прийmano... Маті раділа, слухаючи, як її сина гарно вітають; інші мовчали.

— Та сідай уже, синку, ближче до столу та вечеряй! — припрохувала мати.

— Вот, я таких страв наївся у писаря, што вже мене вашої вечері не хочеться.

Матері це трохи не сподобалося, що син понижає її страви, але він того не помітив і знов почав розказувати про писаря: як він добре живе та як добре бути писарем.

— Та воно добре, — озвався Зінько, — та тільки ще краще було б, якби писарі більше по правді робили, а то... он і цей такий, що примів би, — дві шкури з тебе драв би.

— Ну, це, братуха, пустяк дело, — одказав Роман, — на то шука в морі, штоб карась не дрімал. Кажен з своєю ремесла можить сібе бариш брать.

— Нехай і бариш, та не здирство, — озвався батько, — а то цей був такий харпак, що сіряк на хребті не держався, а тепер уже бач у які достатки з тих баришів убився. Ти б, Романе, краще не водився з ним: він тебе на добро не напутить, а люди про тебе погано казатимуть.

— А какое мене вниманіє до людей? — одказав Роман, здвигнувши плечима. — У нас своя кумпанія. Ну, што там розбалакувать: врем'я спать.

Забрав одержу і пішов спати в клуню. Умоцуючись на соломі, згадав, які високі й м'які подушки, квітчастою

ковдрою застелені, він у писаря бачив. І йому стало заздро, і схотілося такої саме гарної світлиці, м'яких подушок, доброї страви з горілкою і червонощокої жінки... А хата батькова здалася такою негарною й чужою... та й люди в тій хаті... Велика штука, що вони йому свої. Коли ж вони такі... мужики! І по правді врячник та писар з мужиків сміються, бо вони живуть так, зовсім «без поняття, как настоящая необразованая животная». Хіба ж він може так жити? Коли ж він тепер зовсім інший чоловік став.

Він усе думав про це і не міг заснути. Поруч із тим, що він бачив сьогодні, згадувався йому г'ород, вулиці з ліхтарями, світлиці в палаті, де він був за сторожа... цирк — от туди щодня ходив би! А тут ця тісна хата з лавами, з рогаками... Цей батько або Денис що як скаже слово, то так і верне язиком «на верле»... Репана мужва — аж смердить! А там, у городі, зовсім не такі люди... А дівчата! І він почав згадувати городянських покоївок та куховарок, які були до його ласкаві... Ах, чорт його знає, Машка, мабуть, плаче тепер!.. (Гляди, що ще дитина буде!..) Та хіба сама Машка? Були й поперед неї...

Устав, не можучи лежати, накинув піджака і вийшов з клуні. В кінці садка, що був зараз же сумежно з током, якийсь чистий молодий голос виводив пісню.

— Що воно співа в нашому садку? — подумав Роман, перескочив через тин і пішов садком. Співало не в їх, а в садку в сусіди, в Струка. Роман переліз Струків тин і пішов поміж деревами вниз до річки на той голос. Незабаром він побачив дівочу постать. Видно, що прийшла по воду, бо на землі стоять відра, але вона забула про їх, причарована цією тихою ніччю і ніжно-звабливим плюскотом темних хвиль біля своїх ніг... Стояла й співала.

— Мабуть, Струкова наймичка, — подумав Роман, і йому згадалось її делікатне обличчя з довгими віями і тоненький стан, — так він тоді в танці обкрутив її, обхопивши за стан рукою... Вся зачервонілася, задихані молоді груди високо здіймаються... вихопилась і втекла...

Роман тихо-тихо підійшов до дівчини. За співом вона почула його тільки тоді, як уже біля неї стояв. Жажнулась:

— Ой боже! Хто це?

Хотіла вже тікати, але він придержав її за рукав.

— Це я... Роман...

— Чого ж це ти... ви тут?

— Послишал, как пайощ, та й прийшов.

— Атож! Чого ж то ви до мене прийшли!

— Того, што харошінька! — І він хотів обняти її за стан, але вона випручалася. — Как тибя звать?

— Левантиною...

— Харашо! — І таки обняв її й притулив до себе. Але вона зараз одіпхнула його, вирвалася і, покинувши його відра, як коза дика, втекла, покрившись за деревами.

— Еч, яка прудка! — подумав Роман. — Моторна! А ловка дівчинка, — треба б заходитися коло неї!

Постояв ще трохи, дожидаючи, чи не вернеться по відра. Не верталась. Пішов додому в свою клуню.

Туди ж тим часом прийшов спати Зінько.

— Я думав, що ти вже спиш, Романе, а ти ще ходиш.

— Не спитьсья какось.

— От і мені часом не спитьсья. Усе думки обнімають та й спати не дають.

— Думки? — сказав Роман, і Зінькові на мить здалося, немов сказав трохи глузуючи: — Што за думки?

— Та всякі... От учора я все думав, як його так ізробити, щоб усім людям добре на світі жилося? А то от хоч би сказати про землю... Такого народу намножилося і дедалі, то все більше й більше людей на світі стає... Людей більшає, а землі не більшає... Ну, тепер скрутнo людям жити, а дедалі — все скрутніше, все скрутніше буде... і так колись ізробиться, що не ставатиме людям того, що земля може зародити... Що ж тоді робити людям? Хоч з голоду гинь!

— Вот штука! — відказав Роман. — Не станить тут чо-го єсти, прикажуть переселяться на другое место, та й шабаш!

— Та я ж кажу: а як і на другому місці так буде? По всій землі так. Що тоді буде? Може, про це в книжках, абощо, пишетьсья? Тебе добре навчено в салдатах, Романе, то ти це повинен знати.

— В каких там книжках? — одказав Роман. — Вот будуть ішо такіі книги печатать! Про ето начальство само знаеть, как і што.

— Ні, — не згодивсья Зінько, — от я читав одну книгу про чужі краї, так у її...

— А, пустяк уніманія! — перепинив його Роман. — Лучче давай спать!

Він одвернувся, мов хоче спати. Він був малописьменний, книжок не читав, хіба часом анекдоти про Балакірева. Тепер він бачив, що Зінько за його більше письменний і щось знає таке, що Роман його не знає, і йому стало ні-

яково. А Зінькові здалося, що Роман менше знає, ніж спершу він, Зінько, думав про його.

Другого дня вранці батько зайшов у клуню, збудив Зінька й Романа і звелів обом іти на тік молотити. Зінько зараз устав і пішов, а Роман довго ще огинався. Йому зовсім не хотілося молотити, трохи навіть сором було до чорної роботи братися. Що це батько собі дума? Що він буде йому в гною риться, волам хвости крутити? Не піти оце, та й годі!

Одначе цього разу ще не зважився сперечатися з батьком і пішов на тік. Сонце ледве починало визирати з-за обрїю, було росяно й холодно, Роман аж тремтів. На току вже були батько й брати.

— А що, брате, холодно? — озвався Денис. — У вас там по городях тепер іще сплять. Та дарма! Як ціпом по-помахаєш, то так угрієшся, що й потом тебе вміє.

Роман нічого не відказав, узяв ціп і став ближче до Зінька. Ударило чотири ціпи: три сміло й важко, один якось не до ладу. Роман зовсім одвик од цієї роботи. Він не потрапляв у лад, замісто щоб уцілити бичем, бив у сніп кінцем ціпилна, а бич завертався вгору і заскакував назад. Він розсердився й гупнув з усієї сили. Бич одірвався, відскочив і вдарив Романа по руді дуже боляче. Роман кинув ціпилно й лайнувся.

— Еге, синку, — озвався батько, — та я бачу, що тобі треба довго привчатися, щоб ізнову добрим молотником стати.

— На чорта я буду привчатися? — визвірився сердитий Роман. — Разлі ви думаєте, що я буду гупать тут із вами по остюках цепом?

— А хіба ж ти думаєш, що хліб сам буде робитися, сам і в рот кластиметься?

— І без етого дурацкогo дела сит буду!

— Ану як?

— Разлі я сібе служби не знайду? Вот пойду в ікономію і прикажчиком поступлю.

— А шо ж, добра штука, — відказав спокійно батько. — Аби прийняли.

— І шо би! Ім образованих людей нужно.

— Та... казала й Ганна, що вона рада за пана, дак пан, клятий, не бере! — засміявся Денис.

— Ет, ви з вашими мужицькими вигадками! — розсердився Роман, кинув ціп і пішов з току.

Батько з синами ззирнулися, але ніхто нічого не сказав, і щіпи знову загупали по повноколосих снопах, далеко озиваючись у свіжому живучому повітрі веселого, сонцем осяяного ранку.

Сердитий Роман, не заходячи в хату, подався просто на село й опинився у врядника. Там він потрапив на чай, напився його добре, потім ще посиділи та побалакали. Романові хотілося, щоб його zostавлено й обідати, дак господарі або не догадались, або не схотіли того. Довелось йти обідати додому. Прийшов, як уже всі пообідали, і обідав сам. Мати, щоб йому догодити, зарізала й зварила курку. Виголодавшись, Роман не zostавив з неї нічого. Поївши, зараз подався ізнову з дому.

Почув, що сьогодні тільки прийшов до Гриценків їх солдат, дак і повівся туди. Він з ним не в одному полку був, та те дарма: солдат, то вже однаково, що й товариш.

Гриценки були вбогі люди і не закликали беседи так, як Сиваші, але і в їх були гості: двоє-трое родичів. Білявий поганенький солдатик сидів за столом радий такий, що аж сьє, і розпитував про хазяйство, про родичів, про товаришів, бажаючи знати все, що сталося на селі, відколи його не було дома. Романа посадили за стіл, шанували...

Вернувся Роман додому аж увечері і ліг зараз спати. Другого дня пішов зранку, поблукав по гаях до обід і прийшов додому так, щоб ізнов обідати самому. Вже кінчав обідати, — ввійшов батько з току.

— А де, Романе, був, чи не в ікономії?

— Де був, там був! Поспіємо ще з ікономією... Сьогодні все зробиться. — Та й вийшов з хати.

— А що, стара, робитимемо з синком-салдатиком? — запитався Пилип у жінки, як Роман вийшов.

— А що ж там робити? — відказала Параска питанням, мов не розуміючи, бо це справа її мазунчика була.

— Де та як будемо добувати, щоб йому на панування настачити?

— Оце ще що вигадай! Дитина тільки приїхала, натомилася, — і відпочити не дасть. Оклигає, то й до роботи візьметься.

— Ні, каже, що не хоче братися, а буде в ікономію прикажчиком поступати.

— А може ж і поступить! Він же в нас образований.

— Треба там таких!

— Ти вже нападешся! Перечасуй, то й побачиш, що

все добре буде. А то ти як почнеш гримати, то тільки сварка зчиниться.

— Добре, я перечасую, помовчу трохи,— побачимо, які з його люди будуть.

І батько справді замовк і не казав Романові нічого.

III

Три дні минуло тихо; на четвертий Роман попрохав у батька карбованця.

— Нащо? — спитав батько.

— А што ж я без копейки жить буду? Покуда дайшов,— витратился. І папирос не за што купить!

— Ге, хлопче! Як ми будемо на панські цигарки гроші переводити, то скоро в нас і хазяйства не стане,— відказав батько.— Нема в мене грошей.

Роман грюкнув дверима та й подався на село. Він гнівався на батька й на братів страшенно, лаяв їх мужвою нетямущою, що не розуміють, як повинні поводитись з образованим чоловіком. Але він те знав добре, що як батько затнеться, то вже з ім нічого не зробиш. Грошей він не дасть.

Треба справді піти в ікономію: а може, пощастить. Ікономія була велика, і людей там служило багато. Роман зараз же пішов у контору до вправителя.

— А що скажеш? — спитався той.

Роман почав вясняти, що служив на службі і хотів би мати якусь пристойнішу, ніж проста хліборобська, роботу.

— Яку ж то роботу? — попитав управитель.

— Хотів би прикажчиком.

— Еге, не треба нам прикажчиків, бо всі є. Та й хіба ж ти знаєш хазяйство? Був у салдатах, служив десь швейцаром, а до хазяйства пнешся! — І вправитель повернувся було до свого діла, але зараз же знов озвався: — Хіба що... От у контору мені треба одного чоловіка... Тільки щоб добре письменного. Письменний?

— Так тошно.

— Сідай пиши.

Роман сів і взяв перо в руки, а вправитель, не дивлячись на його, а записуючи щось у велику книгу, почав проказувати йому, що писати. Ні перо, ні пальці, ніяк не слухалися Романа, і ледве встиг він вивести два перші слова, а вже той наговорив йому їх зо два десятки.

— Позвольте, я не послышав, як ви сказали..— припинив його Роман.

— Не оставайся позаду! — Управитель проказав йому знову все з початку.

Роман знов ухопив кілька слів, а все інше загубив.

— Позвольте,— не вспішусь.

Той глянув на писання і побачив, що з усього проказаного написано кілька перших слів великими недотепними кривими карлючками: Роман ледве вмів писати.

— Піди ж спершу навчись писати, а тоді приходи. У контору не годишся. Коли хочеш, ставай до молотилки.

— Ні, до молотилки не хочу.

— І добре, бо лінивих мені не треба. Іди собі!

Роман вийшов зажурений і сердитий.

У його ще було в кишені трохи грошей, він зайшов у монополію, купив горілки і випив з горя зараз же під хатою на вулиці.

Другого дня вранці стара Сивашиха полізла в скриню, довго там щось перекидала аж на дні, а тоді витягла якийсь вузлик. Звідтіля вив'язала карбованця і, як Роман увійшов у хату, віддала йому.

— На тобі, синочку, карбованця, бо батько не дасть, а тобі треба.

— От спасибі, мамо, хоч ви по-людському до мене,— не так, як батько.

— Та тільки ти, синку, шукай собі роботи, а то буде в вас гнів та сварка з батьком та з Денисом.

— Ходив вже в ікономію.

— А що ж?

— Взяли б з дорогою душею, дак усе прикажчики єсть. Хоч я й салдат, ну — неможливо для миня человека прогнать.

— Правда... От лишенько... А може, ще де пошукати?

— Найдьом! Не поспішайтеся. Усьо будет у свою припорцію і на небольшом разстоянії.

А сам собі Роман думав: мабуть, у матері не один вузлик з карбованцями. Треба так підкрутити, щоб вони його рук не минули.

Збігло ще тижнів з півтора. За цей час Роман дужче зазнайомився з крамарем Михайлом Григоровичем Сучком. Спершу він тільки в крамницю до його заходив, а далі й додому,— раз навіть обідати його заставлено. Їли добре,— через те, мабуть, такі й гладкі були і сам Михайло Григорович, і його жінка Агафія, і дочка їх Горпуша,

дівчина років дев'ятнадцятьох. Сучкові Роман розказував, що він поки так собі, нічого не робить, розглядається, до чого братися: чи службу брати, чи комерцію заводити, і натякав, що в його є на ту комерцію гроші. Це він вигадував на те, щоб Сучок його мав не за абищо. А той йому так: і вірив, і не вірив, а проте до себе пускав.

Зазнайомився ще Роман і з дяком та з якимись «служашими» на залізничній станції. Туди Роман ходив розпитатися, чи не треба на залізниці жандарма, — хотів ще туди податися; але на ті посади брано тільки унтер-офіцерів, а він був простий солдат. Роман раз у раз ходив по своїх знайомих і радий був, як траплялося там напитися чаю або щось смачне з'їсти, бо дома того не було. Дома він так-таки нічого й не робив, тільки посправляв собі вудки і ходив на річку рибу надити. Що вловить, приносив матері, а вона йому варила юшку, — «вухую» він її звав, — або пекла рибу в сметані. Він підлещувався до матері, щоб видурювати в неї грошики, і мати справді йому давала з своїх схованок — поки було що давати. Він їй розказував, що його скрізь так гарно приймають і ось-ось уже він матиме службу, а зараз не можна, бо... щось там вигадував.

Тим часом по селу пішла чутка про те, як Роман ходив найматися в прикажчики і як управитель давав йому писати. Парубки і дівчата на вулиці почали глузувати з Романа, — звісно, не в вічі, бо він на вулицю не ходив. Але одного разу це почула й Левантина. Вона оступилася за його.

— І чого б я сміялася? Як не пощастило чоловікові, то хіба вже він і поганий? Та може ж те все ще й брехня!

— А ти це з якої речі так його боронити заходилася? — крикнули дівчата й парубки та й почали сміятися вже з Левантини, прикладаючи до неї Романа. Вона розсердилася.

— Тю на вас! Чи ви не подуріли? Чого ви мені його на шию чіпляєте? Подавіться ви своїм Романом!

Бачачи, що вона сердиться, облишили її.

А Левантина, як одсердилася та вернулася додому, то знов їй стало жалко Романа. І через що його так усі на глази взяли? Такий гарний з себе!.. Чудний трохи з своєю «образованою» балачкою, та це всі солдати такі, як прийдуть, а як поживуть трохи дома, то й знову полюдському говорять. Тільки погано, що він рукам волю дає. От уже вдруге він її перестрива в садку. Вперше вона його таки добре турнула, то вдруге він тихший був, хоч

і не зовсім. Вдруге вона вже від його так швидко не втекла, і вони трохи постояли, погомоніли...

Так думала Левантіна про Романа і згадувала його гарні вуса, і чорні брови, і стан рівний.

А Роман і собі згадував Левантіну. Вона йому дуже до вподоби припала. Якби її вбрати в панську одіж, то зовсім би як панночка була. Куди! Не всяка й панночка зрівнялась би з нею! Та її й дражнять на селі панночкою. А це того, що мати породила її, дівчиною будши, як служила в панів за наймичку. Казали за якогось панича. Мати вже вмерла, а дочка, як і мати, ходить тепер по наймах.

Роман був не дурний і незабаром помітив, що дівчині не подобається його занадто сміле поведіння і не проста мова. У городі дівчата до того позивкали, а тут — ні. Роман надумав поводитися з нею так, як звичайно поводяться з своїми дівчатами сільські парубки. І говорить з нею почав тільки по-простому.

Дівчина помітила, що Роман до неї вже не такий став, і сама подобришала трохи до його. А що про його погане казали, вона те за водою пускала. Хіба люди не набрешуть? На неї саму таке раз у раз наплещуть!.. А він її так усе гарно розказує про себе. Хоч він тепер і без служби, дак що? Прийде та година — й служба в його буде, і житиме він паном діло. А що він дома нічого не робить, дак раз, що він одвик от простої роботи, а друге, що він хоче краще навчитися писати, дак не можна чорної роботи робити, бо від того пальці задубіють, зашкарубнуть, і ніяк не виведеш пером. Роман не дурив сим Левантіни; він і справді разів кілька сідав учитися писати, та довго не міг висидіти, бо це було так нудно. Він і в солдатах учився більше з примусу.

Розпитувався Роман Левантіну і про її життя. Тяжке це було життя. До семи років мати тягала її з собою по наймах, а після семи й саму віддала в найми. Поки жива була мати, то тяжко було жити: все по чужих хатах та по чужих людях. Та скрізь поштурхують та шматком хліба дорікають. А вона того шматка хліба ніколи дурно не їла; тільки на ноги зоп'ялася, то вже й велять хазяї менші діти хазяйські глядіти або посилають гуси пасти чи телята. Мати за гроші живе, а вона за харч своїми малими руками й ногами відбувала, хоч матері за те плачено менше, що вона з дитиною була. Та як умерла мати, то тоді вже й світ бідній дівчині потьмарився. Мати хоч і погримає, і поб'є було, та й пожалує, — Левантіні й сонечко засмі-

ється. Тоді було Левантина гнівалася на матір, як та часом ударить, а тепер би їй руки тієї цілувала, якби били. Та важка земля в матері на грудях. У наймах, кажуть, і батька не вжалієш. А вже сироту то їй не думав ніхто жаліти. Ходила їй по снігу боса, їла їй такий хліб, що собаці треба розмочити в помийниці, та їй тоді вона не схоче. Що вже на вулиці хлопці та дівчата прикладки до неї прикладають, загадки: — Вгадайте — що на світі найшвидше бігає? Левантина, як її хазяйка потилицями нагодує. — Панночкою та приплентачною дразнять...

Дещо з цього Левантина розказувала їй Романові. А він жалів її, що вона така гарна та молода та поневіряється в наймах. Вона йому така вдячна була за ту ласку, бо мало її бачила, і казала про те, як їй і тепер важко жити в Струків, що дуже з неї знущається серцита й лаюча Стручиха. А одного разу Роман застав її на леваді, як вона сиділа й тяжко плакала. Стручиха побила її качалкою ні за що: хтось з хазяйських дітей побив лампадку біля богів, а хазяйка звернула на неї. Левантина плакала й нарікала на свою долю, а Роман розважав її ласкавими словами і пригорнув до себе. Вона вже не пручалась і незчулася, як він став її цілувати, і вона його цілувала... плакала й цілувала і звала братиком і милим, і рідненьким... і їй так гарно, гарно стало... і вона забула Стручиху з качалкою і все забула... сиділа з ним обнявшись і розмовляла... і зиралася з ним очима при місячному сяєві...

З того часу Левантина вже вважала Романа за свого парубка, за жениха і поводитися з ним так, як звичайно дівчата на селі з своїми женихами поводяться. І як звичайно на селі бувало, він став ходити до неї ночувати в повітку, і вони так любо розмовляли довгими ночами. І їй здавалося, мов того Романа, що так негарно займав її спершу, вже їй не було. Він був такий, як і всі сільські парубки, поведився з нею чесно, по правді. І дедалі вона його дужче та дужче кохала.

А Роман, вертаючись від Левантини з повітки додому, раз по раз думав: «Доки ж воно так буде?» Його розпоганій городським життям удачі вже докучало чесне кохання, озивалася його звіряча природа...

А бідна дівчина того нічого не знала, не розуміла, віддала йому всю свою душу і не помічала, що вона вже надійшла аж на край страшної безодні: ще раз ступни тією стежкою наперед, і враз зникне земля і, скрикнувши

страшно, як птиця підстрелена, впаде вона туди вглиб, хапаючися руками за повітря, обриваючи тіло об останню в її житті скелю та й ляже на дно безодні вже бездушним покаліченим трупом...

Увесь цей час батько не займав Романа. І синам звелів не займати. З Зіньком це легко було, бо удався лагідної вдачі та й сам так думав, як і батько. Але Денис лютував страшенно: він, такий невсипущий хазяїн, працював до кривавого поту, відпочину ніколи не знав і не знає, а цей дармоїд, це ледащо буде переводити добро, надбане його, Денисовою, працею, дурно їстиме хліб, зароблений його руками! Та вже хоч би їв мовчки, а то ще й величається, ще й несеться! Де ж таки це видано? Як це можна терпіти?!

Денис цього не розумів і сперечався з батьком та з матір'ю. Він був з тих селян, що поза господарством нічого не бачать, а всю свою силу, всі свої думки й почування віддають одному — аби придбати більше, аби стати можливим хазяїном. Працюючи тяжко, не жалючі ні себе, ні своїх, вони не розуміють ні інших думок, ні інших поривань, окрім тих, якими сами живуть. Через те Денисові Зінько здавався трохи дурним з його думками про книжки та про всякі інші, не хазяїнські, справи. А вже тих, що стають їм на їх тяжкій дорозі, перешкоджають їм своїм недбальством, ледарством досягати більшого, — таких людей вони ненавидять як найгірших злочинців і лиходіїв. Проти таких людей озивається криком кожна крапля їх трудівницького поту, кожний рух їх натомленого важкою працею тіла. І в їх немає тоді жалю...

Але батько заборонив займати Романа, — сам хотів з ним, як прийде той час, говорити. Денис досі звик слухатися батька, то скорився й цього разу, хоч серце в його й кипіло, і він так поглядав на Романа, що той і без слів добре розумів, яким духом на його Денис дише. Брати мало розмовляли, мало бачились, але проміж їх уже зростала сліпа зненависть, поки ще німа, але дожидала тільки часу, щоб виявитися, вибухнути. І той час пристиг.

Одного разу Роман, проспавши після безсонної ночі з Левантиною трохи не до обід, увійшов у хату і саме натрапив на батька з Денисом.

— А що, Романе, як же твоя служба? — поспитав батько.

— Прийде колись і служба! — відказав нехотя Роман.

— Чи вона прийде, чи ні, то ще хто його зна, — не

вдержав язика Денис,— а поки виходить так, що ти собі паном діло живеш, а ми на тебе робимо.

— Атож! На то я богу-государю служив, щоб тепер з вилами до гною йти?!

— Не кажи дурниць, Романе! — озвався знову батько.— Адже інші салдати роблять мужичу роботу — он і Петро, і Карпенко, і Гриценко,— а тобі ж чом не можна?

— Коли роблять, то й хай собі роблять, а я не можу.

— Еч! — не втерпів знову Денис. — Пан благородний!.. Вони не можуть мужицької роботи робити: біленькі ручки покаляють! Дак не живи з мужиками, а йди до панів!

— Денисе, цить! — сказав батько.— Я буду говорити. Але було вже пізно.

— Ти мені не указ! — визвірився Роман на Дениса.— Можеш ти знать понятіє, необразована ти мужва!

Денис зовсім скипів. Побілів, зірвався з лави, стиснув кулаки і сказав, задихаючися зозла:

— Тату, виженіть його з хати, а то я його зараз битиму!

— Ти смієш мене бить? — сказав Роман і кинувся до Дениса.

— Романе! Денисе! Покиньте! Що це ви робите? — спиняв їх батько. Мати скрикнула, а білява Денисова Домаха так і зааніміла, стоячи біля полу.

Брати на все те вже не вважали. Вони стояли один перед одним білі як крейда, постискавши кулаки, важко дихаючи.

— Ти смієш мене бить? — казав тремтячи Роман.— Ти, негодай, хам!

— Я — негодай? Ах ти падло салдатське! — скрикнув Денис, але в цю мить Романів кулак ударив його по обличчю і припинив йому слова.

Денис скрикнув дико, як поранений звір, і кинувся на Романа. Але той здоровий, одгодований, не знесилений на праці, в один мент збив його додолу під себе і придавив йому коліном груди.

Жінки заголосили, діти закричали і вчепились за матір, батько кинувся відтягати Романа, але нічого не міг зробити: розсатанівши, той ухопив брата за горло, а Денис силкувався відірвати його руку від своєї шиї.

В цю мить увійшов у хату Зінько. Побачивши лихо, кинувся він до Романа і штовхнув його з усієї сили. З несподіванки той упав набік, і Зінько відтяг його далі.

— Романе! Що ти робиш? Чи тобі й бога не страшно? — скрикнув він.

Роман зірвався на ноги і стояв усе ще зо стисненими кулаками, ладен зараз же знову кинутися на Дениса.

— Нехай не в'язне!.. — хрипко, крізь зуби сказав він.

Денис стогнучи встав і сів на лаві. Домаха припала до його, голосячи. Роман плюнув і пішов з хати.

Ішов вулицею і сердився сам на себе, що вернувся з города на село. Як йому там добре було на службі! Звісно, він службу не по волі кинув, хоч і ховався з цим на селі. Він справді служив «при палаті» хоч не швейцаром, дак сторожем. Якби швейцаром, то нічого б і не було. А то надало йому раз полятися з швейцаром (таки випивши був), а той і пожалівся на його, ще й виказав, як він одного разу піймав Романа, що той продавав казенні дрова. Тоді йому Роман дав карбованця, дак він мовчав, а тепер виказав. Велика сторія, як продав який оберемок дров! А сам швейцар хіба того не робив? — Тільки що ховатися добре вмів! Звісно, як прогнали Романа, то вже після цього важко було в городі знайти службу, а все ж легше, ніж тут. А тепер он як тут жити!

Роман побачив перед себе монополію, зайшов туди і купив пляшку горілки. Тоді пішов до жидка. У «лавці» горілки не можна було пити, дак зараз біля «лавки» жидок мав хатку і пускав туди людей, — так, ніби своїх гостей, а за те мав од кожної винитої пляшки плату. Навіть сам бігав по горілку. Роман прийшов туди і зустрівся з писарем. Цей хоч уже й випив попереду, а зараз же пристав до Романа, як той почав його частувати. Добули закуски, випили пляшку, а тоді писар послав по другу. Роман жалівся на батька й на братів.

— Чудний ти, Романе Пилиповичу! — відказав йому писар. — Як отак тобі колотиться з їми, то нехай тебе батько відділить, та й годі. Тоді як хотітимеш, так і житимеш.

Романові ця думка сподобалася. Боявся тільки, що батько не послухається. Але писар упевняв його, що це дурниця, що мусить послухатись.

Роман повернувся додому вже пізно ввечері п'яний і з заміром зараз же вимагати, щоб батько його відділив. Але, підійшовши до хати, побачив, що там уже погашено світло. Поторгав за двері, засунені. Вилаявся і пішов спати в повітку.

Другого дня вранці ввійшов у хату, як там була вся

сім'я. Ні на кого не глянувши, сів на лаві і сидів який час мовчки, торохтячи пальцями по столу. Всі мовчали, а батько, трохи дивуючись, поглядав на його, думаючи, що може покаявся та прийшов помиритися з братом. Не казав нічого, — ждав, поки сам озветься.

— Знаєте що, тату? — почав Роман. — Как так нам жить, дак ви лучче одділіть мене. Оддайте мою часть, то я сам собі житиму, а ви сами собі.

Це все він казав якось так, мовбито батько був винен за те все, що було вчора. Старий Сиваш помовчав, а тоді спитався:

— А що ж ти з своєю часткою робитимеш?

— То вже мое діло, — шо схочу, то й сделаю, — одказав саме таким робом, як і попереду, Роман.

— Та ще ж вона поки не твоя, то ти вже мені скажи, щоб я знав, на що давати.

— Тату! — озвався Денис.

— Мовчи! — перепинив батько, боячись учорашнього. — Я й без тебе знаю, що робити. А коли не вдержити язика, то з хати вийди!

— Може, хазяйнуватимеш, Романе, на своїй частці? — питався знову батько.

— Не хочу я хазяйнувать, кумерцію заведу, — відказав Роман.

— Кумерцію?.. Яку ж то кумерцію?

— Какую схочу, таку й заведу, а ви повинні мені мою частку оддать.

— Повинен, кажеш? — спокійно говорив батько. — А як не віддам?

— То пойду в волость, то вас і присилують оддать.

— Ну, поки там присилують, а тепер я тобі ось що скажу: підожди ще трохи; навчися поважати батька й братів та не кидатися з кулаками; навчися спершу знову робити, шанувати зароблене добро та не ходити в шинок до жида, то тоді я тобі й дам частку, як побачу, що з тебе хазяїн став. А поки цього не буде, то й з нашого добра нічого тобі не буде.

По тій мові батько повернувся та й пішов з хати.

Роман остався ні в сих ні в тих. Він тільки сказав:

— Ну, я так не дозволю! Це грабіж! — Устав і пішов мовби слідом за батьком.

Трохи згодом батько вернувся.

— А що, вже пішов?

— Пішов! — одказав насмішкувато Денис, радіючи, що так обійшлося.

— А як на мою думку, тату, — сказав Зінько, — то ви краще б зробили, якби справді відділили Романа.

— Чого ж то так, що краще? — спитав знехотя батько. — Оддати, щоб він узяв та розмантачив працею-кривавицею зароблене добро?

— Та вже, тату, як він сам себе не направить, то ви його не направите. Воно ж і його частка тут є, — і він же робив. А може, він, як стане сам хазяїном, то візьметься й до роботи, шануватиметься.

— Авжеж! Саме такий! — глузуючи промовив Денис. — Видно й збоку!

— Та вже ж і ми його луччим не зробимо, а тільки буде сварка, та лайка, та бійка. А як візьме свою частку, то що там уже з нею буде, то буде, а хоч у нас у сім'ї стане тихо, злагода знову буде, — доводив свого Зінько.

Мати встряла в розмову, хочаби допомогти Зінькові.

— А Зінько правду каже, старий. Послухайся його! І нам лучче буде, і Романові.

— Нехай же спершу покориться та пошанується! — сказав батько. — А марнотратові нічого не дам, і говорити більше про це не хочу.

З тим повернувся та й пішов з хати до роботи, а сини слідком за ним.

Роман тим часом сидів уже знов у жида. І сьогодні знайшлись товариші, і як Роман вийшов на вулицю, то в його голові вже здорово гуло. Ішов і думав собі:

— Кат його знає, що його робити! Батько впертий как пень. І громада потягне руку за ним, а не за мною. Ех, как би дав йому добре так, как Денисові, то, може, тоді помнякшав би!

Роман був такий лихий на батька, що ладен був би його попобити. Як його тепер жити? Що його вигадати?

Його думка навернулася знову на ту стежку, що на їй уже колись попереду була. Боявся тільки починати, бо мало було надії, що пощастить. Але боявся, як був тверезий. Тепер же йому здавалося, що справа вже не така безнадійна.

Хіба як він купець, то така вже велика цяця? А Роман — солдат! Пишеться: Сучков. Хе! Такий Сучков, як Роман Сивашов! Та ще й Горпуша та його пристаркувата, і з себе погана. Ще нехай дякує, що посватає. Нехай оддає швидше, а то зостанеться на насіння. А його, Романа,

Сучок за товариша собі прийме. Роман торгуватиме. Ого-го! Він там такий порядок дасть, що ну! А не схоче товаришем приймати,— хай грошей дасть. Вже ж дасть! Одна дочка, та щоб не дав. Та ще й задля такого зятя!

Роман повернув праворуч і пішов у двір до Сучка.

Як він увійшов до його в хату, то там нікого не було. Роман голосно хахикнув. З другої світлиці визирнула Суччиха Агафія.

— Мое нижающее! — поздоровкався Роман. — Как би мене Михайла Григоровича побачить.

— Він у лавці, підіть туди.

— Невозможно в лавці: дело секретне,— треба на самоте.

— Що ж там за діло? — зацікавилася Агафія і вийшла до Романа. — Кажіть і мені!

Роман усміхнувся.

— Отличное дело! Будете й ви, Агафія Івановна, знать современно, а тепер позвіть мене Михайла Григоровича.

Агафії закортіло довідатися швидше, яке там діло, і вона пішла в крамницю. Незабаром відтіля прийшов Сучок.

— А за яким же це ви ділом? — спитався він, як поздоровкались та посідали.

— Пречудесне дело! Ось слухайте, Михайле Григоровичу, що я вам скажу!

— Кажіть!

— Есть у вас кумерція?

— А есть.

— А помішник вам у камерції есть?

Сучок зідхнув.

— Нема!.. Не дав господь сина.

Він завсігди журився, що в його нема сина.

— А я вам найшов помошника та ще й доброго.

— Хто ж то? — спитав Сучок, чудуючися з Романових слів.

— А хто ж? Я!.. А що, хіба не ловкий кунпаньйон?

— Та воно, звісно... — якомсь непевно відказав Михайло Григорович. — Та... тільки як же це воно буде? Ви какою копитал маєте, або що, дак хочете, щоб у кунпанії?

— Нащо там копитал? Ми й без копиталу таку вдерьом штуку, що первий сорт! Бо я сам — копитал. Оддайте за мене вашу Горпушу, а я буду вам помошником.

Сучок вирячив на Романа очі. А той, не помічаючи цього дивування, питався:

— А що, правда, — хороша вигадка?

— Та воно хороша... та тільки, бачите, ми ще не думаємо дочку віддавати.

— От вигадки! А до яких пор будете держати? Во-на ж і так пристаркувата.

— Найдуться люди! — відказав, трохи вже образившись, Сучок і додав: — Знаєте що, Романе Пилиповичу? Киньте ви це діло, бо це один пустяк!

— Пустяк? Що ви думаєте, що я не зумію торгувати? Дак ви дайте мене за Горпушою деніг, то я сам заведу торгівлю таку, що тільки ну! Ого-го!

— Ну це теж не пустяк діло! — зважливо сказав Сучок і встав. — Прощайте, — треба в лавку.

— Та постойте, Михайло Григорович, чи ви не розбираєте, чи що, що я вашу Горпушу сватаю? — спиняв його Роман.

— Почему не розбираю? Дуже очинь харашо розбираю.

— Ну, дак чого ж ви?

— Нема мого жаланія за вас її оддати.

— А почему ж би то й нет? — спитався, дратуючись, Роман. — Чоловек я образований, пони́мающий... А што рідителі в мене мужики, то ето нічого: я об них тогда буду без униманія.

Сучок починав уже лютувати і дедалі дужче сопти. Він уже чув, як поводитьсь й ледарює Роман, знав про бійку з братом, бачив, що в Романа грошей нема, і розумів, куди він тепер ціляє: перевести, розтринькати всі ті грошики, що він, Сучок, надбав. Обличчя в крамаря з гніву почервоніло, і він, сам того не сподівавшись, крикнув на всю хату:

— Та що ти собі думаєш? Ах ти голяк! Іще й примазується до порадошних людей! Ступай, ступай, скудова прийшов!

Так гримнув, що Роман збентежився враз і, ні слова не кажучи, пішов з хати. Тільки вже біля дверей схаменився.

— Ти теж не очинь! — крикнув він, повернувшись до Сучка. — Смієш ти салдата, которий кров'ю своєю вас, хамов, захищав, так оскорблять? Наплювать мені на тебе й на твою дочку!

— Вон! Пошов во-он! — аж затупотів ногами Сучок.

але Роман уже був у дворі, а далі й на вулиці. Сором і злість мордували його: сором, що так ним погордовано; злість за цю зневагу й за те, що нізвідки він не бачив помочі. Усі вони однакові: і батько, і Денис, і цей Сучок! Життя за їми нема, способу ніякого нема! Так би їх усіх!.. Не знає й сам, що він зробив би їм, тільки віддячив би так, щоб аж запекло, щоб аж заскавучали вони! Вони — всі, всі ці прокляті мужлаї!.. Які вони дурні й гидкі тепер здавалися Романові!

Він не пішов ні додому, ні до кого, бо на всіх лютий був. Знов довго блукав поза селом, ходив у байраці і вже надвечір вернувся додому.

Пішов просто в садок і стрівся там із Зіньком.

— А я тебе дожидався, брате, — сказав Зінько.

— А що? — спитавсь нехотя Роман.

— Хотів щось тобі сказати.

— Кажі! — промовив Роман байдужно, лягаючи на траву під деревом.

— Бач, Романе, що я думаю, — заговорив Зінько, й собі сівши біля його. — Почались у нас у сім'ї сварки... А дедалі, то ще й дужчі будуть. Тобі недобре, та й батькові невесело так із тобою жити. Він би тебе й одділив, якби не боявся, що ти все переведеш. Дак ти так зроби, щоб не боявся батько.

— А как же його зробить? З таким батьком разлі що зробиш?

— А неправда ж, Романе, нема чого нарікати на батька, коли сам погано робиш: своїми гордуєш, кудись у пани пнешся... З того доброго нічого не буде.

— Понімаєш ти там!

— Та вже ж, може, трохи й я тямлю. От ти розбери сам. Служби тобі ще ніякої нема, може й довго не буде; одділяти тебе батько не хоче. Доводиться тобі поки в нас жити. А яке ж воно життя буде, коли раз у раз сварка?

— Пушай мене не зачіпають!

— Та де ж вони тебе зачіпають? Воно ж таки правда, що треба ж щось робити, не можна дурно хліб їсти. І Денисові кривдно: він же робить. Уже от ви й билися, а далі ще гірше буде. Що ж воно з того доброго? Краще ти, Романе, помирися з батьком та з братом та пособляй хоч трохи в роботі... поки знайдеш собі службу. А там батько, бачивши, що ти шануєшся, і одділить тебе... Хоч крутись там на роботі, я вже тобі пособлятиму так, що вони й не знатимуть, — аби щоб сварки не було.

Зінькова прихильність таки зачепила за серце Романа. Ходячи сьогодні по байраку, він уже багато думав про те — як він далі житиме в сім'ї. Нічого не міг вигадати, хоча й бачив, що так далі жити не можна. Він одказав Зінькові:

— Як же я покорюсь? З мене ж люди сміяться будуть.

— Чудний ти! А тепер із тебе люди не сміються? Та все село вже тебе взяло на глузи. Чого ж ти тепер не боїшся того сміху, а тоді його тобі страшно? А я тобі так скажу: тепер з тебе сміються і дурні й розумні, а тоді коли й сміятимуться, дак самі дурні.

Роман подумав трохи й відказав:

— Ну, пушай... Може б, я й зробив... Не задля їх, а задля тебе, що ти такой до мене добрий... Так как же його зробить? Не пойду ж я до їх кланяться!

— Та й не ходи. А тільки візьми та й вийди завтра на роботу, та й роби. А там воно вже якось саме станеться...

— Пушай же подумаю, може й вийду...

І справді, другого дня вийшов городити тин із Зіньком. Денис глянув на його спідлоба, батько здивувався, але ніхто нічого не сказав. Тільки Зінько дуже зрадив, клопотався з Романом, гомонів і все зводив, щоб і з батьком та з Денисом у їх розмова була. Мати йому допомагала. Одначе ті мовчали.

Роман робив увесь день. У його заболіла спина, руки, ноги. Другого дня він вийшов був на тік, але робив тільки до снідання. Поснідавши, він уже не пішов туди і більш уже не брався до роботи. Зінько і вмовляв його, і прохав, та нічого не помагалося. Романові здавалося дуже важко робити, батько не зласкавів одразу, та й сором було перед селянами, що він високо літав, а тепер низько сідає.

Тим часом чутка про його сватання в Сучка пішла по селу. Дочулась про це й Левантина. Вона одного разу почала плакати й казати Романові, що він її покидає, бо сватає Сучківну.

— Тю на тебе! — відказав Роман. — То все дурниця! То я був випивши та для шутки й пішов, щоб посміяться. А вони з великого розуму думали, що я справді на їх ступу-Горпушу оком накинув.

І він почав її цілувати і пригортати і казав, що він її ні на кого не змінє і свататиме скоро — от зараз, тільки службу знайде... Все це вона вже чула, та й не раз, але кого любиш, тому хочеться вірити. І вона вже вірила йому й казала:

— Гляди ж, Романочку, не зрадь мене! Бо як ти не пожалієш, то хто ж мене пожаліє? Находь службу швидше, бо...

Левантина замовкла, а Роман знову почав її улещати, і вона забула свій сум.

Ідучи од неї додому, Роман сам собі думав про те, що треба справді службу швидше знаходити та тікати звідсіля. А то, гляди, ще Левантина дитину знайде, то клопоту повна голова буде.

І другого ж дня пішов у сусідню економію. Сього разу йому пощастило. В економії був ліс, а в лісі два сторожі. Один несподівано покинув службу й пішов додому саме в той день, як Роман туди прийшов. Зваживши на його солдатський білет, управитель узяв його за підстаршого сторожа до лісу. Не вподобалась Романові ця служба, та іншої не було. Жити доводилося в лісі в одній хаті з старшим сторожем. Цей раз у раз посилав Романа на ніч обходити ліс і вартувати там. Спершу Роман ходив, а далі йому очортіло, та й за Левантиною занудивсь. Однієї ночі, замісто щоб обходити ліс, майнув до неї (верстов з вісім туди було) і з того часу почав навідуватися до неї ночами частенько. А тим часом люди з того села, де була економія, заходились коло Романа. Вони були дуже вбогі на дерево, то часто крали його в панському лісі,— часом нишком од сторожів, а часом, як сторож був не лихий, то купували в його дерево за дешеву ціну: дадуть йому якого рубля чи піврубля та й нарубають чого треба. Ліс великий, то не скоро помітиш кожне зрубане дерево. А сторож ніби того й не знає. Романа вони не довго вмовляли, і він почав добувати собі таким робом гроші. Він зовсім не берігся і попускав рубати стільки, що вже й видко стало. А тут іще один чоловік, не поєднавшись з Романом за ціну, та й виказав на його. Все виявилось, Романа прогнано зо служби, ще й грошей не віддано... хоч він небагато й заробив, бо не прожив там і місяця. Довелося знову до батька вертатися.

IV

А на селі страшенно сміялися й глузували з Романа, даяли за лежні та за те, що високо нісся. Його приятелі — писар, урядник, дяк та інші — були до його прихильні, поки в його бряжчало в кишені і він частував їх горілкою. Та він давно вже повитрушував свої кишені, витрусив і материну скриню. На селі скрізь почали звати Романа го-

лодрабом, ледащом. Приятелі почали одвертатися, стріваючись на вулиці. Про те, щоб хто його в гостину до себе закликав, Роман забув уже, коли це й було.

Дуже це йому було прикро. І не через те, що з тих приятелів якийсь йому добро було, а так, сором, що от з усіма в товаристві був, а тепер занехаяно його. Він не знає, що дав би, аби хоч трохи де добути грошей та знову повернути до себе своїх приятелів зрадливих... повернути, повеличатися трохи, щоб усім заціпило, та тоді хоч і з села.

Надто, що й обірвався вже. У його тільки й було одежі, що на йому. А одного разу вночі, через тин перелазячи, розідрав свого «піджака». Хоч і полатала мати, та вже не вдержиш його цілим, як почалося дратися... уже он і лікті видно... Грошей, хоч кричи, треба, а де їх візьмеш?

Це було через скільки днів після того, як вернувся Роман додому з лісу. Одного разу місячної ночі, ідучи від Левантини через тік до повітки спати, він побачив на току ворох пшениці. У його промайнула в голові думка:

— Якби набрати цієї пшениці та віднести до Рябченка!

Чого йому спав на думку цей Рябченко? От, і сам він не знає... Так, чогось ізгадався.

Рябченко був такий собі чоловік у їх на селі. Він мало хазяйнував, трохи шив чоботи, а більше — подейкували люди — накладав із злодіями. Певне довести того ніхто не міг, але на селі кожне звідкись знало, що хоч він сам і не краде, дак злодійське передержує. У його кілька разів і трус був, та не могли нічого знайти.

Отож він і згадався Романові. Цей купив би пшениці, якби однести. Звісно, воно так неначе крадіжка... а втім... яка там і крадіжка? Адже й він один з трьох братів, то й йому ж належить частка. Хіба ж він винен, що батько та Денис не дають йому тієї частки? Коли не дають, то він може й сам узяти.

Таке думав Роман, лежачи в повітці, а далі встав та й пішов у клуню шукати мішка. Знайшов, прийшов до вороха та й зупинився. Чи брати, чи не брати? Ет, що буде!..

Він набрав з вороха мішок пшениці і хотів нести до Рябченка. Та ні, — треба спершу попитати його.

Нишком, обережно перелазячи через тини, пройшов городами до Рябченкової хати. Там уже було погашено. У Романа забилося турботно серце, як він злегенька постукав у вікно. Ніхто не озвався. Він заторохтів дужче.

— Хто там? — почувся голос із хати.

— А вийди, дядьку, сюди!

Трохи згодом двері на двір одчинилися і крізь їх про-
сунулася кудлата голова.

— Хто це? Це ти, Романе?

— Я.

— А чого?

— Пусти в сіни, — не хочу стояти на видноті.

Розкудлана голова сховалася, і Роман увійшов у темні
сіни.

— Кажи, чого треба?

— Хочеш пшениці?

Рябченко не відразу відказав. Він зрозумів, яка то має
бути пшениця, але вагався, не знаючи, чи Роман його не
підводить. Може, вмисне, щоб потім урядника навести?
Темна постать Романова нічого не могла йому про це ска-
зати: обличчя не видно було.

— Якої пшениці? — запитався врешті.

— З дому.

— Не брешеш?

— Чого б я став брехать?

Рябченко ще подумав і згодився:

— Добре!

— Почому даси?

Рябченко сказав півціни.

— Дешево.

— Знайди дорожче!

Роман знав, що дорожче не знайдеш, і сказав:

— Добре, зараз принесу.

— Трохи згодом, — як місяць зовсім заїде!

— Та він уже заходе.

Поки Роман вернувся додому, то місяць і справді за-
йшов.

Цієї ночі Роман одніс до Рябченка три мішки пшениці,
і в його в кишені забряжчали гроші. Тоді з упокоєм за-
снув.

Другого дня Денисові здалося, що пшениці в воросі
наче поменшало, але потім він подумав, що, мабуть, поми-
лявся, і нікому нічого не сказав.

Роман справив собі нову черкасинову жакетку, і в його
нічого не зосталося з тих грошей, що взяв за пшеницю.
Мусив знову ходити до Рябченка. Цього разу на току вже
не було нічого, то він набрав з комори, з засіків, добравши
до замка старого ключа. З цим ключем він і потому зази-

рав ще до комори, але робив це обережно, щоб ніхто не помічав.

Одного разу старий Сиваш уранці лагодив двері в повітці. Було до схід сонця холодно, то вдяг кожуха. Як сонце зійшло, потепліло,— скинув його та й забув у повітці. Там він і лежав увесь день.

Другого дня Роман лагодивсь іти ще в якусь економію шукати служби. Устав рано,— ще всі спали. Було холодно, а його драненьке пальтечко висіло в хаті. Спав він у повітці і побачив тоді біля дверей батькового кожуха... Удяг його.

В економії нічого не добився: там уже знали про те, як він був сторожем у лісі.

— Ех, жисть мотузяная!..— нарікав, вертаючися додому. Сонце вже припікало,— довелося скинути кожуха й нести.— І якого я чорта ноги бив? Ще кожух тягни! Піду в город та хоч продам його, щоб дурно не ходити! Ніхто ж не бачив, як я вдягав його.

Завернувся і пішов у город. Від економії туди було верстов чотири. Швидко їх перейшов і подався у город просто на базар. Там євреї торгували ношеною одежею, сидячи кожен над купою свиток, кожухів, чумарок, жакеток, штанів та іншого старого дрантя, кинутого долі або на брудному рундуці. Покупців не було, сами євреї й єврейки завзято шваркотіли проміж себе. Роман підійшов до одного.

— Жиде, купи кожух!

Єврей подивився на кожуха.

— Скільки хочеш?

— Десятку давай!

— Оддай його своєму батькові— може, на онучі здасться,— і він кинув од себе кожух.

— А ти ж скільки даєш?

— Два.

— Нехай же твій батько їми подавиться!

Роман пішов далі, до другого єврея. Але перший єврей щось зацвенькав до цього.

— Ну, се такий козух, со одна смусина од другої смусини— як нас город од Одес.

— Що ти брешеш, жиде? Він іще зовсім новий, мало й ношений.

— Якби він був новий, то я б тобі за його дав десять рублів, а як він такий старий, як беззубий собака, то я тобі дам за його десять злотих.

Ледве продав добрячий кожух за три рублі. Гарзд пообідав, випив пива і пішов додому.

А дома батько вранці кинувся кожуха й згадав, що забув його в повітці. Пішов туди — нема.

— Мабуть, те ледащо вдягло, — подумав Сиваш і не став більше шукати.

Але Роман прийшов увечері без кожуха.

— Ти хіба не вдягав кожуха? — запитав його батько.

— Стану я вдягать ваші кожухи! На чорта він мені здався!

Кинулися тоді всі шукати, тільки Роман — ні. Не знайшовши кожуха, старий Сиваш почав лаяти Романа:

— Коли вже нічого не робить, ледащо, то хоч би вже, йдучи, двері в повітці зачинило! Мабуть, собаки затягли, а хтось потім узяв.

Роман аж розсердився:

— Що я буду за всяким доглядать та прибирать! Сами розкидають, а я одвічай!

Усі дивувались: хто б міг украсти? Нема, здається, й злодіїв поблизу, а вкрадено.

Трохи згодом Роман устругнув нову штуку. У їх у сінях висіло велике сало — пудів зо два. Двері з сіней у двір засувалися засувом. Він уночі нишком одсунув ключем засув, зліз по драбині на горище й зняв сало. Не гаючись, потяг його до Рябченка. Але той не схотів прийняти:

— Буде трус, може й мене труситимуть, то знайдуть. Цього не хочу, це не пшениця. Заховай де-небудь, нехай перележить, — тоді візьму.

Роман пішов од його лихий. Візьме, як перележить! Байдуже йому тоді! Тоді Роман і сам одтаска його в город та й продасть дорожче, ніж тобі. Роман уже сердитий був на Рябченка, що той дешево платив.

Одначе не нести ж сало назад. Треба десь його захвати. Де б же? Хіба в байрачку, що праворуч од дороги, як іти в город? Там є одна нора... Недавно Роман її бачив, як ходив там. І добре буде потім узяти, щоб нести на базар.

Роман пішов не вулицею, а городами і вибрався за село. Півверстви від села до байрачка перейшов швиденько. Знайшов знайому печерку, запхав туди сало, закидав хмизом, листям сухим. Тоді мерщій вернувся додому.

Другого дня Сиваші сполошилися: сало вкрадено! Мати аж заголосила, — так їй жалко було: таке сало товсте та гарне! Батько теж бідкався і ніяк не міг зрозуміти: де

ті злодії беруться? Тільки Денис не бідкався, але страшенно лютував, не казав ні слова і щось собі думав. Роман поки ще любісінько спав.

Послали Зінька покликати старосту. Прийшов староста з людьми. Подивилися на сіни, подивилися, що в їх нема сала...

— Отут і висіло? — розпитував староста.

— Отут і висіло.

— І забрано?

— А забрано ж, забрано, бодай йому руки покорчило! — кляла стара Сивашиха.

— Мабуть же, його таке забрало, що вже й заховало добре! — сказав староста.

— А мабуть! — додав хтось з людей.

— Шкода ж, коли так, і шукати! — і староста повернув, щоб уже додому йти.

Але Денис зазмагався:

— Як же то так? Таку шкоду зроблено, та й покинути, та й не шукати?

— Та де ж його шукати? — дивувався староста, бо йому не хотілося клопотатися.

Денис намігся, щоб потрушено Рябченка. Покликали врядника, пішли до Рябченка. Той страшенно розсердився, кричав, що вони не сміють його «порочити», не дозволяв трусити і вимагав, щоб Денис заложив десять карбованців, а тоді вже й трусив. Денис такий був певний знайти в його сало, що заложив гроші; десятюх не було, дак хоч три. Хитрий Рябченко радий був і тому.

Почали трусити. Обнишпорили хату, хліви, город — скрізь. Нічого не було. Денис сам по кілька разів перекопав усі закапелки і все ж не знайшов сала.

Рябченко радів: три карбованці зоставалися йому — несподіваний бариш. А Денис пішов додому розлютований, бо пропало сало, пропали й три карбованці. Дома він мокрим рядном напався на батька:

— Як собі хочете, тату, а я так далі жити не буду! Нащо ви потураєте Романові? Розледащів, нічого не робить, та ще й краде!

— Як то — краде? — спитався понуро батько, начуваючися нового лиха.

— А так, що це Романове діло з салом... та мабуть і з кожухом.

— Як то Романове? Хіба в Романа що знайдено? — спитав батько ще похмуріше, хоч у самого тремтів голос.

— Хоч нічого не знайдено, та я знаю, що воно його рук не минуло.

— Та як же ти смієш це казати? — гримнув батько, зірвавшись з лави.

Денис глянув на його і аж перелякався: батько стояв перед їм блідий, очі палали якимсь непевним огнем, увесь аж трусився, стиснувши кулаки.

— Як ти смієш це казати на свого брата, нічого не знаючи? У нашій сім'ї зроду не було злодіїв і нема, — чуєш ти! А ти сам на свою сім'ю будеш неславу пускати?!

Денис схаменувся, побачивши, як роздратував батька.

— Та нехай і по-вашому, але на що ж ми з жінкою будемо робить на ледацюгу? Або проженить його, або нехай робить, або мене відділить! Що це таке справді?! Ледащу такий потур давати! Це треба розуму рішитися.

— Мовчи ти, блазню! — знову розсердився батько. — А то я тобі такого дам, що в тебе останній твій дурний розум з голови вискочить! — Еч, розумніший уже за батька зробився! І сам без тебе знаю, що треба зробити, і зроблю.

Саме на цю розмову наскочив Роман.

— Слухай, Романо, що я тобі казатиму! — озвався до його батько гнівно. — Годі вже панувати! Або берись до роботи, або йди собі, куди знаєш!

— То що? І піду! — відказав Роман так спокійно, мов це йому байдуже було. — Піду в город, — там собі швидше службу знайду. Як розвеличались!.. Обійдемося і без вас! Повернувся та й із хати.

Він цього сподівався, що таки Денис колись під'юдить батька вигнати його, — він певний був, що батько це говорив з направи. Ну, та не таке вже воно й лихе. Піде в город, продасть там сало... Поживе трохи, поки службу знайде... А коли й не знайде... ну, там видно буде, що робити!..

Але Денис на тому не перестав. Мав на Романа велике пересердя і за сало, і за пропащі три карбованці. Пішов до Струка та до кума Терешка Тонконоженка і розказав їм усе, що думав про Романа. Тоді втрьох заходилися його сочити: куди той не піде, то все якийсь з їх на його оком накидає, пасе. Батько ж із Зіньком нічого про це не знали, бо звелів Денис не казати їм про це.

Днів через два Роман пішов у город. Так зібрався й пішов, що сім'я й не знала про це, ні з ким і не попрощався, навіть з матір'ю. У непевних Денисових поглядах

він бачив, що Денис думає за сало на його, — боявся, щоб не присочив. А тепер, пішовши нишком, думав, що вже буде і в городі, поки дома побачать, що його нема.

Але три його вороги замалим не назирці ходили за ним ці дні. І Струк таки присочив його, як він подався з дому. Зараз кинувся до Дениса.

Ще Роман тільки виходив із села, а вже вони втрюх, пробігши манівцями, сиділи біля дороги в кущах у байрачку.

Не довго ї дожидалися: іде Роман та просто в байрачок. Двоє zostались там, де сиділи, а Струк поплазував обережно поміж кущами слідком за Романом. Він був стрілець, то звук по лісах до звіра підкрадатися.

Роман ішов сміло, не боячись нічого, Струк рачкував за їм здалека. Ось Роман спинився, озирнувся, — нікого не побачив. Положив долі свою торбу і почав одкидати хмиз од печерки. Поодкидав і витяг щось велике. Струк догадався, що це сало, і мерщій метнувся до своїх.

Вони заховалися на доброму місці: Романові неминуче треба було проз їх іти, бо вони сиділи аж на тому краю байрачка, що до города.

Роман вийшов з байраку на шлях, знову озирнувся туди й сюди, — нікогісінько нема. Тоді швидко пішов у город.

Трое товаришів незабаром почули його ходу... от уже й видко його: іде й щось мугиче собі під ніс. Сало на плечах.

Одним скоком вони стали круг його.

Роман спинився вражений і одну мить, з несподіванки, не знав, що робити.

— А куди це ти, Романе, сало несеш? — спитався глузуючи Денис. — Може, тобі пособити?

Здоровенний Романів кулак ударив Дениса по уху, що аж каганці тому засвітилися. Денис поточився, трохи не впав, а Роман тим часом, кинувши й сало, побіг шляхом.

Очманівши від кулака, Денис на мить спинився, не розуміючи, що сталося. Але зараз же побачив.

Попереду біг Роман, а за їм, дуже близько, Струк, а трохи віддалік Терешко. Денис кинувся за ними.

Але Роман добре бігав і незабаром далеко покинув назад себе і Терешка і Дениса. Тільки Струк гнався за ним близько, зігнувшись наперед усім своїм довгим тілом, закидаючи назад швидкі цибаті ноги.

Він розпалився. Так він колись біг за вовком підстре-

леним: ніколи було вдруге рушницю набити, щоб стрельнути, і він напружував усю силу, щоб наздогнати закривавленого звіра і добити з рук, розтрощивши йому голову. Так він біг і тепер, сам не розуміючи, не думаючи про те — нащо йому ловити Романа і що йому той Роман зробив. Біг і кричав інколи:

— Не втечеш!.. Задавлю!..

У його перед очима, не перестаючи, швидко мелькали п'яти, притискалися до боків висунені назад лікті. Ці лікті все ближчі, ближчі стають... Струк виразно чує, як важко дихає втікач... почуває це дихання... Напружується з усієї сили — от-от досягне; але й Роман напружується... Та не надовго. Одним останнім стрибком падає Струк на спину Романові, валяє його додолу. Але ту ж мить Роман вивернувся й зірвався на ноги. Струк, лежачи на шляху, вхопив його за ноги обома руками. Роман схитнувся і знову упав, і вони зчепилися проміж себе, качаючися в пилу на шляху.

— Не втечеш!.. Не втечеш!..— хрипів Струк.— Не попушу!

— Чого тобі від мене треба? Що я тобі зробив? — так саме хрипів Роман, пручаючися.— Пустити!

Враз іще двоє впало на його, вхопило його, притисло.

— А, дак ти так! — ревів розлютований Денис.— Красти!.. битися!.. тікати!.. Злодій!.. Душогуб!.. От я ж тобі покажу!..

Роман визволив праву руку і почав бити кого й по чому попаде. Його пригнітили так, що він застогнав, і скрутили йому назад руки поясом.

— Тепер тікай! — знущався Денис.— Да тільки не в город, а до волості!

Підвели його і стояли, відпочиваючи, всі четверо, задихані, знеможені, в подраній одежі, з умазаними обличчями у кров, змішану з шляховим пилом. У бійці Денисові розбито носа, а він поплямив своєю кров'ю інших.

— Ходім! — смикнув Денис Романа.

— Не підуй!

— Ходім, бо потягнемо, як падло!

— То й тягніть! — Роман упав на шлях.

Але Денис ухопив його за вірвовку й потяг по шляху, що аж руки тому виверталися. Роман ойкнув.

— Уставай же, бо ще гірше буде!

Роман устав. Пішли до села. На дорозі забрали покинуте сало. Терешко йшов з ним попереду, а далі Роман,

а за їм Струк із Денисом, держачи його за кінець пояса, що зв'язував руки. Мовчали всі.

Так увійшли в село.

— Куди ж іти? — спитав Струк.

— У волость, — одказав Денис.

— А може б, до батька його? Нехай повчить! — порадив Терешко.

— Такий, що повчить! — сказав Денис. — У волость!

Повернули до волості. Здивовані люди спинялися, поглядаючи на цю чудну, незвичайну процесію, і не могли нічого зрозуміти. Дехто підходив і питався, але ті, поспішаючися, йшли далі.

Увесь час Роман мовчав. Але як уже підійшли до волосного рундучка і він ступив на його ногою, — тоді повернувся до Дениса:

— У, ирод! — І плюнув йому межі очі.

Денис рвонувся був до його, але зараз же спинився.

— Постривай, побачимо, що в холодній заспіваєш! — утерся, і всі вкупі вступили до волості.

Там були писар, старшина, врядник. Вони аж не стямилися з того дива, що побачили. А Денис, незважаючи на те, почав оповідати, що ось вони піймали злодія з салом, і вимагав, щоб написано протокола і посаджено злодія в холодну. Говорив так, мовби це не про брата, а про когось зовсім йому невідомого й чужого.

— Що ти, Денисе? Бога ти не боїшся, людей не страмишся! Брата?! — дорікав йому старшина.

— А хоч і брат, та коли таке ледащо...

Тоді озвався Роман: вони на його напали, калічили, нівечили його!.. Денис завсігди пеклом на його дихав.. І тепер хоче занапастити. Зовуть його злодієм! А почому вони знають, як у Романа те сало опинилося? Може, йому батько сам його дав.

Волосні з урядником не знали, що їм робити. Їм було жалко Романа і гидко Дениса слухати, а проте все ж це було злодійство. Допоміг писар:

— По закону так: коли б син у батька що і взяв, а як батько простить, то й суду нема ніякого.

— Це правда, так! — додав урядник.

— А коли так, дак що тут казати? — озвався старшина. — Це не наше діло, а батькове. Сторож, розв'яжи його!

Сторож укупі з Струком розв'язали бідолаху. Струк тепер уже зовсім прохолов і сам на себе гнівний був, що в таке встряв. І Терешкові було ніяково.

— Ми всі тут діло бачили й чули: коли що треба буде, то всі будемо свідками, а протоколу нема на що списувати! — рішив старшина. — Ідїть собі з богом!

— Спасибі вам, господин старшина! — подякував Роман і зараз вийшов з волості.

Понурившись, вийшли за їм Струк і Терешко, а позад усіх Денис.

Денис гнівався на волосних. Голова в його боліла, закривавлене обличчя розпухло і щохвилини нагадувало про Романа.

Як він увійшов у свою хату, то там були всі дома.

Зінько аж з місця зірвався, побачивши Дениса.

— Денисе! Що це тобі?

Не відмовляючи йому, Денис промовив просто до батька:

— Ото ж ваш синочок наробив.

— Хто? Роман? — спитав батько. — Знову билися? З чого ж це?

— А з того, що ми — кум Терешко, Струк та я — піймали його з салом у байраці.

У старого Сиваша затремтіли руки.

— Та й били його?

— Або він нас бив, поки йому руки назад скрутили.

— Нащо ж ви йому руки крутили?

— Щоб у волость одвести. Шкода тільки, що старшина не схотів у холодну посадити.

— І ти вів його зв'язаного... через село в волость?

— А то ж би ніс чи віз на собі?

І відразу всі очі повернулися до старого батька. Він устав білий, увесь тремтячи, як лист під вітром, і звів угору проти Дениса руку.

У хаті зробилось так тихо, мов усі перестали й дихати.

— Бодай же ти довіку був...

Але слово прокльону спинилося на устах у безщасного батька, і він, як стояв, упав на стіл головою і заплакав старими, тяжкими, як камінь, як огонь, пекучими сльозами.

— Так мене зганьбив!.. Увесь рід наш чесний так зганьбив!.. Брата не пожалів!.. Хоч би мене, старого, пожалів!.. Мою стару голову таким соромом, такою ганьбою покрив!..

І ні слова більше. Тільки чути було, як мати хлипала, стоячи в кутку біля дверей. По Зіньковому обличчю котилися сльози...

Частина друга

СЕРЕД НОВОГО ТОВАРИСТВА

I

Вийшов Роман з волості, повернув знов у город, ще ніколи він не був такий лютий на брата й на селян, як тепер.

Йому, будши вже не простим мужиком, зазнати такої ганьби, такого соромá перед цілим селом!

І все через його, через цього клятого Дениса! Якби він його зараз отут, серед шляху, стрів — задавив би його, розтоптав би, як гадину!

Та гарні й батько з Зіньком, потураючи такому хамлетові, як Денис. Вони могли б одділити його, Романа, дати йому що треба, — він би пішов од їх і нічого б тоді не було.

А тепер!..

Та всі вони, всі йому за шкуру сала залили!.. Всі ці мужлаї кляті!

Він повернувся до села, що вже поринало в долині, визираючи з-за горба солом'яними покрівельками, з білими димарями, розкиданими серед ясно-зелених куп густих верб і темного листу садків. Зняв кулак угору, і крізь затиснені зуби вилетів якийсь півзвірячий згук лютості й зненависті! Повернувся і пішов швидко, швидко.

Довго йшов, поки хоч трохи втихомирилося серце і міг думати і про щось інше.

Що саме він зараз робитиме в городі?

У кишені в його бряжчало трохи грошей, — зосталось од попередніх крадіжок, — але їх не могло стати надовго.

Ет! Там видно буде! Стукатиме скрізь, — десь та відчиниться.

Але як він увійшов у город і проходив вузькою вулицею, поглядаючи на невеличкі одноповерхові будиночки,

пооббивані дошками і помазані сірою фарбою, то не знав, у які саме двері має почати стукати. Всі були однаково непривітні, однаково замкнені від кожного чужого.

І так ішов усе далі, аж поки дійшов до невеликого базару, засміченого, захаращеного шопами й рундучками, обставленого великими й малими бакаліями та крамницями. Ці бакалії й крамниці надихнули йому думку: а що, якби туди в прикажчики?

Не довго думав і зайшов зараз же у велику бакалію. Там було кілька покупців, крамарчуки метушились, поспішаючися все подати, не баривши покупця. Один підбіг і дуже ввічливо озвався до Романа:

— А вам што угодно?

— Та мені хазяїна.

Обличчя в крамарчука зараз одмінилося, скоро виявилось, що це не покупець. Він недбало кивнув рукою на високого худого чоловіка, що стояв за касою:

— Он!

Роман підійшов до хазяїна, поздоровкався.

— А що скажете?

Роман почав був казати, але ще й не доказав усього, а вже хазяїн замахав руками:

— Не нужно! Не нужно! У нас усі прикажчики есть.

Роман вийшов з цієї крамниці і подався у другу. В другій хазяїн спитав:

— А рекомендації есть?

Цього в Романа не було.

— А по какой часті ви служили?

Роман одказав, що швейцаром.

— Та ні, по торговой часті... чи в бакалейной, чи в мануфактурі?

— Та я по торговой савсьом не служил.

— Е, дак ви нам не підходите,— відказав хазяїн і одвернувся у другий бік.

Роман вийшов знову без нічого. Але він уже наважився походити сьогодні по крамницях і почав заходити в кожную підхожу по черзі. Здебільшого ніде не треба було прикажчика, а як часом і не відсилано його відразу, то зараз же виявлялося, що він торгівлі не знає, і після цього вже годі й говорити. Обійшовши так десятків трохи не зо два крамниць, Роман побачив, що тут йому нема чого сподіватися. Треба було це облишити.

Почувся на втому й голод. Купив на базарі хліба, тут же сів на рундучку їсти. Базар був порожній, бо було вже

пізно і день не базарний. Коли-не-коли тільки перейде засміченим майданом який чоловік, але ніхто не займав Романа. Міг їсти як хотів помалу і думати скільки хотів.

Дунав усе про одно. Завтра піде по палатах тощо: чи не треба там сторожа. Не дуже до вподоби Романові було те сторожування, та вже ліпше це, ніж нічого. Пішов би й сьогодні, та пізно: з усіх палат члени вже порозходилися. Щоб так-сяк добути день до вечора, походить по городських бульварах, почитав на стовпах афіші та інші оповістки та розпитався, де тут є «ночліжний дом». Скоро почало вечоріти, пішов у той «дом» ночувати за три копійки.

Не сподобалось йому там. Велика світлиця була така нечиста й темна, що ліпше було б її темницею звати. На стінках колись були шпалери, але це було дуже давно, бо тепер од їх позоставалися тільки де-не-де великі й малі клапті. Обдерті стіни були такі занехаяні, обпльовані, помазані роздавленими блощицями, що Романові гидко було на їх дивитися. Чорні, затоптані грязюю помости попрогнівали. У вікнах найнижчих щибок зовсім не було: їх так часто бито, що хазяїн позатулював там дощечками. По всій хаті стояли широкі ослони з дерев'яними приголовачами — і серед хати й попід стінами. Котрі були порожні, а на котрих, на якомусь дранті, сиділи або лежали люди. Під чорною від сажі стелею висіла поганенька лампа і ледве освічувала тьмяним світлом цей притулок людського вбозтва.

Роман обібрав собі порожній ослін під стіною в кутку. Скинув пальто, пославсь і мовчки ліг. Ще було рано спати, і він, лежачи, почав роздивлятися, серед яке товариство потрапив. Були старі, зовсім сиві діди, були здорові дужі люди і хлопці років шістнадцяти-сімнадцяти. Простої сільської одежі було мало, — більше всяке городянське вбрання. Які сиділи або лежали сами собі, а які купками, розмовляючи — певне, знайомі. Он недалечко трое лагодяться вечеряти: порозкладали перед себе на якійсь ганчірці порізаний хліб і ковбасу, а один зручно вибиває з пляшечки затичку, вдаривши дном пляшки об долоню. Притуляє пляшку до губів, і Романові чуть, як булькає горілка. Надпивши трохи, передає другому... Романові починає страшно хотітися випити чарку горілки і закусити отією ковбасою.

— Ти чого тут? — зненацька гримнув над їм страшний басюра.

Роман глянув і побачив, що біля його стоїть здоровенний чоловіча, убраний у широке й довге літнє пальто, руде, заяложене й обдерте. На голові пом'ятий чорний бриль. Здорова пика з бородою.

— Ти чого тут ліг?— знову зикнув новий гість.

— Того, що тут место било,— відказав Роман.

— Ах ти болван неучений, стультусяка халдейський! Хіба ти не знаєш, що це мое місто, га?

— А скудова ж би я знав?— сказав Роман, нехотя встаючи.— Я сьогодні тут у первбій раз.

— У первбій раз!— перекривив здоровило.— Тебе нечиста мати принесе, мабуть, сюди ще мільйон разів, то знай, що на це місто в мене давність земська, помімаєш? Я тут ночую, я, Патрокл Хвигуровський!

— Чого ж це там уже бурса розвоювалася?— озвався хтось із другого кутка хати.

— Сердиться!— додав другий.

— Цитьте, ви, суси тупорилі! До сих пор не можете розшелепать того, де бурса, а де семинарія! Бурса!..

— Ну ти вже, Хвигура!— одказав перший голос.

— Да, Хвигура. А знаєш ти, азінус клапоухий, що значить хвигура? Вид, образ, все одно що образець! Помімаєш ти: образець, примір для вас усіх, сервуси ви черв'яковські!

Регіт покрив слова Патрокла Хвигуровського. А він, незважаючи на те, почав моститися на своєму ослоні, бо Роман перейшов на інший. Тепер уже Роман роздивився на його дужче. Здоровенна голова з русявим кудлатим волоссям, з розкуйовдженою бородою. Обличчя з товстим носом одутле і червоне від випитої горілки, але зовсім не лихе. Роман іще й далі роздивлявся б на його, але новий гість хотів спати, бо в його добре гуло в голові: умоствоившись, ліг, повернувся до стіни, і незабаром захріп так, що один сонний аж жахнувся.

А Роман довго не міг заснути,— то від думок, то від усякої погані, що за ніч скусала його геть чисто все тіло. Заснувши, спав погано і зараз же прокинувся, скоро ночліжани заворушилися в хаті. Поспішився вмитися і вийти на вулицю.

Було ще рано куди-небудь іти за ділом. Роман пішов на базар ізнову, купив собі снідання й попоїв. Пробавившись годин до десятиох, пішов «по палатах».

Тут уже рекомендацій не треба було: досить що він солдат, бо сторожів же й беруть найбільше з колишніх

солдатів. Та на лихо, в маленькому губернському городі небагато було тих «палат», а які були, то скрізь уже народу повно й без Романа.

Він виходив увесь день і вернувся ввечері до нічліжного без ніякої поки надії на службу.

В нічліжному були й нові гості, і ті, що їх Роман бачив учора; тільки не було Патрокла Хвигуровського. Роман подався на своє вчорашнє місце і зараз же ліг утомлений.

До його підійшов парубок — високий, безвусий, у старенькому піджачку та в полатаних на колінах штанях. Обличчя зовсім молоде, але якесь невиспане, брезкле, з великим синцем під оком.

— А що, земляк, не тутешній? — запитав.

— Нє.

— А скудова?

— З Дибльов.

— А! Чи не служби шукаєш?

— Та служби.

— Ну-ну!.. Етого іщо попошукаєш!

— Разлі трудно?

— А то не? Я сам уже з місяць шукаю.. Витратився, ободравсь увесь...

Вони розбалакалися. Роман розказав парубкові про свої городянські пригоди, а той і собі оповідав, що він там та там бував, прохав, та ніде роботи нема, — хоч пропадай з голоду! От сьогодні він ще й не їв нічого.

— Чи нема в тебе, земляк, хоч гривеника? Позич, пожалуста! Зароблю — оддам. А то так воно — не євши...

Роман і сам був голодний...

— А где б тут можна купить чого закусить? — спитав.

— Можна! І закусить, і випить! — відказав парубок. — Давай збігаю!

Роман вийняв четвертака, щоб той купив на двадцять копійок їжі, а п'ятака здачі приніс. Парубок метнувся швидко, але довгенько проходив. Приніс оселедець і булку, але без здачі.

— А п'ятака, — прости, земляк! — і сам не знаю как — випустил з рук... отут у дворі. Шукал-шукал — темно, не найдеш. Нехай уже завтра пошукаю.

— Та вже пушай, — сказав Роман, але йому чогось здалося, що від парубка не пахло попереду горілкою і що його п'ятак лежить тепер не надворі, а в шухляді в монополі.

Порізали на шматки оселедець, розділили надвое булку й почали їсти.

— О дикі неуки!— озвався біля їх, підійшовши несподівано, Патрокл Хвигуровський.— Їдять оселедець, не пивши попереду! Ще в древніх хвилозопів сказано, що риба любить воду. І коли не можеш дати їй води, то дай їй хоч водки.

Його здорова лапища простяглася між два їдці, ухопила шматок оселедця і вкинула його в величезний рот. Простяглася знову, вломила половину парубкової булки і послала її слідком за оселедцем.

— А сами ж зачим їсте, когда водки не пили?— за протестував невдоволений з таких заходів парубок.

— Дурень еси!— одказав Патрокл, чвйкаючи на всю хату.— Водка вже там єсть, і через те нехай ця твар іде в мою горлянку.

І знову шматок оселедця зник за густою щетиною його рудих вусів.

— Не гнівайся, земляче,— озвався до Романа,— що так, не питаючи, беру, довлієть бо пища алчущому оної. І коли ти цього сервуса черв'яковського і неключимого годуєш такими смашними оселедцями, то вже мені й бог велів.

— Садіться!— одказав Роман.

Патрокл сів на ослін і моргнув на парубка:

— Моторний хлопець! Уже й напав на свого!

— Как там напав!— одказав сердито парубок.— Позичил у його грошей, поїшов та й купил.

— Ну, ну, знаєм!— припинив його Патрокл.— Позичив, бо роботи нема, витратився... А скільки згубив?.. Він постійно роботи шукає і губить чужі гроші— до себе в кишеню,— сказав він уже до Романа.— Багато твоїх загубив?

— П'ятака,— відказав Роман.

— П'ятака? Дурак, що губив такий пустяк! То — так він і по карбованцю губив. Одначе треба поспішатися, а то цей каніс ненажерливий сам усе похапа.— І він знов укинув собі в рот шматок оселедця й булки.— Ех, чорт його зна! Все-таки треба рибі води! Лукаш! Получай три злоти: пляшечка та й закусочка! Загубиш хоч одну копійку,— не дам ні крихотки, ще й шию наб'ю!

Лукаш зник, але вернувся тепер дуже швидко, несучи кусок ковбаси, хліб і горілку. Почали випивати й їсти. Розбалакались із Патроклом, і Роман мусив і йому розказати про свої ходінки й шуканину.

— Жалію, амікус, тебе. Но не рюмсай і возвеселись: терплять і кращі за тебе. Глянь на мене! Кончив два класи семінарії, греки й латини читав і думав ученістю превіше всіх превознести і — пропав!

— Чого ж ви пропали? — спитав Роман.

— Чого?.. Чув ти моє ім'я?

— Чув...

— Ну, то через його.

— Та каким же образом?

— А таким... Того, що ім'я геройське.

— Как — ім'я геройське?

— Ти цього понять не можеш. Герой був такий... Патрокл: і Трою воював, і багато совершив діл славних... Так і я, іменем його названий, повсегда був прихильний до геройських діл.

— І совершали?

— Стультус!.. З Вакхом у компанії побив морду езуїтові інспекторові і за те поневіряюся й досі. І ушелепкався в цю бездну гнусності, де кишать тварі, подобні сій, богам зненависній, мармизі! — І він штрикнув пальцем просто в пику Лукашеві. — Но не розквасюй губи, бо то подла манера. Як зазнаєш усього і не знайдеш нічого, і схочеш уже наплювати на цей город, — приходи до мене, і Патрокл Хвигуровський дасть тобі достойную тебе роботу.

Роман глянув неймовірно на обідрану постать Патрокла Хвигуровського і подумав собі, що ледве чи можна чого від його сподіватися. Той зрозумів його погляд.

— О азінус клапоухий і Хома невірний! Не витріщай своїх сліпаків на мою костюміровку, а дивись на мої діла, і будеш подобен мені і не пропадеш з голоду!

Поки, одначе, діла героя з поганою костюміркою обмежились на тому, що він найбільше за всіх порався коло чарки й закуски, прибрав геть чисто все, що міг прибрати, а потім захріп по-вчорашньому на своєму ослоні з «земською давністю».

Три дні ще ходив Роман та шукав собі служби, а на четвертий зостався з п'ятаком у кишені. Ще одно можна було йому зробити: стати на базарі.

Щодня на одному звичайному місці на базарі стояла купка людей. Всі виглядали заробітку. Сільські парубки і дівчата, поприходивши в город шукати наймів, стояли поруч з городянськими куховарками й покоївками, що, покидавши старих хазяїнів, дожидалися нових. Кілька старі-

ших людей з сокирами за поясами — це були дроворуби. Тут же стояли й міські обідранці з таких нічліжних домів, як отой, що в йому Роман ночував. Ці й собі виглядали, але вже не наймів,— хто ж би їх наймав?— тільки поденного або хоч на один раз якого заробітку. Сільські дівочі вбрання з ясними зеленими, синіми, червоними кольорами, парубочі свити, чумарки, шапки й брилі мішалися з обдертими лаханами нечепурної загідженої городянської одежі. Уся ця купа товклась серед базарових яток на засміченому, закиданому недоїдками і всякими покидьками майданчику,— люди стояли, сиділи, часом лежали на порожніх рундуках. Дівчата цокотіли проміж себе завзято, парубки поштурхували дівчат, а ті верещали голосно й весело. Городянські куховарки та покоївки у «кохтах» та в «палітах» тримались трохи осторонь і проміж себе судили й лаяли на всі заставки хазяйок та навчали одна одну (а часом і сільських дівчат), як треба поводитися з хазяйками, щоб не давати їм волі, як прикидати більшу ціну до того, що купуєш на базарі... Було голосно й весело: кому й не щастило, то соромився перед людьми сум виявляти. Але все ж часом було чути смутне нарікання на нещасливу долю, що й роботи нема, й їсти нічого, і нездужає... Бліді й змарнілі обличчя траплялися серед цього натовпу часто. Обідранці часом і собі встрявали до гуртової розмови, але більше стояли сами собі; часом вони приносили пляшечку «монопольки» і зараз же, на якому рундучку сівши, а то й навстоячки, випивали її, закушуючи гнилою ковбасою або смердючим оселедцем. Іноді підходила до дівчат і куховарок яка панія або й пан,— вибирали собі підхожу і починали з нею вмовлятися; якщо еднали, то вели з собою. Тоді ті, що позоставалися, лаяли панію чи пана, казали, що вони й сліпі й дурні, бо взяли найпоганішу, а не взяли ні одної з їх. Часом приходив наймати дроворуба — пиляти й колоти дрова, а хто кликав і обідранців — найбільш переносити щось важке. Дроворуби стояли тут щодня. Обідранці — теж щодня, хіба що ходили часом по базару, доглядаючи, щоб панії та куховарки добре ховали гроші: котра не робила цього, тую карали, бо зараз ті гроші потрапляли до рук обідранцеві, і вже тоді кілька день не видно було його на точку. Всі інші стояли — поки хто найме; а з сільськими бувало й так, що як докучить стояти ненайнятому, то й піде воно собі знову додому.

Серед цієї купки мусив стати й Роман. Тепер уже він думав про те, щоб поки знайти собі хоч поденний заробіток, бо йому не було чого їсти. Але доля була до його неласкава: він простояв увесь перший день до вечора і не вистояв нічого.

П'ятака проїв, — не було з чим іти й до нічліжного. Роман думав, думав і пішов у великий міський сад:

— Засну десь у кущах! — гадав собі. — Поки ще не холодно. Вишукуючи в саду ліпшого затишнішого місця, натрапив на чималу будівлю, що стояла там серед прочищеного майданчика. Зроблена з шальовок, в однім місці зовсім не було стіни — самі поручата. Роман перескочив через їх і пішов у середині по помосту. Силкувався йти тихо, щоб не почув сторож садовий. Ішов у темряві і відразу почув, що падає вниз.

Упав, але більше злякався з несподіванки, ніж забився. Встав, почав мацати руками. Був у якомусь дощаному коридорі неглибокому. Виліз із його легко і пішов обережно далі. Дійшов до якихось дверей і відчинив їх. Засвітив сірника: невеличка дощана комірчина, мов хижка, попід стінами лавки.

Зважився тут заночувати. Ліг на лаву, положивши шапку в голови.

Уночі кілька разів прокидався, не розуміючи, де він. Тільки вставши вранці, побачив по видному, що це був літній театр, покинутий уже тепер, порожній, старий і обдертий. Мусив бути йому притулком і надалі на той час, коли не буде грошей, щоб ночувати деінде.

Сьогодні він продав за три рублі своє пальто. Осінь тільки почалась і була суха й тепла, — можна поки було й без його прожити, а далі... що буде! За карбованця купив сокиру і вийшов на базар... Його зараз же взято колоти дрова. Роман дуже зрадив цій роботі. Але поки він наколов купу дров та заробив півкарбованця, то в його так заболіли крижі й руки, що він кляв свою роботу всякими словами. Ввечері пішов у нічліжний, стрів там Лукаша і з гора проїв і пропив з ним увесь свій заробіток.

Щодня Роман стояв на точку, та не щодня його брано. В який день не було заробітку, Роман жив з тих грошей, що zostалися йому від пальта. Це діялося тижнів зо два, — аж поки знову так сталося, що в Романа не було й трьох копійок заплатити за ніч у нічліжному.

— Доробився! — гірко нарікав на свою долю Роман, ідучи ночувати знов у той садовий театр. Тепер це було

не так добре, як попереду, бо вже пішли дощі і зробилося враз дуже холодно. Роман страшно намерзся, стоячи на базарі, і був голодний. Він увесь трусився.

Дотягся до театру, переліз через поручата і пішов у свій закамарок. Ідучи темною сценою, він спіткнувся на щось і трохи не впав.

— Який тут стультусяка собачий ходить та людей колошкає? — несподівано гримнуло з темряви.

Роман пізнав голос Патрокла Хвигуровського: це він на його спіткнувся.

— Се я, Роман, — одповів.

— Який Роман, азінус?

— Та тот, що з вами в ночлежному ночувал. — Увесь цей час їм не доводилося стріватися.

— А чого ж ти тут?

— Та должно того, шо нету на ночлежний деньог.

— Резон, хоч ти й болван!

— А чого ж я болван?

— А того, що повинен тут ночувать.

— Та й ви ж тут ночуєте.

— Я — інша річ. Я, братику, так собі... ще вдень сюди зайшов, а був трошки випивши... та як ліг — та й досі!.. Ну, а все-таки я це місто, правда, знаю добре... Дак це вже ніч?

— Ніч.

— А чого ж ти зубами ухналі куеш?

— Бо холодно.

— Холодно? Ну, сідай біля мене та погрійся! Чого стоїш? Сідай! За це платити не доведеться.

І він у темряві піймав його за руку й потяг униз. Роман сів біля його.

— Еге, та ти, парубче, без пальта!

— Атож...

— А де ж воно?

— Загуло.

— Ну, й ти ж скоро загудеш.

— Куди ж я буду густити?

— К чортовому батькові в зуби! Пропадеш без одежі.

— Продав... топор нужно било купить... Що ж міне було делать?

— Клапоухий азінус! Попитайся мене, то я скажу, що тобі треба робить.

— Говорить!

— Я тебе поведу до добрих людей.

- Ведіть!
- Там, поки що, получиш квартиру й харч. Заплатиш згодя, як будуть гроші.
- Хороша штука, спасибі вам!
- Не кажи — хороша, поки не з'їв! Як будеш розумний, то матимеш і роботу.
- Какую?
- Крашу за ту, яку робиш. Тоді знатимеш.
- Пушай і так!
- Тільки одно...
- А що таке?
- Чи зостанешся там, чи ні, чи візьмеш роботу, чи ні, а що побачиш, про те мовчи!
- Ето можно.
- Заприсягнись!
- Пушай мене хрест поб'ють і сира земля не прийметь, ежелі кому скажу.
- Добре! А коли зламаєш присягу, то я тобі зламаю шию... І під землею знайду. Ціла голова не буде. Цього не забудь!
- Не забуду.
- Гайда!

II

Довго йшли через увесь город, аж поки прийшли до якоїсь темної і грязької вулиці. Перейшли її всю. Наприкінці вулиця відразу падала вниз і звертала в якийсь яр. По обидва боки яру, попід глиняними кручами, блимали маленькими вікнами невеличкі хатки. Ліхтарів не було, — тільки й світу на вулиці, що з тих віконечок. Ноги грузли в глині, розмоченій дощами. Роман уже набрав у свої драні чоботи стільки води, що всі ноги були мокрі.

— Іди сюди попід тином, — сказав Патрокл, — бо тут така халдейська калюжа.

І справді, всю вулицю залила величезна калюжа. Це було найнижче місце в яру, і вода стікала сюди з усіх високостей.

З бідою, чіпляючися за хворостяний тин, просунулись повз калюжу.

- Ну й грязюка! — жалівся Роман.
- Ще й лучче: — як упадеш, то не заб'єшся.
- Та куди ж ми зайшли?
- У Рівчаки!

— Какії рівчаки?

— Так зветься... Іди за мною!

Він завернув до двору. Одчинив хвіртку, впустив Романа і по-хазяйському зачинив за ім. У дворі хата, здається, гнотом крита, праворуч — якісь шопи, чи що.

Загарчав у темряві собака.

— Цить, Хамло, цить! Се я.

Здоровенний пес, пізнавши Патрокла, почав лашитися до його.

— Що? Хіба давно не бачив мене? На вже, на!

Витяг щось із кишені і дав Хамлові.

— Добрий каніс! Гарний собацюра!.. Ну тебе к чорту! Хвостом усю піку заляпав.

Підійшли до хати, і Патрокл загнукав у засунені двері.

Чути було, як хтось вийшов з хати, і чоловічий голос озвався у сінях:

— Хто там?

— Одчиняй, то й побачиш!

— Патрокл Степанович? — запитав стиха голос.

— Атож!

Хазяїн упустив гостей і зараз же знову засунув двері. Увійшли в хату. Це була звичайна міщанська світлиця: велике ліжко праворуч під стіною, ліворуч стіл, а круг його прості дерев'яні, помазані рудою фарбою, стільці; ближче до дверей — праворуч піч, ліворуч — шафа. Стіни обліплено поганенькими, нечистими вже шпалерами; на стінах три малюнки без рамців, прибиті просто гвіздочками: копієчні базарові ляпанці, всі помазані мушиними слідами. Якась жінка, мабуть, хазяйка, бліда й худа, клала спати дитину в колыску, а за столом сидів Лукаш.

Поздоровкались і посідали.

Тим часом увійшов з сіней хазяїн. Не такий здоровий, як Патрокл, але кремезний і дужий, з великою блискучою чорною бородою, з дужим закандзюбленим носом. Блиснув на Романа гострими холодними очима.

— Чого ти так на його дивишся? — спитав Патрокл. — Оце тобі привів чоловіка. Ходить без роботи. Коли зараз нема в нас діла, — треба дати йому квартиру й харч.

— А талалая з білих берез не буде випускати?

— Каже, що припне.

— Хай ночуєть.

— От і гаразд! А тепер знаєш що, Яроше? І він голоний, та й я, як вечір побачив, то розласувався на вечерю.

— Ану, Варко, давай там що єсть!— звелів Ярош господині.— Ми ще й сами не вечеряли.

Жінка, мовчазна і якась дивна, почала готувати вечерю. Хазяїн вийшов у сіни, а за їм Патрокл і довго щось там балакали, тоді вернулися вдвох.

— Ану, сідаймо!— покликав хазяїн. Гості посідали за стіл, а він тим часом витяг з шафи пляшку з горілкою.

— От чудесна штука, що й аква віта є!— зрадів Патрокл.— Мабуть, ти знав, що я змерз?

— А должно ти й не пив би, когда б не змерз?— шуткував Ярош.

— Та... Мене покійний батько завсігди навчав: чарка — ворог твій! А я ворога де не побачу, там і стреляю: не люблю ворогів.

— Варко! А ти ж чого не садишся?— озвався Ярош до жінки.

— Не хочу.

— Знов завередувала? Іди й садись!

Жінка мовчки сіла за стіл і почала нехотя їсти, ні на кого не дивлячись. Чоловік позирав кілька разів на неї спідлоба, але нічого не казав.

Роман мало говорив, більше слухав, силкувався зрозуміти, до яких людей він потрапив. Але ні обстановка в світлиці, ні звичайна міщанська одежа у хазяїв, ні розмови — все про щось невідоме Романові — не казали йому нічого.

Повечерявши, зараз полягали спати: хазяї на ліжкові, гостям послали долі рядно, а під голови дали подушки.

Другого дня, як Роман прокинувся, то в хаті нікого не було: тільки він та Патрокл спав. Але в сінях чути було розмову. Жіночий голос казав:

— Знов уловили грішну душу, як нечисті в пекло!

— Цить! Не твоє дело!— відказав чоловічий голос.

— Бодай би вам стільки кар було на тому світі, скільки ви людей занапали!

— Варко, кажу тобі — цить! Давно в тебе ребра тріщали?

— Покарав мене бог таким чоловіком!

— Ти таки добалакаєшся!

Погроза злякала жінку, і вона змовкла. В хату ввійшов хазяїн.

Роман заплющив очі, мов спить.

— Ге! Час уставати!— прокинувся Патрокл.— Ану лиш, братику, вставай!— штовхнув він Романа в бік.

Повставали. Жінка внесла з сіней самовар. Посідали пити чай.

— Ну, дак хочеш до нас у кунпанію пристати?— спитав Романа Патрокл.

— Почему нет — аби добра кунпанія.

— Добра! Комерчеська,— сказав Ярош.

— А какаая комерція?

— Кінська.

— Каким образом?

— А таким,— вияснив Ярош,— лошадей дешево купляем, а дорого продаем.

— А порадошно заробляєте?

— Та вже ж не без бариша.

— А где ж ви купляете?

— Разві по селах мало коней?

Роман не розумів.

— Ти, Яроше, погано йому розказуеш,— перепинив Патрокл,— бо в тебе чортма елоквенції. Слухай, парубче! Знаєш, як коні найдешевше купувать?

— А как?

— Так, щоб за їх зовсім не платить.

— Каким образом?

— Таким: як стемніє, то зайти в гості до якого багатого стультуса мужика. По-твоему — треба поторгуваться з мужиком, а по-моему — зовсім того не треба, бо він дуже дорого буде править. А я нищечком повітку відчинив та на коня сів та й гайда в степ... то так найдешевше обійдеться.

Тепер уже Роман зрозумів.

— А чого, парубче, замовк? Може, вови та хохи боїшся?

— Не, я вови, положим, не боюсь, а так...

— Дак вави?

— І вави не боюсь.

— Дак грішки, чи що?

Роман мовчав.

— Болван, белбас і стультус!— гримнув Патрокл.— Що то гріх? Як хто заповідь ламає божу. Що заповідь велить? Поділись з ближнім твоїм! Діляться багачі? Одвічай! Діляться багачі з нами?

— Не...

— Ото ж вони роблять гріх, бо ламають заповідь.

А ми, як возьмемо в багача коні, то що зробимо?

— Та шо ж? Украдем!

— Азінус клапоухий! Ми поділимо з ближніми багачевими добро його, — а цього хоче заповідь. Значить, він її ламає, а ми направляємо. Розібрав?

— Та на щот цього розобрал, а тольки...

— Ну шо «тольки»? Ти не толькай, а слухай розумних людей! Жив ти на селі? Жив. Шо з тобою батько й брати зробили? Цілували-милували тебе? Ні, побили мордюку та й випхали без нічого. А де ж твоє добро, шо ти в гурті з їми заробив? Братик ріднесенький украв! Шо тут треба зробити? Узять їх добро та й поділить так, щоб і тобі досталося.

— А почему ж у заповідях написано: «не укради»?

— Шо ти мені заповідями очі вибиваєш? Ігнорантус мізер, або неук малоумний! Я їх лучче за тебе знаю. А як вовк у тебе теля вкраде, то ти не прийдеш та не вб'єш вовка, не віднімеш у його теля? Не укради у чесного, а в злодія своє одбери! А ти глянь: старшина і староста гарбають обчеські гроші — злодії! Мужики цуплять панський ліс — злодії! Пани хапають казбонні гроші — злодії! Шинкар обдурює тебе в шинку — злодій! Брати замотали братову частку — злодії! Усі промишляють, як хто втне. Ти тепер он з голоду пухнеш, а вони там собі горілочку попивають, аж облизуються, та пундики-мундики тріскають та з Романа сміються, — аж черево догори дметься, — що такого дурня халдейського, таку лемішку гречеську знайшли, шо не вміє свого добра в їх вирвати. Піди лиш, позивайся з їми! Випозиваєш?

— Чорта випозиваєш!

— Дак не будь же роззявлякою, а піди та й візьми сам.

— Та конешно, то моя часть, ту можна взять... А так, хто й зна в кого, то ето вже... — вагався Роман.

— О сервус малоголовий! Ти хіба ж не бачиш, що всі так роблять, як твої брати, то всі й крадуни. А в крадуна не гріх і забрать. Нема правди в світі, а єсть сама хапанина: хто швидше, хто більше вхопить! І хто вхопить — той багач, хто не вхопить — той харпак! У старовину лучче було: прийшов грек, розбив Трою та й каже: я герой, бо Трою спалив, троянців побив, а добро їх пеграбував. А тепер кожен слезує: я по правді і по закону! А один з одного по три шкури деруть!.. Ів ти людей?

— Ні...

— Брешеш! У старовину всі люди людей їли, а тепер

усі брешуть, що ні. Неправда: тріскають так один одного, що аж за ушима лящить! Бо homo homini lupus est!

І Патрокл грюкнув з усієї сили по столу, аж дитина жахнулася й заплакала в колісці і все на столі задзвеніло, а очі в його спалахнули злим огнем.

Помовчав трохи, похилившись, заспокоївся, а тоді знов озвався до Романа:

— Ну, та нехай! Ми вже тебе на чужих не займатимем, а от давай поділимо тебе з братами та з батьком.

— Каким образом?

— Та так! Адже сам казав, що в твого батька троє добрих коней. Дак ми поділимо тії коні так, що твою частку з їх тобі віддамо. Якшо добрі коні, то можна й добрі гроші взяти.

Роман мовчав. У його в голові куйовдилися всякі думки, але він ще й сам собі боявся їх виявити. Він нічого не відказав Патроклові і пішов з хати. Йому не сиділося: треба було кудись іти, самому подумати.

Зоставшись Патрокл з Ярошем сами в хаті, спершу дожидали Романа, що він знов увійде, але згодом побачили, що він кудись подався з двору.

— Ой,— сказав Ярош,— чи не подложить нам свині отой кавалер?

— Нічерта!— відказав Патрокл.

— А еслі в поліцію?..

— Ну то й шо він там скаже? Шо ми підмовляли його коні красти? А свідки де?

— Та так...

— Хіба поліція не знає, що ти вмієш верхи їздить? Добре вже це розшелепала, хоч тебе тоді за Стеценкові коні й не осуджено.

— Та положим... Да только не будеть, должно, з його людей.

— От побачиш, шо буде! Погуляе, погуляе та й вернеться, бо йому іншого ходу нема.

— Конешно, він би нам так стежку показав, що ой-ой! Нема лучче з таким робить, шо добре село знає,— промовив Ярош.

— Ще б пак! Ти, отамане, звели хлопцям — нехай хлопці напоготові будуть: днів зо три помине, то він явиться.

А Роман тим часом ішов куди очі, і голова в його розпадалася від думок. Все минуле, все, що він прожив, одбув уже,— так мов насунуло на його, знов ожило.

До солдатів він жив дома так, як і всі парубки, і робив широко. Там у хазяйстві й його праці багато лежить. Чи він же винен, що тепер не може по-такому жити?

Кожен чоловік шукає кращого, а живши в городі, він добре побачив, де те краще. Мужича робота важка, нечиста, часом голодна й холодна. Та кожен чорт з тебе знущається, та нема такого начальника, щоб тобі до пики з кулаком не ліз! А городянське життя не таке: і робота легша, і менше з тебе воду варять, і заробіток більший. От і він шукав цього заробітку, шукав того кращого життя. Коли ж не щастить! Ані батько, ні брати не хочуть його розуміти, не хочуть допомогти йому. Якби вони йому віддали його частку, то, може б, він уже давно чоловіком був. А то призвели до того, що хоч з голоду пропадай. Та ще як зганьбили! Якби не втік — різками вибили б! Його — різками!

Роман зовсім не думав про те, що й він погано зробив, а згадував тільки кривду від брата. Гарний брат! Ну, сказав би батькові — нехай би батько, як там схотів, покарав, а то зараз у волость зв'язаного, як рештанта.

Роман згадував, як його ведено селом з скрученими назад руками, як люди показували на його пальцями!.. І велика злість, лютість знову його обнімала так, як і тоді, як він покидав своє село. Там то, мабуть, було про його балачок, усі, мабуть, казали: еч, думав панувати, а став злодіювати! Знає він цих мужиків! Раді в ложці води один одного втопити! Правду казав Хвигуровський, що сами вони гірші за всяких злодіїв. Так і брати не віддали його частки, — однаково, що вкрали її. А як злодій украде, дак хіба хазяїн не може справді у його свого добра взяти? Отак і він у братів може...

Роман, не помічаючи того, сам собі переказував те, що говорив йому Патрокл.

Так... Але через що ж йому чогось ніяково те зробити, до чого його прихилиють?

Гріх воно, звісно, хоч і своє, але таким робом брати.

Гріх... це так... А то ще й так: вони собі там ласо їдять, тепло вдягаються, на печі зиму лежатимуть, а він, Роман, мерзне, голодує, поневіряється тут. Якби не оці... злодії, то, може б, і з голоду пропав. Хіба ж це по правді? І хіба нема в його права, щоб силоміць своє взяти? Тільки своє, тільки в батька та братів, — ні в кого іншого він не хоче, а в їх самих...

От іще тільки одно страшно. Добре ж, як усе гаразд обійдеться, а як піймають? Острог, рещтантські роти!

Романові сипнуло поза шкуру снігом.

І хто його ще знає, що воно за люди — оцей Патрокл та Ярош. Може, вони ще в таку справу його вплутають... Певне за їми й поліція доглядається, бо вже, мабуть, знає їх... Що якби піти та виказати на їх? Звісно, він заприсягся Патрокліві нічого нікому не казати, та хіба ж він тоді знав, що то коноводи? Одначе... хоч би й пішов у поліцію, але свідків у його нема, то нічого з того й не було б.

А як він пристане до їх, то тоді й йому суда не минути... А втім... не всі ж і попадаються... Мужики в таких випадках страшніші за суд. Бо як піймають коновода, то вже так його катують, що — буває — тут йому й каюк.

Ні, нехай йому всячина! Краще він перетерпить якось цей час, хоч на поденну походить, а там може яка служба знайдеться, то буде він чоловіком жити. А то...

Роман пішов на базар і став знову на точку. Тільки не багато вистояв: узяли попереносити шафи з однієї квартири в другу, та й годі, — більше й не було роботи. Одібрав золотого, та ото й усього заробітку. Він його проїв, а спати пішов у сад, у театр. Уночі більше мерз, ніж спав.

Другого дня було ще гірше: ніхто за весь день і не попитав його. На селі вже обробилися, насунуло в город парубків: робітників було більше, ніж роботи, — не дотовпишся. Роман був не ївши до вечора. Не ївши пішов і почувати туди, куди й учора. Але як він підійшов до театрової шопи і побачив темну сцену — мов велику роззявлену пащу, — його обняло холодом. Згадав, як він мерз минулої ночі. Годі ж хоч не голодний був, а тепер... Обняла його безнадія.

Отак поневіряться, мучитися! І через що? Тільки через те, що брати не схотіли йому віддати його ж добро!

Ну, дак він сам його візьме! Годі вже!..

Він уже не думав більше ні про гріх, ні про страх. Він був голодний.

Повернувся і пішов швидко-швидко на другий кінець города — туди, в Рівчаки.

III

Другого дня вранці Роман іще спав у Ярошевій хаті, як рипнули двері і в хату всунувся Патрокл Хвигуровський. Поважний тезко грецького героя мав сьогодні об-

личчя квітчастіше, ніж звичайно, бо під лівим оком процвітав у його величезний синяк.

— Де це? — кивнув на синяк Ярош.

— Ат! — нехотя відказав і махнув рукою.

— Чи не в Левона?

Левон — то був таємний шинкар і помічник усяким злодіям, що в його збиралися пити.

— А то ж де хіба є такі скажені? — одповів питанням Патрокл.

— Должно уп'ять з Левдиком?

— Не з яким же дияволом! — одказав Хвигуровський, ходячи по хаті туди й сюди. — Сточортове опудало сміє сікатися! Ну, я ж йому й дав.

Проходячи проз Романа сплячого, моргнув на його:

— А що, не казав я? Тут уже! Ходім лиш у сіни!

Вийшли.

— Сам прибіг?

— Сам... учорашнього дня...

— Шо ж він каже?

— Шо братам одомстить... Тільки їм, а чого другого не хоче.

— Та це вже звісно. Кожен азінус думає, що тільки оцей раз, а більше вже й не буде. Ти йому вчора підніс?

— Авжеж! Сьогодні дам опохмелиться.

— Тільки добре дай!

— Знаю плеворцію. Не гаразд переборщать, а то й на вечір негодящий буде. При йому хлопців не хочу збирать... Хай не знає всіх...

— Авжеж.

— Перекажи Лукашем, щоб надвечір зібралися в шопу. Хай прийдуть провулком та попід кручею, — щоб йому з вікна не видать було. Я загадаю — кому шо.

— Гаразд, отамане.

Поки вони розмовляли, Роман усе спав, дарма що Ярошева жінка ходила проз його по хаті, пораючись. Знеможений утомою, голодуванням та горілкою, він спав ще довго, аж поки встав, щоб знову залити горілкою останні іскорки сумління.

Надвечір того ж дня у Яроша в старій шопі, що була колись возівнею, зійшлося п'ятеро людей. Дожидаючись Яроша, посіли на старих недоламаних санях, діжках, дровах та на іншому мотлосі, що їм захарашчено було возівню. Тут були Патрокл, Лукаш і ще троє обідраних добродіїв. Прийшов Ярош.

— А де ж Левдик?

— Хто його зна... кудись завіявся... Мабуть, п'є,— сказав високий похмурий чоловік.

— Сволоч!— вилаявся Ярош.— Тепер його саме нужно. Ну, слухать, хлопці, приказу!

Усі змовкли.

— Кучма, Лукаш, Семен та Кулач — на сю ніч у Панасовку. Ти, Кучмо,— вдався він до того похмурого,— знаєш Панасовку, дак ти будеш їм за отамана... Слухать його замість мене! У Охріма Бичка — багатий чорт — четверо добрих коней. Коней узявши, не ведіть до Гапона, а скорей на полтавський шлях... на Полтавщину... как той раз,— знаєш? (Кучма кивнув головою). Та глядіть, щоб більше двох чарок на дорогу ніхто! Шоб не було, як тогда з Лукашем... (Лукаш похнюпився). Розходьтесь, хлопці, да только тихо, по одному.

Ярош з Патроком пішли в хату.

— Ну, Романе, треба нам у дорогу,— шоб не спізнитися.

— Чи в дорогу, то й у дорогу,— сказав зважливо Роман.— А хто ж ідьоть?

— Та от ми троє.

— А Лукаш?

— Обійдеться й без Лукаша! Нащо нам більше, як трьох?

Ярош виніс із хижки свитку й чумарку.

— А нуте, вдягайтесь, шоб потеплей било! Та шоб і городом од нас не так пахло.

Усі троє повдягалися в сільську одежу.

— А у вас там коней замикають? — спитав Романа Ярош.

— Замикають.

— Ну, треба взять і такого, шоб одімкнуть.

І він приніс із сіней великий залізний шворінь.

— А то ж для какой надобности? — спитав Роман.

— А прибой вирвать, коли замкнуто де,— вияснив Патрокл.

Незабаром уже все було готово.

— Ми вдвох з Романом підемо,— сказав Хвигуровський,— а ти, Яроше, згодом сам вийдеш — шоб не так помітно.

— Добре. За городом за цегельнею станція.

— Іди ж ти, Романе, попереду,— звелів Патрокл,— та помалу, а я тебе нажену біля церкви. Все люди менше вку-

пі бачитимуть. Бо вони, яко Аргуси стоокі або Цербери пекельні, так пашу й роззявляють, щоб неповинну душу вхопить.

Як Роман з Хвигуровським підійшли до цегельні, то Ярош був уже там, пройшовши ближчими вулицями. Надворі зовсім смеркалося.

— Ну, гайда!— скомандував отаман.

Всі троє пішли шляхом. Ніде нікого не видно було. Разів зо два їм зустрілися селяни возами і байдуже поминули їх: з погляду троє злодіїв здавалися звичайними селянами-хліборобами, що були в городі і тепер верталися додому, Патрокл підморгнув на їх:

— Чи це не ті коні, по які ми йдемо?

— Не, не ті,— відказав Роман.

— Та я таких і не хочу. Це дуже погані.

Увійшовши верстов з вісім, сіли відпочити під гаєм.

— А що, половину ввійшли?— спитав Ярош у Романа, як посиділи трохи.

— А должно.

— Ну, гайда вп'ять, щоб на полноч висп'ять. Тогда найлучче мужикам спиться.

Рушили знову. Була північ, як перед Романом зачорніли хати його рідного села. Щось немов торкнуло його, немов шепнуло йому стиха-стиха, чи не облишити це, чи не вернутися? Але було вже пізно, вороття не було.

Ніч сприяла їм. Місяць давно зайшов, по осінньому небу пересувались раз у раз хмари, тьмарючи і той світ, яким блищали з неба на землю зірки.

— Я пойду попереду, а ви за мною,— сказав Роман товаришам.

Силкувався говорити спокійно, а самого трусила пропасниця, як підходив до крайньої хати.

Аби перейти першу довгу вулицю, щоб хто не стрівся, а далі — там уже скрізь можна городами.

Швидко й обережно перейшли вулицю. Стріли таки стукача, але він любісінько задрімав на одному піддашші.

— Через тин!— скомандував тихо Роман.

Перескочили так, що й не тріснуло. Роман ішов попереду знайомими стежками, обминаючи всякі небезпечні місця. Ще раз перелізли тин і опинилися на луці.

— Тепер ми дома,— сказав Роман.— Просто лукою дойтить до того провулка, що мимо наш двір... У провулок — ворота з току.

— А на току, в клуні, спить у вас хто?— спитав Ярош.

— Не знаю.

Дійшли до Сивашевого току. Роман одчинив ворота і впустив товаришів.

— Прихиліться отут под тином, а я пойду гляну, чи не спить случаем хто в клуні.

— Я з тобою,— сказав Ярош. Він ще не певний був, що Роман не зрадить, і боявся пустити його самого.

— Нільзя,— відказав парубок,— міня собаки знають, а ежелі з вами, то загавкають. Я сам коні виведу аж сюди. Доводилося коритися.

— На шворінь,— може, прибої вирвать доведеться.

— Давайте!

Ярош з Патроклом прихилилися біля плоту в затінку. Роман з шворнем у руках тихо, обережно підійшов до клуні. На їй висів замок. Це добре. Роман підійшов до других воріт, одчинив і ввійшов у двір. Там було темно й тихо. Собаки загарчали були, але Роман обізвався до їх стиха, кинув їм хліба. Пізнавши його, вони замовкли і почали їсти хліб. Роман тим часом підійшов до кінниці. Замкнено. Заложив шворінь одним кінцем і здорово смикнув до себе за другий. Поганенькі прибої давно вже поіржавіли і один зараз одскочив. Одчинив двері і ввійшов. Він знав, що коней звичайно прив'язувано до ясел, бо один був такий, що з тими двома не мирив. Роман налапав їх морди руками,— всі троє дома. На двох були вуздечки, на третьому оброть. На звиклому місці на кілку знайшов вуздечку і надів на коня. Обережно вивів двох коней і передав їх товаришам. По третього, баского жеребця вернувся знову. Вивівши його, зачинив кінницю і притулив прибой,— мов нічого не займано. Тим часом товариші вже були верхи в провулку. Роман по-хазяйському позачиняв за собою ворота, думаючи:

— А то як кинуть, то ще стукач побачить.

Скочив на коня, і всі троє тихо посунули провулком. Тепер уже городами не перескочиш,— треба було їхати вулицею. То було найгірше. Але сон пригорнув усе село. Ніде ні лялечки, ніщо не шелесне. Тільки чуть було, як по хлівах чмихає товарина. Стукач десь стукав, та далеко. Гавкнула була раз-два чиясь собака. Серце в Романа стислося, мов перестало озиватися в грудях. Дух забило. Але собака мала поганий ніс і не дочулася чужого. Загарчала та й замовкла. А вулиця була все довга, без міри довга. Такою довгою вона ніколи Романові не здавалася. Дві пе-

рії покрівель тяглися, скільки видно, і зникали в темряві. Здавалося, що їм і там нема краю. Ось Миколина хата... Семенова повітка... Як далеко ще... Роман ударив би коня, полетів би з усієї сили, але не міг цього зробити, мусив їхати тихо слідком за отаманом... Замаячила Костенкова клуня... За нею ще три двори... Ось уже й останню хату видко...

— А хто це? Стій!

Висока постать ураз виявилась серед темряви перед Ярошевим конем і вхопила його за вуздечку. Роман побачив, як Ярош, не спиняючись, зняв угору руку з шворнем і вдарив униз. Чоловік застогнав і впав біля коня. Знову звелася рука, шворінь упав коневі на бік. Кінь рвонувся і полетів наперед, за їм два інші. Роман припав до гриви, б'ючи ногами коня в боки. В один мент опинилися за селом, як вихор полинули рівним шляхом. Аж вітер у вухах свистів.

Добре вигодовані коні гнали з усієї сили і бігли довго. Перескочили верстов з п'ять. Ярош припинив свого коня і пустив його ходюю, щоб дати хвилину відпочинку. Роман та Патрокл підїхали до його.

— Чорт його знає, погана штука!— сказав Хвигуровський.

— Що?— спитав Ярош.

— Та оцей стукач. По чому ти його вдарив?

— По чому!.. Чорт!.. По тому, по чому прийшлося,— по голові!

І знову погнав коня.

Романові стало моторошно. Невже це чоловіка вбито? Тоді йому здавалося, що Ярош ударив стукача по руках, щоб вирватися від його. Але як по голові і той упав...

Звернули з шляху і погнали уліворуч. Дорога збігала в яр. Куди це вони? Роман силкувався вгадати, пізнати, що це, і якось не міг. Замаячила купа дерев, далі хата велика... Пізнав-таки: Гапонів хутір.

Якийсь Гапон тут жив. Як його звали справді, Роман не знав, а всі називали Гапоном. Таке собі: ні пан, ні мужик. Мав свій хуторець, трошки хазяйнував... Щось про його люди гомоніли, та Роман тепер не міг ізгадати. Чого ж вони туди їдуть?

Підїхали до двору. Ярош скочив з коня, сам одчинив ворота і впустив товаришів у двір. Підійшов до хати і почав стукати в вікно:

— Одчини!

Мабуть, хазяїн пізнав, чий голос, бо зараз лийшов, накинувши наопашку свиту.

— Ти, Яроше?

— Атож.

— А хто ж з тобою.

— Патрокл Степанович та ще хлопець... новачок.

— А що?

— Троє добрих,— одказав Ярош.

— Звідки?

— З Диблів... од Сиваша Пилипа.

— Можна до завтраго?

— Не, катая зараз. Твої хлопці дома?

— Дома. А хіба що?

— Нещасливо, случилось: довелось одбиваться.

— Погано,— цмокнув Гапон.— Треба, коли так, поспішайтесь. Зайдете в хату?

— Не,— відказав Ярош,— не рука: нам лучше тепер дальше од вас быть.

Тим часом Хвигуровський з Романом завели коні у хлів.

— А для якого дела?— питав Роман у Патрокла.

— А що ж ми сами їх будемо вести? Ми гайда додому. А тут товариство і одведе, і продасть, а ми грошики получимо. Зараз як чкурнуть, то до світу верстов за шістьдесят будуть.

Підождали трохи Яроша, поки він нишком розмовляв із Гапоном, і пішли швидко назад. Незабаром вийшли на шлях до города.

— Чуеш, наші коні поїхали,— тихо промовив Патрокл до Романа.

Роман прислухався і почув справді тупіт кінський унизу в яру.

— Молодці, шо не баряться,— сказав Ярош.

Усі змовкли, бо всіх обняла думка про стукача. Найбільше ця думка турбувала Романа. Він сам на себе лихий був. Зважився на це діло, і зараз же й видно, яке воно погане. А що, як Ярош убив чоловіка? Уже ж шукатимуть, а як найдуть... Не минеш каторги, Сибіру.

А втім... не такий страшний чорт, як його малюють. Не кожного ж і ловлять. Може, ще так минеться.

Тільки вже не треба товаришувати з Ярошем та з Патроплом. Хай їм біс! Відбере свою частку з батькових коней та зараз же й піде собі геть од їх.

Шляхом проз їх проїхали якісь селяни, торохтячи возами,— мабуть, у город на базар.

— От, якби ці клапоухі стультуси знали, звідки ми йдемо!— сказав Патрокл.— Ото б тоді було! Постраждали б ми за правду!

— Какую правду?— спитав Роман.

— А такую! Якби вони знали, звідки ми йдемо, то знали б, що ми забрали коней, і це була б правда, і за цю правду вони б нам бебехи повідбивали. От і страждання за правду!

Роман та Ярош зареготались. Усі троє почали весело базікати. Роман зовсім забув про свої страхи, мов нічого й не сталося.

Уже зовсім розвиднілось, як вони ввійшли в город. Щоб їх не помічено вкупі, кожен пішов сам собі іншою вулицею. Але Роман прийшов-таки до Яроша і вдвох із їм спали довго — аж до півдня.

Уставши, Роман пішов на точок,— не так, щоб заробити, а більше, щоб не дуже бачено його в Яроша. Він почувався якось чудно. Оце й нічого неначе, а тільки все мов щось муляє його і таке негарне якесь, нелюбє... І сам не знає що, аж поки згадає: це ж тая крадіжка... Так мов вона на йому висне. Не сказати, щоб йому було сором, чи щоб він на гріх почувався, а тільки погано, що мов довбню над собою чуєш: от-от виявиться... от-от щось погане, важке станеться...

Минув день, і вже про їх справу пішла поголоска, і на базарі розказувано, що коноводи вбили чоловіка. Роман сказав про це Ярошеві.

— Пусти!— одказав той.— Сьогодні з тих країв був знакомий чоловік. Стукач живий. Тільки памороки забило, як ударив. Кажуть, як упав, то лежав довго, бо такі трохи й голову... Та вичухається!..

Романові полегшало: хоч чоловік живий. А все страшно. І він спитав Яроша:

— А що, сильно шукають?

— Пойди та спроби в тих, хто шукає. Ти вже й боїшся? Ого-го! Тепер пушай шукають! Першої ночі не піймали, то вже чортового батька знайдуть,— пропало навіки!— Тепер уже коні тричі продано. Скоро й денежки получим.

Після цієї розмови Романів страх десь подівся і вже ніщо йому не муляло. Стукач живий, їх не найдуть,— чого ж іще? Незабаром Ярош оддав йому двадцять карбованців. Продано коней рублів за вісімдесят, бо коні були доб-

рі, але частка з їх припадала Гапонові, а Ярош одібрав тільки п'ятдесят п'ять рублів. Ці гроші треба було поділити на все товариство, та Ярош дав самому Романові двадцять карбованців, щоб заохотити його до цього діла.

— А що, брат,— за одну ніч двадцять рублей заробив! Будеш розумний, то й не так зароблятимеш.

Роман і сам уже бачив, що це і добрий,* і легенький заробіток. Так ловко багато грошей мати! Роман купив собі пальто, — причепурився трохи. Ну, а тепер що?

Він спершу так думав, що як візьме гроші, то буде з чого жити,— тоді покине Яроша і знову служби шукатиме. Коли так думав, то так і зробити треба, хоча тепер уже він чогось трохи байдужий до цього став. Ну, а втім,— треба ж!..

Пішов знову туди-сюди... походив, поникав... Ніде нічого нема й тепер... Це дратувало Романа: всі його мрії про те, щоб зробитися паном, вибившись з мужицтва, блідли й зникали... Ні з чим не щастило! Оце й дошкуляло. А щоб не так було дошкуляння чути, брався Роман до чарки, скоро брався, то незабаром було все добре...

А гроші недовго держалися в руках. За малий час у Романа стало їх саме стільки, скільки було тієї ночі, що ішов по коні до батькового двору. Заробітку не було, та Роман уже й не шукав його. Він просто пішов до Яроша і тієї ж ночі, вкупі з ним, знову подався на здобитки...

Не минуло й місяця, як вже коноводи прийняли Романа до свого злодійського товариства. Товариство це тепер складалося з восьми чоловік, рахуючи й Романа. За отамана був Ярош — зручний, смілий і хитрий коновод. Він умів завсігди викручуватися з усяких, навіть найважчих, справ і хоча за свій вік чимало переводив коней, але до рук судові потрапив тільки раз, та й то так замотав, заплутав справу, що вийшов з суду не осуджений. Самі коноводи дуже його берегли. Не одного разу так було, що за Ярошеву справу відсиджував хтось інший: і відав винного, але мовчки приймав і відбував кару, знаючи, що вказувати ні на кого не треба, а надто на отамана. Не сказати, щоб вони його любили, але поважали за злодійське завзяття й смілість — так само, як поважають проміж себе люди палкого робітника чи сміливого вояку. Слухались його невідмовно, і він умів порядкувати над людьми, умів нагнати страху й накарати, коли треба. Не вмів жаліти, але цього від його ніхто й не сподівався, а навпаки, всякий, знаючи, що він його не пожаліє, слухався дужче.

Через це ні в одному товаристві злодійському на всю округу не було такого ладу й послуху, як у Яроша.

Товариство здебільшого не вкупі ходило на здобитки, а так, що одна частка йшла з Ярошем, а друга з Патроком або з Левдиком. Хвигуровський, дяків син, справді колись учився в семінарії, але, будучи вже в підстаршому класі, напився якось укупі з товаришами горілки і, п'яний, вилаяв ректора, а інспектора штовхнув. Його вигнали з семінарії, та ще й з «вовчим білетом», що більше вже нікуди й не мав права піти вчитися. Та він і не міг би цього зробити, бо в семінарії вчився коштом духовенства, а в батька грошей на науку не було. Вернувся він додому, — батько так на його напався, що хлопець утік з дому в город шукати якогось заробітку. Але вигнаному семінаристові не так легко було його знайти, а надто — що він звик пити. Через то він як і знайшов роботу (в якійсь конторі писарчуком), то недовго на її удержався. Почав тоді міняти одну службу на другу: був і прикажчиком, і листоношею, і кондуктором на залізниці, починав був торгувати дрібною копіечною бакалією, але скрізь йому не щастило: або погризеться з хазяїном п'яний, або в рахунках наплутає (собі на користь), або ще щось... а бакалію свою — дак він здебільшого пропив. Нарешті зробився вже він писарем шинковим: за кілька десятків копійок чи за півкварту писав неписьменним селянам усякі «жалоби» та «прошенія». В одному з цих шинків доля й звела його з Ярошем... У товаристві його поважали, що «вчений» та що здоровий: він мав велику силу й не раз ставав нею товариству в пригоді. А що був і смілий, то Ярош часто приручав йому замісто себе отаманувати в тому гурті товариства, який ішов на здобитки окремо.

За це з Патроком ворогував Левдик — добрий і хитрий коновод, але ще гірший п'яниця, ніж Хвигуровський. Як він був тверезий, то Ярош завсігди ладен був приручити отаманування йому; але як напився, то вже не кому, як Патрокові. Це дуже брало за серце Левдика, і він, упившись, часто заходив у сварку та в бійку з Патроком, а надто, що той іще й дражнив його раз у раз та лаяв незрозумілими латинськими словами.

Але Патрокл і Левдик були рівними з іншими товаришами, як доводилося ділити здобуті від крадіжки гроші. Тільки отаман мав більшу частку.

Опріч товаришів, були ще й так собі помічники; цих не прийmano до товариства, вони навіть не знали, що є

спілка, але кликано їх, коли треба було, на поміч у якій справі, і за те їм плачено. З-межи цих людей часом вибирали собі годящого і до товариства прийняти. Так було й з Романом.

Таких товариств на широкому просторі нашої землі було не одно. Вони мов сіткою покрили край. Кожне мало свого отамана, було самостійне, і кожне мало свою округу, свою частку землі, території і тільки на цій частці товариство й мало право робити своє діло. Скоро воно переступало межу, захоплювало щось з території сусіднього товариства, то з цього зараз повставала проміж двома товариствами сварка, а часом і бійка: коли одно товариство ловило людей з іншого на вчинку на своїй землі, то без жалю било їх і проганяло. Поділ сей краю на частки був давній, і те чи інше товариство, обороняючи свої межі, покликалось на те, що се їх частка «з давніх-давен»...

Але було дещо, що й зв'язувало проміж себе товариства: вони одне одному допомагали переводити якомога далі від крадіжки коні й продавати їх. Крадучи коні, Ярошеве городянське товариство не вело їх продавати в свій город, а передавало іншому товариству, а те часом знов іншому, і бували такі випадки, що за одні сутки вкрадена коняка опиниться за яких двісті верстов, у третій уже губернії. В цій справі дуже допомагав Гапон. Сам він коней не брав, але мав двох дорослих синів і вкупі з їми передержував крадених і одводив їх до іншого товариства або й просто на продаж. І Гапон, і кожне інше товариство, продавши коні, залишали собі звичаєм установлену частку грошей за «комісію», а все інше передавали тому, від кого мали коні. І так гроші передавалися аж доти, поки доходили до того товариства, що і вкратило коні. Контролю тут, звісно, не могло бути, але всім коноводам дуже залежало на тому, щоб по змозі все було без одурювання, і через те ці справи роблено більш-менш чесно. Та коноводи завсігди знали, скільки за яку коняку можна б узяти, то вже коли грошей приходило менше, часом сварилися, і це примушувало інших бути обачнішими й чеснішими.

Коноводи, поруч з паліями, були завсігди нашому селянинові найлютішим ворогом, бо вони руйнували йому хазяйство. Як вовк набігає на село, хапає що зможе і знов утікає, так і ті коноводи. Як до вовка не мали селяни ніякого змилювання, ніякого жалю, так не мали вони його до коновода. Аби попали, то вже так його не пускали. Що там суд! Суд хоч і засудить на рік, чи там скільки, в

острог, дак що з того? Вийде злодіяка на волю та й почне мститися на людях, то ще гірше їм буде, ніж як його суд і не карав. Хіба ж мало такого бувало, що коновод, одсидівши в острозі, приходив у те село, де його піймано, та й палив його так, що й зовсім усього рішалися люди? Через те селяни карали такого злодія сами.

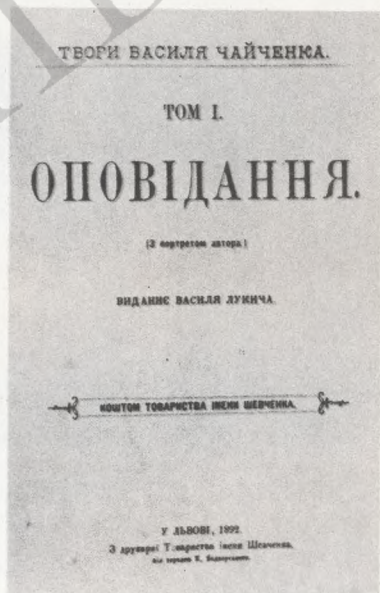
Серед коноводів раз у раз оповідано страшні й правдиві пригоди з тими злодіями, які потрапляли до рук селянам. Піймано одного серед степу, як уночі хотів забрати коні, та зараз же кийками його і вбито! І так люто бито, що всього на гамуз потрошено, з людського тіла зроблено страшну купу кісток, м'яса й крові. Найдено цю купу на полі, довго поліція шукала, хто це зробив і кого це вбито, але нічого не могли знайти. Знало, хто й кого, багато людей: знали про це коноводи, але мовчали, щоб самих себе не виявити, знало чимало селян, та хто ж би з-поміж їх став виказувати?

Але все ж убивати було небезпечно: могла виявитися справа, і тоді винні йшли на Сибір. Через те коновода карано здебільшого інакше: бито й мордовано так, щоб уже здоров'я не могло до його вернутися, і він або в тюрмі, або незабаром після неї попросився з цим світом і не міг уже більше нікому шкодити. І як тільки не мордовано безщасних! Одному повикручувано руки й ноги, другого пекли сірниками, третьому стягли і з'язали до купи голову з ногами і так покинули лежати всю ніч... Вигадали ще так бити, що признаков на тілі не було, що бито,— ніхто тоді й не причепиться. Візьмуть, прив'яжуть чоловіка спиною до дошки, а тоді піднімуть дошку з їм та й кидають на землю. Піднімають та й кидають,— аж поки вдовольняться. На тілі нема ніякої признаки, що бито, а в катованого коновода все всередині повідривається. Мало таких, що виживали після того довго.

Громадянство викидало, виригало з-поміж себе людей, що не змогли з їм поладнати, не змогли знайти собі «чесного» шматка хліба — чи то через нещасливі обставини особисті, чи через визискування інших, чи через нещастя мати спадщиною із батьків і дідів нахильність ламати загально додержувані закони власності. А ці, викинуті з звичайного ладу люди мстилися тоді на громадянстві, ставали йому ворогом і завзято боролися з ним — чим могли. Так саме боролися за право жити, існувати, як і громадянство.

*Село Олексіївка. Будинок, де жив Б. Д. Грінченко
(1887—1894 рр.).*

*Титульна сторінка першого то-
ма тритомного видання творів
Б. Д. Грінченка.*

Б. Д. Грінченко і В. І. Самійленко. Чернігів, 1902 р.

Такими людьми були й коноводи. Вони нападали на мужика, мужик оборонявся. Щоб мати з чого жити, вони віднімали в мужика способи до його життя, а мужик однімав у їх життя чи хоч здоров'я, волю. Це була повсякчасна боротьба, війна часто кривава, а гірша за звичайну війну тим, що вона ніколи не кінчалася згодою...

Роман також пристав до цієї війни і незабаром зробився у її воякою. Дужий, зручний, смілий і нахабний — він подужував скрізь і щасливо вискакував з небезпеки. В своєму товаристві він був дуже корисний чоловік ще й тим, що він був з Диблів. Ярошеве товариство так добре вичистило свою частку повіту, так обурило проти себе мужиків і примусило їх день і ніч берегти свої коні, що вже треба було трохи перечасувати, поки все це затихне та поки мужики розживуться на нові коні. Самі Диблі якось зоставалися досі незаймані. Роман знав там кожен двір, кожного хазяїна і через те був чудовим проводирем товариству. Незабаром після першої крадіжки вони дуже щасливо вивели ще четверо коней, а тоді знов трое... Роман мав добрий заробіток, жив на окремій квартирі, — у тих же таки Рівчаках, — перед людьми удавав, мов ходить на якусь там роботу, а справді мав тільки одно діло...

Жив добре, не сподіваючися біди, чи то не думаючи, забуваючи за неї.

Але вона за його не хотіла забувати.

IV

А що ж тим часом робила Левантина?

Левантина зараз же почула про те, що сталося з Романом: як його піймано з салом, як із його знущалися. Тепер усі ті, що їми він гордував, були раді віддячити йому за те гордування лайкою чи глузуванням. А найбільше нападався на його рідний брат Денис. Той був такий лютий на Романа, що ніколи про його доброго слова не мав, а ганьбив, аж люди дивувались, що брат на брата так устає. Звісно, — казали, — Роман ледащо, нероба та ще й злодійкуватий; але ж і Денисові не годилось би так на його нападатися. А інші обставали за Дениса, кажучи, що такого, як Роман, і милувати не можна — де ж таки!

Усе те мусила слухати й Левантина, слухати й мовчати. Озватися словом за Романа вона не сміла. Уже й так про неї та про його слава пішла, а то ще гірше буде. Треба мовчати, ніби згоджується.

А серце не згоджувалось, не могло згодитися з тим. Йому Роман здавався іншим.

Це погано він зробив, що сало взяв у батька, та ще ж це діло не таке вже й страшне. Та 'дже раз у раз і дочки й сини беруть з дому нишком на складки і яйця, і борошно, і сало, і курей — усячину. Як довідається батько — погрімає трохи, та й усе. І всі про це знають, і дарма. А тут яку бучу збили: злодія з парубка вчинили, хотіли в холодну посадити, різками бити! Чи то ж правда? Звісно, Роман не на складку брав, а так... Але ж... то ж із дому, там же й його, Романова, частка була. Хоч і погано, та як же було йому не взяти, коли йому з дому нічого не давали? Прохав же, щоб одділити, так ні! А як би це гарно було! Роман казав їй, що тоді б зараз почав торгувати бакалією... і вони побралися б... А тепер — що сталося? Хто винен? Денис та батько й винні... Зінько — ні, бо він добрий: тільки він сам і обороняв Романа, Дениса спиняв...

Такими думками силкувалася виправдати вкохану людину бідолашна дівчина. Вона сама почувала, що трохи воно не так, що і Роман грішний у всій цій справі з сім'єю... Та на його і так усі нападаються, — невже ж і вона ще нападатиметься? Вона, що так його любить?!

А любила вона його дуже. Так його любила, що все віддала...

І що ж тепер буде? Невже Роман так її й покинув і не вернеться більше? Ні, ні, цього не може бути, вона в тому певна. Звісно, не може він тепер знову вернутись сюди: так його зганьблено! Він пішов у город, шукає там собі служби. І певно найде: город — не село. Хоч може й не відразу, бо кажуть, і там пошукати ще треба. А як найде та влаштується, то й прийде по неї... або просто покличе її до себе... Там вони звінчаються та й житимуть собі любо, забувши про це село і про недобрих у йому людей.

Тільки, коли б швидше він це зробив, щоб не спізнився. Бо як спізниться — ой сорому, великого сорому зазнає вона тут на селі! Де ж таки: покритка! Яка мати, скажуть, така й дочка. Уже ж як їй вибивали очі тією безщасною матір'ю, то, мабуть, її душі й на тім світі нема впокою! А тоді, то вже й поготів. І погане цудення гавкатиме.

— Ой Романе, Романочку! Який ти гарний, що й душу тобі віддала, а який ти недобрій, що не пожалів і віночка

дівочого! Якби не це, дожидала б тебе, виглядала б тебе співаючи, сміло б у вічі всім дивилася, не боялась би за тебе словом озватися, від лихих ворогів тебе оборонити! А тепер... Та вже не вернеш! Тільки ж пожалій мене, пошануй мене тепер, бо ти ж мені тепер і батько, й матінка, і дружина вірная. А я ж тобі вірю, а я ж тебе дожидаюся!

Вірила й дожидалася...

А про Романа не було й чутки. Дибляни їздили на базар не до міста, а до близького великого містечка, то мало що й знали про той город, як там і що там. То й про Романа нічого не знали: як пішов, то як вода вмила. Левантина вже й прислухалася й причувалася, вже й розпитувалася декого обережно — ні, нічого не чуть.

Мабуть, йому, бідному, не щастить там, мабуть, він шукає, та нічого знайти не може. Це буває. От Стецько Гавриленко розказував, що одного разу два місяці тільки й жив з того, що на поденній коли-не-коли заробляв... так нічого й не добувсь у городі та й вернувся додому. Коли б цього й Романові не було! Поможи йому, мати божа!

А місяці минали...

От і різдвяні свята... Яка рада звичайно Левантина різдвяним святам бувала! Як весело, випросившись, вимолвившись в хазяйки, бігати з дівчатами по селу, колядувати, сміятися, гуляти на волі!.. А цього року й колядувати не пішла: сказала дівчатам, що хазяйка не пустить. Може б і пустила, та Левантина й не питалася.

Вона все дожидала: може, різдвяними святами Роман прийде. Може, досі де службу добру має, то й прийде з родичами помириться. Вона позирала через тин до Сивашів у двір і вбиралася в святий день, думаючи: причепу-рється, а може...

Та ні, нема... Минув новий рік, минуло водохрище... Уже й не буде...

Пішов не попрощавшись... Невже ж і побачитися не доведеться? А що ж із нею буде?

Сумна та нерадісна збігла зима, не було радісніше й по-весні. Сонце з неба сміється, а в Левантини рясним дощем сльози капають; квітки радісно вітають життя молоде, а бідолашна своє життя проклинає... Дівчата над річкою веснянок вигукують, і далеко-далеко несуть їх голос лепетливі хвилі, а безщасній Левантині не до співу, в неї одна думка — тяжка, пекуча...

Так, вона повинна стати матір'ю.

Матір'ю! Не матір'ю, щасливою своїми дітьми, не дружиною, радісною з свого чоловіка, хазяйкою у власній хаті!.. Ох, яке це велике, велике щастя! Але не такою вона буде.

Не пишатися вона буде своєю дитиною перед людьми, а ховатися з нею, очей не сміючи звести на людей!

Сором!.. Ганьба!..

А за віщо? Невже це такий великий, непрощений гріх? Хіба то не бог ізробив так, що дівчина стає жінкою, матір'ю? Якби бог хотів, щоб у самих тільки вінчаних були діти, то він би так і зробив. А то ж не зробив! За що ж люди карають, глузують, знущаються?

Левантина не могла зрозуміти, не могла знайти відповіді на ті питання, тільки мучилась їми тяжко, мучилась уже самими думками про те лихо, що мало ще прийти, впасти на неї.

А лихо йшло помалу, не поспішаючись, але не перестаючи наблизатися, неминуче, невблаганне. Бідолашна щодня оглядала, навіть міряла поясом свій стан і плакала, плакала... Скоро всі вже побачать!..

Вона того не знала, що цікаві давно вже побачили, давно вже плели про неї всячину. Не знала, аж поки сама почула одного разу. Розмовляло двоє дівчат на вулиці й не помітили, як вона наблизилась, бо темно було. Вона почула, як Химка казала:

— Гляди, щоб і з нею не було так, як з Левантиною!

— А що? — питала Вустя.

— Ото, дурка! Хіба ти не помітила?

— Або ж ні!

— Так змарніла з обличчя, а стан який повний — скоро ходитиме, як та копиця.

Тікала від їх, землі під собою не чуючи, і ридала тяжко, страшно, забившись головою в солому в тій самій повітці.

Господи! Невже він покинув її? На поталу ворогам, на глум, на ганьбу! Хоч би розпитати кого про його, хоч би довідатися — де він, що він?

Незабаром на селі почали розказувати, що Романа в городі нема, що він покинув свій край зовсім, а поїхав на службу в той город, де був солдатом. Сплів хтось, як звичайно плетуться серед людей усякі неправдиві звістки. А Левантина поняла тому віри.

От тепер вона знає, що покинув, забув. Коли так далеко пішов, то не вернеться.

А може... Може, так трапилось, що тут ніде не міг роботи знайти, мусив податися аж туди, де його знають і дадуть роботу. Тоді вернеться і візьме Левантину.

Хоч би як безнадійно все стояло, а людина завжди силкується вдержати в себе хоч крихтину маленьку надії, тих солодких пахошів зрадливих, що завертають нам голову, щоб ми не так гостро почували мордування неблаганного, немилосердного життя.

А час минав. Бачили вже всі Левантинине лихо. Дівчина ховалася від людей, але від хазяйки не могла сховатися. Уже їй та щодня вичитувала.

Наближались жнива. Левантина повинна була в'язати. Одного разу ввечері вона пішла в хижку щось узяти. Враз почула гострий страшний біль, що пронизував увесь живіт і крижі. Так заболіло, що ледве встояла. Але тільки на мить, бо зараз же й перестало.

Левантина зрозуміла, що починається воно, те, страшне. Хоч вона попереду знала, що це неминуче, що воно вже наблизилось, але думка, що це буде ось зараз, цього вечора, що вже почалося, обняла її мов огнем. Не думаючи, не розбираючи, що робить, Левантина кинулась з хижки, вискочила з двору й побігла аж на другий кінець села.

Бігла, нічого не тямлячи, не бачачи, серед темряви. І враз почула знову той біль, ще страшніший, захиталась і впала, не вдержавшись від швидкого бігу. Упала просто животом на якусь колоду, що лежала під хатою... Мало не зомліла з болю.

На щастя, ніхто її там не побачив. Очутившись, підвелася і попленталась уже помалу. Сама не думаючи про те, якось забігла вона аж на той куток, де жила стара баба Олійничка, її хрещена мати. Пізнавши її хату, ввійшла в сіни і не зважувалася йти далі.

— Хто там? — запитала баба з хати і зараз же відхилила двері.— Левантино!.. Чого це ти ховаєшся?

Левантина вступила в хату і впала бабі до ніг:

— Матіночко-голубочко!..

Новий біль перепинив її слова...

Вночі Левантина породила кволу дочку...

Стручиха довго дожидалася з хижі Левантини і не могла діждатися.

— А вже мені ця проклятуща дівка! Піде та й сидить, бодай ти там каменем сіла! Ой, піду зажену так, що аж спотикатиметься!

Пішла, але хижка стояла відчинена, а Левантини не було. Стручиха почала гукати,— не озивається.

— Мабуть, побігла на вулицю! Тільки й справляє побігунці! Бодай тобі ноги поплутало!

Лягла спати, лютуючи і присягаючись одлатати завтра Левантину так, щоб довго згадувала. Але і вранці Левантини не було. Сипала тоді прокльонами, мов горохом з решета.

— А, ідолова байстриюча порода! Саме перед жнивами кинула, сучого виводу дівка! Бодай ти скрутилася і круга світу пішла, як ти від мене пішла! Щоб тобі руки покорчило та посудомило, як ти мені роботу кинула!

— Кого це ви так кленете, кумо?— озвалася з вулиці до Стручихи її кума Вівдя.

— А кого ж, як не ту світопоганку Левантину, бодай би її всю болячками взяло! Покинула мене саме в жнива.

— Еге, вже й не вернеться, кумо!— відказала Вівдя.— Кажуть, у баби Олійнички з дочкою лежить.

— Та невже? От я ж їй дам!..

І хоч робота аж кричала, а Стручиха так і метнулась із двору.

— Куди ти, дурна? Куди?— кричав Струк, але не помагало: розпалившись, баба бігла вулицею, як скажена. Струк подивився їй услід, плюнув:— Ну й бісового заводу!.. З гадючих спинок ізшита!..

А Стручиха тим часом уже була далеко. Вбігла до Олійнички в хату така люта, що забула й поздоровкатися з господинею. Левантина лежала на полу, біля неї дитина. Старенька, сухорлява бабуся поралась по хаті.

— А, ти тут, голубочко!— зашипіла Стручиха до Левантини.— Бач, як по-панському вилежуються! Людям жнива, а вони відпочивають, нажирувавшись з паничем, та з ляльками панькаються! Що ж, панича чи панночку— яку цяцю набігали? Бодай би воно тобі попухло!

— Ось слухайте, Секлето,— озвалася до неї поважно бабуся.— Ви не кричіть так! Це вам не своя хата, а чужа. Та й дитини не займайте, бо воно вам нічим не винне. Воно як янголятко, а ви до його з нечистим словом. Ось як видужає Левантина, тоді вже з нею будете говорити. А тепер або сідайте та гомоніть по-людському, або йдіть собі з богом!

— А бодай би вас усіх лиха година забрала!— крикнула Стручиха і прожогом кинулася з хати, грюкнувши дверима так, що й шпаруни посипались.

Уже ж і лаяла вона Левантину кожному, з ким стрівалася цими днями! Баби похитували головами й казали:

— Боже мій, який світ настав! Таке молоде, а таке непоштиве! Як ми були молоді...

І вони починали хвалитися, які то вони гарні та звичайні були замолоду, і як тоді все добре було, а не так, як тепер, що парубок із дівчиною тільки моргнули одне на одного — вже й дитину нарядили.

Судили Левантину, глузували з неї, а таких, що жаліли, було мало. Жалів парубок один.

Цей один був Зінько.

Несміливий з дівчатами, так він і не зважився тоді зайти Левантину, а там заняв її Роман. Ночуючи часом із ним удвох, він помітив, що той кудись уночі ходить, а одного разу побачив його з Левантиною і зрозумів, що до неї саме протоптав Роман стежку.

І йому зробилося жалко й сумно...

А далі почали про Левантину та про Романа говорити всячину, надто як той пішов з села. Зінько почував, що цьому може бути й правда, і знов йому стало сумно й жалко дівчини. Стрівши її одного разу саму, хотів поговорити з нею. Та вона засоромилася, щось нашвидку відказала і втекла. З того часу обминала його.

А тепер він дочувся, що сталося. І сам не знав через віщо, а обняв його такий жаль, мов за сестрою рідною. Пропала дівчина! Загризуть її, заклують. І як же не гріх Романові, що занастив її? Занастив і кинув, бо це вже видко, що він до неї не вернеться. За що загине молоде, нічим не винне життя дівоче? Йому б красуватися та пишатися, як квітці під теплим сонечком, а от же мусить гинути.

І дедалі Зінькові все жалкіше та жалкіше Левантини було. І немов усе кращою та дорожчою вона йому ставала. Він і сам не знав, чого це йому так, що він не спить ночами і все думає про Левантину. Думає, як би лихові запобігти, як би їй допомогти... Але як би ж? Коли б він знав!

Піти в город, знайти Романа, розказати йому про все, посоромити, щоб він вернувся та взяв її? Такий Роман, що послухається! Нічого з того не буде! Та кажуть же, що його й немає в цьому городі, що вже подався кудись.

А без його — хто тепер її візьме? Ще добре, коли знайдеться який старий удівець з купою дітей, то хоч за їм

поневіряться. А то й того не буде. Бо хто ж таких бере?

Але ж хіба то по правді? Хіба вона така негарна дівчина? Хіба цього не може бути з кожною? А вона ще й сирота: нікому було її доглянути, напутити, остерегти. Може, вона багато ліпша, ніж які дівчата, що чесними заміж пішли, тільки що поняла віри такому... Дак чому ж би не знайшовся такий чоловік, що взяв би її?

Тому, що не всі так думають, як він.

Ну, а він думає так, як треба, то... Чому б він не міг її взяти?

Він почав думати про це, і чого не могло зробити молоде парубоцьке почування, те робив тепер глибокий людяний жаль...

Але ж вона любить Романа! Чи любить же? Тепер, як уже побачила, який він єсть?

Зінько міг би бути щасливий з нею, та й її було б добре.

А сміятимуться з його?

Оттак! А хіба не сміються з того, що він горілки не п'є?

І дедалі він думав, то вже більше й більше йому здавалося, що так і треба зробити.

Довідавшись, що Левантина вже встала з пологів, він перечекував кілька днів, а тоді пішов до неї.

Баби Олійнички в хаті не було, як Зінько туди прийшов, а Левантина саме сповивала дитину. Побачивши парубка, страшенно збентежилася, почервоніла і не знала, що їй робити й казати.

— Здорова була, Левантино!— промовив до неї Зінько, але в неї тільки губи заворушилися, щоб одповісти на привітання, а вимовити нічого не могла.

— А що баби нема дома?— питав далі парубок.

— Нема...— ледве вимовила дівчина.

— То й добре: мені її й не треба, бо я прийшов не до неї, а до тебе, Левантино...

Левантина почервоніла ще дужче, їй чогось стало так ніяково після цих слів, що вона ладна була б крізь землю піти.

— Сідайте!..— прошепотіла, не дивлячись на його, і не відходила від пелю, нахилившись над дитиною, мов усе її сповивала. А Зінько й собі не знав, як йому почати, і сидів мовчки: почував, що так же не можна, що мусить

же озватися, а не знав як. І враз, несподівано собі самому встав і підійшов до Левантини.

Вона стояла спиною до його й не обернулася, тільки голова їй схилилася ще нижче.

Зінько став біля неї, і вони вдвох нахилилися над малесеньким, зморщеним личком нової на світі людини. Вона спала, якимось жалібно, болісно скривившись.

— Левантино, хочеш, щоб я був йому батьком?

Вона почула цей трохи тремтячий голос, ці дивні задля неї слова, але не могла ще їх зрозуміти. А він казав далі:

— Я буду йому таким батьком, мовби це моя рідна дитина була. Я ніколи тобі не згадаю... Я тебе любитиму й шануватиму... Підеш за мене?

Вона вже гляділа на його, все ще не розуміючи того дивовижного, нечуваного, несподіваного, що він казав. І відразу зрозуміла.

— Ні, ні! — скрикнула, оступаючись назад. — Я не хочу! Не хочу!

І простягла поперед себе руку, мов обороняючись од його. А він, здивований, уражений цим гострим і несподіваним «ні», не знав що казати, мовчав кілька мить, аж поки знайшов слова:

— Левантино, хіба я тобі такий нелюбий? Хіба я тебе коли покривдив чим? Не покривджу й тоді, як будеш мені дружиною. Подумай, Левантино, яке тобі життя буде — покинутій дівчині з дитиною! А підеш за мене, будеш мені жінкою — я слова не дам про тебе сказати. Будеш господинею, як і всі.

Голосний плач, ридання озвалося на ті слова. Вона плакала, припавши йому до плеча, обнявши його, мішаючи слова з слізьми. А він пригорнув її і слухав ті безнадійні слова, більш угадуючи, ніж чуючи їх серед плачу:

— Зінечку, братику ріднесенький! Не можу я тобі бути дружиною!.. То в тебе серце золоте, душа твоя свята... А де ж мені тобі дружиною бути? Та з тебе люди сміятимуться, провітку тобі не буде... братову покритку взяв...

— Що мені до людей?.. Хай люди що хочуть говорять, аби мені ти люба була. А кривдити тебе я не дозволю нікому.

— Та людям рота не замажеш... казатимуть, що схочуть, бо на мене тепер вільно казати... Не хочу я, щоб через мене світ собі зав'язав!.. Візьми собі дівчину гарну, чесну, — вона тобі буде дружиною...

— Ти мені миліша за всіх.

Перестала плакати, випручалася з рук...

— Сядь, Зіньку, сядь там! Не займай мене!

Сів на лаві.

— То твоє серце добре озивається, так каже. Хай тебе бог благословить!.. Щастя з любово дружиною дасть!.. А мене, братику, не займай! Моє вже пропало... Дружиною тобі не буду... ніколи... Тільки рано й вечір молитимусь за тебе.

Стояла, як біль, біла, тільки очі великі й глибокі сяли якимсь дивним сявом на схудлому, змарнілому обличчі...

А він умовляв її, силкуючися добрати слів таких, щоб зайняти її серце зглибока. І займав, займав так глибоко, що може й сам того не знав як, але не міг її слова поботори.

З тим пішов із хати.

А вона, сама zostавшись, похилилась на піл, припала до дитини та й зацімліла... тільки здригалось тіло, знеможене хворобою й пекучим горем, тільки боліла душа так, як ще ніколи не боліла, мов прощалася з усім, що є красного та ясного в житті, з усіма пахощами, теплом і світом його.

Зінько йшов і думав про те, що йому робити. Не любив покидати того, що починав. Постановив перечакувати, поки Левантина заспокоїться та роздумається, побачить, що так ліпше, як він каже. А тим часом мав порадитися, поговорити про це з батьком.

І незабаром, будши з їм на самоті, заговорив, що хоче сватати Левантину.

— Як то?— спитав старий Сиваш, дивуючися.

Зінько почав розказувати, як і що він про це думає... Старий аж розсердився.

— Що це ти, сину, вигадав? Хіба ж так годиться? Чи тобі нема отцевої дочки, що ти якусь хвойду з дитиною береш?

— То ваша онука, тая дитина, тату.

— Що ти мені вибиваєш очі тією онукою? Хіба я їй велів Романа до себе пускати? А тобі гріх великий, що ти надумав братову покритку брати.

Увійшла мати, довідалася, про що мова, і ще гірше напалася на Зінька:

— І не вигадуй мені! І слухати того не хочу! І очі мої на неї не дивляться! Поки я в хаті — вона в хаті не буде.

Зінько починав сердитися.

— Вам хочеться багаті собі невістки, а про те не ду-

маєте, що нам усім треба дбати, щоб Романів гріх спокутувати, занапащену дівчину обрятувати.

— Ніхто її не занапащав! — оступалася за Романа мати. — Сама до його бігала. Коли набігала, то нехай з тим і панькається, а в моєї хаті не буде її!

— Якби її Роман брав, — озвався батько, — я не то не боронив би йому, а ще й звелів би. Може, вона мені й не під мислі, та вже коли так сталося, то треба. А тобі не годиться, гріх!

— Гріх? — сказав Зінько. — Ніякого, тату, гріха тут нема. Гріх — покинути покривджену дівчину на поталу людям; а зробити їй добро, покрити тую кривду — це не гріх.

— Авжеж! — розсердився Сиваш. — Ти знаєш! Мудрі такі поробилися, що за батьків розумніші. Споконвіку гріхом було, а тепер уже в вас добром стало!

— Не все, тату, те правда, що споконвіку правдою серед людей славлено.

— Цить уже краще! Не дратуй мене! Не за нас воно сталося, так не за нас і перестане. А ти мені те й з думки викинь, бо я того ніколи не попушу!

Зінько побачив, що батько вже затнувся, то тепер не переважиш його. Надумав поки мовчати, а самому своєї думки не кидати.

А тим часом у Левантини новий був клопіт: дитина нездужала. Баба Олійничка казала, що це, мабуть, того, що Левантина тоді впала. Воно до того й підхоже було, бо дитина кволилася й кволилася та, виживши тільки два тижні, умерла.

Левантина йшла за маленькою труною і плакала гірко. Бо це вже не дівчина була, що їй дитина світ зав'язала, а була це в ту мить уже мати, що втратила частку самої себе...

Другого дня ввечері Левантина пішла до Струків. Увійшла в хату і несміливо стала біля порога. Сім'я саме вечеряла, і за столом сиділа нова наймичка. Та Левантина й сама не хотіла жити в Струків, а за іншим прийшла.

— А, здорова! Чого тобі? — відказала Стручиха неприхильно на її здоровкання.

— Прийшла вам подякувати за службу, тітко, та щоб ви мені гроші мої віддали.

— Які гроші?

— А за вами ж моїх зароблених шість рублів.

— Ба яка швидка! Покинула саме в жнива, я повинна

була за дорогу ціну наймати, а тепер ще й гроші править! Нема в мене твоїх грошей! Які були, то всі пішли на доро-гу ціну оцій дівці.

То було правда, що Стручиха поєдналася з новою най-мичкою дорожче, ніж із Левантиною, але ж вона не хотіла пам'ятати, що на всьому селі ніхто так дешево не жив, як у неї Левантина.

— Тітко,— озвалася дівчина,— а бог же бачить!

— Що ти мені тим очі вибиваєш? Ич, яка язиката зро-билася, як з паничами зазналася! Іди собі, йди відкіля прийшла!

Струк розсердився:

— Що ти справді, стара, вередуєш? Коли дівчина за-робила, то віддай! Ну, відверни там, що переплатила Гап-ці, а то віддай!

Стручиха почала знову верещати, але Струк сам ви-йняв три карбованці й віддав Левантині. Тим і здобріла дівчина замісто шістьох.

— Піду я з цього села!— думала Левантина, верта-ючись до баби.— Піду світ за очі! Тільки тут і є добрих людей, що мати хрещена та Зінько, а то хоч би воно все й завалилося, опріче церкви божої! Піду,— де знайду ро-боту, то там і стану.

Випрохала собі в волості білета, заплативши за його два карбованці з своїх трьох, поклонилася в ноги матері хре-щеній, за ласку й поміч дякуючи, та й пішла.

Вийшла з села, стала, озирнулася. А на небі саме сон-це сходило та й сипало золотим своїм промінням і на хат-ки біленькі, і на верби кучеряві, і на далекий темний гай, і на широке поле... І все, що спало або ще сонне було, нерозбуркане,— набиралося сили, жвавості і озивалося до могучого, без краю високого й без краю животворчого сві-тила тисячма рухів, голосів, пахощів, кольорів... Мов земля здригнулася, і заблищали й заплескали хвилі світового життя.

Тільки в душі в Левантини ніщо не озвалося радісним голосом, ніщо не прокинулося, опріч іще більшого болю.

Поглянула на село.

— Не зазнала я в тобі щастя-долі, тільки слізеньками стежечки свої зросила. Нехай ті стежечки зелена рута по-криє, а оця дорога до тебе терном заросте, щоб і нога моя сюди не ступала більше!

Пішла не озираючись.

А тим часом, поки Левантина боролася з своїм лихом, у Диблях був розрух великий і заколот. Зроду-звіку не чути, щоб так коней крадено! Бувало, звісно, що коли-неколи і вкрадуть... та й то бувало на степу: хлопці пасуть, не доглянуть, а воно й поведе. А тепер це лиха година та нещаслива настала! Де ж таки! Просто в двір ідуть, беруть коні — замалим не з-перед очей та й ведуть. І не можна й спинити, страшно: усяке згадує, що сталося з дідом-стукачем: провалили голову, та й уже. Воно дід не вмер, та добре ж, що незручно вдарено. А то й каюк дідові був би. І то з місяць у лікарні пролежав та й тепер кволиться. А боронитися якось треба. Бо де ж таки! Тільки чоловік зіб'ється, стягнеться на ту конячку горюшну, а вже її й нема, й нема. Не можна бідолашному в пера вбитися. Он уже в скількох забрано коні: у Сивашів троє, у Хоменка двоє, у Грицька, у Оксена... Руйнують, та й годі, прокляті коноводи! Уже й засідали на їх, і стерегли — не пособляється. І не знати хто, — хоч би відав чоловік, де шукати. А то як украли, то вже й пиши — пропало.

Найбільше за всіх клопотався Денис. Та й було чого! Скільки працював, дбав, щоб збитися на добрі коні, збився, придбав і — от тобі, маєш! В одну ніч — як вода вмила!.. Після крадіжки він аж плакав з жалю й зо злості. І досі як згадає, то так серце вогнем і візьметься. А надто ще... одно... Та цього він нікому не казав, не признавався... сам собі думав до слухного часу.

У голову заходив, міркуючи, що б його зробити.

Нарешті йому таки пощастило.

Після того, як украдено коня в Оксена, то на який час затихло було, — аж поки люди забулися трохи та не так уже коней берегти стали. А вже так після жнив украдено знову пару добрих коней у Денисового кума Терешка Тонконоженка. Скоро Денис про халепу дочувся, зараз пішов до його. Кум такий, як хмара. Почав його Денис розважати, а далі каже:

— От що, куме! Скільки люди не шукали коней, ніхто досі не знаходив. А ми давай таке зробимо. Є в Чорноусі знахар Гострогляд. Кажуть, що до його багато людей ходить ворожити, як коні або воли пропадуть, то як скаже де, то там і найде чоловік.

— Та невже? — зрадів Тонконоженко.

— Йй-бо, правда! Угадає, мов там був. Ходім до його!

— А що ж йому треба нести?

— Грошей. Кажуть, що треба положити скільки там рублів.

Кум Терешко швиденько вбрався, взяв грошей та й у дорогу вдвох із Денисом. Поки йшли до Чорноуса, то Дениса брала страшенна нетерплячка, ще більша, ніж Тонконоженка: що то скаже знахар?

Увійшли в Чорноус, — зараз чоловік воли жене, — вони його й питають за Гострогляда.

— А нащо вам? Чи не коні шукаєте?

— Авжеж не що! — І вони почали йому розказувати про своє лихо і питати, чи може тут Гострогляд допомогти.

— Такий не може! Як скаже, то як ув око вліпить! Такий знахар, що на всю округу. Спершу він так помагав людям — од хвороби тощо, а це взявся й за злодіїв ворожити. Народ до його так плавом і пливе, бо як сказав, що ні, то вже ні, а як сказав, що буде, то вже в тебе коні дома.

Балакучий дядько залюбки розказував, який гарний знахар Гострогляд. Йому до вподоби було, що в їх у селі та живе такий великий чоловік, — от цілком так, як город там якийсь хвалиться іноді своїм славетним ученим, чи що. А наші подорожани залюбки його слухали і з великими надіями підійшли до знахаревої хати. У хату вступили не то з повагою до неї, а з деяким навіть страхом.

Хазяїн був дома. Сидів за столом і розкладав якесь сушене зілля. І по стінах на кілочках скрізь висіло те зілля.

Увійшли в хату — знахар мов і не чує їх, і не гляне. Несміливо поставали біля порога й промовили:

— Здорові були, дядьку!

Знахар ні парі з уст, мов нікого і в хаті нема. Обом гостям стало якось моторошно. Стояли і несміливо поглядали на дивного хазяїна. Чоловік іще не старий, з невеличкою бородою руденькою, в чумарчині. Бере зілля і зв'язує пучечками. Позв'язував усе, що було на столі, зложив докупи. Тоді глянув на їх.

Глянув — і Денис одразу зрозумів, за що Гостроглядом його прозвано: такий у його погляд, що як зирне, то так тебе й прийме всього.

— А, здорові, дядьки! Що скажете?

— До вашої милості, — гості вклонилися.

— Сідайте та кажіть!.. Хоч я...— припинився і так пильно на обох поглянув,— і знаю, чого ви прийшли, та все ж кажіть.

Посідали. Тонконоженко почав розказувати. Гострогляд слухав мовчки, іноді тільки покиваючи головою, мов потакуючи.

Вислухав, подумав...

— Побудьте тут, а я піду подивлюсь.

Пішов з хати. Дожидаются куми, і кожна хвилина того дождання за годину їм, мабуть, здається. А знахар усе не йде та й не йде.

Довго щось дивиться, мабуть не легенька штука. Гляди ще скаже — пропало.

Рипнули двері,— Денис із кумом здригнулися. Увійшов знахар, сів мовчки за стіл, подумав...

— Так-так-так... Одна коняка була гніда, з лисиною на лобі?

— Вона!— скрикнув Тонконоженко.

— На передніх ногах мички білі?

— Йй-бо, вона! — Терешко аж зірвався на ноги, не міг висидіти.

А знахар спокійно та байдужно казав далі:

— А другий кінь вороний,— добрий кінь.

— Ой, добрий!— вигукнув бідолашний хазяїн доброго коня.

— Так... Знаю, де твої коні. Можна знайти.

— Дядьку! Будьте милосердні! Скажіть — де! Я вже вам не пожалію!..— прохав Тонконоженко, стурбований надією побачити знову свої коні.

— Та що ж...— байдужно, не поспішаючись одказав знахар,— можна й сказати... аби було за що.

— Та я хоч і зараз ладен... Кажіть — скільки!— поспішавсь Тонконоженко.

— Двадцять п'ять карбованців положи,— матимеш коні.

— Ой, це ж начебто й дорого буде!— зажурився Тонконоженко.

— А коні ще дорожчі. Мабуть, за кожного рублів по сорок дав?

— За одного сорок, а за другого сорок і три.

— Ото ж бачиш. А тепер ще подорожчали коні, то вже за їх не вісімдесят три взяв би, а може й сотню. І я ж не можу дурно робити: воно й мені стоїть. Та про мене — як знаєш...

Устав і почав знімати з кілочків зілля та розкладати на столі, мов йому вже й байдуже про Тонконоженкові коні.

Жалко було Терешкові таку силу грошей давати. Та бачив, що інак не pomoжеться. Спробував ще поторгуватися з Гостроглядом, дак той і не озвався. Довелося витягати гроші. Не було з собою всіх, дак позичив ще в Дениса. Так-сяк удвох наскладали, положив їх Тонконоженко на стіл. Знахар мов і не глянув на їх.

— Сьогодні в нас п'ятниця...— почав казати,— так, отже, в понеділок, як сонце зійде, підеш у Чорний яр... Знаєш?— Там будуть твої коні стояти, прив'язані до великого дуба, що росте посеред яру, аж на дні.

— А як не будуть?— несміло спитав Тонконоженко, бо йому стало страшно: а що, як гроші пропадуть?..

— Кажу, що будуть, то будуть,— сердито відказав знахар.— А коли не ймеш віри, то хоч і назад гроші забери,— мені однаково. Тільки вже тоді й коней не побачиш.

Тонконоженко злякався й змовк.

— Та нікому й словечком не пробовтнися, аж поки й додому коні приведеш. Тоді кому хоч кажи. А скажеш раніше, то й коней не побачиш, і сам біди не минеш. Чуєш?

І так подивився своїми гострими, пронизуватими очима, що Тонконоженкові мов поза спиною снігом сипнуло.

Денис спитався:

— А чи не можна б, дядьку, так, щоб і про злодія довідатися — хто він такий є.

— Ге! Чого схотів! Буде й того, що коні знайдуться!— одказав знахар.— Того не можна. Воно, сказати, можна й те, да тільки тоді вже повік-вічний коней не побачиш, бо воно так, що або про те, або про те можна ворожити,— тільки про одно.

— Та бог з ним! Мені вже хоч би коні!— махнув рукою Тонконоженко.

Попрощалися й пішли. Жалко було грошей Терешкові, та веселило хоч те, що коні знайдуться.

Пішли наші додому, а згодом, слідком за ними, подався й Гострогляд. Узявши палицю, та й пішов полями та гаями зілля збирати. Збираючи зілля, дійшов до Гапонового хутора: він же був біля дороги з Черноуса в Диблі.

— А що, клює?— спитав Гапон, увівши гостя в хату.

— Тонконоженкові коні... Ось двадцять і п'ять...— Він розказав про те, як приходили Терешко з Денисом. Двадцятка вам, а п'ять рублів мої. Нехай ваші хлопці виве-

дуть коні у Чорний яр,— так, щоб на понеділок на схід сонця були там прив'язані до того великого дуба.

— Ото ж то й біда мені, що коні вже не в мене. Бо я знав, що до мене становий мав приїхати за ділом, дак я, щоб тихше було, відіслав їх до Лабзи. Та й з хлопцями клопіт: один хворий лежить, а другого далеко послав за ділом.

— Шкода... Якби ж я знав, то я інак якось...

— Ну, та дарма! Мені треба поїхати в город. То перекажу Ярошеві, щоб хто з його хлопців вивів коні.

— Ото й добре!..

Приятелі розійшлись.

А тим часом Денис усе думав про знахаря. Він не дивувався, що знахар і коні які вгадав, і все знає,— бо через те ж він і знахар, що може вгадати,— а дивувався, як це коні у Чорний яр потраплять. Де вони там візьмуться? Хто їх туди приведе? Може, злодії там коні ховають? Дак ні,— не зручно... Хіба сами прибіжать? Ні, не впада, бо казав знахар, що коні будуть прив'язані — уже ж вони сами не прив'яжуться. А хто ж їх прив'яже?

Ці думки не давали Денисові спокою. А що, якби піти та заховатися там поміж кущами та й допильнувати — де коні візьмуться? Може, таким робом викрив би він і коновода. Ото було б добре!

Тільки страшно! А що, як то нечиста сила туди коні приведе? Денис боявся нечистого, хоч і знав, що від його легко оборонитися хрестом. Та хоч би й не нечистий, а сами коноводи, то хіба тих не страшно?

Та хіба вже так він і попадеться? У тому яру можна так заховатися, що й не побачить ніхто. А то можна вдвох із кумом Терешком піти — охотніше буде. Денис пішов з цим до кума, але кум ніяк не хотів пристати до його.

— Ні, вже,— каже,— як знахар сказав, то так і зроблю. А то як не послухаюсь, то й гроші пропадуть, і коні не вернуться. І ти, куме, не ходи, прошу тебе!

Денис сказав, що не піде, а сам своє думає. Так-сяк суботу перебув, а як прийшла неділя, то нема йому впокою: муляє його той Чорний яр. Чи йти, чи не йти?

Чи вже ж таки він маленький, що боїться піти? Що буде, а вже піде!

Уже коли хто коні приводитиме, то цієї ночі,— під понеділок. Він піде звечора.

Більше нікому вже не признавався. Дома сказав, що піде на ніч у Чорновус за ділом,— вигадав уже там діло.

Узяв з собою добру кньюру й завидна ще подався з дому. Поки дійшов до Чорного яру, почало вже трохи смеркатися. Озирнувся, глянув геть навкруги полем — ніде ні лялечки. Тоді тихо пішов у яр.

З поля Чорний яр здавався просто лісом, а як увійдеш у той ліс, то це байрак глибокий. Дуби, клени, осики, берести та всякий чагарник густо поросли й позчіплювалися гіллям. На полі ще було трохи видко, але тут була вже ніч. Денис ішов помацки, находячи ногами знайому вузьеньку стежку, розхиляючи гілля руками, заплющившись, щоб хоч по очах не хвиськало вітами.

Він знав того дуба, де мали коні стояти, і проступав до його. Але поки дійшов, то добре увесь вид йому подряпало. Нарешті вийшов аж на дно яру, — тут була невеличка прогайльовинка, а посеред неї той дуб.

Велике старезне дерево, чорніючи своїм могучим стовбуром, розкинувши чепурно проти стемнілого неба нерухоме шатро сонного листя, стояло, як і попереду, самотнє, і ніяких коней біля його не було.

Де ж би його сховатися так, щоб усе побачити, а самого щоб не видко було? Треба недалечко. Почав роздивлятися й незабаром ізнайшов собі добру місцину поблизу дуба, в кущах. Звідти видко й дуб, і всю маленьку прогайльовинку. Відкіля б що не прийшло до дуба — воно Денисових очей не мине.

Положив біля себе кийок і ліг. Хотів закурити, та побоявся: тютюн далеко чуть, то щоб не сполохати злодія. Терпітиме вже.

Ну, а що він робитиме, як побачить злодія? Біда, що темна ніч. Якби по видному, то пізнав би — хто, чи хоч би добре роздивився, коли невідомий. А то, як на лихо, і місяця нема, і зірки за хмарами не дуже світять. Уже ж не спиниш злодія та не питаєшся — хто. Погано зробив Денис, що послухався кума і нікому не сказав. Треба було зібрати чоловіка п'ятеро людей та тут і захватися, отоді б вони вже піймали злодія. А так не буде діла.

Чи не вернутися додому?

Подумав трохи Денис. Ні, вже буде тут! Хоч побачить, що буде, а там уже знатиме, що робити.

Холодне вночішне повітря було в яру зовсім вогке, і Денис аж ізмерз од його. На селі тепліше вночі, дак він і вдягсь у чумарчину, а треба було свиту взяти. Устав з землі, позастібався гарненько й сів, зіпершись спиною на

якийсь пень. Раз у раз дивився на прогайльовину й на дуб, але нічого не бачив. Почали втомляться очі.

По тому клаптикові неба, який видко було Денисові, снувалися хмари; зірки то потопали в їх, то знову виринали, ледве блимаючи.

— Ще дощ буде,—подумав Денис.—Це кепсько: змерзнеш так, що й не висидиш.

Великі дерева понависали над їм своїм кудлатим чорним гіллям. Товсті стовбури мріли в темряві. Здавалося, що якісь здоровенні люди, якісь велетні похмурі й страшні поставали навкруги мовчки і попростягали над Денисом свої величезні лапи, щоб його вхопити. От саме над головою нависла така лапа, широко-широко розіп'явши товстючі волохаті пальці-кігті. Тільки трохи нижче — і вхопила б його. І враз ті пальці почали ворухитися, вся лапа схитнулася, мов кидаючися вниз йому на голову. Денис хотів вискочити з-під неї, але ту ж мить побачив, що всі ті страшні чорні лапи ожили, заколихалися і простяглися до його, ворухачи своїми довгими пальцями-кігтями... Холодний важкий страх притис до землі Дениса, не давав йому поворухнутися... Зашелестіло, зашуміло, озвалася навкруги вся темрява... Ще мить...

Денис зірвався на рівні ноги, і враз розвіявся весь той страх. Тільки вітер тихо шелестів листом, колишучи віти. Денис зітхнув глибоко, мов що важке з себе скинув, плюнув, думкою сам себе вилаяв, що так перелякався з дурного розуму, і знову сів перехрестившись.

Не дурно цей яр Чорним звуть: у йому й дерева страшні.

А давно ще прозвано його Чорним. Батько розказував, що колись, у стародавню давнину, ще тут розбійники жили, кишло їх у цьому яру було. Бо тоді тут не такий ліс був,—це вже його вирубано тепер. Був такий ліс, що й не долізе ніхто сюди було. А вони, мабуть, отут, саме біля цього дуба, й жили, ті розбійники. То вдень у яру сидять, а вночі на здобитки йдуть, людей розбивають. Переймуть, хто їде, та й пограбують, а то так і вб'ють. А одного разу, кажуть, дак їхав пан багатий, молодий та з молодою панією... вночі... І саме проз цей яр проїздили. А розбійники й вискочили на їх. Пана ж убили, а пані отаман розбишацький, Чорний на прізвище, собі взяв. Уже вона прохала-благала, щоб він її не брав, казала, що й викуп за себе пришле... Дак дуже гарна була, закохався в неї отаман при місячному сяєві та й повів її з собою в оцей яр.

Вона спершу пручалася, кричала, а далі й затихла. Як приведено її в яр, то була ще ніч, і отаман узяв її до себе в шатро. А розбійники спати полягали, сміючися та заздрячи отаманові. Попрокидалися вдень — не чуть отамана. Зазирали в шатро, аж отаман лежить і кинджал стремить йому в грудях, а в другому кутку пані вродлива мертва: сама себе зарізала, отамана заколовши. Поховали розбійники обох тут у яру, а собі вибрали нового отамана. Дак що ж? Не могли вижити. Як ніч, так і ходить мертва пані, ходить і плаче й проклинає за свою недолю розбійників. І такий страх їх узяв, що вони покинули цей яр та й подалися кудись далеко. А пані, кажуть, щороку тієї саме ночі, як зарізалась, виходить з ями та й іде байраком. Тихо, тихо йде, вся в чорному, ледве чути її...

І йшло тихо, ледве чути. Але Денис це почув. Дух йому забило, полізло догори волосся. Тупотить... Здалека ще чуть, як щось тупотить... Ось уже й на прогайльовині...

Якась купа велика чорна наближається. Денис силкується зрозуміти, що то, але темрява не дає йому роздивитися. А купа все насуває, все насуває... Ось одно... двоє... Та це чоловік з парою коней!..

Денисові знову забило дух, але вже не з страху, а з думки: що то зараз буде, що то він довідається?

Підвів чоловік до дуба коні й почав мацати — до якої гілки б краще прив'язати. Прив'язав одного, тоді другого. Постояв хвилину, мов подумав, що йому далі робити, і пішов стежкою в той бік, де був Денис, трохи навскоси від його.

Втече! От зараз піде, покриється, і Денис нічого не знатиме, даремні будуть усі заходи, знову нічого він не довідається про те, хто його ворог. І враз мов імпетом що кинуло Дениса назустріч невідомому чоловікові. Вискочив і став перед їм, лівою рукою вхопив його за горло, а правою, держачи кийок посередині, розмахнув і вдарив з усієї сили в бік. Чоловік упав, і Денис опинився на йому.

Але даремне на свою силу важив. Далеко дужчий за його був чоловік. Відразу вивернувся з-під його, збив його під себе і пригнітив коліном.

— А! Ти мене будеш бити! — захрипів знайомий Денисові голос.

— Роман! — скрикнув Денис.

І змовкли, вдивляючись один одному в обличчя: той на землі, під коліном, а той нахилившись над їм, з рукою

на горлі. Дивилися серед темряви хмарної ночі, силкуючися пізнати знайомі риси.

І враз пізнали...

Денис почув, як Романова рука ще дужче стиснула йому горло, але тільки на мить. Як звір дикий, одним скоком, Роман зник у темряві.

Денис підвівся, хитаючись. Груди в його боліли від Романового коліна. А, проклятий! Як пригнітив! Здоровий, як бугай!..

Денис увесь трусився — з натруження, зо злості. Тепер він знає, хто коні бере. То догадувався, а тепер і побачив. А, злодію, коноводе, харцизе проклятий! Не минеш ти тепер Денисових рук!..

Денис повідв'язував коні й повів їх з яру...

Була ще ніч, як він уїхав у двір до кума Терешка й постукав до його в темне віконце.

— А вийди лиш, куме, сюди!

Пізнавши голос, Тонконоженко зараз вийшов. Перед дверима стояв Денис і держав пару коней.

— А що це?

— Твої коні.

— Ой! Та ну?

— Дивись!

Тонконоженко кинувсь до коней і хазяйським оком зараз же пізнав їх, хоч і в темряві.

— Та як же то? Нічого не розберу.

— Замкни коні в повітку та ходім у хату, то розкажу.

Дочувся Тонконоженко, як усе сталося, і радів поверненням коням, і трохи боявся: а що, як це знахаря розгніває?.. А як Денис сказав, що він хоче направити вряdnика на Романа, то він і зовсім перелякався:

— Ой куме, не роби цього! Хіба ж ти не знаєш того Гострогляда? Та 'дже всі люди кажуть, що його не можна займати, бо як схоче, то таке поробить чоловікові, що й жити не дасть. Кажуть, хворобу насилає і на товар моровицю.

Денис почав сперечатися. Адже тут нема ніякої нечистої сили. Певне, знахар у спілці з коноводами. Діло звичайне, людське.

Та кум ніяк того не слухав. Нехай там і людське діло, та знахар має нелюдську силу.

Щоб не сперечатися більше, Денис замовк. Він заночував у кума, а вранці вернувся додому.

Було свято, Домаха пішла до церкви. Мати поралась біля печі, батько й Зінько були в хаті.

— От, тату, викохали синочка-коновода!— озвався Денис до батька.

Старий мов здригнувся.

— Що ти кажеш, Денисе? Про кого це ти кажеш?

— Про кого ж я казатиму, як не про те ледащо, злодюгу клятого!— злісно відповів Денис, роздягаючися і сердито кидаючи чумарку на піл.

— Не лютуй, а краще до ладу розкажи!— звелів батько.

Денис почав розказувати. Він і поперед сього ще думав на Романа. Та що ж? Не можна було довідатись. А от тепер уже довідався... І він порядку оповідав усю подію.

А старий Сиваш слухав, похилившись кінець столу, про свою ганьбу від рідного сина, та й не помічав за великим смутком, що пекучі сльози котилися йому по обличчю, по бороді й падали великими ясними краплями на спрацьовані почорнілі руки.

Дожився! Хіба він того сподівався, того доживав? На старість йому сиву голову таким соромом син покрив, перед усіма людьми і його, і весь рід ізганьбив!.. Ніколи цього не було, щоб із-поміж Сивашів злодії були. А отже...

Мати стояла біля печі, прихилившись в кутку до рогаців, та й собі втирала сльози. Зінько сидів такий, як перед смертю. Тяжка хмара налягла на всю сім'ю.

А Денис усе оповідав, не помічаючи того нічого, розпалений своїм оповіданням, згадкою про відбуту боротьбу. Він доказав і змовк, і всі мовчали. Тільки материне хлипання чути було серед тиші. А Денис, незважаючи на те, правив своє:

— Цього не можна так попустити. Це він і далі буде все село грабувати та й нас. Я піду у волость. Хай їдуть у город та щоб там забрали його до тюрми.

— Денисе, чи ти розуму не згубив?— понуро спитався батько.

— Чого б я розум ізгубив?.. А що ж я — подарую йому троє коней, чи як?

— Ех ти, безсоромний, безсоромний!— гірко й докірливо промовив батько тихим голосом, що ще тремтів од недавніх сліз.— Дак ти підеш ото самого себе поганити, людям розказувати, що Сиваші злодії?

— Та це ви через те так кажете, що ви вже старі, вам

байдуже про хазяйство, а нам із Зіньком треба своє добро берегти.

— А ти, Денисе, на мене не здавайсь!— озвався поважно з притиском Зінько.— Мені честь миліша за добро. Хоч би й тридцятаро коней пропало, я на брата не піду виказувати, самого себе ганьбити.

— Хі! Яка ж то й ганьба! Адже не ми крали, а він. Ну — як собі знаєте, коли такі добрі та багаті! А я того не подарую, бо мені ні з чого дарувати. Я зараз до в'рядника!— І він почав удягатися.

Мати заголосила на всю хату, кинулась до Дениса і вчепилася за його:

— Денисе! Що ти робиш? Не пушу я тебе! Не ходи!

— Одчепіться, мамо!— сердито гарикнув Денис і виврав у матері свою руку.

— Облиш його, стара!— озвався батько.— Слухай ти!— загомонів він до Дениса, і голос його задзвенів так гостро, що той ураз спинився.— Я того тобі не дозволяю і велю не робити того. Поки я живий, то я тут хазяїн у своєму добрі, а не ти! Підеш казати — проклену і сьогодні ж викидаю тебе з усіма твоїми манатками з хати, щоб ти мені її не ганьбив! І нічого не дам.

Денис знав батька. Він був звичайно тихий, але як отаким голосом заговорить, то вже що скаже, те зробить. Денис сердито швиргонув чумарку на піл і пішов з хати мовчки, тільки дверима грюкнув так, що аж шпаруни посипались.

Він справді облишив іти до в'рядника, але не міг утерпіти й розказав декому про випадок у Чорному яру. Незабаром поголоска пішла по всьому селу. Довідався й урядник і пішов спершу до Тонконоженка. Але той, боячися знахаря, сказав, що нічого він не знає, а коні сами знайшлися в яру. Покликав урядник Дениса, але й той не сказав йому нічого, бо знав, що не мине батькової кари, як скаже. Так урядник нічого й не міг зробити. Звісно, можна потрусити і знахаря, і Романа, та хіба в їх що знайдеш? Все село говорило про їх, але зайняти не можна було, ні до чого причепитися.

А люди, довідавшись, що то свій злодій краде, ще більше почали турбуватися. Цей знає всі закуточки й суточки, то від його ніде не заховаєшся. Треба добре берегтися. Стукачів ще більше наняли. Ночували завсігди біля коней, кладучи коло себе коляку або кияру добру, а як хто мав, то й рушницю. Всі були на Романа дуже лихі; хто й обо-

роняв його попереду, то той тепер лаяв. А вже що ті хазяї, яких він коней позбавляв, то ті кляли так, що й кісточки в його не клятої не лишилося. Двое через це зовсім зубожіло, а всім іншим довелося позичати грошей на коні. Тепер Романові страшно було й поблизу Диблів проходити, коли не хотів головою наложити.

Але після події в Чорному яру крадіжки притихли; чи то коноводи полякалися, що їх викрито, чи то їм не було ходу за пильною вартою.

Так думали люди; а Роман думав собі інше.

НІБУ

Частина третя

ЛЕВАНТИНА

I

Левантина не знала, куди саме їй іти. Ішла в сусіднє село,— може, знайде там роботу. Тепер жнива, то скрізь рук треба. До села було тільки вісім верстов, і вона вступила в його ще до снідання. Проминула кілька перших дворів і спинилася перед великою, на дві половини новою хатою, з двором, забудованим по-хазяйському зробленими повіткою, возівнею й хлівами. Серед двору стояв запряжений кінь.

— Мабуть, заможний господар живе,— подумала дівчина.— Зайду до його.

Несміливо вступила в двір, і саме в ту мить з хати вийшов господар, кремезний, прісивий чоловік з короткою підстриженою шпичакуватою бородою, з кудлатими бровами. Лагодився сідати їхати на поле і вздрів Левантину.

— А чого тобі, дівчино?

Вона низенько вклонилася, здоровкаючися, і тремтячим голосом сказала:

— Роботи шукаю... Чи не треба вам наймички?

— Роботи? А відкіля ти?— спитав господар, позираючи на неї неймовірними очима з-під кудлатих брів.

— З Диблів.

— А чия ж ти?— І так він випитував про все в Левантини, розпитався й про те — через що кинула хазяїв. Вона сказала, що занедужала, а тим часом хазяї взяли іншу наймичку. Хазяїн ще подивився на її білет,— видимо письменний був,— вернув його, а тоді сказав:

— То що, зоставайсь хоч і в нас. Роботи тепер багато... Дам тобі три карбсванці на місяць.

— Дядьку, а тепер же дорожче роблять,—насмілилась озватися дівчина.

— Може, де й роблять, дак піди ще пошукай — поки його знайдеш тієї дорожчої ціни. А тут робота готова.

Подумала Левантина: і справді — поки ще його знайдеш! Може, довго ще попоходиш! Згодилась.

— Іди ж у хату та снідай, та й поїдемо зараз на поле!

Пішла Левантина в хату. Немолода жінка поралась там.

— Оце, стара, несподівано бог послав наймичку,— озвався до неї хазяїн.— Давай їй снідати, та візьму її на поле...

І незчулася Левантина, як проминув місяць на роботі в Бовкунів (так звалися ці люди). Праця була тяжка, як звичайно по селах у жнива, та Левантина хоч і була собі утла й тендітна, але не боялася ніякої праці. Хазяї й хазяїські сини й дочка, бачачи, що вона добра робітниця, а дівчина звичайна й сором'язна, були до неї добрі. А що за працею не геть було коли й думати про щось інше, окрім роботи, то Левантина таки трохи заспокоїлася й на серці,— не так неначе стали їй дошкуляти оті клятві думки про минулі лиха та зла. Про подію у Чорному яру і про все, що потім у Диблях сталося, вона нічого не знала — це зробилося вже після неї. Тут цього нічого не було чути. Левантина думала, що й довго житиме у Бовкунів, але помилилась.

Одного разу, як усі сиділи за сніданням, рипнули двері, і в хату ввійшла якась дівчина:

— Здорові були! Ось і я вернулась.

— Ге, Параска! — зраділи хазяї.

Виявилось, що тая Параска, це — Бовкунова наймичка. Занедужала в неї мати, дак вона й пішла на який час додому, а тепер мати подужчала, то вона й назад.

Левантина зоставалася ні в сих ні в тих, бо господарі знову брали Параску. Вона не вдержалась:

— Чом же ви, дядьку, не сказали, що у вас наймичка є? Може б, я тоді у вас і не стала, а деінде шукала служби.

— Еге, дівчино! Того ж я й не казав, що ти тоді не стала б, а мені,— сама бачиш,— рук було треба, аж кричало,— по щирості відказав Бовкун...— Та не журися! Я оце завтра їду в город, а в мене там є родич, брат у перших, бакалією торгує... Я оце як був у його, дак він мені казав, що йому треба наймички. Ідьмо завтра в го-

род, то я тебе одвезу до його: може, він не знайшов іще дівки, то тебе візьме. А не візьме він, то візьме хто інший,— у городі людей багато.

«Чи в город, то й у город!»— подумала собі Левантина. Вона там зроду не була, дак їй трохи страшно було туди їхати, але ж там був заробіток, а тут уже відбули жнива, то не дуже треба найманих рук. Вранці поїхала з Бовкуном у город.

Чомусь той город здався їй не таким пишним, як вона думала. Такі будинки вона бачила і в панів у своєму селі, тільки що тут їх було дуже багато: дерев'яних, кам'яних, сірих, білих, жовтих... так і мигтять ув очі... Та все один до одного попритулювані — ні городів, ні садків. По вулицях сновігають солдати та пани, лаються якісь москалі; віз торохтить по камінні та підкидає на ямках — аж не всидиш. Не подобалося те все Левантині.

— Тпру!— припинив Бовкун коні.

Стали біля невеличкої крамниці.

— Ану злазь, Левантино, бо оце вже ми й приїхали.

Бовкун прив'язав коня до ліхтарного стовпа, і вдвох увійшли в крамницю.

Крамниця була підхожа до тієї, що Левантина бачила і в себе на селі, тільки більша. По їй крутився хазяїн, Степан Іванович Квасюк, чи по так — Квасюков,— це вже так він себе тепер звав. Чорнявий, з банькатими очима, з підстриженою по-городському борідкою, не дуже гарний з себе, та й не поганий.

— Здоров був, Степане Івановичу!— привітався гість.

— А, здрастуйте, здрастуйте, Платоне Григоровичу! Заїздить же в двір,— чого ви на вулиці стали?— запрохав хазяїн.

— Нема коли, треба на базар поспішатися,— відказав Бовкун.— А ось я, коли хочете, дівчину вам привіз. Чи, може, вже наняли собі?

— Ні, ні, ще.

— Дақ оця хоче у вас стати. Служила в мене місяць,— добра робітниця. Я й далі б оставив, та не можна,— і він почав розказувати, через віщо мусив Левантину відіслати. А Квасюк тим часом поглядав на неї своїми банькатими очима, і Левантині чомусь не подобався той погляд.

— А яку ціну візьмеш, дівчино?— спитав він.

— Три з половиною на місяць,— несміливо сказала Левантина.

В городі жили по чотири та по п'ять карбованців, але Квасюк побачив, що Левантина того не знає, і сказав, що більш як три карбованці не дасть, та ще щоб вона й на своїй одежі була. Левантина не довго думала й поєдналась. Квасюк забрав у неї паспорт і одвів її в кухню до своєї жінки.

Квасючка, висока й худа жінка, дуже старіша за свого чоловіка, глянула такими сердитими очима на Левантину, так до неї озвалась, що в тієї аж у душі похололо.

— Боже мій, — думала вона. — Які ж тут непривітні люди! Як я тут житиму?

Хазяйка зараз же поставила її за роботу до печі. Кілька разів налаяла, що селючка і нічого не тямить, хоч Левантина робила все як треба. Левантина їй не подобалася, бо була молода й гарна. Квасюк був на десять років молодший за жінку і оженився з нею через гроші. Ті гроші він давно забрав собі до рук, завів на їх цю крамницю, а жінкою почав поштурхувати. Вона йому вже наприкрилася, бо була стара й негарна. Як він наймав молоду наймичку, то Квасючка лютувала і силкувалася витришкати її геть усякими причіпками та знущанням. Воліла б старих наймичок, бо до тих цей клятий бабій не в'яз би. Але Квасюк проганяв старих так саме, як вона молодих. І через те в їх у хаті завсігди кипіло, як у казані.

Того ж вечора вона сказала чоловікові, що Левантина селючка, нічого не тямить, то вона її відішле. Але Квасюк знав уже, через що це.

— Не вередуї! — крикнув. — Через тебе наймички не вдержиш. Щомісядя нова. Одішлеш цю — зостанешся зовсім без наймички, бо ніякої тоді не найму.

— Про мене краще без наймички, ніж із такою, як ця! — кричала розлютована Квасючка, бо в їх ще ні одної наймички не було такої чепурної, як Левантина.

— Та мені байдуже до тебе, — чорт тебе бери, хоч би й сама все робила — як кобила здорова! Дак же не поробиш усього сама, то мені через твої вереди кумерції вред буде.

— Кумерції вред! Якраз тобі кумерція в голові! Знаю, чого треба! Дак я за тобою і вночі слідком ходитиму.

Двоє дітей — хлопець шести років і дівчина семи — попрокидалися і слухали сварку, слухали не вперше. Незважаючи на їх, Квасючка кричала:

— Я тебе вночі з постелі не пушу! Не думай, що тобі пособиться, коли ти її залишиш.

— Тю на тебе скажену! Я тобі кажу: одправиш цю дів-

чину, я її знову — тобі на злість — ізнайду, а тебе з хати вижену,— йди геть ік твоєму дурному батькові, що пустив на світ таку пришелепувату дочку!

Квасючка замовкла, пам'ятаючи, що вже одного разу чоловік її вигнав був, а батько не дуже привітав, то їй довелося вертатися додому й коритися чоловікові. Вона знишкла, але наважилась так дошкуляти Левантину, щоб та, не витерпівши, сама втекла.

І справді дошкуляла. Левантині просвітку не було за роботою, за лайкою та за штурханцями. Сердита Стручиха була така добра проти цієї худої, як суха тараня, носатої, рудої крамарки, розпаленої заздрістю й невірою до чоловіка. Левантина мусила вставати вдосвіта, як ще темно було, а лягала опівночі,— і увесь день на роботі. І що не зробить, як не ступить — усе було не так, усе не до ладу, за все гримання, а то й штурханець межі плечі. Квасюк же був до неї добрий і, як не було жінки, то все так поглядав на неї, як кіт на сало. Левантині від того погляду ставало так моторошно, що вона тоді бажала, щоб швидше повернулася Квасючка з своєю лайкою. Вона силкувалася не стріватися з ним на самоті, а він робився до неї ласкавіший та ласкавіший і нишком силоміць пхав їй у руки кілька разів цукерки з крамниці. Левантина любила ласощі, але ті цукерки було їй чогось гидко їсти і вона віддавала їх дітям або викидала. А одного разу хотів подарувати їй гарну червону стрічку. Вона не взяла і втекла від його.

Проминув місяць. Левантина стомилася так, що наважилася кинути службу і сказала про це хазяїнові. Той здивувався:

— Чого? Через що?

Вона почала казати, що дуже важко жити, що ніколи спочинку нема, сама лайка, а то й бійка. Але Квасюк ніяк не хотів її пускати.

— І не вигадуй! І не видумлюй! Що це ти? Яке ж ти маєш право кинути мене без наймички? Мусиш бути, аж поки я нову знайду. А що тобі важко, дак цього більше не буде.

Мусила Левантина зостатися, і справді їй покращало: хазяйка вже не годувала її потиличниками і менше лаяла, хоч позирала на неї ще лютішими очима, бо як засварився з нею чоловік за Левантину, то аж попобив її.

Але сам Квасюк почав чіплятися дужче. Скоро Квасючка одвихнеться з дому, він зараз посадить дітей у крамниці, а сам до неї та й починає підлабузнюватись. Одного

разу хотів обняти, дак вона йому такого стусана дала, що аж поточився.

— Оце, яка сердита!— каже немов ласкавенько, а в самого банькаті очі так і занялися.

— Не в'язнїть, дядьку!— закричала Левантина.— Бо, їй-бо, втечу!

— Дурна ти!— відказав Квасюк, знову підходячи до неї та заступаючи їй дорогу так, що вона опинилась аж у кутку біля печі.— Чого тобі тікати? Не будь така сердита до мене, то я тебе как куколку наряджу, а хазяйка не посміє й слова тобі сказати. Любить буду так, що аж!..— І його нахабні очі зажеврїли, впиваючися в неї.

— Не займайте мене, бо кричатиму!

— Пустяки! Разві я звер якої, чи що, щоб од мене кричать! Та я й займаць тебе не буду, коли ти не хочеш. Я до тебе добрий, то й ти будь до мене добра.

Левантина почала совати рогачем у печі, а він тим часом ущипнув її за руку.

— От одійдїть, дядьку, бо, їй-бо, оцим рогачем так і дам!— скрикнула вже зовсім сердито Левантина.

— А я рогач у тебе одніму, а тогда тебе поцілую.

— У вас є жінка,— її й цілуйте, а не мене!

— Стану я таку погану цілувати!

— А нащо брали?

— Бо глупой тогда був.

— Ну, то будьте ж тепер розумні та не в'язнїть до мене!

У другій хаті почувалась Квасюччина хода, Квасюк зник з кухні в двір.

Приїде Левантина в крамницю чогось узяти в хазяїство,— він їй знов те співає. Вона вже була рада, що Квасючка не допускала її до крамниці, а сама туди ходила. Та те мало помагало, бо він завсігди так прирозуміє, щоб де самому її застукати.

— Дядьку,— казала Левантина,— коли ви до мене чіпляєтесь, то давайте мені роцот!

— Не дам.

— То я втечу,— хай вам і гроші застаються.

— Не втечеш, потому що в меня твоя пашпорт, а без пашпорту тебе в одну минуту в поліцію заберуть.

Левантина бачила, що вона в неволі, все думала, як би з цієї неволі визволитися, і не могла нічого вигадати.

II

Як хазяїн виходив чого з крамниці, то замісто його сиділа хазяйка, а як і хазяйки не було або їй ніколи, то, на другий місяць служби Левантининої, Квасюк став посилати туди Левантину. Замкне шухляду з грішми та й посадить дівчину, поки сам увійде. Згодом, привчившись, вона було часом дещо й продасть іноді — таке, що йому ціну знає.

Одного разу вона сиділа отак у крамниці, коли ввійшло щось. Був осінній хмарний вечір, а скупі Квасюки шкодували рано світити, — у крамниці було поночі, і Левантина тільки й побачила високу постать якогось чоловіка в пальті.

— А дайте чвертку табаку! — попрохав покупець.

Левантина здригнулася вся, всією істотою.

Перед нею стояв Роман.

І він пізнав її і спинився здивований, навіть уражений, не знаючи, що казати. Та швидко схаменувся.

— Левантина!.. Штука! Каким таким образом тут очутилась?

Вона стояла перед ним нерухома, і щось не давало їй дихати, не давало говорити.

— Служиш тут, чи как?

— Служу... — ледве вимовила вона, і в цю мить увійшов Квасюк.

Роман зараз же кинув розмовляти з Левантиною, і вона пішла з крамниці. Але Квасюк, увіходячи, дочувся, як вони розмовляли, покликав згодом Левантину і почав її допитуватися — хто цей парубок і через що вона його знає. Вона сказала, що з одного з ним села.

Здавалася зовсім спокійною, хоч уся холола. Дожидала ночі, як бога, щоб зостатися самій. Зосталася, та не полегшало. Не могла заснути. Все минуле, все тяжке й болюче встало, ожило новим життям і пекло її, мордувало.

Присягання, божіння, і тоді зрада й ганьба, неслава, сором!.. А він живе тут, нікуди не поїхав, гарно вбраний... живе добре, мабуть... і покинув її, забув, мов то не він присягався, не він занастив її життя!..

Нащо доля знову їм зустрітиса судила? Краще б вона його не бачила, не чула про його нічого, — тоді б вона думала, що може він умер або живе десь далеко, у злиднях, у горі й нічим не може їй допомогти. Тоді б їй було легше. А тепер!..

Пекучий жаль обнімав її за молодим занапашеним життям... жаль на себе й на його... зрадника...

Самий жаль на його. Якби вона могла його клясти, може б їй було легше. Але вона не могла.

Вона казала собі, що не любить його більше після того, як він так із нею зробив, але зла, зненависті не було в неї до нього.

А ті згадки, ті прокляті згадки минулого, недовгого і так страшно розбитого щастя!.. Це ж усе минуло, його немає й не буде вже ніколи... Навіщо ж їй згадується, як його очі зазирали їй у вічі при місячному сяєві?.. Бачить той погляд... чує його палкі уста на своїх устах... і як його дужі руки, обнявши її, забравши її всю цілком, пригортають так могутче і так боляче-солодко!..

Безщасна кидалася по ліжку, сон утік од неї далеко, зляканий палкими неспокійними образами... образи минулого щастя мішалися з образами перебутої ганьби й сорому... ішли один за одним, як хвилі в річці, і не було в неї сили припинити їх, прогнати від себе і хоч на мить угамувати цю муку.

І довго це діялось...

Крізь маленьке віконце вже починало сіріти першим уранішнім світом. Чути було, як хтось уже проїхав улицею, а Левантина ще не спала, знеможена без краю своїми думками. Лежала, заплющивши очі, а його очі стояли перед нею і дивились, дивились на неї... пильно, нерухомо... такі великі... аж горять на чорному Романовому обличчі... Яке воно страшне стало!.. А очі все більшають і все наближаються і печуть її, печуть!.. Хоче скрикнути — не може; хоче ворухнутися — не здужає. А вони все печуть аж у саму середину серця, і його страшна рука, чорна така, як і обличчя, бере її бідне серце, і стискає дуже, і хоче вирвати з грудей.

Крикнувши, зірвалася на рівні ноги і стала серед хати, вся тремтячи.

То був сон, що на мить одну до неї злетів, але який же страшний сон!..

Стояла і тремтіла.

— Левантино! Чого висипляєшся? На базар треба! — озвалася з другої хати Квасючка.

Левантина схаменулася. Провела тремтячою рукою по чолу і стала вбиратися.

Убралася, взяла кошик і вийшла. Надворі вже було зовсім видко, скрізь ішли на базар люди.

Б. Д. Грінченко та І. Я. Франко. Львів, 1903 р.

*Б. Д. Грінченко з дружиною Марією Загірною.
Київ, 1908 р.*

Ледве завернула за ріг своєї вулиці на другу — перед нею став Роман.

З несподіванки злякалася так, що аж спинилась, і на мить чорне обличчя з минулого сну промайнуло перед нею, та зараз же й зникло, бо живий Роман нітрохи не нагадував тієї страшної примари. Він стояв перед нею з білим викоханим обличчям, ще чепурнішим, ніж воно було на селі, і всміхався:

— Здорова була, Левантино!

Він, видимо, доживався на неї, стояв тут, поки вона вийде.

— Здоров...— одказала, не дивлячись на його.

— А що, не думала, що встретиш мене тут?

— Ні...

— Дак ти служиш у городі... Та чого ж ми стали? Іди, куди йдеш, а я немножко пройду з тобою... Так давно служиш?

— Третій місяць...

Вона відказувала тихо, спустивши очі додолу, йдучи з їм поруч.

— Штука! Зроду не думав!.. Каким же це ти образом попала сюди?

Він ще питається!..

Але перемогла себе і відповіла, силкуючися говорити спокійно:

— Як умерла... наша дочка... то я й не скотіла вже зостатися в своєму селі... і пішла по наймах...

— Дак дочка була... вмерла!..— сказав Роман, трохи помовчавши.— Ну, царство їй небесне!.. Ето вона й харащо зделала, що вмерла.

— Нащо ти так кажеш, Романе?

— А разлі б лучче було, как би вона зав'язала тобі світ?

— Не вона мені зав'язала світ, а... мій дурний розум та... ти, Романе...

— А ти не нападайсь на мене! Разлі я про тебе не думал? Скольки раз! Може б, полетев до тебе, дак чого лететь? Случалось по скольки день голодному ходять... Шо я тебе — голодувать позвав би? А квартира була така — сад на ноч, а на день — базар та вулиця. Куди б же я тебе брав? Тольки недавнечко бог дал службу таку-сяку знайти; думал — розживусь немножко, а тогда вже й до тебе весть подам, щоб приходила.

— Невже ти думав мене кликати?— спиталася Левантина і радіючи, і віри не ймучи.

— Ну оттак! А то ж как? Разлі ти думаєш — я какой?

І він почав їй розказувати, що він за нею журився та як він шукав роботи та бідував, і скрізь прибильшував своє лихо та розтягав його на довший час.

— 'А я, боже ж, тебе дожидала на різдво!

— Ну й чудна ти! Как же б я до тебе прийшов, когда меня дома вором об'явили?

— Дак хоч би звісточку подав — де й що ти, щоб я хоч знала.

— Ну й чудная ти! Ну й какую б же я подав звісточку? Що голодний та холодний? Не стоїть того дела! Та й так сказати: не хотел озиваться, щоб Денис та волосні не довідались, де я: вони б же мене тогда січас у холодну запакували, а то й у тюрягу. Разлі ж я дурной, щоб в огонь самому лезть?

Левантині все, що він казав, здавалося правдою. Та тільки гірко, що воно так усе зробилося.

— А що ж ти тепер робиш, Романе?— спиталася вона.

Роман загомонів швидко, мов поспішаючи мерщій проминути це питання:

— Вот видиш, я тут на службі служу... Тут, знаєш, есть такой лісной склад, дак я там... за прикажчика... Не очень щоб прекрасно й жить — ну та живіом как-небудь:

Цю казку він усім розказував, хто не знав його.

— Отут недалечко й живу,— у Рівчаках... Приходь когда-небудь.

Левантина махнула рукою. Минулося! Буде вже й того, що зазнала.

Він почав упевняти, що зовсім лиха їй не хотів, що робив з нею по щирості. Говорив ласкаво, прихильно, і Левантині здавалося, що перед нею оживав той давній Роман, якого вона так кохала.

А він усе прохав прийти до його.

Що він вигадує? Хіба вона яка, щоб до парубка в хату йти? Та й коли б вона йшла? Їй провітлої години нема за роботою.

Але він не покидав свого. Коли до його прийти не хоче, то нехай випроситься в хазяйки в неділю. Вони пішли б удвох на прохідку,— от хоч би в городський сад... Він їй так багато має розказати. Вона його робить винним, а він її любить і не хоче, щоб вона так про його думала.

Вона мов того не чула.

— Куди це ми зайшли? От я за балачками, замісто базару, богзна-куди пішла.

— Поспеєш ішо на базар!

— Не можна, — хазяйка лятиме.

Вони повернули до базару, і він ще трохи її провів, усе просячи вийти. Наприкінці сказав, що в неділю ввечері, годин у п'ять, дождатиметься її коло воріт у городський сад, і з тим пішов.

Вона не відказала йому нічого. Але весь тиждень думала про це. Піти чи не піти? Після всього, що він їй заподівав? Він кликав її, але ні словом не озвався — що тепер думає робити. І чого ж вона піде?

Чудна вона, стрілася з ним раз на вулиці на якусь там часинку і хоче, щоб уже все зробилося. Може ж, він на те й кличе її, щоб це все розказати та порадитись, як зробити.

Думки хилилися туди й сюди. Не знала, на чому стати, і рада була, думаючи, що однак хазяйка її не пустить. Та зовсім несподівано сталося інакше. У суботу приїхав з свого хутора хазяйчин батько і забрав дочку до себе та й надовго: її мати занедужала.

У неділю Левантина не мала за думками спокою з самісінького ранку. Проситися чи не проситися в хазяїна? Цей, певне, пустить. Ні, мабуть, не треба. Коли Роман не зводить, а справді по ширості хоче що зробити, то зробити, а їй нема чого назустріч йому бігти.

Може й так, а може й не так. Як тепер вона не вийде, він подумає, що вона й зовсім одкинулась од його, та й облишить усе. І впустить вона з рук те, що могла б мати.

Таки надумала: вийду чи не вийду до його, а попрошусь у хазяїна. І справді попросилася погуляти, подавши ввечері самовар. Квасюк, бажаючи придобритися до неї, зараз же пустив, тільки наказав недовго ходити.

Прийнявши самовар, Левантина вбралася в що було краще та й пішла з дому.

Вийшла на вулицю, а все з тою думкою, що, може, вийде до його в сад, а може й ні.

Помалу йшла вулицями, не дуже й дивлячись, куди йде, і опинилась перед мережчатою брамою великого саду.

У саду нікого не було. Почалася вже осінь, накрапали часом дощі, і городяни кинули ходити в цей сад, що розрісся аж на краю города, а товклися по посипаних піском стежках бульвару всередині міста. Не було нікого й сьогодні, хоч надворі була й година.

Перед Левантиною лежала стежка, що вганялася в глиб гаю з гарних великих дерев. Постояла трохи і пішла нею.

І відразу голос знайомий промовив над ухом:

— Спасибі, серденько, що прийшла!

Він уже йшов біля неї, вийшовши з маленької стежечки, збоку. Обвів її стан рукою, але вона тихо визволилася з тих обіймів, і вони пішли поруч під рясним верхів'ям старих високих дерев. Надворі вже смеркалося, і на стежці було темно.

Дійшли до якоїсь будівлі.

— Отут я ночував, як не було деньог на ночлежний,— показав на будівлю Роман.

— Бідненький!— промовила Левантина і схотіла подивитися всередину.

Роман одігнув гвіздок той, що їм забито було дверці, і вони ввійшли в порожній партер. Перед Левантиною ледве мріли в темряві стіни, а там, у тій чорній паші, де була сцена, якісь стовпи... Вони підійшли ближче до місця, де був оркестр; хода їх гучно озивалася по дощаному помосту, котилася луною туди, в темряву, і щось там затріщало,— мабуть, двері зарипіли...

— Ух, як страшно!— скрикнула Левантина і несамохіть притулилась до Романа.

Він знову хотів її обняти, але вона зараз же повернулася й вибігла з театру.

— Боже!.. І як тобі не страшно було тут ночувати!— промовила вона, йдучи з їм далі стежкою.— Я б зроду не пішла сюди,— краще б на вулиці!

— На вулиці поліція не дозволить,— нада ховаться туди, куди вона не загляда.

І він знову почав розказувати про своє минуле життя в городі, багато прибріхуючи, казав, що він її любить і ніколи не покидав любити. Вона слухала те, їй згадувалось, як він покинув її на поталу, на глум людям, але вона зараз же проганяла від себе ці згадки, і вони зникали, а вона впивалася його солодкими словами... Він малював їй краще життя. Казав, що незабаром хазяїн дасть йому кращу посаду, від одбиратиме аж триста рублів на рік, і тоді вони могтимуть жити вкупі.

Левантині здавалося, що вони могли б жити вкупі й тепер або хоч звінчатися й тепер, але вона це тільки подумала, а чомусь не сказала...

В саду було таємно й тихо, високе склепіння з віт схилялося над їми так захисно-прихильно, і вони були тільки

вдох, і вона так хотіла йому вірити. І сама не помітила, як його рука обняла її стан, і дівчина не пручалася. Вони йшли, близько-близько притулившись одне до одного. Якесь солодка знемога починала опановувати її всю від цього доторкання, від його ласкавого голосу... І його губи нахилились її до уст, і, заплющивши очі, вона відповідала йому на поцілунок...

І відразу розгорнулися вгорі віти, і темне, поважне, високе небо глянуло на їх своїми очима-зорями. І цей погляд мов одразу розігнав Левантині мари. Вона вирвалася од Романа, відскочила і, простягнувши поперед себе руки, мов хотіла від його оборонитись, скрикнула:

— Ні, Романе, ні! Не займай мене!.. Не хочу!.. Зроду не хочу!..

Вона вся тремтіла. Ще раз сказала:— Не хочу!— і пішла швидко, мало не побігла, назад, мов боячися його, мов утікаючи від його. Він поспішався слідком за нею, кажучи, що вона дурна, що нема чого боятися. Але вона йшла хутко, нічого не кажучи, не дивлячись на його.

Незабаром вийшли з саду. Левантина мов заспокоїлася, пішла тихше. Роман почав говорити про інше, розказував дівчині, що він був у театрі, і як там гарно, і що то театр. Вона спершу тільки слухала його, потім почала й розпитуватися, зацікавившись. Про те, що було в саду, вже більше не згадували.

Він повів її додому іншими вулицями, не туди, куди вона йшла. Як проходили проз один двір, він показав на невеличку хатку:

— Отут я живу.

Левантина нічого не сказала, тільки швидше пішла далі, мов боялася, щоб він не повів її до себе. Як вийшла на свою вулицю, попрохала його не йти вже за нею і швидко дійшла додому.

Вертаючися од неї, Роман сердився, що йому так не щастило. Але це ще більше розпалювало його. Він зовсім не сподівався, що Левантина буде така вперта. Думав, що як у городі сама собі, то ще краще... Бери, каже, та вінчайся... Туди к чортам! Саме тепер йому женитись та дітей заводити.

Але нехай не бришкає! Його рук не мине.

І він почав учащати в крамницю — чи не побачить Левантини. Але Квасюк помітив, що цей парубок не дурно зробився охочий у його купувати, і не став зовсім покидати в крамниці Левантину. Роман почав тоді стерегти дів-

чину на вулиці в той час, як вона мала йти на базар. Вона знала це і боялася тих зустрічей, та разом і бажала їх. Перш ніж вийти з хвіртки, страхаючись, позирала, чи нема де Романа, обходила іншими вулицями, а не стрівши його, почувалась так, мов її надія одурила... І сама гнівалася на себе за те почування...

Але іноді йому щастило перейняти її. Тоді він проводив її до базару, силкуючися спершу завести дівчину на які інші вулиці, щоб довше ходити. І все так гарно до неї говорив і прохав вийти.

Якби вона не бачила його, то їй би легше було, вона б його потроху забувала. Але оці зустрічі, оці втікання від зустрічей і жаль за їми, оці розмови й думки, думки про його та про його слова — не давали їй спокою.

Лихо було Левантині з Романом, а ще гірше з Квасюком. За ним не було їй просвітку. Відколи Квасючка поїхала — в'яз до неї, як шевська смола, ліз обнімати й цілувати її. Вона звичайно штовхала його, втікала з хати й сідала надворі, аж поки він ішов знов до своєї бакалії. Добре хоч те, що не міг довго сидіти в хаті.

Уночі вона заціпала на заціпку двері з кухні в світлиці. Але одного разу прокинулася, почувши біля себе когось. Схопилася спростоння як божевільна.

— Не пужайсь! Не пужайсь! Ето я... — озвався знайомий гидкий їй голос, і вона почула на собі його руку. Зірвалася з лави та — з хати! Перебігла двір і заховалась аж у другому кінці його за сажнями дров.

Була боса, в самій сорочці та в лихенькій спідничині.

Вона сиділа там довго, тремтячи зо страху й холоду, цокотячи зубами, сиділа, аж поки подубіли з холоду ноги. І всю її мов трясця трусило. Тоді догадалася злізти на горіще над кінницею і закопатися в сіно. Там зогрілася і, дримаючи та прокидаючись, пролежала до ранку.

Уранці, тільки рипнула дверима в кухню, Квасюк зараз же вийшов з другої хати.

— Где ето ти бродяжиш по ночах? Давно нада по хазяйству пораться, а вона біга.

Так говорив, мовби сам нічого й не зробив, а вона була винна. Не стала з ним сперечатися, тільки сказала:

— Оддайте мені пашпорт та зароблені гроші, то я піду від вас.

Він зареготався.

— Иш, какая умниця! Хазяйка з дому, а вона будеть рощитуваться, без роботниці хазяйство покидать! Дав би

я їй деньги й паспорт! Нічого не дам! Хочеш ітить — іди така, какає єсть, то посидиш у поліції, та по етапу додому пошляють.

Левантина боялась поліції та етапу. Вона згадувала, як одну з їх села дівчину приведено додому етапом. Боже, якого сорома було! А скільки назнушались з бідолашної в поліції!

— А шо? Вже й спужалась?— казав далі Квасюк.— Ну еслі ти така ніжна, то я тебе больше й не займу. Живи сібе,— я до тебе й не торкнуся.

І почав божитися й присягатися, що не займатиме. Вона не знала, чи вірити йому, чи ні. Якби не той паспорт та гроші, то зараз би втекла. А так — що вона робитиме?

Зважилася зостатися, але того ж дня купила за свої гроші кільця до дверей і замок, бо зашіпку можна було відкинути з Квасюкової хати в щілину. Прикрутила кільця і замикала на ніч двері, але не могла спокійно спати. Раз у раз прокидалася, бо їй усе марилося, що хтось увіходить до неї.

Стрівшися з Романом, Левантина похвалилася, що їй погано жити, що хазяїн до неї в'язне.

— Дак що? Бросай тут та ставай на другу службу!— порадив той.

— Як же я кину, коли він ні паспорта, ні грошей не віддає?

— Скверная штука: без паспорта ніхто не прийметь... Ну, а ти таки бросай та й переходь до мене жить. А тим часом пожалеемось у поліцію, що воно паспорт не оддають. Поки паспорта получиш та службу найдеш, то живи в меня.

Левантина не приставала на це і все думала, що його робити. Правда, ось уже кілька день хазяїн її не займає, але хто його зна, як воно далі буде.

І справді, далі не було нічого гарного. Квасюк нишком висмикнув з дверей кільце і знову його застромив,— аби держалося. Левантина не помітила цього.

Вночі він попхнув двері, кільце вискочило, і він увійшов у кухню. Левантина почула це вже тоді, як він обхопив її руками. Вона скрикнула, прокинувшись, і схопилася, але він зараз же знову звалив її на ліжку. Вона почала відбиватися з усієї сили, але тієї сили було мало, щоб подужати здорового чоловіка. Вона вже знемагала в останній боротьбі. Його гидка пика лежала їй на обличчі. Сама не знаючи як, ухопила його зубами за щоку і стиснула зуби так

дуже, що він скрикнув з болю і розняв руки. Вона відіпхнула його і чула, як він упав додолу, загрюкотівши. За мить вона вже була надворі. Страх так опанував її, що вона вибігла з двору на вулицю і тільки там пішла тихше.

Ішла вулицею і вся трусилася з страху, з турботи, з холоду. Після першого випадку з Квасюком вона спала завжди вбрана, але була боса, і холод дошкуляв її у ноги. Пішла швидше вулицями без ніякої мети, не знаючи, що робити. Було вже нерано. На порожніх півтемних вулицях догорали ліхтарі, ледве блимаючи. Де-не-де блукали стукачі, розганяли свій сон, калатаючи в калаташку; а деякі вже спали, прихилившись до дверей на якому рундучку.

Левантина йшла, все йшла вулиця за вулицею, без ніякої мети, аби не стояти, аби йти. Ходила так довго, аж поки втомилася і сіла на ослінчику під чиймись ворітьми, підобравши під себе задубілі з холоду ноги. Не довго посиділа, бо зараз же стукач прогнав її звідти.

— Іди, йди! Багато тут таких шляється! Не огинайся, бо свисну, то прибіжить городовий, — забере в поліцію.

Левантина пішла далі. Перейшла кілька кварталів і знову притулилась уже на рундучку. Тут посиділа трохи довше, бо стукач з цього кварталу десь заснув. Але нарешті таки прогнав, ще й вилаяв погано. Ходила тоді знову з вулиці на вулицю, аби якось долукати до світу. Хоч не знала, що вона мусить робити й світом.

Вернутися до Квасюка? Але тільки подумала про це, то всю її почало трусити. Краще з голоду вмерти, замерзнути, ніж од його пропасти!.. Піти зранку ж найматися, стати на точку? Хто ж її там візьме босу й простоволосу, ще й безпашпортну? Вернутися додому в своє село? Але туди її так само не навертало, як і до Квасюка. Та поки вона дійде, то й задубіє на дорозі.

Думки мучили її так само, як холод та втома. Вона вже кілька ночей спала дуже потроху і тепер почувала, що сон так і хиле її: от-от упаде й засне на вулиці. З усієї сили бадьорила сама себе і все йшла, йшла...

Все вулиці, вулиці, вулиці... Мертві вулиці... Такі чужі, як і люди... Ні душечки рідної!..

Яка самотня, яка покинута... На всьому світі...

Без помочі, без надії... Хоч би куточок теплий!.. Хоч би людина добра!.. Тільки вулиці темні, холодні і щось торохтить-торохтить-торохтить...

Спіткнулася і трохи не впала. Вона спала, йдучи. Не

спала, а так — голова туманіє... Люди їдуть з сіл на базар — торохтять. Уже починає світати.

Хоч би де прихилитись! Куди вона йде?.. Ох, як тяжко,— все тіло болить!.. І душа... Хоч би і вмерти... Хоч з мосту та в воду — он з того мосту.

Зійшла на його, перехилилась через поруччя. Дивилася вниз.

Сіра, нечиста вода пливла ліниво, заспано під уранішнім туманом... Така холодна, негарна... Далі, далі!..

Зовсім уже видко, по городу метушаться люди. Де це вона? Неначе вона тут була, а не пізнає... Стала й дивитися. Хатки й поганенькі обшарпані будиночки тислися в яру попід глинистою кручею. Згадала: Рівчаки... Ті, де Роман... Чи не його це й хата?..

Тепло у його в хаті... Піти б туди, бо там тепло... І занути можна..

Хитаючися перейшла двір і пішла в хату.

III

Романові з товариством останніми часами не щастило. Пішли вони в Диблі і зовсім уже налагодилися вивести пару добрих коней. Коли тут нечиста нагнала гурт п'яних перезвян, і вся справа ляснула. Аж до світу куйовдилася перезва на тій вулиці, де були коні, і на ближчих, а товариші мусили сидіти, притаївшись в суточках. Добре попо-трусулися, боячися, що їх там побачать, а вже якби побачили п'яні чоловіки, то певне, що живими не пустили б. Ледве пощастило помалу-малу вибратися звідти та винести цілу душу.

Після цього, трохи згодом, Левдик з двома хлопцями подався в Ріпак, і їм дуже добре пощастило вивести трое коней. Але зараз же за селом норовиста коняка скинула Лукаша і втекла в поле. Мусив він плуганитися в город пішки, а ті двоє поїхали, щоб одвести коней до Гапона. Та їм на лихо, надворі був туман такий густий, що вони зблукалися, проблукали всю ніч, не потрапили до Гапона, а заїхали в Чорновус і аж тоді схаменулися, як побачили перед собою хати. По вулиці вже вешталась люди, і зараз же їх припинили. Спершу чорновусці подумали, що це просто з якої слободи люди зблукалися, почали їх розпитувати — відкіля, та куди, та чого їдуть. Ті щось не так одказали, щось наплутали,— вони їх у волость, поча-

ли допитуватися, а ті ще більше плутали, і виявилось, що це коноводи. Бито їх дуже, а потім одвезено до тюрми.

Товариство не боялося, що вони викажуть на суді інших: то добрі хлопці і цього не зроблять. Але ж їх замкнуть найменше на рік до тюрми, а то так і зашлють, бо вони вже не вперше на суді, а товариство тоді втрачає двох добрих робітників. А друге — здобич вискочила з рук ще раз.

Після цього отаман з Романом та з Лукашем знову подалися в Диблі, але й цього разу нещасливо: перешкодили стукачі, бо всю ніч ходили по вулицях, не даючи підступитися ні до одного двору. Бо хоч п'яні перезвяни і не догледілись тоді до коноводів, але потім удень люди побачили, що по городах походжено, і ходило щось чуже. Догадалися, які то гості були, і додали варті.

І це вже так два місяці товариство сиділо без заробітку. Пооб'їдалися й пообнюсовалися так, що вже далі нікуди. Тільки Ярош жив, як попереду, бо він завсідги пив потроху і не дуже шинкував грішми, як вони йому потрапляли до рук. Через те всі тепер до його приходили позичати грошей, і він помагав товаришам потроху. Саме за такою позичкою зайшли до його ввечері Патрокл Хвигуровський та похмурий Кучма. Сиділи, нарікаючи на лихі часи, коли почули, що хтось ще йде, і незабаром у хату вскочив новий гість — Лукаш.

Він був ще обідраніший, ніж попереду, а на довгих ногах не було чобіт: він уже давно їх пропив «з горя» і тепер ходив так, що одна нога була в резиновій калоші, а друга обгорнена онучкою та ув'язана мотузком. Дарма що так, а був веселий, ускочивши, махав руками й вигукував:

— Здрастуйте вам! Чого киснете? Дела — первий сорт, — кричав він п'яним голосом і брязнув на стіл кількома срібними грошинами, що вони аж розкотилися по столу і дві впало додолу. Перелякана дитина заплакала в колисці, і бліда й мовчазна Ярошиха нахилилась над нею, щось дитині шепочучи, голублячи її. А Лукаш став посеред хати з шапкою на потилиці, руки в боки і всміхався безглуздим п'яним усміхом.

Ярош із Кучмою глянули, дивуючись, на його, а Патрокл Хвигуровський підняв ті монети, що попадали додолу.

— Чи ти ба! — скрикнув. — Гляньте лиш: карбованець і три четвертаки! Де це ти добув, хлопче? Може, в кого «загубив»?

— Ова! Как уже я, то й не можу добыть! Пальто пер-
вий сорт, а двері лакей не запер, а я пальто надел та й по-
шов на базар, як пан!

— Еге! Лукаш старовину вгадав, своє давне ремесло.

— А чим старе моє ремесло погане?— питав задери-
кувато Лукаш.— От ви з своїм новим без копейки сидите,
а в мене бряжчать!

— Величається!— гарикнув похмурий Кучма.— Поцу-
пив якесь дрантя та й радий. Чорт віть що!

— Чого ж воно — чорт віть що? — питав ображений
Лукаш.

— А того, що чорт віть що, та й годі! Наше діло ста-
росвітське, вільне... Вивів коня, сів на його — як майнув
полем-степом... гей!.. А то лазь по вікнах та витягай ма-
натки! Пху!..

Кучма плюнув і сердито одвернувся. Він був старий ко-
новод і не любив лигатися з звичайними міськими злодіяч-
ками, що жили з дрібної крадіжки.

— Бросьте спориться, — перепинив Ярош. — Єслі Лука-
шу щастя, то й гаразд.

— Нехай лиш становить могорича! — озвався Патрокл.

— За первий сорт! — крикнув Лукаш. Ухопив гроші
й метнувся з хати. — В одну минуту!

— А стой, Лукаш! — гукнув йому навздогін Ярош. —
Позови там по дорозі Романа!.. Чуєш? Должно не сли-
шав, — подрав как сумашедчий... Ну, покудова нема Лука-
ша, то розкажи, Патрокле Степановичу, про Левдика! —
звелів Ярош. — Видал ти Лазька?

Лазько то був арештант, що ходив з тюрми на роботу
в город; через його Левдик подавав про себе товаришам
звістки.

— Бачив... Я й забув пак розказати... На бульварі па-
личку в руки та й іду собі — от, кавалер на гуляння, —
туди-сюди паличкою крутю... А вони ямки там копають,
дерево садити. Ну, я сів на ослоні зараз біля Лазька — од-
почиваю б то. І він мене бачить, і я його бачу, та прокля-
тий солдат стирчить... А, каніс пекельний! Хоч би тебе
тричі Тартар поглотив!.. Одначе дивлюсь — одходить, од-
ходить солдат геть далі... Тоді вже Лазько й сказав...
Чіпляються до Левдика не за самі Ріпаки, а ще й за Па-
насовку, — пам'ятає, — він тоді ходив? Дак каже, — треба
свідетеля, що ту ніч він дома був.

— Та-ак!.. Свідетеля... Кого ж би то?.. — замисливсь
Ярош.

— Кого ж? Хведорченка!— порадив Кучма.

— А й правда! Дак я завтра зайду до Хведорченка, скажу, щоб готовий був до следователя йти, а Патрокл Степанович поїде уп'ять на бульвар та перекаже Лазьком.

— Гаразд!— одказав Хвигуровський.

Це була звичайна справа: коноводам, як вони потрапляли до тюрми, треба було таких свідків, щоб виправляли їх. Здебільшого їм щастило переказати товаришам, чого саме їм треба, а ті постачали свідків з своїх же людей.

Тим часом прийшов Лукаш з двома пляшками й з закускою, а за їм і Роман. Стіл заставили пляшками, чарками, тарілками, заложили всякою їжею. Патрокл, не гаючись, одіткнув поламанною двозубою виделкою пляшку й налив. Почали пити й їсти.

Побачивши, скільки принесено горілки, Ярошева жінка подала мершій на стіл усе, що треба, а сама поки ті пили й закушували, нишком узяла дитину, вискочила з хати та й подалась до сусіди. Вона звичайно так робила, як Ярош гуляв. Він пив не часто, але під час великої гулянки бувало, що й добре випивав і тоді бив її й нівечив тяжко за те, що вона завсігди гребувала його ділом і товариством.

— А слыхали — вже Микита вийшов на волю?..— попитав Роман.

— Хіба? Ні, не чув,— одмовив Патрокл.

— Вийшов?— спитав злісно Кучма.— Що ж, оце так йому й минеться?

— Не,— відказав Ярош,— так не минеться. Следуєть наказать. От зберемось гуртом та подумаєм, що з ним дє-лать.

Микита — це був теж коновод з їх товариства. Його піймано, суджено, і він виказав ще на кількох душ — ті й досі відбували кару в острозі. Звичайно коноводи не прощали такої зради.

— Треба так накарать,— говорив Кучма,— щоб уже більше не міг такого робити. А то тепер' страху ніякого нема. У старовину не так було — в старовину строго було.

— Ну, а как же в старовину карали?— спитав Лукаш.

— А так!.. Одного разу... давно було... год десять... Тоді в нас був отаманом Хоменко — от запальний був!.. А гніздо в нас було під Борзною. Дак один на суді й прошкодився так, що через його двох у Сибір заслали. Ну, ми підждали, поки він вийшов з острогу. Вийшов він і не подає знаку, а сам на Чернігів побрався. А отаман каже:— Невже ж оце він і втече наших рук? Не попустімо, хлоп-

ці!— Ну, зараз двоє й обізвались: один та ще другий, молодий був хлопець, Грицько... а здоровий був, як тур!..— Ми його, кажуть, приставимо.— І приставили!

— Та як же вони його приставили?

— А так, що на дорозі перейняли. Перейняли та назад руки скрутили та рота ганчіркою заткнули, та й ведуть... Довели до нашого ярка... був там у нас такий ярочок, що ми в йому збиралися... Один же побіг товариство кликати, а Грицько берегти зостався.

— Зачим товариство?

— Щоб суд був... Не хотіли сами порядкувать... Ну, збігав... Мало не все товариство зібралось. Стали кружка, а його посередині... Одіткнули йому рота,— кажи, коли хочеш!.. А він стоїть проти місяця — білий, білий та труситься...

— Ну?

— Ну й присудили!— І Кучма вихилив чарку.

— Що ж йому зделали?

— Що зделали, то зделали, а тільки більше нікого не паскудив!.. Як закопали на тому ж місці, то так і зогнив,— ніхто не шукав... А хоч би й знайшли, то ніхто б не виказав, бо всі були хлопці добрі та й били всі... по черзі кожен брав кийок та й бив... щоб усім винним бути...

— І ви там були?— спитав Лукаш.

— Може був, а може й ні,— одказав Кучма, наливаючи нову чарку.— Так у старовину було! А тепер розпуста пішла, ніхто не шанується, ніхто честі не знає: виказав на товариша та й прав і ходить собі на волі, мов і нічого не зробив. Хіба що поб'ють та й то не дуже...

— Ну, не очинь то й тепер будем прощать...— стиха, але гостро промовив Ярош, і його холодні, злі очі блиснули.

— Ні, що не кажи, а в старовину не так було!— знов правив своє Кучма.— Тоді ти знав, що ти в товаристві воїн, і що всі за тебе як один стоять! По правді робили! А тепер такого вже нема... І того не було, щоб коновод поганив руки пальтом яким, або що. Тоді кожен знав — наше діло степ! Там ти собі вольний,— шукай вітра в полі! Та й коноводи які були! Хоменко, отаман, дак той раз за одну ніч сам вивів п'ятеро коней!.. Ото люди!.. А тепер що? Хху!.. Дрібнодухи всі!..

Кучма вже здорово випив, а випивши, він завсігди вихваляв старовину, що як добре тоді було, і лаяв молодих...

— Брехня!— гримнув кулаком по столу Патрокл, аж пляшки й чарки задзвеніли.— Брехня! Є й тепер такі коноводи — орли!

— А де ж ти їх бачив?— спитав, глузуючи, Кучма.

— Де? На Кубані!

— А хіба ти там був?

— О, стультус малоумний! Да ти спитайся — де я не був!

— Ану ж, ну, розкажіть про Кубань! — попрохав Роман.

— Слушайте! Почну аб ово, з початку. Ото як турнули мене з кондукторів, заходився я торгувати. Голки-шпильки, пундики-мундики, табачок-сірничок —ат, чорт зна що! Воно не підходить ні до мого імені, ні до моєї хвамилії, ні до мене самого. Бо ім'я в мене геройське, хвамилія — образець, та й сам я такий, що хоч зараз іди троянців воювать. А тут голки-шпильки!.. Чорт зна що! Ліквідація і аква віта.

— Що, що?— питали Роман та Лукаш.

— Азіноси й стултуси! Те, що продав свою бакалію, а гроші з горя прогуляв. Ну, zostавсь у мене в кишені, якось завалаявся, карбованець. Подивився я на його: ге-ге, братику, з тобою довго не проживеш!.. Ні, тісно тут жити!.. Махну на Кубанські степи! Хоч з черкесом буду битися, — усе лучче, ніж із п'яницями в трахтирі. Ну — йду до знакомого кондуктора:— пусти на Кубань! Посадовив у кондукторську, а на другий поїзд другому кондукторові здав... От я вже на Кубані...— Добра штука Кубань, да тільки біда, що й останнього карбованця в дорозі проїв. Нанявся до одного багатого пана, а в його табунщик Артем Гайда. А ви знаєте, що воно там табунщик? Чорт, а не чоловік! Як вирветься у широкий степ з орканом у руках, дак він там орел! Скаженого коня-неука піймав, сів на його, стиснув коліними — ех! аж степ гуде! Кінь б'є і передом і задом, та де йому скинуть Артема! З скаженого — овечкою стане! А вже нічия чужа коняка не стрівайся з Артемом у степу — його буде. І було в нас товариство добре: шестеро нас, та такі!.. Одного разу тридцяттеро коней вивели, за одну ніч за двісті верстов перекинули, продали і в обід другого дня дома були.

— Ну, та невже? — почувлися здивовані голоси.— Та як же це ви зробили?

— Уж знали — як!.. Ех, отам справа! Там коновод не злодіячка — такий, що перед поліцією труситься, як от ми,

клапоухі азінули. Там він нікого не боїться, а його всі бояться! Вийдемо на ярмарок — гуляй душа без кунтуша! Морем коло нас горілка, танці, музика біля ятки на майдані, а люди збираються!.. А дівчата задивляються!.. Ах, сто чортів!.. А ми гуляємо, гопака витинаємо, до дівчат залицяємось, та величаємось, та хвалимось — як коней перемкнули та які були коні!..

— Ну, це вже брехня! — перепинив Кучма. — Тобто стали розказувать: де коні брали? Та зараз би й вас самих забрали.

— Суса тупорилого у хвіст поцілували б, а нас не забрали б! Там не на нас, а від нас страх був. Там на всю округу звісно, хто такий Артем Гайда, а його зроду ніхто не займе, люди шапки йому скидають, бо бояться. А пан аж просить: оставайся в мене, Артеме, жити! — Бо пан знає, що як у його свій коновод житиме, дак цілі будуть коні свої, а до чужих йому байдуже.

— Оттам жисть! — скрикнув Роман.

— Вольне, веселе життя!.. Коли бувало й нападуть на нас, дак ми знали, як обороняться... Раз як застукали нас в очеретах! Два дні оборонялись... рушниця добра в Артема була і пістолетики в мене... Вони до нас посунуться, а ми — бах! Вони й заховаються, бо кулька не дулька, — як уразить, то заболить. А на третій день умкнули од їх, ще й з кіньми... Го-го-го! Аж степ застогнав, як у копита вдарили!.. Гей, розкіш-воля!.. Сто чортів!..

І він знову grimнув кулаком по столу. Стан йому впростався, вся його кудлата велика постать дивно відмінилась під впливом згадок про минуле, дикою степовою силою справді повіяло від неї. І обличчя в сього п'яниці й злодія мов осяяв якийсь світ, очі йому заблищали дивним блиском...

Всі гляділи на його зачудовані. Роман увесь час слухав, втупивши в його свої палкі очі, боячися словечко згубити. І як ударив по столу здоровенний Патроклів кулак, парубок ураз так і кинувся й скрикнув:

— А шо ж справді? Разлі ж і ми не люди? Разлі ж уже как ми, дак і не зумієм нічого зробити? Да я вам таку штуку вшварю, шо на всю губерню бахну, а в карманах аж засміються!.. Хочете? Завтра в Диблі і п'ятеро коней возьмемо.

— Ну, ну, ти не очень заривайся! — промовив Ярош неприхильно. — Знаєм уже, как там брать!..

— А я вам кажу, що возьмемо! Слушайте. Коло мого двора живе сусід Струк. А в його на шпилі клуня. І так вона стоїть, що з усього села її видно. Ну, я запалю клуню, народ побіжить на пужар, а ви тим часом виведете коні.

На хвилину всі стихли, а тоді враз — Ура! — зарепетували Патрокл, Кучма й Лукаш.

— Тихше! Цитьте! З ulиці почують! — припиняв Ярош.

— Дарма! Чорт їх бери! Нехай чують! — не вгавав Патрокл. — Романе! Братику! Амікус любезний, дай я тебе поцілую!

І його величезні лапи обхопили Романа, а щетиняста пика притислася до парубкового обличчя.

— Випиймо ж!.. Випиймо ж ще!..

І він пив сам, наливав Романові.

— От так молодець!.. Це розумію!.. Щоб наша слава не пропадала!.. А, прокляті дерії! — репетував уже зовсім п'яний Патрокл. — Ви раді б нас у ложці води втопить, бо ми злодії, а ви чесні! Брешете! Сами ви злодії, усе по закону крадете. А ми не злодії... Треба їсти, — приходимо й беремо!.. Так, беремо!.. І воюємось з вами!.. Ви нас убиваєте, а ми з вами воюємось!.. Хто подужає, той і прав. Ното homini lupus est. А хто воює, той — герой! А ви чорт зна що, мужлаї!.. А я — Патрокл Хвигуровський... Патрокл — герой. Хвигура — образець!..

І його п'яна голова вже схилялася на стіл.

IV

Роман хоч і ліг звечора п'яний, але хазяї, клопочучись під вікном, збудили його дуже рано. Ледве прокинувся, згадав про вчорашній свій замір, і думка про це нове діло вже не дала йому спати. Йому не лежалося. Він схопився, одягся... В цю мить почув, що хтось береться за двері і хоче до його ввійти. Двері відчинилися.

— Левантина!..

— Романочку! Братику! Не займай мене!.. Дай мені відпочити!.. Я від хазяїна втекла... Усю ніч блукала... Не займай мене... Забожись, що не займеш!..

— Ну, та що ти! Та хрест мене побей, коли я що-небудь!.. — забожився швидше Роман, ізрадівши. — Іди та лягай спати! А, бідняга!..

Його маленька світличка перебита була в кінці, і за тією пересічкою шальовочною він спав. Туди він і повів Левантину. Вона впала на ліжку і зараз же заснула. Він постояв, подивився на неї, усміхнувся, тоді зачинив за нею двері в світлицю і пішов з дому, замкнувши квартиру.

Ішов вулицею такий задовольнений та радий. Сама прибігла! Ну, нехай виспитьяся,— однак вона його рук не міне. Та тепер йому й не до неї. Адже він учора забожився, що сьогодні підуть у Диблі. Треба вмовитись, щоб хлопці були готові.

Він пішов до Яроша, але того не було дома. Не знала й жінка, куди пішов. Роман зазирнув до «чайної»,— і там його не знайшов. І де він у чорта подівся?

Роман пішов блукати по городу по всяких закутках, де міг зустріти Яроша. Ніхто ніде його не бачив...

А Левантина тим часом спала. Спала довго, до пізнього обіду. Щось її нарешті збудило. Розплющила очі, глянула на хату і спершу не могла зрозуміти, де вона. Чи се ще ніч? У маленькій комірчині темно. Ні, он крізь не зовсім прихилені двері видко щілину світу. Чи це їй сниться? Ба ні, за дверима щось гомонить... Романів голос... Відразу згадала все.

— Я в тебе два рази бил, усюди шукал,— казав комусь Роман.

— Ходил до Хведорченка, щоб за свідетеля бил,— одповів хтось невідомий.

— Да, я й забул... Ну, а в Диблі хлопці готові? Диблі? Левантинине село?

— А ти таки думаєш?— питався незнайомий голос.— А еслі не пощастить?

— Ще й как пощастить!— одказав Роман і почав упевняти свого гостя: розказував усе, як треба зробити, доводив...

Спершу Левантина мало що розуміла. Але дедалі все виразніше й зрозуміліше виявлялося їй те діло, що мало статися...

— Я вас бросю в ярку,— сказав нарешті Роман.— Как запалю, то ви немножко посидіть, пока народ згвалтується та побіжить на пужар. Тогда вже й ви... Найлучче беріть у третій хаті скраю злева,— Панас Гаман,— у його хара-роших коней трое. От трьом і будеть робота. А сколько всех нас будеть?

— З тобою шестеро.

— Харашо. Дак двом приказать, щоб селі аж возлі

млина. Знаєш? Там саме возлі млина у Середенка коні — велика хата, а возлі неї тополя... Усе люди й сторожі будуть на пужарі, то вам воля будуть!

— Смотри, сам не попадись! — перестерегав гість. — Тепер вони знають, хто в їх коні брал, то будуть на тебе засідать.

— Чортового батька попадуть мене! — відказав Роман. — Я знаю, куди тікати... Ат, чорт! — схаменувся він.

— Чого ти?

— Та я й забил, що ми не сами в хаті.

Він підійшов до дверей і зазирнув у щілину.

— Не, спить.

— А хто там?

— Девка одна.

— Туди к чорту! Чого ж ти не сказав? От роззявав! Усем би ти мастак бил, еслі б тольки не так панькався з бабами. Ну шо, еслі послешала?

— Не, так спить, шо не послешить.

— Хадьом у сені, чи шо.

Вони вийшли і розмовляли довгенько ще в сінях. Тоді Роман вернувсь у хату, мабуть по шапку, і кудись удвох пішли.

А Левантина чула вже досить, щоб зрозуміти все... Тепер вона знала, чим зробився Роман і хто брав у їх на селі коні... Коновод!.. Злодій!..

Боже єдиний! За що ти так караєш її? Покарав коханям, покарав і коханим!..

Злодія покохала!..

Тяжким болем приймало її душу, розривало серце. Мало вона зазнала, дак ще це!..

Зірвалася з ліжка: тікати! Тікати звідси!

Побігла до дверей, торкнулася до їх, — двері були замкнені. Кинулася до вікна, воно не відчинялося.

Вона сиділа як у тюрмі.

Вона ж мусить тікати відсіля швидше, швидше. Мусить бігти в своє село, перестерегти Струка, перестерегти людей, щоб береглися, щоб запобігли лихові. Вона повинна сказати...

Що сказати?

— Що Роман — злодій, палій! І його візьмуть до тюрми, судитимуть, може й на Сибір зашлють... І вона пошле його на Сибір?

Ця думка відібрала в неї враз усю ту силу, що була прокинулась. Знеможена відразу, сіла і схилилась на стіл.

Не вважаючи на все, що було, у неї в серці завсігди жевріла іскра кохання до Романа, і останніми днями ця іскра розгоралася все більше й більше. Еге, вона тепер так добре, так виразно почувала, що вона його кохає, що вона ніколи не покидала його кохати.

І вона пошла на Сибір того, кого кохає!

Того, кого кохає? Ні! Вона кохала Романа, хоч і грішного проти неї, але чесного парубка, а не коновода, не злодія, не палія! А тепер вона вже його не...

Але ж ні! Вона його любить, любить такого, як він єсть, і не може вирвати, викинути з себе того.

Любить! А нащо ж вона його любить, що з тієї любові буде? Хіба він буде їй дружиною? Хіба вона піде за злодія, за палія?

Що ж їй робити? Що?

Ухопилася за голову руками. Голова палала, розскакувалася од думок, але не давала поради.

А може... були всякі грішники та й каялись... Чому ж би Роман не міг покаятись і знову чесним зробитись?

Вона його прохатиме, благатиме, вона йому руки цілуватиме, аби тільки він не робив того, не йшов туди, покинув своїх товаришів... Вона благатиме його доти, аж поки він послухається її, покине все, і тоді вони будуть знову щасливі...

А як же не послухається?

І щось починало їй казати, що даремна її надія, що не має вона такої сили, щоб вирвати Романа з того багна, в якому він опинився. Вона силкувалася задавити цей голос, та не могла...

Чи послухається, чи ні, а вона його благатиме. Коли не pomoже, тоді — дійся воля божа! Вона вже нічого не здоліє тут зробити.

Як то? То він тоді піде, підпалить село, обкрадатимуть людей? І вона те знатиме і нічим не перешкодить тому, не оборонить людей? Та хіба ж тоді не впаде й на неї той гріх? Люди кидаються в полум'я, рятуючи людей, а вона не обрятьє їх, хоч їй в полум'я не треба кидатись, а тільки побігти в Диблі й сказати...

Гріх страшний, непростий гріх — задля свого кохання попустити занаштати людей. І вона хоче зробити той гріх!

Але ж боже мій... Вона ж його любить!

Билась головою об стіл, не знаючи, як поєднати кохання з повинністю — з тим, чого вимагало сумління.

Таки наважилась. Вона багатиме його, а коли він не послухається, побіжить у Диблі.

Цим трохи заспокоїлась. Та ненадовго. Бо нова думка знову розбила весь той спокій.

Коли вона скаже йому, що все знає, то він же не пустить її з хати, зв'яже її, замкне... Як же вона тоді побіжить у Диблі?

І мучилась цією новою думкою довго...

Нарешті зачула, як брязкає на дверях замок. Утекла в темну хатчину і сіла на ліжко.

Увійшов у хату, відхилив до неї двері:

— Устала вже?

Сів на ліжкові біля неї.

— От не надєявся, що ти до мене прийшла сьогодні! Савсьом не думал! Що ж там зделалося з хазяїном?

Вона почала розказувати — все, як було...

— О дурненька, дурненька! Чого ж ти просто до мене не прийшла?

— Та... адже прийшла...

Він обняв її й поцілував. Перший рух її був — випручатись. Але зараз же вона припинила сама себе і скорилась його поцілункові — одному, другому. Він радів з цієї несподіваної ласки, вона це бачила, і нова надія прокинулась у неї; вона цим не пустить його від себе.

— А я тобі єсти приньос. Хочеш? Хадьом!

Вийшли вдвох. На столі лежали пироги, ковбаса, хліб, яблука. Надіючись на здобич, Роман позичив грошей у Яроша.

— Я тут в одного знакового харчуюсь, та сьогодні хоч з тобою обідать, дак вот і приньос того-сього.

— Спасибі, моє серденько!

Посідали за стіл. Він їв добре. Її шматок не йшов у горло, та силувала себе їсти.

Вона тулилася до його, зазірала йому в вічі, всміхалася, хоч у неї хололи й тремтіли руки. Вона заживала всіх хитрощів, на які була здатна, бо це був останній спосіб затримати, вдержати його, зберегти його собі. І зважилась іти до краю... Сьогодні не пустить його, а там... побачить, що робитиме.

Короткий осінній день уже наближався до вечора, як вони пообідали.

— Як мені гарно, Романочку, що ми вдвох, і будемо вдвох увесь день сьогодні... Адже не проженеш мене, коли я зостанусь у тебе ночувати?

— Чого б то я тебе проганял? Та я такой рад!.. Жаль тільки, що не доведеться сьогодні дома ночувать. Уже скоро і йти нужно.

— Чого? Куди?

— Хазяїн посилаєть... На машину...

— Надовго?

— Завтра дньом вернусь.

— Ой Романочку! Як же я сама буду? Не їзди!

— Нельзя, Левантинко: хазяїн велить.

— От, велике лихо, що хазяїн велить! А ти занедужав та й не можеш їхати.

— Не, йому то без надобності... Должон ехать, дак едь...

— Романочку! Голубчику! Братику! Не їдь! Зостанься зо мною! Будь зо мною увесь день сьогодні, всю ніч!

— Завтра буду весь день і всю ніч і завжди потом буду.

— Що завтра! Сьогодні я хочу!

Вона обвилась круг його як хмелиночка, зазірала йому в вічі, цілувала його, обсипала ласкавими, закоханими словами чарівними, обхоплена непереможним, мало не божевільним бажанням затримати його, не пустити... Її розпаленій, знеможеній думками голові здавалося чомусь, що в цій ночі вся сила: аби тільки він сьогодні зоставсь, аби сьогодні, а тоді вже все, все добре буде!

Ніколи ще вона з ним не була така,— навіть там, на селі. У його туманіла голова.

— Нельзя, серце!.. Когда б можна — я б і слова не сказал... Ну, а то ж нікаким способом.

— Який ти недобрий!.. Зостанься, Романочку, серденько дороге! Що хоч зо мною роби, цілуватиму тебе, милуватиму тебе, тільки не ходи сю ніч!

— Та що вона тебе, ета ноч, така дорога? Почему?

— Так хочу! Хочу, щоб ти ні з ким сьогодні не був, тільки зо мною! Ми такі щасливі, такі щасливі будемо, якщо ти зостанешся зо мною сю ніч. І тепер, і потім щасливі будемо!

Він пригортав її, цілував, але вирвався нарешті.

— Ну, нужно йтїть!

Вона так і припала до його.

— Не ходи! Не пущу! Зоставайся зо мною!

І цілувала його без ліку, силкуючися тими поцілунками сп'янити його, примусити забути про все, зостатися з нею.

— Коли зостанешся сю ніч зо мною,— буду твоєю, не піду від тебе. А підеш — утечу зараз. Сю ніч! Тільки сю ніч...

У цих, стільки разів уже сказаних, словах «сю ніч» чути було стільки благання й натиску, що Роман почав прислухатися до їх пильніше. Він ще держав її в себе, як малу дитину, на колінах, цілував їй очі, губи, шию, голову ще туманіла, а вже якась непевна думка ворушилась там. І відразу він повернув її обличчя до себе.

— Ану, глянь мені в очі!

Вона глянула.

— Левантино, ти не спала тогдa, как я приходил пер-вой раз?

Вона почервоніла враз, піймана на гарячому вчинку.

— Дак он шо! — він зсадив її з колін.— А шо ж ти чула?

Все загинуло, все!.. Тільки одно зостається...

Вона кинулася перед ним навколішки, обхопила йому коліна руками.

— Романе! Братіку! Рідненький! Не роби цього!.. Не ходи з ними!.. Не занашай людей!.. Не занашай своєї душі!.. Покинь їх... тих, недобрих!.. Забудь усе те!.. Будемо чесно жити!.. По вік вічний не розлучся з тобою!.. Тільки не ходи!.. Втечемо від їх!.. Утечемо зараз!

Роман устав, одірвав її руки від своїх колін і відійшов.

— Брось чортзна-що патякать!

— Ні, Романочку, не кажи так! — вона лізла за ним навколішках, чіпляючись за його.— То ж гріх!.. Підпалили!.. Красти!.. Боже мій!.. Чи я ж думала?.. Не пушту тебе! Покайся!.. Треба, Романочку, покаятися, спокутувати свій гріх!

— Проч!

— Не відпихай мене!.. Мій братіку! Мій рідненький!.. Ти ж мені милим був!.. Я ж тебе благаю!.. Та помилуй же ти й мене!.. І людей же! Вони ж не винні!.. Хіба ж не можна з іншого жити? Ми будемо працювати, заробляти... Я робитиму... ночі не спатиму... Романочку!.. Романочку!..

І не пускала його колін з рук, дивилася на його знизу, благаючи словами, очима, сльозами...

— Левантино! Не дурій! Устань січас! Слухай, шо я скажу!

Вона підвелась.

— Шо ти чула, шо виділа,— щоб тільки ти сама його чула й виділа. Щоб ніхто больш! Єслі ж ти хоч одним сло-

вом кому пробовкнешся, хоч натякнеш, то задушу, своїми руками тебе задушу і крикнуть не дам!

Стиснувши кулаки, увесь трусячися з гніву, він стояв перед нею такий страшний, нелюдський... А її, мов грім, побивали ті його слова, однімали в неї мову, рухи...

— Чула?

— Чула...

— Смотри ж! Або мовчи, або на світі не будеш жить! Та знай — то не шуточки! Я шутить не вмею! Сиди тут до завтраго. Тікати не думай! Я тебе замкну і скажу хазяїну, щоб доглядал... Єслі б тільки здумала на втьок, то он тебе з'яжуть: у його ключ од хати будеть. Разумієш?

— Розумію...

— Дак єслі хочеш на светі жить, то сиди тихо. Не будеш сидеть — задавлю і в речку вкину. Ну, марш туди в закамарок і не смей студова виходить!

Слухняно пішла. Він зачинив за нею двері і замкнув їх на замок. Сам ще щось узяв і пішов з хати. Левантина чула, як він замкнув і другі двері.

Прислухалася до того, як пішов. Сиділа на ліжкові пригнічена, зламана усім тим, що сталося. Чи могла ж вона цього сподіватись! Він, Роман, нахваляється задавити її! Він — пропащий, злодій...

Все, що було в неї в душі гарного, ясного, купчилося в її згадках про того давнього Романа з перших днів кохання. І він розтоптав те все немилосердною і нечистою ногою!..

Думка знову верталася до подій цієї ночі. Що ж воно буде? Він запалить село, погорять люди, пограбують їх. І вона нічим не може запобігти лихові!..

Вона схопилася з місця. Та не можна ж так!.. Вона буде кричати, стукати, поки її випустять, — тоді побіжить!..

Але ж він оддав хазяїнові ключ. Хіба ж її хазяїн випустить? Ні, не так, а треба нишком утекти.

Але ж її двічі замкнуно!

Вона підійшла до тоненьких шальовочних дверей і поторсала їх. З того боку біля них були кільця, замкнені невеличким замком, — це було видко, бо двері трохи відхилилися, — вона могла просунути в щілину палець.

Левантина з усієї сили натиснула на двері плечем раз, удруге, втретє, силкуючися, чи не вирве таким робом кільця. Двері тріщали, але кільця не виривалися. Вона спитувала ще кілька разів, напружуючися щосили, але нічого не помагалось. Задихана, сіла знову на ліжку.

Якби в неї тут було щось — сокира, молоток — вона б тоді знала, що зробити. Почала нишпорити по закамарку, мацаючи в темряві руками, але не знаходила нічого. Нарешті, після довгої шуканини, аж у далекому кутку, під ліжком, налапала якусь залізну річ. Витягла її на світ до дверей: це були старі обценьки.

Левантина спробувала просунути їх крізь двері, але вони не пролазили. Повернула тонкими кінцями і змогла закласти їх у кільце. Тоді почала розхитувати його. Робити було дуже незручно, кільце хиталось вельми мало, але таки хиталось. Ще трохи такої роботи, і кільце вискочило з дверей. Двері відчинилися, Левантина була в другій хаті.

Кинулась до других дверей. Але ці вже не на кільцях замикалися. Важкі, дебели двері зачинені були щільно і замкнені, мабуть, на засув абощо; Левантина поторсала, але нічого не зрушила їх.

«Буду штовхати плечем, — подумала собі, — а може, відхияться хоч трохи, щоб просунути обценьки».

Почала штовхати, силкуючись якомога тихше робити. Спершу натискала не поспішаючись, але з усієї сили. Двері стояли нерухомо. Почала тоді штовхати палкіше, б'ючися об двері плічми, оббиваючи їх до синяків, до крові під рукавом сорочки. Забула, що її можуть почути, і біла на одчай плечима, ліктями, в запалі мало почувуючи біль, сама розуміючи, що це не помага, але не можучи покинути, бо хотіла вирватися з цієї тюрми. Білася об міцні двері, як пташка-невільниця б'ється об невблаганні ґрати клітки тюрми.

Нарешті знеможена, знесилена, спинилася, похилившись на ті двері, важко дихаючи. Побиті плечі й лікті дуже боліли. Відпочивала так кілька часу.

Крізь невеличке вікно бачила, що надворі вже смеркалось. Підійшла до вікна і стала його оглядати.

Шибки були такі маленькі, що якби видавити одну, то не можна було б пролізти, а зроблено вікно було так, що не відчинялося. Поламати його?

Чи вона подужає те? А коли б і здоліла, то почують же хазяї, як тріщатиме вікно, бряжчатимуть побиті шибки. Почала роздивлятись у вікно надвір і побачила перед себе якусь замкнену шопу чи возівню. Людей не бачила, щоб ходили. Але можуть поблизу ходити, отут зараз таки, то й почують її.

А якби все вікно випхати, — може б, це тихше було?

Воно було прибите знадвору гвіздками. Але гвіздки ті давно вже поїржавіли, а як Левантина натисла на вікно з одного боку, то вони поламалися, і вікно зараз же почало випиратися з луток.

— І якого тобі чорта треба? — гримнув під вікном просто Левантини сердитий товстий голос.

Дівчина вмить захилилася за стіну і стояла, вся похоловши, тремтячи. Це ж побачили вже її, це ж хазяїн!

— Ходи поночі, вишукуй! Чорт батька зна що! — казав той голос знову, і Левантина почула, як забрязкав замок біля возівні.

— Та вона тут скраю зараз і лежить, — відповідав жіночий голос.

Левантині полегшало: це не до неї, це, мабуть, хазяїн з хазяйкою щось із возівні беруть. Прислухалася, як вони відімкнули, ввійшли в возівню, сперечаючися, знайшли якусь річ, замкнули і пішли геть. Все знову затихло.

Перечасувавши трохи, Левантина знову заходилася біля вікна. Обережно, помалу натискаючи, вона вихитала вікно з луток так, що могла в щілину просунути руку спершу з одного боку, тоді з другого. Вийняти вікно і поставити його на землю надворі було вже тоді легко.

Тим часом надворі вже зовсім стемніло. Прислухалась одну мить, чи не чути кого, і легко й обережно вилізла з хати в двір.

Тремтіла зо страху, що зустріне зараз когось. У дворі нікого не було і ніхто не беріг її, бо то Роман збрехав, що віддасть ключ хазяїнові. Перейшла двір хутко і опинилася на вулиці.

Вона бігла б, та боялась, що її припинять, догадаються, що тікає. Але пішла швидко, як могла, силкуючись іти в темряві вулиць, і незабаром була за містом.

Спинилась на хвилину передихнути і побігла по дорозі до Диблів. Пробігла верстов зо дві.

І враз думка одна припинила її: та й вони ж цим шляхом ітимуть. Що, як наженуть її? А що як вони вже поперед неї? Що, як вона спізналася?

Вона знала іншу дорогу, через ліс, тоді через байрак. Ця дорога була коротша дуже, але тудою ніхто не їздив, бо не було шляху, тільки ходили люди вузенькою стежкою. Левантина теж нею ходила, але вдень, з людьми, а тепер... Іти вночі лісом — це було занадто страшно.

А йти тут, то знов — або вона спізнається, або її наженуть, Роман піймає її — і що тоді буде?

Глянула ліворуч,— там ліс чорнів темною похмурою хмарою на кінці неба. Збочила з шляху і побігла туди.

Поки бігла полем,— було нічого. Але як підійшла до цього, вночі такого понурого лісу,— обняв її страх. Вона знала, куди йти, вона стояла на початку стежки, але ця стежка втопала в таку чорну й страшну темряву, що в бідної Левантини стискалося перед нею серце.

Але вагалася недовго. Перехрестилася і вступила в ліс.

Тут уже не бігла, бо раз, що втомилась, а друге, боялась збігти з тропи й зблукатись. Але йшла швидко поміж величезними стовбурами старого лісу. Зрідка тільки розривалося вгорі посплутуване гілля, і тоді видко було її клаптик неба з двома-трьома зірками. Зважилась не дивитися набік, не прислухатися, а все йти, йти...

Але очі несамохіть зазирали іноді вбік, уха ловили таємничий голос великого лісу. А він озивався тихими шепотами, шелестами і зідханнями, і кожен такий звук одбивався голосно, гостро в напруженому вусі бідолашної дівчини.

Вона все йшла. Осінь уже струсила з дерев частину їх літнього вбрання і насипала на землі м'який килим мертвого листя. Левантині добре було ступати по стежці, хоч вона часто боляче біла свої босі ноги об невидне їй коріння. Та вона на те не зважала і все йшла.

Часом перед очима мріялись якісь чорні величезні постаті, часом їй здавалось, що от-от засвітяться перед нею дві свічки вовчих очей... Вона тоді заплющувала свої очі...

Вона часто ходила в цей ліс з дівчатьми по ягоди, як жила в наймах у близькому від лісу селі, і добре його знала. Коли б не це, то зблукалась би давно.

Нарешті їй здавалося, що вже підходить до краю. Тоді, сама не знаючи через що, враз кинулася бігти, збиваючи до крові ноги, обдряпуючи собі гілками руки, обличчя. Бігла, бо гнав її великий страх,— аж поки вискочила на поле. Втоплена впала на землю і трохи полежала, відпочиваючи. Але недовго. Зірвалась і пішла знову. Та не пішла вже через байрак, а збочила праворуч і зійшла знову на шлях. Це було трохи далі, але ж байрак був їй ще страшніший за ліс.

Ноги починали дуже боліти, але вона не сміла спинитися. Кожна хвилина вгайки могла занести всю справу. Треба йти, хоч трохи й тихше. Скільки ще їй зосталося? Верстов чотири?

Ішла... Щось замріло ліворуч. Оце ж і байрак під Диблями. Ще верства, і вона в селі.

Що це?

Темне осіннє небо зажеврило з краю — там, над селом. Це місяць зходить? Еге, мабуть місяць... Так ні ж бо, місяць не звідтіля сходить... Усе більше й більше... Вогняні пасма вибиваються угору, стріляють по небу. Пожежа!..

Левантина скрикнула як несамовита і побігла назустріч страшному червоному проміттю.

V

Ярош таки трохи боявся тієї штуки, що вигдав Роман. Дибляни стали вже такі злі на коноводів і так їх пильнували, що було небезпечно так скоро туди потикатись. Але Патроклові Хвигуровському та й усьому товариству до вподоби припала тая вигадка. Патрокл, трохи випивши вчора, всю дорогу, поки йшли до Диблів, був страшенно веселий, смішив товаришів своїми жартами й лайками і все зачіпав похмурого чогось отамана. Але той мовчав на всі його вигадки. Поділилися вони так: Ярош з Патроплом та з Лукашем в однім гурті сіли в ярку, чигаючи на трое коней Панасових Гаманових, а Кучма з одним хлопцем заховався біля млина, взявши на свій пай пару Середенкових. Роман, підпаливши, повинен був зараз же тікати в город.

Трьом у яру було дуже добре сидіти, бо не видно було їх нікому, але вони бачили той шпиль, де мала бути Струкова клуня і звідки Роман повинен подати їм своє вогневе гасло. Хоч отаман і не дозволяв розмовляти, але в голові в Патрокла ще гуло від горілухи, то й язик у його ніяк не хотів одпочивати, а все шепотів до Лукаша. Той пирхав зо сміху, а розлютований Ярош нарешті не витримав:

— От как дам шкворінем по голові, то ти швидко замовкнеш! — прошепотів він, штовхнувши тим шворнем парубка в бік.

Тоді обидва замовкли, знаючи добре, що з отаманом не завсігди можна жартувати, бо часом заробиш за жарти такого, що й довіку згадуватимеш.

Усі сиділи мовчки, втупивши очі в той бік, звідкіля дожидались ознаки.

Сидячи так довгенько, помітили, що їм стало видно далекі верби на почервонілому небі. І незабаром жарке полум'я вдарило вгору, осяваючи купи сонних хат і дерев. Скрізь по селу загаласували, забігали люди, загавкали со-

баки. Спершу крики й тупотняву чути було й поблизу, але згодом усе вщухло тут, і тільки там, де ясно шугало вгору полум'я, чути було невгавний поплутаний галас людського стовпища. Коноводи зрозуміли, що люди з близьких до краю вулиць уже побігли на пожежу.

— Ану лиш!— промовив тихо Ярош.— Та швидко!..

Мало не біжачи, перейшли невеликий клопоть вигону від яру до перших хат. По лівій перії третя хата скраю — Панас Гаман.

Швидко й мовчки ввійшли в покинуті відчиненими ворота, вступили в двір. Велика повітка з кіньми була перед ними. В дворі нікого не було, тільки собака вискочила з-під хати і кинулась, загарчавши, просто на Яроша. Він убив її за одним махом, розбивши їй голову шворнем. За одну хвилину він своєю дужою рукою, заложивши за прибор шворінь, одірвав їх, і кінниця відчинилася. Лукаш із Патроком убігли всередину і недовго барилися, вивівши трое коней. Скочили на їх і були всі вже за ворітьми.

— Ану, припусти!— сказав отаман.

Але в цю мить сталося несподіване.

Четверо людей в'їздило верхи з поля в вулицю. Це ночліжани, побачивши з луки пожежу, кинулись у село.

— Лови!.. злодії!.. коноводи!..

Ярош бив коня без жалю шворнем, а Лукаш та Патрокл шмагали своїх нагаями. Коні бігли з усієї сили. Але видко було, що в ночліжан коні кращі чи не такі потомлені. Вони насідали на шию коноводам, ось-ось наздоганяли їх. Ярош озирнувся й побачив, що даремна річ утікати. Треба було іншим робом рятуватися.

— Пускай коні!.. Сами — в яр!— крикнув до товаришів.

Саме добігли до яру. Стрибнули на одчай душі додолу. Коні порснули в поле, а за ними й ночліжани.

Трое коноводів попадали на землю трохи не під копита коням, та, на їх щастя, тільки Лукаша зачепив кінь заднім копитом. Попадали саме над краєм і, встаючи, не можучи вдержатись, покотилися вниз у яр. Та їм цього й треба було. Спинились аж на дні і зараз же посхоплювались на ноги. Не чули, що й забилися, хоч гупнувся кожен здорово. Але були цілі, нічого не поламали собі.

— Яром дальше!— звелів Ярош.

Побігли яром і думали, біжачи, що кудись же той яр виходить, то туди й вони вийдуть. Пробігши чимало, почув-

ли, що в їх під ногами вже не земля, а каміння. Яр нижчав, глибшав, і враз вони опинилися в якійсь кам'яній ямі, а перед ними стрімко й високо, як кручі, стояли кам'яні стіни глибокого яру, і ніде не було виходу.

Задихані втікачі спинилися.

Вони піймалися в пастку, не знаючи цього проклятого зрадного яру.

— Назад! Може, всеім вискочить!— крикнув Ярош.

І всі троє повернули назад і побігли скільки сили. Не перебігли й половини яру, аж перед ними зачорніло кілька верхівнів і людських постатів пішо. Це двоє ночліжан, побачивши, що коноводи вскочили в яр, покинули гнатися за кіньми, лишаючи їх двом своїм товаришам, і вернулися до яру. До їх тим часом надбігло кілька чоловіка з села, почувши їх гукання, бо увесь час вони не покидали лементувати, скликаючи людей.

Не сподіваючися того, коноводи так і наскочили на їх у темряві.

— Бий! Бий! Вони!— загукало враз, і кілька кийків гупнуло по плечах і по руках коноводам. Вони відскочили назад, повернулись і, як захоплені в суточках звірі, не знаючи вже з одчаю, що робити, побігли від ворогів знов туди, в кам'яний куток яру.

Тепер селяни були певні, що вони від їх не втечуть. У цьому яру пан бив колись камінь на свою кам'яницю та й вибив оту глибоку яму з кручуватими стінами. Звідти вже не вискочиш.

Галасуючи, побігли всі слідом за коноводами.

А ті вскочили знов у ту яму і постали нерухомо, щоб хоч передихнути.

— От коли так пропали!— промовив Лукаш.

— Ну, ти! Патяка!— визвіривсь до його Ярош.

Хмари розійшлися, і з-за них визирнув місяць, осяваючи все навкруги. Втікачі були серед набитого дрібного й великого каміння. Деяке було поскладане сажнями, деяке згорнене просто купами. В одному місці, мало не біля самої стіни, каміння було наложене стовпом сажнів на півтора. Патрокл глянув на його.

— Беріть каміння, накидайте, щоб можна було злізти на це!— скомандував він.

— Нащо?— спитав Лукаш.

— Стульгусяка чортів! Бери швидше!— і він загриб своїми лапищами цілу купу каміння і потяг до стовпа, муруючи там немов східці. Лукаш допомагав йому.

Та тільки почали робити, а вже дибляни набігли, махаючи кийками й ломиками та гукаючи:

— А, бісові шкуродери, попалися!..

Бігли просто на коноводів. Їм не видно було за стовпом, що робили Патрокл та Лукаш, але вони бачили Яроша. Витягнувши з халяви великого ножа, він держав його в лівій руці, а в правій був наготові залізний шворінь. І як селяни, з ровгону набігши, були від його за три-чотири ступні, він скрикнув, стрибнув наперед і вдарив переднього своєю простою, але в його руках страшною зброєю. Чоловік ойкнув, захитався... Ярош одскочив. Селяни теж на мить подались назад, одбігли, але зараз же схамінулись.

— Дак ви так!— загукали розлютовані.— Бий їх! Бий на смерть!..

І вони кинулись знов з піднятими вгору кийками.

— А, падлюки, пси!— ревноу страшний Патроклів бас, і ту ж мить здоровезна постать вискочила поперед Яроша, широко розмахнулася рукою і пошпурила важку каменюку. Один з селян скрикнув, ухопившись руками за живіт, та так і сів на землю.

— Раз!— ревноу Патрокл.— А оце вам два!— Нова каменюка примусила селян одбігти ще далі.

— Назад, каніси кущохвості, бо і ребра й зуби вам сокрушу!— гукав Патрокл.— Бери й ти, отамане! Чого стоїш дурно?

Ярош і собі жбурнув каменюку, але зараз же скрикнув:

— Бережись!

Ледві встигли заховатися за каміння, бо селяни кинули на їх кийками й ломаками. Луснули й затріщали об кам'яні купи кийки, розкидаючи дрібне каміння, але шкоди коноводам не зробили ніякої.

— Кидайте! Чорт вас бери! Вашим ломаччям вам же й голови порозбиваємо,— гукав на своїх ворогів Патрокл.

Хмара знову набігла на місяць. Потемніло враз. Селянам стало зовсім невидко коноводів. Певні були, що ті не втечуть з глибокої ями, але не могли добрати розуму, як їх узяти. Знали й бачили, що коноводи, не сподіваючись милосердя, боронитимуться до загиби, і двох селян добре вже було вдарено камінням, а третій був у крові після Ярошевого шворня. Кинутися на їх у темряві, дак ще й гіршого добудеш.

— Побігти в село по рушницю, та й постріляти їх,— радив хтось.

— Уцілиш у темряві!

— А хоч і вцілиш, дак на Сибір підеш! Треба живцем узяти та дати такого гарту, щоб острог їх живими взяв та живими не випустив.

— Дак подождемо до світу.

— А там село горить!

— То не з нашого краю.

— А там і до нас дійде, як не погасять.

— Вітру нема.

Нарешті наважились послати парубка верхи на село, щоб подививсь, як там пожежа, а коли можна, то ще й людей на поміч покликав. Певні були, що пожежа до їх хат не дійде, і мали вартувати до ранку: по видному зручніше буде брати.

Ледве парубок побіг, коли враз одна каменяка, друга, третя гепнула поблизу селян.

— Чи ти ба! Знову кидають чорти!

— Хай кидають,— сюди не сягнуть.

А каміння все гупало. Нікого, щоправда, не зачіпало, але все падало.

А це коїв Патрокл.

Поки ото мужики радилися, і коноводи не гаяли подурному часу і наскладали цілі східці вгору на кам'яний стовп.

— А ну скоч, хлопче, на каміння,— звелів стиха Лукашеві Патрокл,— чи сягнеш рукою аж нагору, до берега.

Лукаш скочив.

— З аршин не стає.

— Дурниця! На каміння, бери, муруй там!.. Ні, не так! Ти, Яроше, подавай йому каміння, а я шпурлятиму на той плєбс свинячий, щоб не помітив нашої роботи.

І ото почалася киданина. Патрокл зовсім не силкувався влучати, та й не міг би цього зробити, бо селяни стояли таки далеко і було темно. Йому не того й треба було: він кидав, аби ті знали, що вони в ямі, і думали, що вони тільки те й роблять, що каміння кидають. Швиргав і до кожного разу додавав словами.

— Оце тобі галушка у твої свинячий рот!.. Що? Подавися? А оце тобі крашанка межі очі в лоб,— бодай тобі з його твої чортові сліпаки повилазили! Маєте ще, азинуси,— ось!..

— Готово!— озвався Лукаш стиха.

— Нагору, братці!.. Та ждїть мене там,— я зараз.

І, вхопивши дві здоровенні каменяки, Патрокл вискочив з ями, надбіг у темряві ближче до своїх ворогів і ки-

нув одну каменюку за другою. І, мабуть, когось улучив, бо серед селян крикнуто. Патрокл засміявся, мурчачи собі стиха:

— Що? До смаку припала? Ну, гризїть собі на здоров'я, дузики слиняві! Не вискалюйте зубів, люпуси задрипані, бо не вкусите!

Мурмотав і вилазив нагору.

— Отамане!

— Тут.

— Гайда!

Але в цю мить хмари знову розірвалися, і зрадливий місяць саянув на втікачів. Крик зчинився серед селян:

— Тікають! Тікають! Лови!..

Поєм затупотїло три пари моторних ніг, а слідом за втікачами, видираючися з яру нагору, кинувся гурт селян.

VI

Стручисі не спалося. То думки всякі розганяли сон, то блохи напосїдалися. Вона крутилася по полу, штовхала чоловіка, сердячися, що він так спить, аж хропе. Уже вона передумала й те, скільки в їх хліба на цей рік буде, і скільки полотна витчеться з того прядива, що натїпала, і догадувалася, яке теля приведе її влюблениця Лиска. Уже її починала знову дратувати вчорашня сварка з зизоокою Юхимихою, і вона жалїла, що не встигла всього їй виказати... Саме на цьому у дворі загавкала собака.

— Чого це Шарка гавкає?— подумала Стручиха.— Вона по-дурному ніколи не гавкає.

Хоч Шарка гавкала звичайно по багато разів на ніч, аби зачула, що десь озвалися собаки, та Стручисі кортіло збудити чоловіка, і вона почала штовхати його в бік.

— Мусію! Мусію!.. Чи ти чуєш?

Мусій нічого не чув і через те не озивався. Це вже зовсім розсердило Стручиху. Вона торсонула його так, що мусив почути.

— Одчепись, Охрїме, не займай мене!— пробубонїв спросоння Струк.

— Який я тобі Охрїм? Уставай, бісова сонюго! Чи не чуєш хїба, як Шарка гавкає?— І вона так його стусонула в ребра, що він аж схопився.

— Га? шо? шо там таке?

— Шарка гавкає.

— Шо?

- Шарка гавкає, я тобі кажу.
- Гавкає, кажеш?
- Аж заливається.
- Добра собака!.. Нехай же гавкає, спасибі їй!..

І впав сонний.

— Це мені лихо, а не чоловік! Тільки б спав, а нема того, щоб свого добра доглянути! Це не хазяїн, а якась колода, якась сплюга опівнічна!.. Та його й ломакою не зведеш, як розіспитися!..

А Шарка тим часом гавкала дужче, і Стручиха вже й справді починала цікавитися нею. Не дїждавшись Мусія, вона, як була боса й роздягнена, так і вискочила з хати.

У дворі не було нікого. Побачивши хазяйку, Шарка загавкала ще дужче і побігла до перелазу на тік. Стручиха й собі за нею. Шарка зіп'ялася на перелаз і гавкала туди.

Стручиха зазирнула на тік. І там нікого. Скирти хліба чорніли серед току, як і попереду, за їми клуня витикалася своїм верхом. І відразу Стручисі здалося, що там з-за скиртів, коло клуні, чи що, блиснув якийсь огник... Сірник, може, хто засвітив абощо...

«Злодії хліб крадуть»,— подумала жінка і прожогом ускочила в хату.

— Уставай, проклятий лежню! Злодії!..— Вона вхопила чоловіка за ноги і в один мент істягла його мало не зовсім з полу. Він ураз прокинувся з такої несподіванки.

- Тю, дурна! Чого ти?
- Злодії хліб крадуть.
- Ну?!— Він так і похолов.
- Чого став? Біжи швидше!

Вони вискочили з хати і кинулися до перелазу.

Замість злодіїв вони побачили на току вогонь. Тепер уже видно було, як він вибивався з-під стріхи і червоними пасмами біг по солом'яній клуні.

— Рятуйте, люди добрі!.. Пожежа!..— крикнув Струк і кинувся на тік. Але зараз же заплутався у якийсь хмиз і впав. Устаючи, він чув, як його жінка гукала вже в Сивашевому дворі:— «Рятуйте!»— і грюкала в вікно, аж шибки бряжчали. Потім побігла вулицею, стукаючи в вікна і кричачи:

- Рятуйте!.. Горимо!.. Рятуйте!..

Струк тим часом підбіг до клуні. Увесь задній ріг її вже горів, палахкаючи полум'ям та димом. Уже аж підбігши до полум'я, Струк зрозумів, що не може нічого зробити, бо прибіг з порожніми руками. Метнувся назад по воду. Вхо-

пив у хаті відро, збудив дочку й наймичку, що спали в сінях.

Тим часом Денис та Зінько, прокинувшись від Стручишиного грюкоту й крику, повискакували з хати. Зирнувши на тік, вони побачили на своїй клуні одсвіт од Струкової пожежі і подумали спершу, що горить їх власна клуня. Але надбігши до половини току, побачили, що помилилися: садки Сивашів та Струків, що були між двома клунями, видко було наскрізь од пожежі на току в сусіди. Похапавши відра з водою, брати кинулись до Струка.

Прибігли на пожежу разом з ним і вихлюпнули на вогонь усі троє по відру води. Бухнуло в гору димом, але за мить огонь заграв ще дужче, ясно осяваючи тік, двори, вулицю. Провулком, вулицею й городами вже скрізь збігався народ, збудившись від Стручишиного лементу. Більша частина бігла з відрами, хто з сокирою, а хто й з порожніми руками. Почався крик, плач, метушня. Дехто метнувся по пожарку. Стручиха бігала й голосила. Струк ходив од чоловіка до чоловіка й благав:

— Люди добрі, порятуйте! Там же мій хліб!.. Ми ж у старці підемо!..

Але що могли зробити ці люди? Бігали, носили відрами воду, хлюпали на вогонь, а він горів усе дужче. Суха солома, як порох, бралася враз огнем, скоро він до неї доторкався. Пожарки все не було.

Тим часом Денис кинув гасити, бо вже й без його народу товпилось багато, та й сіпнув свата Манойла за рукав:

— Треба паліїв шукати. Це неминуче підпал.

Горіло так ясно, що скрізь було видко як удень. Вони почали дивитися, чи не видко де слідів. Біля самої клуні нічого не можна було розібрати, бо скрізь позатоптували люди. Вони відійшли трохи далі — Денис до городів на низ, а сват Манойло до садка — і почали придивлятися.

— Ось! Ось! — крикнув ураз Манойло.

Денис підбіг до його. На сирій від осінньої вогкості землі виразно витискалися сліди пари городянських чобіт на кривий копил, з високими корками.

У Дениса й очі засвітились, як він побачив їх. Він побіг додому і приніс ліхтар. Пильнуючи сліду, пішли за їм аж до перелазу в Струків садок. Зазирали через перелаз — слід і там. Денис, поспішаючись, перескочив через перелаз, вони перейшли увесь Струків садок, тоді Сивашів і нарешті перелізли на Сивашів тік. Слід ішов через тік наче до воріт, що були з току в провулок, але тоді вираз-

но завертав до Сивашевої клуні, обходив її кругом і зникав перед ворітьми з неї. У клуні хліба вже не було, вона була незамкнена, але Денис добре пам'ятав, що він замість замка заложив кілочок. Тепер кілочок було витягнуто,— видно було, що ворота відчинювано.

— Бачите?— пошепки казав Денис.— Він тут. Хотів утекти ворітьми в провулок, та, мабуть, або нас з Зіньком на току побачив, або вже люди провулком бігли, дак він звернувся та сюди й сховався. Я постою тут, а ви біжіть, людей клічте!

Манойло побіг, а Денис накинув знову ворота і заложив кілочком. Він був цілком певний, що піймав злодія, і боявся, щоб той, одразу вихопившись, не втік у його з рук.

Манойло повернувся незабаром, ведучи за собою чоловіка п'ять людей.

— А що? Де? Як?— питалися всі.

— Тут вовчик! Піймався!— казав Денис.— Увіходьте обережно, щоб не вискочив.

Не дуже відчиняючи ворота, всі поввіходили і знову їх зачинили. Тоді почали обдивлятися скрізь у клуні. Нікого не було видно.

— Шукайте в соломі!— сказав Денис.— Світіть лиш!

Почали розкидати соломі, топтатися по ній,—нікого не було.

— Що за знак?— здивувалися люди.— Отже, чи не помилився ти, Денисе?

Але Денис певний був, що не помилився.

— А от ходім туди!— сказав він і повів людей у найдальший куток, де теж лежала купа соломи. Манойло присвітив, а Денис одкинув верхній шар соломи. Перед шукачами зачорніла людська спина й голова. Чоловік лежав ниць, урившись в соломі, сховавши обличчя в руки.

— Ану лиш уставай!— крикнув Денис і вдарив невідомого чоботом у бік.

Той здригнувся, але не встав.

— Треба його звести,— сказав Тонконоженко і вдвох із Денисом ухопив чоловіка під груди, зводячи його на ноги. Невідомий не пручався, але й не вставав, а був здоровий, і вони вдвох ледве здужали поставити його. Він стояв, але не відтуляв від обличчя рук.

— Чи ба! Неначе дівка на сватанні, засоромився!— сказав Денис.— Ану-бо покажіться, паничу, які ви єсть! І він враз ірвонув йому руки від обличчя.

Тоді відступив уражений: перед їм стояв Роман.

— Еге-ге-ге! Та це Роман!— скрикнув Манойло, а за ним і інші люди.— Дак он хто! Ну, вовчику-братуку, тепер попався!

— Чого ви до мене причепились?— озвався Роман хрипким голосом, дивлячися несамовитим поглядом.— Що я вам ізробив? Я нічого не знаю... Я прийшов у село і тут хотів заночувати.

— Добре! Добре! Коли ти не знаєш, то ми тобі покажемо, що ти зробив. Ходім лиш!

Кілька рук ухватило його міцно і потягло з клуні до пожежі.

Він не пручався, йшов, перелазив через перелази, але часом казав:

— Пустіть мене до батька... Я прийшов до батька і заночував у клуні...

— Еге!— глузували з його.— Був би ж у хату йшов, а не в клуню!.. Коли за батька озвався!.. А то так не знав, чи є в його батько.

Як вони підводили Романа до пожежі, то вже всю клуню обнімав огонь, і вона палахкотіла до темного неба величезним огняним стовпом. Маленька пожарка бризкала на неї тоненькою течійкою води, і та вода, нічого не погасивши, зараз же бралася паром і зникала вкупі з димом у повітрі. Кілька душ чіпляли двома гаками за клуню, силкуючися її розтягти, але нічого не помагалося, бо сухе, пересипане соломом, дерево горіло, упавши купом на землю.

Підгорілі крокви затріщали з одного боку, вся покрівля враз скривилася набік, посунулась одним причілком униз, спинилася на хвилину, потім страшенно затріщала з других боків і провалилась наниз, усередину, розвалюючи стіни stodолі. Бухнув дим чорною хмарою, покриваючи собою й полум'я; на всі боки повіяло рясним дощем величезних іскор, шматків горючої соломи, розкидаючи їх на людей і поза людей. Стовище опинилося серед завірюхи, диму й іскор, залементувало, закричало й шарахнуло геть. Але полум'я вже знову звивалося високо, жарко лижучи чорні челюсті вночішнього темного неба. Дим розвіявся, і люди знову насунули ближче, галасуючи, клопочучись і нічого путнього не роблячи, безсилі щось ізробити. В цю мить позад їх заукано:

— Пустіть! Пустіть!.. Палія ведемо.

І, протискаючися поміж натовпом, купка людей витягла Романа аж до самого вогню.

— Хто це?.. Хто?.. Роман?.. Сивашенко Роман!— почувсь крик, і люди, зацікавлені й розлютовані, насували ближче, щоб подивитися на злочинця. Тонконоженко з Манойлом поставили Романа саме перед огнем. Старий, увесь сивий, дід Карпо став перед Романом.

— Романе!— сказав він, показуючи на пожежу.— Чи твій то гріх?

— Ні.

— А хто ж би то зробив, коли б не ти? Признайся, твій то гріх?

— Ні.

Враз, зовсім з другого боку, почувлися якісь крики, і скудовчений, задиханий чоловік вибіг наперед, репетуючи:

— Коні поведено!.. Коні!..

— Коні?.. Які коні? Що ти кажеш?— озвалися навкруги.

— Трое коней... У Панаса... Вивели й подались... Наші побігли верхи навздогін.

Люди на мить затихли. Тоді, мов буря, вдарила своїм дужим крилом по хвилях, і заревли вони, зашуміли — так ураз озвалося, загаласувало, залементувало, лютуючи, стовпище:

— Дак он воно що!.. Цей палить, а ті тим часом коні ведуть!.. Убить його!.. Як собаку!..

Розлютована юрма насувала на Романа, а двоє здоровенних чоловіків міцно держало його. Червоні від полум'я обличчя, повірячувані страшні очі, стиснені в кулак руки... ще мить — і кинулись би всі, щоб розірвати того, хто тепер не мав уже сили ні шкодити, ні боронитися.

Але дід Карпо махнув рукою:

— Стривайте, стривайте!— гукнув до людей.

На мить усі спинилися, а він знову почав питати Романа:

— Романе! Признайся хоч тепер! Твоє це діло?

Роман одну мить мовчав... Як блискавка швидка, промайнула в його голові думка. Виявилось!.. Коли признається, може не катуватимуть. І він промовив хрипким, здавленим голосом:

— Моє... Винен...

І враз учинилося щось незрозуміле й несподіване, щось без міри нелюдське.

Натовп знову сколихнувся, залементував, завив... Десятки рук простяглися до Романа, вирвали його в тих, хто

держав, і штовхнули, мало не кинули його — туди, просто в полум'я.

Чоловік пірнув в огонь, щез у йому, тільки страшний крик озвався звідтіля.

Але за мить він уже вискочив назад, димлячи, тліючи одежею, волоссям.

Але стрів перед собою несамовиті, по-звірячому люті обличчя, і дужі неминучі руки знову кинули його в пекло.

Він так саме вискочив удруге. Він уже горів.

— Скажені! Що ви робите! — скрикнув Карпо і, вхопивши відро води, вилив на Романа. Одежа погасла, тільки диміла.

Безчасний стояв і трусився з болю, з нелюдського страху.

— І правда, — озвався хтось, — нащо його палить? Тільки одвічати будемо.

— А що ж помилувати його, чи як? — кричали інші.

— Нам треба, щоб він своє товариство виказав, щоб гніздо вовче видушити.

— Правда! Правда!

— Ну, дак чого ж ви дивитесь? Роззуйте панича гарненько та погрійте йому панські ніжки — поки признається...

Ще порадник не доказав до краю, а вже з Романа стягнуто обгорілі чоботи, хтось розгріб купу жару. Четверо людей ухватило недогорілого чоловіка і поставило босими ногами на жар. Мордований пручався, одбивався, звивався, як вуж, у руках у своїх ворогів, але в натовпу була більша сила, ніж у його самого. І в той час, як ноги йому горіли, його страшні з муки очі бачили перед себе спокійну Денисову постать...

— Признавайсь! Ти попереду крав коні?

— Я.

— Хто в тебе товариші були?

— Я сам! Все, що у вас було попереду крадено, все то я сам!.. Все!.. Нікого товаришів не було!.. Пустіть мене!.. Пустіть!..

Те страшне «Пустіть!» покотилося далеко, і його почув Зінько. Так трапилось, що він саме в цей час був далеко, — то коло хати, то біля стогів, укриваючи їх мокрими ряднами, і нічого не знав про Романа. Почувши тепер те нелюдське «Пустіть!», він кинувся крізь натовп, розкидаючи, валяючи людей.

Роман, босими ногами на жару, бився в руках у своїх катів, а Денис стояв проти його і мовчки дивився.

Одним скоком Зінько штовхнув двох од Романа, а двоє других, з несподіванки, пустили мордованого з рук. Він вискочив з жару.

— Каїне проклятий!— крикнув Зінько на Дениса.— Брата вбиваєш! А ви, душогиби!— повернувся до людей.— Катюги! Що ви робите? Чи ви бога забули й совість? Геть, звірі люті, бо першого, хто його займе, я самого кину в полум'я.

Вражене стовпище на мить притихло. Але тільки на мить.

— Що ви його слухаєте? Такого вовцюгу жаліти? Печіть, поки викаже всіх!

І знов штовхнули Романа, і він упав руками просто на жар...

І враз стовпище мов розбилося надвое, пропускаючи когось, хто біг сюди, мов його гнала якась надмірна сила. Дівчина, задихана, з розмаяним од довгого й швидкого бігу волоссям, вискочила перед пожежу... Роман підводився з огню... Несамовиті очі, змінене тяжким болем обличчя, почорніла голова й руки, ці страшні, печені, пошмугляні в боротьбі криваві руки, а з їх висіла обгоріла шкура...

Голос вирвався з грудей з надлюдською силою, покриваючи і гомін стовпища, і гугот пожежі одним несамовитим, божевільним криком — і дівчина впала, як мертва, додолу, під ноги стовпищеві.

ЕПІЛОГ

Троє суддів, прокурор і судовий секретар посідали за довгий стіл, покритий червоним сукном. Ліворуч од їх, на двох м'яких канапах, сиділи присяжні. Просто суддів трохи далі посіла публіка: кілька панночок і паній, двоє-троє паничів, якийсь пан з газети, кілька міщан... Праворуч стояло зроблене з дерева щось підхоже до клітки з двома загородками, в одній було ще порожньо, а в другій, зіпершись на пульт, сидів оборонець од суду.

Звелено ввести обвинувачених.

Первий увійшов високий кремезний чоловік у сірій рещтантській куцині, з чорною, в тюрмі зрослою, бородою. Увійшов і став рівно, випроставшись, як солдат на муштрі. Силкувався триматися непорушно, але його очі турботно перебігали від суддів до присяжних і знову до суддів.

За їм увійшла дівчина. Насунута наперед хустка ледве давала бачити худе змучене обличчя; її очі дивилися додолу, і довгі її виразно лягали на білих, як біль, щоках. Нервово закривала свої схудлі груди гидкою сірою рещтантською свитою.

Питають їх про ім'я. Його звуть Роман Сиваш, її — вона каже: Левантина, суддя виправляє: — Валентина, — Тополівна.

Вибрано присяжних: двоє мужиків, чотири міські крамарі, а то якісь панки-урядовці. Секретар читає про обвинувачених — чим вони винні.

Розказується все порядку, як Романа Сиваша піймано на підпалі, як сам він признався в злочинстві та ще й у тому, що крав коні.

Валентина Тополівна допомагала йому. Це було видко ось із чого. Вона мусила бути в городі, у хазяїна в наймах, а опинилася в Диблях на пожежі. Там її так урази-

ло мордування над Романом Сивашем, що впала непри- томна і з місяць була після того хвора. Досліджуючи справи Сивашевої, слідчий натрапив на цю подію і вияс- нив, що Тополівна була коханкою Сивашеві, що її бачено раз у раз із ним, що вона жила в Струків, була зла на їх, бо вони не віддали їй усіх зароблених грошей; знаючи все в дворі у їх, могла провести туди Сиваша на підпал. Дійшовши до цього висновку, слідчий звелів забрати То- полівну до тюрми, скоро вона одужала, і оце тепер мають її судити.

Роман Сиваш каже, що він винен, але сам він, більше нікого з ним не було. Хоч його тоді мордовано так, що потім два місяці в лікарні гоєно, але й тоді, і тепер він каже одно: тільки він сам і винен, більше ніхто.

Левантина Тополівна каже ледве чутним голосом, що вона не винна.

Приводять свідків. Серед їх нема ні одного, хто міг би сказати щось доброго про Романа або про Левантину. Слідчий дбає про те, щоб обвинувачено, а не про те, щоб виявлено невинність тих, кого він посилає на суд.

Перший свідок — Денис Сиваш. Суд каже, що він мо- же не свідчити, бо він брат обвинуваченому, але Денис сам того хоче. Він починає розказувати про брата, як той нічого не робив, обкрадав усіх і нарешті підпалив. Опові- дає всю подію з пожежею, але каже, що Романа ніхто при йому не мордував, що сам він признався в своїх зло- чинствах. За їм ідуть інші селяни з Диблів, і всі вони кажуть те, що й Денис. Про Левантину всі говорять, що вона справді була коханкою Романові, мала від його ди- тину, пішла слідком за їм у город і вернулася на село тієї ж ночі, що й Роман.

Після селян — городяни. Це насамперед Квасюк. Він каже, що не один раз бачив, як Роман приходив до Ле- вантини, бачив, як вони вдвох по городу ходили, а за ніч перед пожежею Левантина втекла від його не знати з чого. Квасючка свідчить, що Левантина була дівчина не- гарна, гуляща, лінива, що як вона покинула їх, то чимало дечого в хазяйстві не стало.

— Бога бійтеся, хазяйко... — починає щось Левантина, але найстарший суддя спиняє її, кажучи, що вона може питати свідків через його. Левантина не розуміє, змов- кає і вже більше не питає нічого, а тим часом свідчить той хазяїн, де Роман на квартирі був, що бачив Леванти- ну в Романа вранці — либонь вона в його й ночувала.

Якийсь присяжний питається в Левантини, чого вона опинилася тієї ночі в Диблях? Вона каже, що хотіла перестерегти про пожежу.—Почому ж вона про це знала?—Довідалась од Романа.—А чого вона була в Романа?—Вона червоніє й мовчить. Присяжні й судді певні, що вона все бреше.

Починає говорити прокурор. Йому легко обвинувачувати Романа Сиваша, бо видно його провини. Але як на його думку, то й Левантина не може бути невинною. Зіпсована лінива дівчина покидає одних хазяїв, покидає других, охоча до того, щоб і чуже заняти, вона знаходить собі такого ж коханця, як і сама, іде за ним слідом у город і хоч живе окремо, але раз у раз із ним бачиться, а нарешті й допомага йому в страшній злочинській події—запалити село, щоб покрасти коні. Що ж до її впевнення, мовбито вона прибігла на село перестерегти про пожежу, то, знаючи все інше, ми можемо тільки дивуватися тій безсоромності, яка дозволяє їй так нахабно перекручувати правду. Видко цілковито зіпсовану душу, і не можна таку небезпечну громадянству людину лишити на волі, щоб вона не могла й далі шкодити людям. Не можна віддати наш безпорадний убогий народ на хижацтво цим ворогам людського добробуту. Палії й коноводи — це найбільші вороги нашому мужикові, і кому дороге його щастя, кому дорога мужицька кривава праця, той мусить обвинуватити не самого Романа, а й Левантину, бо скільки з погляду вона невинна й гарна, стільки вона злочинниця в душі. Через те він сподівається, що присяжні не дадуть ніякої пільги їм обом. Він говорить гарно, мальовничо, з запалом і сідає, вдоволений з себе, рахуючи сам собі, що коли присяжні послухаються його, то Сиваш піде на каторгу, а Левантина — на заслання в Сибір.

Встає оборонець. Він сам (думкою) замалим не цілком згоджувався з прокурором щодо провин обох обвинувачених, але має обороняти їх і говорити проти прокурора, то й говорить, силкуючися скористуватися з усього, з чого можна, щоб якось виправити тих, кого боронить.

Питають обвинувачених, чи не скажуть ще чого. Роман мовчить. Левантина говорить тільки:

— Я нічого не знаю... Я нічого не робила...— І змовкає плачучи.

Говорить довго найстарший суддя. Каже, що хоча Романа й помордовано, але за це винні відбудуть належну кару, а присяжних це мордування не повинно спиняти,

коли б вони схотіли обвинуватити Романа: це мордування не єсть обвинуваченому кара, бо воно беззаконне, через те його не можна рахувати, його перед законом нема, а треба Сивашеві накинати кару закону.

Виходять присяжні, суд, з половини й публіки. Роман та Левантина застаються там, де й були, і коло їх два солдати з шаблями.

Левантина сідає знеможена. Вона нічого не зрозуміла з усієї цієї судової справи. Розуміла тільки, що їх хочуть покарати. Але вона сиділа в тюрмі, і там уже їй розказано, що значить, коли присяжні візьмуть папери і підуть у свою хату.

Вона має ждати присуду.

Вона його дожидала вже п'ять місяців у тюрмі. П'ять довгих страшних місяців...

Тяжко відбувати кару навіть за зроблену провину. Ще тяжче відбувати її невинному. А надто тяжко, а страшно як загин душі — відбувати її від людей за те, що схотів допомогти людям.

Левантина відбувала її за це.

Вона все життя відбувала кару.

Малою — як була попихачем-байстрючкою, ображуваною й кривдженою.

Дорослою сиротою, — тиняючися по наймах, зазнаючи тяжкої роботи, бійки, лайки і того, що гірше за все це.

Коханкою, — віддавши все тому, хто занапастив її.

А нарешті тепер, — схотівши оборонити людей від ворожого заходу.

Це був кінець і вінець її земних пригод, найвища болюча нота в тужливій пісні її замученого життя.

Найвища і остання...

Гостро вдарив дзвоник.

Сповнилась світлиця людьми.

Ввійшли присяжні.

Вони обвинуватили Романа, а Левантину... Вони були добрі: всі, oprіч одного, були певні, що вона винна, не може не бути винна, але пожаліли її, помилували...

Але що їй з того?

Вона вернулася до тюрми, щоб скинути рештантську одягу, і скоро дійшла до свого місця, що на йому промучилась, убиваючи своє тіло й душу п'ять місяців, упала і не могла встати. Занедужала тяжко і вже не звелась на ноги ніколи. Зінько, приїхавши по неї з села, не побачив навіть її могилки.

Умерла серед похмурих огидних стін з ґратами.

Ні один сонячний промінь не осяяв їй обличчя в час смертний.

Ні одна рідна щира рука не стиснула їй руки.

Над нею схилились тільки попсовані неволею й гріхом обличчя.

Це були обличчя таких безщасних, як і вона... хоч і не таких прекрасних і чистих душею.

Тихо, і тяжко, і сумно без міри затихала й затихла пісня покривдженого людського життя.

Без сонця затихла, і те, що творило ту пісню, сховалося в землі під невеличкою могилкою на острожному кладовищі.

Без сонця вмерла дівчина, і тільки її могилку цілує сонце. Воно світить ясно і добрим, і злим; світить і на її могилку, і Романові в далекому Сибіру, і тим, що відбувають кару за його мордування, і тим, кого судять, і тим, хто судить. Сяє однаково і над хатами, і над городянськими будинками — скрізь, де люди зробили собі з широкого й ясного світу тісний світ неволі й темряви, звірячої боротьби за шматок хліба, за право жити, — там, де щедра рука могутчої природи розлила багатство життя і способів до життя і де люди силкуються всіма можливими заходами завдати один одному якомога більше муки, неволі й кривди.

Думки про це не покидають і Зінька.

Сумно тепер у Сивашевій сім'ї.

Дениса вже там давно нема: не могли простити йому, що не оборонив Романа, сам оддав на мордування. Живе Денис окремо, багатіє. Старий батько згорбився, білий, як молоко, зробився, за малий час зовсім постарівся. Осумнів і Зінько і, вкупі з батьком та з матір'ю, часто згадує і Левантину бідолашну, і безщасного Романа, що блукає в холодному Сибіру, нудьгуючи за рідним краєм. І думає Зінько про те, чи то люди сами такий лад проміж себе завели, що як кому так і гарно серед його жити, а як кому, так ніяк не можна. І треба б, щоб краще зробити, та як?

Думає по-простому, по-мужицькому, але його думки займають зглибока те, що не дає спокою всім чесним душам, усім благородним серцям, намученим загадкою людського життя, натомленим працею задля того, щоб здійснити людське щастя...

НІБУ

ПІД ТИХИМИ ВЕРБАМИ

Повість

НИБУ

ЧАСТИНА ПЕРША

Наступає чорна хмара,
А другая синя...

Народна пісня

I ЧОРНА ХМАРА

Минув уже четвертий рік, відколи Денис Сивашенко відділився від батька й від Зінька, меншого брата... зараз після того, як середульшого брата Романа заслано на Сибір. Погана це була історія!.. Розледащівши у солдатах, Роман не хотів дома нічого робити, посварився з батьком та з Денисом, пристав, пішовши в город, до злодійського товариства, водив коні, піймався, суджено його й заслано на Сибір. Денисові це не пошкодило, бо раз, що йому з батьківщини більше припало, а друге — всі знали, що він сам і впіймав Романа, і виказував на його, то нікому й на думку не спадало вибивати йому очі Романом... хоч воно таки й погано, як люди знають, що брат у Сибіру... ну, та дарма! Хай краще у Сибіру буде таке ледащо, ніж дома через його колотнеча. От тільки що з батьком Денис посварився... Дак же він у тому не винен: за те, що він не покривав Романа, батько, мати й Зінько зненавиділи його, та й годі!.. Та й це дарма, бо таки все, що йому припадало, все віддали. Та він би й не попустив, бо там же й його праця. Він і радий був, що пішов од їх: йому вже давно треба було хазяїном бути. Поставив хату на новому ґрунті, далі від батька, аж з другого краю села, та й хазяїнує собі. І добре хазяїнує: за ці чотири роки зріс він угору високо: з Дениса — Денисом Пилиповичем ізробився, з малого хазяїна — багатирем. Своєї землі тридцять десятин, та ще вдвох із тестем Манойлом посесію * держать... От що! Нехай лиш той дурень Зінько облизується, дивлячись на його заможність. Сам живе, як харпак, мабуть, нічого й не придбав, одколи батько

* Чужу землю.

вмер, самою батьківщиною старою й держиться. Ха-ха! А Денис он цього року до хати приборбив ще другу половину — з великою світлицею та з кімнатою. І в світлиці в його так прибрано, що хоч і станового, то не сором прийняти: два тапчани, стільці чорним покрашені, по стінах малюнки великі — віддавав за їх Денис щетинникові не то по золоту, а й по півкарбованця, бо там такі є, що і з золотом... самих генералів аж п'ятеро, і війна турецька, і страшний суд із змієм, і «вид города Тулы»... і всі за склом, у великих червоних та в зелених рямцях... А вікна в хаті такі, що відчиняються, а не відсуваються, і на вікнах завіски теліпаються ситцеві, — зовсім, як у панів. І ліжко тут стоїть — високе й широке, на йому аж три перини, і заслані зверху червоним «одіялом» (п'ять карбованців ціна); а чотири здоровенних подушки замалим не до стелі знімаються, та всі в ситцевих пошивках з здоровенними лапатими квітками, — це вже Домаха Денисова набирала, — дуже гарні, ситець аж по золоту. Ніхто на цьому ліжкові не спить (бо всі ночують у противній хаті), а стоїть воно так, закрашає хату, чи то пак — «комнату», — щоб видко було, який хазяїн живе, не харпак... Та й дочок же в Дениса дві — то це ж їм Домаха надбала: хай люди бачать, що єсть. Надбано, хвалити бога, і на дочок, і на синів: є в чому походити, є що з'їсти й спити. Не сором, ні, не сором покликати до себе людей, хоч би й таких заможних, як оце зараз сидять у світлиці за столом, п'ють, їдять та й про діло гомонять.

Не малі ж то й гості!

На покуті сидить старшина Григорій Павлович Копаниця, — той, що колись писарем волосним був, а тепер старшиною. Ге-ге! Тепер уже йому не писарювати, тепер уже він багатир на всю губу: своєї землі скільки! Як їде в город, у земське собрание (бо він же там гласним), то так убереться в сюртука, що пан, та й годі! Та йому ж і треба цього — поміж панами крутиться. Та хоч і на селі, то без жакетки й з хати не вийде.

Зараз біля його сидить Сучок Михайло Григорович. О, то не маленький Сучок! Є в його й крамниця, й земля, до своєї дочки Горпуші прийняв собі у прийми зятя, да так удвох тепер орудують, що ну!

А далі ще сидять Денисів тесть Манойло Гаврилович, Домашин батько, біля його сват Остап Колодій, кум Терешко Тонконоженко та Яхрем Рябченко — все багатирі,

гарно повдягані, в синіх чумарках, у таких, як і в Дениса, тільки Рябченко по-городянському — в жакетці.

Тесть та кум Терешко — то старі приятелі Денисові, з їми він здавна в спілці, він їм, а вони йому пособляють. З Копаницею Денис заприятелював тоді, як пособив йому вилізти на старшину; тоді ж і з Сучком зазнався дужче. А от з Остапом Колодієм та з Яхремом спілка не з-так іще давня.

Остап Колодій, чепурний високий чорнявий чоловік, — він родич Денисові, чи то пак — сват, бо за його брата Зінька віддав свою дочку Гаїнку (Гаїанія її охрищено, а це вже так по-простому стали звати). Думав Зінька перенадати, на свій бік переняти, щоб він з їм у спілці був, — дак хіба ж того дурня навчиш? Через те Остап не любить Зінька, а з Денисом родичається.

А Яхрем Рябченко... ну, це штучка! Вони були зовсім у сварці — Денис та Яхрем. Колись на Яхрема скрізь подейкувано, що він крадене передержує. Дак, як узято в Сивашів сало, Денис і намігся, щоб потрушено Рябченка. Нічого не знайдено, а ворожнеча проміж їх стала велика. Хто й зна, що б воно виникло з цього, та незабаром після тієї історії з салом Яхрем пішов кудись на заробітки... з рік його не було, а тоді вернувся й грошей з собою приніс... та щось, кажуть, і не трохи... І зараз купив собі два наділи... Проминув іще рік чи два, — аж гульк! — Яхрем узяв у глушківського пана триста десятин землі в посесію. Як це так сталося, — ніхто не міг зрозуміти. Наймала ту землю в пана громада, наймали багаті люди, — не віддав пан, більшої ціни хотів... А ті собі затнулись: пождеш, пане, пождеш, та віддаси й за нашу ціну! А Рябченко підскочив, щось там прикинув панові та й узяв на себе. І де він грошей добув, щоб панові третину наперед заплатити, дак ніхто й зрозуміти не міг, — усі дивом великим здивувались. От же добув і взяв!.. І не дурно: сам не став хазяїнувати, а почав землю давати за гроші людям; а саме тоді земля зробилась дорога, — по два карбованці бариша взяв на десятині! Та як пішов з того часу, то все йде та й іде вгору! Ого-го! Тепер уже ніхто й не згадує про те, що колись баби плескали, мовбито він крадене передержує! Де там! Тепер він Яхрем Семенович, багатир... скрізь у кунпанії буває... І з Денисом помирились. Чого їм сваритися? Що було, те минуло, а з сварки добра не буде, а в пригоді один одному вони можуть стати.

Дак отакі гості сиділи в світлиці в Дениса Пилиповича Сивашенка за столом, повним усякої страви. Господиня, немолода жінка, мовчки подавала на стіл страву, іноді тільки припрохуючи гостей призволятись; господар був гомінкий, веселий, частував і припрохував залюбки. Це ж такі дорогі гості! Не голота яка з Зінькової кунпанії, а поважні кремезні господарі — з їми хоч яке діло робити можна — подужають! І грішми-достатками вони — сила, і в громаді сила.

Домаха вже пішла в другу хату лагодити самовар, а Денис усе частував і казав:

— Істинна правда, що каже Григорій Павлович, наш господин старшина: ніякого покорства тепер у мужика нема. (Денис таки навчився поміж «образованими» людьми і собі «по-образованому» закидати). Всяка голота пне-ться рівнятися з путящим, порадошним хазяїном. Що більший харпак, то більше в громаді галасує проти заможного чоловіка. Того і в голову собі не кладе, що коли б нас не було, то як би й вони прожили? У кого землю взяти на хліб? — У нас! — До кого скотину пасти віддавати? — До нас! — У кого грошей позичити? — У нас-таки ж! Що ж би вони робили без нас?

— Імено! Істинна правда! — відказували гості. — Подохла б клята харпачня без нашої помочі.

А кум Терешко (він же при панах був, то знає, як сказати) доточив:

— Настоящая благодіянія оказується, настоящая!

А Денис казав далі:

— Отож бачите!.. А ще й дибки проти нас стають! Тільки порадошний чоловік схоче що зробити — чи в громаді, чи так, — зараз крику, галасу, репету такого нароблять, що настоящая бунтація, та й годі! От, сказати, як Остап Дорохвейович, — він кивнув на Колодія, — хотів, щоб йому громада віддала волость нову робити, — лишенько! — який крик ізробився! Кажуть: багатіти нашим коштом буде!.. А все брехня...

— Авжеж брехня! — сказав старшина, а Остап тільки рукою махнув.

— Оттак і я, — говорив Денис, — хотів би зробити одно діло мале-невеличке, та й боюся з їм потикатися в громаду, щоб і лиха не здобуться. Хіба що вже ви, господа хазяїни, пособите мені.

— Кажіть, кажіть, яке там діло! — загомоніли гості. — Що доброго надумали?

— Отже ви знаєте,— розказував Денис,— що як пішли пересельці на Амур, дак позоставалися від їх наділи. Громада ж тоді не дозволила пересельцям тієї землі продавати, а взяла на себе.

— Хотіла на всіх рівно поділити!— гукнув кум Терешко, вже трохи п'янений.— Ге! А ми не дали, да тобі в орендное содержание оддали— на три года,— от тобі і вся біда!

— Імено, імено! І досі дякую вам,— спасибі за це! Хоч воно з тієї земельки невеликого й добра, ну, а все ж земелька.

— Та ще й добра,— додав старшина.— Не соромляйся, Денисе Пилиповичу! Перед нами нема чого критися: ми знаєм усе діло. Свої люди.

— Так, так!.. Що й казати!.. Вам би — та ще й не знати!.. Дак ото ж я два годи вже держу цю земельку, а оце й третій наступає, а там і край!..

— А там ізнову буде крик та гвалт у громаді, щоб тобі не давати,— сказав Манойло.

— Ото ж то й то! Як наймати, так і крик, так і крик! Все репетують, і ніяк того репету не збудешся,— говорив Денис.

— А що ж ви зробите? Нема способу!— промовив Остап.

— Та воно можна б і способу добрати,— натякнув Денис.

— Ану, якого?— запитав старшина.

— Та такого: взяти та й продати землю ту кому з путящих людей.

— Так!..— сказав старшина, і всі на мить замовкли. Всі зрозуміли, що Денис хоче сам ту землю купити, і думали, чи можна на це пристати.

Воно таки підходило, щоб Денисові вона впала. Раз— що він уже держить її в посесії; друге — що всі ті наділи сумежні з його наділом,— так трапилося; третє — що він же свій чоловік, і як пособити йому тепер, то й він колись у пригоді стане. Може, декому хотілось би замісто Дениса собі ту земельку придбати, та, бач, тоді доведеться посваритися з Денисом, та й з тестем його Манойлом, та й з кумом його Терешком... А вже як серед гурту заведеться в їх сварка, тоді голота переважувати почне. Вони поти дужі, поки вкупі.

Оттакі й підхожі думки плутались у кожного в голові, як старшина знов озвався.

— Так, Денисе Пилиповичу!.. А що ж, діло добре! Цим уже навіки заткнемо їм рота. Може б, ти й за купця був, га?

— Та я... як ви, господа хазяїни, скажете,— говорив Денис,— а я, звісно, узяв би... хоч мені й сутужно тепер на гроші, ну, та вже розстарався б...

— Розстараєшся!.. Розстараєшся!..— загомоніли гості.— А ми тобі пособимо в громаді: не попустимо, заткнемо горлянки ротатим.

— Спасибі вам, господа хазяїни, спасибі!— кланявся Денис.— Я на вас — як на бога!.. Уже тепер ви мені, а колись і я вам, дасть бог, чимсь пособлю.

— Істинна правда,— сказав кум Терешко і додав панської приказки:— Рука ногу моїть.

— Правильно!— промовив старшина.— Постановить: продать переселенчеські наділи Денису Пилиповичу Сивашову.

— Продать! Продать!..— загули гості.

— А голоту, котора буде верещати,— скрутить!

— Скрутить! Скрутить!

— Щоб не сміли морди куди не треба пхати,— по мордяці їх!

— По мордяці! По мордяці!

І все товариство зареготалося. Голосніше за всіх реготався сам старшина Григорій Павлович, і його товсте обличчя з поганенькою руденькою борідкою аж двигтіло все, закинувшись назад. На ввесь рот реготав і кум Терешко, сміялися Манойло з Остапом, радісно дрібненько сміявся в широку русяву бороду Денис, а череватий одутлий Сучок додавав свого поважного — го-го-го-го!— мов порожня бочка гула. П'яні червоні обличчя, блискучі від поту й смальцю, що на їх повиступав, якомсь чудно розтягалися, очі заплющувалися, а замісто їх широко зяли ямки червоних пащ-ротів з жовтими великими зубами, вискаленими з-під щетинястих усів.

Самий Яхрем Рябченко не реготав, тільки ледве всміхався. Увесь час він сидів мовчки, поглажуючи свої чепурно закручені темні вуса або чистенько виголене підборіддя та блискаючи своїми пронозуватими очима. Тепер, як регіт трохи вщух, він озвався:

— По мордяці!.. Дай йому сьогодні по мордяці, а завтра воно знову лізе. От так, як свиня: ти її бий, а вона кувіка та таки лізе крізь тин на вгород.

— А ти таки бий по мордяці, поки почує та назад поверне!— сказав Манойло.

— А одвихнувсь — вона знову там.

— Ну, дак що ж його робити?

— А що свиням роблять, щоб на вгород не лазили?— спитав Рябченко.

— Та що ж? Колодку прив'язують...

— Ну?

— Що — ну?

— А те, що прив'яжімо й ми їм колодку!— сказав Рябченко.

— Оттакої!— здивувавсь Остап.— А як же то?

— А хотіли б?— лукаво спитав Рябченко.

— Ще б пак!.. Чого б то чоловік не схотів!..— загомоніли всі.— Якби то!.. Та як?

— Та воно невелика й штука,— спокійно й не поспішаючися почав Рябченко.— Ви, Денисе Пилиповичу, та ви, Манойле Гавриловичу, держите в посесії комарівську землю?

— Держимо.

— А у вас, Григоріє Павловичу, біля комарівської своя земелька?

— Єсть.

— А в мене посесія біля вашої — глушківського пана.

— Правильно!

— А з другого боку комарівської землі ті пересельські наділи, що Денис Пилипович купує?

— Авжеж!

— А за їми земля Вавилова, Івана Івановича?

— Так, так!

— А між нею та глушківською землею пана Горянського земля?

— І то правда.

— Ну, а де ж громадська земля тепер? Га? — питав Рябченко.

— Громадська?.. А громадська... де ж? У середині...

— Ну?— спитав Рябченко.

— Дак що ж? — не розуміли слухачі.

— Ова! А ще й розумні люди!— засміявся Рябченко.— А те, що всі ці землі круг громадської з усіх боків. Вона серед їх, як острів серед води. Візьмемо в посесію Горянського землю та покличемо до себе в кунпанію Вавилова,— тоді вже диблянам без нас не буде ніякого ходу.

Всі притихли, вражені надзвичайною, дивною думкою.

Притихли, силкуючися збагнути, чи гаразд вони розібрали справу, чи не помилилися! І тоді враз загомоніли моторно, весело, радісно.

Дак це ж дуже добре! От вигадка, дак вигадка! Що правда, Горянського земля велика,— дві тисячі з половиною десятин,— але гуртом узяти можна. Тоді громада буде в такому кільці, що з його не буде ходу. Куди не ступни,— навкруги все їх земля буде. Тоді які вони схочуть, такі й ціни на землю будуть — і за випас товару, і за роботу, і за все. Бо де ж тоді мужик візьме землі, як не в їх? Йому іншого ходу не буде. Тоді вже не посміє ніхто галасувати в громаді. Робитиме громада, що вони звелять. Вони будуть тут пани. Ого-го! Попанували пани-поміщики, тепер ще треба й господам-хазяїнам попанувати!

— Ловка штука буде!— казав весело Копаниця.— Та це можна самими відбутками так зробити, що просто як панщина буде, та й годі! Ну й голова в тебе, Яхреме Семеновичу! Дай я тебе поцілую!

Копаниця захопив лівою рукою Рябченка за шию, нахилив до себе й почав цілувати товстими масними губами.

— Голова! Голова!— загомоніли навкруг усі та й полізли цілуватися спершу з Рябченком, а тоді й сами проміж себе. Плечі штовхалися, червоні обличчя стулялися, ялозились одне об одне замащеними вусами й бородами, дихали одне на одне п'яним горілчаним духом, що їм уже повна була вся світлиця.

— Дорога́ голова!— кричав кум Терешко.— Ціни нема!..

Потроху посідали знову та й почали міркувати, як воно буде. Їх тут семеро. Вавилов буде восьмий. Та чи пристане ж він? Це чоловік чужий, захожий здалека москаль. Був колись за об'їздчика в одного пана, тоді за прикажчика, тоді за управителя, а там уже й свою земельку купив. Йому до диблян байдуже. А втім, як роздуматься, то й не байдуже, бо і в його ж дибляни землю беруть... Поміркували туди й сюди: мабуть, пристане.

Вісім чоловіка — це буде товариство. Вони скинуться грішми і за ті гроші наймуть Горянського землю. Хто скільки грошей дасть, стільки тому й землі буде. Можна хазяїнувати й гуртом, хоч краще кожному зокрема. А радитися про все гуртом, і гуртом, так, як у громаді, справи рішати... та й не про саму цю землю, а й про інші: і за яку ціну віддавати десятину, і яка ціна на наймитів та на

косарів, і які відбутки. І як і що робити в громаді, то й про це спершу в своєму гурті радитися...

Це все розказував їм Рябченко і додавав:

— Тоді нас ніхто не подужає... Одно тільки... Хоч ми й гарно міркуємо, та єсть одна карлючка.

— А яка ж то? Кажи!

— Є один чоловік такий, що може нам великої шкоди наробити.

— Ой! А хто ж то? Ану, кажи!— почали питатися.

— Та хто ж? Дениса Пилиповича брат, Зінько.

— Хі! — що б то він і зробив?

— Почне каламутити в громаді, почне коверзувати — може лиха наробити.

— Та він уже тепер притих, — озвався Сучок, — відколи оженився. Чи так я кажу, Остапе Дорохвейовичу?

Остап покрутив своєю чепурною головою.

— Ой, ні! Як я за його дочку давав, то думав: буде сім'янин, то вже до свого діла й прихилю його. Дак де там!..

— Цурається? — спитав Копаниця.

— Ні, він нас із старою й не цурається; і в гостях із дочкою буває, і в себе приймає, а так, щоб у яке діло зо мною пристав, дак ніяк! Я, — каже, — того не хочу, бо через великі гроші сльози ллються. І вам, — каже, — тату, радю тих багатирів покинути та по-божому жити.

— Ич, ідолова душа! — обурився Терешко. — Муляють йому ті багатирі!

— Ну, — сказав Рябченко, — а я таки думаю, що нам його не минути. Бо він крутитиме в громаді. Пам'ятаєте, як було з Стецьковою справою? Через його ж, через Зінька ж, усе сталося.

— Дак що ж із ним робити? — спитав Денис.

— Приняти до нас у спілку, — відказав Рябченко.

— Оттакої!

— Іншого нічого не вигадась.

— Та в його й грошей нема.

— Можна йому гуртом позичити, аби рота затулити.

— А як не схоче? — спитав Манойло. — Он же, чуєш, який голінний?

— Треба так зробити, щоб схотів, — обстоював за своє Рябченко.

— Ну, та як же ти зробиш? — не розумів Копаниця.

— А треба, щоб йому був тут великий бариш, — відказав Рябченко.

— Уже ж більшого, як усім, не буде!

— Коли цей йому здасться малий, то треба й більшого дати.

— Чого ж то так?— спитав неприхильно Денис.— І гроші йому позич, та ще й бариша з свого заробітку прикинь! Це вже буде зовсім не по правді!

— Що ж ти маєш робити,— казав спокійно Рябченко,— коли таке діло? Та воно не так і страшно, як здається. Коли треба буде, то ми йому попустимо тепер більший бариш, щоб він не зіпав у громаді за пересельські наділи тощо... Цим його від товариства відлучимо. Бо він через те тільки й силу має, що з ним товариство таких, як і сам, гольтіпак. А як він їх раз зрадить, то вже вони його зроду не приймуть, поневолі тоді буде з нами, хоч і без великих баришів.

— То тоді йому хвоста вкрутимо?

— Авжеж!.. А як він од їх одкинеться, то самі вони довго не вдержаться.

— Бо він же в їх голова, старшина!..— зареготався Копаниця.— Що правда, то правда,— нам треба його збити з плугу. Бо воно — блоха, ну, а й блоха як почне кусати, то спати не дасть. Нехай Остап Дорохвейович коло його заходиться,— йому це найзручніше.

— Та що ж, і заходюсь,— згодився Остап.— Тільки ви мені скажіть, що йому говорити.

Почали міркувати, якими баришами можна краще спокусити Зінька. Наказали Остапові торгуватися, спершу давати менше. А Денис казав, що занадто багато йому дають.

— Дарма, аби впіймати!

— А там скрутимо йому в'язи!

— Щоб не бришків!..

— А коли й з колодкою полізе — по мордяці!..

— По мордяці! По мордяці!..

І знов усі зареготалися,— так їм до вподоби був той жарт. Сміялися всмак,— аж здорові жовті зуби поблискували серед щетинястих, умазаних у смалець, вусів та бороди.

II ЗІНЬКО

Зінько Сивашенко йшов полем. Йшов не поспішаючись, бо була неділя, а поробившись добре весь тиждень, любив у неділю відпочити. І відпочивав справді, йдучи нога за ногою, упиваючись ясно-сонячним весняним днем, не

душним, бо живущий вітрець розвіював духоту. Був кінець весни, саме той, як і хліб, і трава зростуть уже досить угору і блищать під сонячним промінням свіжим зеленим кольором свого молодого соковитого тіла.

Зінько зупинився, задивившись. Перед ним широко розляглися поля зелені з буйними хлібами. Вітер гуляв по їх, бив по їх своїми м'якими невидимими крилами, дихав на їх своїм запашним дужим диханням. Він грався з їми, він обнімався з їми, а вони, веселі, радісні, повні молодої сили, молодого життя, звивались під його обіймами, перекочувались моторними ясно- й темно-зеленими хвилями.

Хвилювало, хвилювало зелене море. Утікали хвилі од вітру. Котилися, котилися не перестаючи, все біжачи туди, в далеку далечину, аж де небо схиляється до землі. Вони прибігали до його і плескали в його, і цілували його. А воно сміялось до їх широким, безмежним блакитним усміхом, і той усміх спадав на їх золотим дощем сонячним, несучи їм життя й силу.

А вітер, веселий і дужий, шугав між блакитним небом і зеленим морем і перекидався, і купався в просторах, і сповняв Зінькові груди так широко, вільно, і все тіло, міцне, як сталь, трепетало тією силою, здригалося від одного могутого поривання кудись кинутися, щось зробити — щось велике, дуже і гарне-гарне!.. І Зінько й сам не помітив, як те поривання до руху, до діла вихопилося в його з грудей голосним криком:— Гей-гей!— далеко розкотилося полем, і Зінькові здалося, що голос його долинув аж туди, до краю зеленого моря, і плеснув об берег блакитного неба, і небо всміхнулось до його, до Зінька, так саме, як до того зеленого моря, як до тих ярів і байраків, що мріли здалека, як до тих пташок, що дзвеніли в повітрі, як до тих метеликів, що тріпотали кольористими крильцями над зеленими хвилями.

Ой, та й гарно ж жити на світі, та й легко ж, весело!.. Та як же й хочеться жити! Жити й працювати, робити щось гарне — таке, як оці поля красні! І він їх робить, тут є й його праця,— от він здалека бачить, як хвилює й його поле, полите його потом... Хвилює не згірше за інші, ні, ще й краще...

Ой гарно ж, радісно, легко! І небо сміється, і поле сміється, і сміється щастя. Чому кажуть, що нема на світі щастя? На світі багато, багато щастя! Треба тільки його здобути. Все треба здобувати, ніщо саме до рук не йде,— так і щастя.

Все треба здобувати. Голова його спинилася над цією думкою. Чи не тільки зараз він до цього дорозумувався, чи й попередю знав? Авжеж знав, тільки що, може, не думав про це так... розбірно...

Все треба здобувати, ніщо саме до рук не йде. Здобудеш — щасливий будеш, не здобудеш — знидєш або загинеш.

Зінько почав думати, чи сам він завсігди робив так, почав згадувати минуле життя, перебирати одну по одній події. Почав з найближчих, що трапились сьогодні, вчора, і йшов далі, далі, пірнаючи в те море минулого життя, то ясних, то затуманених згадок. І потроху забув, з чого почав думати, самі згадки опанували його цілком, і минуле стало перед їм, як намальоване, як живе.

Почув у своїй душі біль, згадавши про те, про що ніколи не міг спокійно згадувати, хоч по тому минуло вже кілька років.

Його брат Роман, покинувши чесну працю, руйнував, укупі з товаришами-коноводами, своє село, забираючи в людей коні, і врешті підпалив у Зінькового сусіди Струка клуню, щоб народ збігся на пожежу, а його товаришам-коноводам вільно було тим часом брати коні. Його піймано, мордовано, палено страшно, вимагаючи, щоб він виказав товаришів. Він не виказав нікого, витерпів, був довго хворий од мордування, а тоді, засуджений, пішов на Сибір. Суджено й тих, хто його пік, покарано тюрмою... Це все минулося вже, а й досі стоїть перед Зіньком, як живе: і цей попечений, змордований брат, і другий брат, Денис, що дивився на те мордування залюбки, ще й допоміг, щоб воно сталося... Ох, цей Денис!..

Якби він не гнався так за тією копійкою, не сварився б із Романом, лагідненько нахилив би його знову до роботи, дак може б і не було нічого. А то жадоба така несита: все б зажер собі,— от і давай випихати Романа, щоб більше батьківщини припало... Зненавидів його так, що примів би — в ложці води втопив би!.. І таки й утопив...

Скільки горя було тоді в сім'ї! Батько занедужав тяжко і вже ніколи не видужав зовсім,— за рік умер з великого болю, з несвітського соромá... Мати й досі плаче.

Не міг батько після того Дениса бачити. Вигнав його від себе, не дав, а кинув, як собаці, його частку — усе, що той схотів, і з того часу не хотів і чути за його і не згадував ніколи. З тим і вмер. Зостався Зінько хазяїнувати вдвох із матір'ю. Хазяїнував так зо два роки, а мати все

нарікала, що стара вже, не може сама господарювати... а хоч Зінько наймав наймичку, то наймичка не господиня, і треба Зінькові женитися.

А він не хотів. Бо не знаходив собі пари. Відколи парубкував, тільки одна дівчина й припала йому була трохи до вподоби — то була вбога сирота, наймичка Левантина, — тиха, боязка і ніжно-гарна. Та її звів Роман, покинув з дитиною... Зінько таки хотів її взяти, та вона, поховавши дитину, втекла від його... згодом умерла тяжкою смертю — так, що Зінько тоді й не знав... Він не знає навіть, де її могилка. Але згадка про неї жила в його серці і не давала змоги думати про одруження.

Та минув час, затих біль... Одружився Зінько, і тепер є старій матері відпочинок. І Зінькові добре. Було б зовсім добре, якби не одно: якби не ті думки!..

Думки посідали Зінька, не давали йому впокою, гнітили йому серце, розсаджували голову. І не міг він їм дати ладу, хоч усі вони крутилися коло одного. Оттак, як у тій пісні співається:

Нема в світі правди, правди не зіскати:
Що тепер неправда стала правдувати.

От саме так: стала неправда правдувати, бо кривду вважають за правду. Зінько приглядався до сільського життя і побачив, що там саме так і є.

По сім'ях не було ладу. Діти змагалися з батьками і пусто йшли. Кожне поривалося вихопитися з свити та вскочити в панське пальто. Думали не про те, щоб бути хазяїнами, а як би, щоб не бути простими. Кидалися на заробітки в город, а верталися часто неробами розпоганими. Брати проміж себе гризлися, а найбільше за тую батьківщину, як собаки за маслак. Були й тихі сім'ї, що жили в згоді, та таких було менше.

Не добре діялось і в громаді. Там верховодили Копаниця, Денис, Рябченко та інші такі жмикрути, дбали не про добро людське, а тільки за свої бариші: що їм на руку, — за те репетували, билися, з руки ірвали, не думаючи зовсім, що в іншого через те сльози ллються. Та все ж таких багатирів було мало, а якби вони самі були, то, певне, нічого не могла б зробити з громадою, бо громада великий чоловік. Та, на лихо, сама громада їм пособляла. Одні стояли за їх через те, що були їм винні, напозичавшись багато, то не мали сили й змоги проти їх іти; другі змагалися й собі вибитися вгору на більше багатство, то

держалися багатирської купи, сподіваючися, що та їм швидше пособить перевагу взяти над іншими громадянами; третіх багатирі купували за горілку, і таких було трохи чи не найбільше. Зоставалася невеличка купка самотійніших людей; але одні з їх не знали, як обстати за своє право, а другі були вже занадто малосилі, щоб могли гору брати. Через те в громаді багато гукали, репетували, сперечались, але подужували завсігди багатирі з своїми прибічниками й полигачами. І дедалі — вбивалися все в більшу та в більшу силу. Народу намножилося стільки, що вже йому не ставало тієї землі, яка в його була, а багатирі силкувалися підгортати під себе й ту, скуповуючи її в убожчих хазяїнів або забираючи за позичені й невернені гроші. Дедалі кожен з їх ставав усе потужніший та потужніший, і Зінькові здавалося, що може прийти такий час, коли вони посядуть усю землю громадську, і громаді доведеться на їх робити.

Такий лад здавався Зінькові поганим. Хіба ж не могло бути краще? Але як?

Цього Зінько не знав. Але він певний був, що це можна знати, і що десь хтось його знає. Де й хто? Може, його знають пани, великі генерали? Може, вчені люди? Може, де по книжках написано? Адже по книжках списано всяку науку: і як у бога треба вірити, і як по закону треба робити, і як та з чого що сталося на світі — все! Чому ж би не було там про те, як завести ліпший лад на селі?

До панів, великих генералів не можна Зінькові досту-питься, хоч, мабуть, вони й знають про все, чого йому треба. Про вчених людей — не про панів, а таки про справді вчених людей — Зінько тільки чув, що вони є, але зроду ні одного не бачив, не зна й які вони і де їх шукати. Лишаються хіба книжки.

Багато про все це Зінько думав. Ще змалечку він не такий удався, як усі: був тихий, замислений хлопець. Слухняний, робив завсігди, що наказувано, тільки великий забудько був. Оце пасе телята й доглядає добре, щоб як у шкоду не вскочили... А навкруги трава зелена, небо широке, пташки летючі... Як вони літають? Через що вони літають? А якби чоловік собі крила приробив, то літав би? Мабуть, ні, бо якби можна було, то давно б уже всі люди поробили собі крила та й літали б, — це ж краще, ніж ходити або їздити. А чого ж пташкам можна? Вже ж люди розумніші за пташок, то, певне, колись вигадують так, що й літатимуть. Ото б добре було! Аж до неба можна бу-

ло б долинути та й подивитись, що там є... на бога й на янголів глянути. Еге-ге! Тепер він знає, чого люди не можуть літати: бо якби могли, то й кожен грішний чоловік замісто пекла залітав би в рай та й надокучав би богів. Тим-то бог так і зробив. Хоч воно й не по правді, бо й між пташками не всі ж праведні, а є й грішні. Он шуліка — кожну пташку роздирає. А може ж, йому то від бога звелено, щоб пташки їсти? Так, як людям можна їсти вівці, воли, кури... Як чудно на світі — одне одного їсть: вівця їсть траву, а чоловік та вовк вівцю; пташка їсть комашок, а шуліка та чоловік їсть пташок; риба їсть черваків, а чоловік рибу... Штука? — чоловік усе їсть, тільки його ніхто не їсть! Хіба ніхто? А вовк та ведмідь як піймає, то й з'їсть, коли чоловік його не вб'є. Он як: одне одного їсть, одне одного їсть!.. А це погано, бо воно болить, як різати або вбивати. Чому б не було так на світі, щоб ніхто нікого не їв, а їли або хліб, або садовину, або городину, або траву... Ха-ха-ха! Це б тоді люди паслись, як телята!..

— Ой-ой-ой! А де ж це телята?

Гляне, аж вони давно в шкоді. Біжить Зінько завертати... Побачить сторож або хазяїн, таких духопелів йому надає... Бувало так, що й займано, то Зіньковому батькові доводилось платити за спаш. Батько гримав, а Денис і бив за це...

Зріс трохи Зінько, парубком уже був, заманулося йому вивчитися читати. Школи в їх тоді ще не було, так Зінько з свого заробітку дякові платив, аж поки той навчив його так-сяк читати. Писати він і сам трохи привчився: купив собі пропис у городі та й навчився самописки... Помалу пише, але все ж пише. Читає краще. Він уже багато книжок попрочитував. А з книжок найбільше йому до смаку припало дві. Одного разу він був у городі на базарі і купив там дві старенькі, в поганеньких палітурках, книжки. Одна була менша і звалася «Роберт Оуен». Важко було її розуміти, — Зінько й тепер ще не все в її розібрав. Але оце він розібрав добре: є така земля Англія, а в тій Англії на фабриках та на заводах робочому народові дуже погано було жити; дак винявся такий чоловік, Роберт Оуен, — він усе клопотався, щоб тим людям краще жити було, і всякого способу до того добирав, самого себе не жалючі. І Зінькові цей Роберт Оуен здався таким гарним чоловіком, — трохи чи не святим: де ж таки — міг би собі сласно їсти й пити, хороше ходити, ні про що не дбав-

ши, а він за вбогих людей так клопочеться! В книжці був Оуенів портрет. Зінько вийняв його звідти, оддав завести в рямці під скло і почепив на стіні. Дививсь на його й думав:

«От бач же, винявся там такий чоловік, що за вбогих людей обстав. Чому ж у нас нема такого, щоб обставав за наших хліборобів та й позаводив серед їх кращї порядки?»

Друга книга була Зінькові така зрозуміла, така зрозуміла, як ще ні одна в світі: кожне тобі словечко в їй Зінько тямив, розумів і почував, бо воно йому якось до душі, до серця промовляло. Звалася та книга «Кобзар» Тараса Шевченка, і як Зінько читав її, то так, мов батька рідного чув або до пісні, що кохана дівчина співає, прислухався. Так гарно! І написано про такі прості речі і про простих людей, а гарно! Через те ж і гарно воно Зінькові було, бо йому сподобалося, що про простих людей однаково, як і про панів великих, говориться. І Зінько так собі думав:

— Велика душа в того чоловіка була, що цю книгу списав, бо він розібрав, що й ми люди, та й каже про нас, як про людей.

І він вийняв з книги портрет Тарасів Шевченків та й його почепив, поруч з Оуеном, у рямцях за склом. Дивлячись на його, згадував раз у раз усякі його ширі слова (знав з голови багато); а як згадає такі, як-от:

Обніміте, брати мої,
Найменшого брата,—
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати!—

то йому аж сльози бриніли на очах. Дух переймало йому й тоді, як читав:

Учітеся, брати мої,
Учітеся, читайте —
І чужого научайтесь
Й свого не цурайтесь.

Вчитися! О, цього бажала вся душа його, до цього поривалася вся істота його! Вчитися, щоб знати, як і що є на світі і через що воно так. Учитися, щоб знати, як запобігти лихові, як зробити, щоб не кривда, а правда правдувала! Він певний був, що наукою цього зможе дійти, бо не дурно ж той, хто написав «Кобзаря», люблячи так дуже правду та вбогих людей, велів усім учитися.

Він знав, нащо це казав, і Зінько хоче його слухатися, за його приводом йти і вчитися.

Але як? Де? Від кого?

До школи вже пізно було йти такому, як він. Через те пішов до вчителя, просячи, щоб той учив його самого, а він за те йому платитиме.

— Чого ж тебе вчити?— запитав учитель.

— Усієї науки, яка є на світі!— відказав Зінько.

Учитель засвистів, а тоді зареготався.

— Дурний ти!

— Та я знаю, що я дурний,— тим і прийшов, щоб ви мені розуму доточили.

— Хіба ж можна всіх наук навчити?

Та й почав лічити, які є науки: і така, і сяка, і он яка... Аж моторошно Зінькові стало...

Одначе все ж згодився вчити Зінька дечого, і справді за рік навчив його трохи арифметики та підучив дужче розуміти книжки... Та незабаром Зінько побачив, що цей учитель і сам не дуже більше знає... та й до книги мало коли зазира, а все то в карти гуляє, то в бесіді горілочку цмулить, то з собакою качок диких стріляти бігає... А ще більше не сподобався він Зінькові тим, що на кожного селянина, хоч би якого старого й поважного, каже «ти» та величається перед мужиками, що він пан... Покинув Зінько до його ходити. Наважився вчитися сам.

Купив собі арифметику, щоб і далі вчити її, купив географію, бо хотів знати про всякі землі... Купував іще багато всяких книжок. Які були в його гроші, що міг би на парубоцькі вбори витратити абощо,— все віддавав за книги. Купував на базарі, в щетинників і в поганенькій книгарні в городі. Купував, не знаючи, які вони, а так — яка до вподоби припаде своїм заголовком. Купував і читав багато і врешті кинув. Здебільшого йому траплялися недотепні, а часом і гидкі книжки. Зінько не находив серед цього мотлоху того, чого шукала його розумна, світу прагнуща голова. Над «Кобзаря» та над «Роберта Оуена» книги не знайшов, хоч не збувся надії колись таки вишукати чого треба. Знав-бо, що є добрі книги, але сам не тямив, по чому їх пізнавати і де їх знаходити. Зрозумів, що мусить засягти поради в якогось тямущого чоловіка.

Де ж він? Де його шукати?

Навкруги, поблизу Зінька, його не було. Учитель сам не дуже дбав за книги; батюшка не любив розмовляти з селянами ні про що, окрім церковних справ; панок Глуш-

ківський (поблизу жив) тільки й знав, що ганяв з хортами та зайцями, то Зінько й не сподівався там нічого доброго почути... та й не смів до його, до незнайомого, йти.

— У город хіба піти?— думав собі парубок часом, але зараз же й покидав цю думку: раз, що він якось не полюбляв того города після нещасливого випадку з Романом та з Левантиною, а друге — до кого б же він і там удався? Все невідомі люди, не схочуть з ним і говорити. І зостався Зінько сам із своїми думками...

Хоч і не зовсім сам. Таки були деякі товариші, що він міг з ними розмовляти про те, що турбувало його розум і серце. Найбільше — з Карпом та з Васютою.

III

НА ПАСІЦІ

Починало ставати душно, бо сонце давно вже звернуло з півдня. Піт проймав Зінька, а вітер уже не прохолоджував, бо й сам став такий гарячий, мов з печі.

Зінько вже бачив поблизу серед поля невеличкий гайок. Там холодок, там так гарно,— хоч би швидше дійти.

Він скинув чумарку, щоб не було так душно, і зостався в самій гарно й рясно вишиваній сорочці з тонкого полотна. Відкотний комір злегка обнімав йому загорілу шию. Загоріле було й обличчя, худе трохи, але молоде й чепурне, з темними вусами й чуприною, що не зовсім ховала його лоба гарного, хоч і була розчесана наперед. З-під чорних рівних брів (заздросців дівочих) сяли розумні променисті очі. Він вдивлявся тими очима в близький уже гай,— чи не побачить там, кого йому треба. Не побачив нікого. Додав ще ходи і незабаром став біля гаю.

Маленька стежечка вбігла з поля поміж дерева. Зінько вступив на неї, і його враз обняло таким гарним, любим холодком, що він аж зідхнув широко й легко. Пішов тоді помалу, впиваючись тією живущою прохолодою, тихо ступаючи по м'якій стежці. Трохи згодом дерев поменшало, і незабаром перед Зіньком розіслася прогайльовина, вся осяяна сонячним промінням.

Це була пасіка. Десятків зо три вуликів, понакриваних покрівлями череп'яними й з кори, стояло серед гайка. Золоті бджоли бриніли в золотому сонячному промінні, купчилися на вуликах біля вічок, гули весело. Ліворуч стояла

невеличка катрага, а перед нею, трохи ближче до Зінька, в холодку під великою гіллястою грушею, сиділо двоє.

Просто Зінька сидів, нахиливши порите глибокими зморшками чоло з сніжистою стріхою, зовсім білий дід. Велика довга борода спадала йому на товсту білу сорочку і на її ще біліла, як сніг. Худорлявий дід мав широкі плечі і могутні ще жилаві руки. Він з упокоєм зложив ті руки на колінах і, не поспішаючись, оповідав тихим, рівним голосом, іноді киваючи злегка головою, і тоді Зінько бачив, як з-під його білих кудлатих брів блищали чорні, надзвичайно молоді очі.

Слухала його пильно, втупивши в його свої темні мрійні оченята дівчинка, що сиділа перед їм. Ні, не дівчинка, бо на голові у неї був маленький святковий очіпок, — тільки здавалась дівчинкою, — така була з обличчя молоденька, замалим не дитина. Сиділа боком до Зінька, просто на землі, підобгавши під себе ноги. Зінькові виразно видно було її високе, як і в діда, чоло, мов намальовану, чорну брову і маленький, ледве-ледве горбатий носик, червоні губенята й ніжно обведене легеньке підборіддя. Трохи загоріле обличчя так і пашіло рум'янцем. Коло вух і на шиї вилося, вибившись з-під очіпка, непокірне русяве волосся. Тонка шия вгиналася під разками кольористого намиста й дукачів. Блискучою хвилею спадали вони на високі груди, на білу тонку сорочку з мистецьким вишиванням. Тоненький стан стягав червоний плетений пояс, коліна обнімала картата старосвітська плахта — з зеленими, червоними, синіми, жовтими картами. Молодичка заслухалася дідового оповідання, її маленькі рученята лежали на колінах нерухомо. Перед могутчою постаттю обсипаного снігом старечої зими діда його маленька слухачка здавалась якоюсь рясноцвітною ніжною весняною квіткою.

О, як він її любив, цю квітку, він, Зінько! Любив і зараз так саме, як і тоді, як уперше її зустрів, уперше глянув на неї та й закохався відразу й навіки. Цьому минуло вже мало не півтора року; але Зінько й досі мов бачить перед себе ту першу зустріч.

До того часу він її не помічав. Бачив раз чи двічі, але давніше, маленькою ще дівчинкою. Вони жили далеко від Сивашів, зовсім на другому кутку села. Зінько й на своєму кутку не дуже ходив на вулицю, а на чужий, то й поготів. Аж одного разу послав його батько на поле в пасіку до діда Дороша Колодія попитати, чи не продасть він

йому з пару вуликів. Зінько прийшов на цю саме пасіку, але нікого на їй не було. Озирався туди й сюди, чи не вгледить діда, коли несподівано перед себе побачив дивну дівочу постать. Саме в одьому вбранні, що й сьогодні, тільки без очіпка, з вінком на голові, з довгою пишною косою, стояла вона на краю прогайльовини, готуючись вийти з гаю на пасіку. Розхиливши кущі руками, спинилась, зустрівши несподіваного гостя, і дивилась на його мовчки. Йому здалося, що перед ним стала якась гайвова царівна, така, про яку оповідають у казках: гарна, як квітка, легенька й полохлива, як пташка. Він з нею ще слова не сказав, він тільки глянув їй у вічі і вже почув, що кохає її, що вона йому дорожча за всіх людей на світі... І вони стояли одне проти одного мовчки, мов зачаровані, обхоплені одним могучим почуванням.

Тільки тоді він зрозумів, що він нікого й ніколи не кохав, що Левантина була йому тільки сестрою — нещасливою й любленою сестрою... Тепер він знов стоїть у тій же таки пасіці, і перед його дід Дорощ, а вона, Гаїнка, його кохання, його дружина, його щастя, сидить і слухає.

І стиха, чолом киваючи, оповідає дід:

— А в лісі живе полісун. Ходить з великою пугою і ганяє вовків, бо він вовчий бог. Де війна, то він туди й турить їх на прокорм... Такий, як чоловік, тільки великий, як дерево... І від його тіні нема: усе має тїнь, а він — ні... А в полі живе польовий — і то нечиста сила... А в очереті над річкою очеретяник — вибігає з очерету білим бараном і лякає людей... А в воді живе водяник — цей у зеленій кушир уплутаний, пакості чинить, греблі рве... А в болоті живе болотяник — такий замузаний та вкаляний... Уночі затягає в болото чоловіка... вогником світить серед болота, а чоловік думає, що там люди, іде туди, а воно все далі, далі... аж поки заведе в таку ковбаню, що й загрузне бідолашний чоловік... А в скелі живе змії. І це нечиста сила. Сім год живе гадиною, другі сім год — полозом (така велика та страшна зміюка), а треті сім год живе змієм із крилами, — такі великі, як у вітряку... І тільки трохи махне крилами — схопиться вихор і закрутить по шляху, і як стріне чоловіка, то підвіє і вхопить, і кине, й скалічить навіки. А як дуже махне крилами та вилетить із скель, то зареве буря, і ламаються дерева, і розвалюються хати...

— Ой страшно!.. Боже!..

— І в хмарах є нечистий,— збирає хмари маленькими шматками і вносить їх до купи, аж поки збереться велика хмара... А як буває в нечистій сили весілля, дак він тоді збирає багато снігу й сипле й крутить їм,— того й завірюха.

— Бач, чого воно буває! А я й не знала!..

— А ще нечистий літає змієм-перелесником. Як побачиш на дорозі стрічку або поясок,— ніколи не бери. Одна жінка знайшла та й заховала в скриню. А то був змії-перелесник: виліз та до неї вночі... З того часу став літати до неї і жити як чоловік із жінкою, а вона зсохла, змарніла і вмерла... А скарбу, як хто закопає, береже скарбник: не попустить нікому зайняти... А дома живе домовик...

— Що людей уві сні давить?

— Еге, давить, як гнівається... А щоб не гнівався, треба становити йому окріп — п'є... А то як розгнівається, то й спалить...

— І, господи!— аж сплеснула руками Гаїнка.— І скрізь, де не ступнеш, ота нечиста сила: і в воді, і в землі, і в лісі, і в очереті, і в бузині, і в руїнах, і в скелі, і в хмарі — скрізь, скрізь, скрізь! І все на шкоду людям! І на що бог пустив її на світ? Адже з неї нема добра, сама шкода?

— Нема... Трошки є... Щодня, як сонце сходить, дак вони, куцаки, викочують його. А воно горить, а воно їх пече!.. Щодня тисяча їх там робить, а мало який живий зостається.

— Де ж вони знову набираються?

— Який живий зостанеться, то той купається, а купаючись, бризкає позад себе, поки набризкає тисячу крапель,— і з кожної краплі зараз народжується гаспид.

— Боже! То це кожен щодня народить їх аж тисячу! Дак це ж скоро за їми й ступити не можна буде!

— А ти ж думала як? Та хіба тільки ці? А ще мана, що манить людей, аби зблукалися, та мара — голову їм заморочує, та манія дратує їм, моровиця — така, як корова або як кінь, да тільки самі кістки, без шкури... Як пройде по селу вночі — корови ревуть страшно, а всі собаки мовчать — бояться... І обходить усе село, і де стане,— там скотина і гине, і гине...

— Ой, страшно!.. Це ще страшніше за русалок, дідуся... Я страх боюсь, що мене русалки залоскотуть.

— Дак то ж на русалчин великдень.

— А мавки?

— Та й мавки ж... І русалки, й мавки — все з нехри-
щених дітей... По полях, по лісах, по водах живуть...

— І скрізь таке, що його й не бачиш, а воно живе...
От диво!

— Чому — не бачиш? Як хто, то часом і бачить. До-
ведеться й тобі колись побачити.

— Ой, ні, ні, ні!.. Не хочу! Не хочу! Не хочу!.. — І во-
на затулила обличчя однією рукою, а другою махала від
себе, мов боронячись од нечистої сили.— Не хочу, бо я
боюсь!..

В цю мить Зінько підійшов до неї і обхопив за плечі.

— Ой! — скрикнула вона несамовито, зірвалась на но-
ги, відскочила й глянула з-під руки.

— Зіньку! Капосний, поганий! Як ти мене злякав!
Геть, геть, геть відділя!.. Чого ти сюди прийшов? Тільки
лякати мене!..

І вона кинулась до його та й почала відпихати від
себе. А він однією рукою обхопив її, маленьку, за стан і
підняв угору....

— Геть!.. Чого ти причепився?.. Діду, та скажіть йому!..
Оце ще вигадки!..

Вона пручалась, одбивалась своїми маленькими руче-
нятами.

— А ти ж кошения дряпуче! — скрикнув Зінько і
вмить схопив другою своєю рукою обидві її руки.— От
же тобі! В неволі!..

— У неволі!.. Який гарний!.. Пустити!.. Здоровий, як
ведмідь,— дак і радий!.. Пустити, а то плакатиму!..— каза-
ла вона й справді плачущим голосом.

Зінько пустив. Вона враз вихопилась од його, відбігла
геть далі й зареготалась веселим дзвінким сміхом.

— Одурила! Одурила! А що?! Я й не думала плакати
і не плакала б... А одурила!

І вона аж стрибала з радощів, а Зінько й сивий дід
дивилися на неї ніжно-ласкавими очима, веселі й щасливі.

Цей гайок і пасіка були Колодів, але Зінько становив
сюди на літо й свої вулики. А Дорош, Гаїнчин дід, беріг
пасіку. Дід Дорош був старий, але ще кремезний чоловік.
Усе літо він жив на пасіці, мало коли й навідуючись додо-
му. Він таки й не любив бути дома: усе там було йому не
до вподоби. Син його Остап, Гаїнчин батько, заводив там
такий лад, що, як на дідову думку, з його не могло бути
нічого доброго. Замість щоб хазяїнувати по-божому, він
заприятелював із Денисом, із Копаницею, з Рябченком,

почав давати на процент та на відробітки гроші, почав притискати людей... І сам жити став уже не так: закривився на якогось чи міщанина, чи бог його зна на кого... в горілку став укидатися... Все те не подобалося старосвітському дідові.

— Земля — мати, — казав він, — шануй її, то вона тебе озолотить, а оті генделі всякі, то чорт зна що! — То від лукавого!.. З того добра не буде!..

Він давно віддав синові все хазяйство, через те не встрявав до його. Щоправда, одного разу він сказав Остапові, що не туди він верне, дак той йому й одрізав:

— Не ваше діло, тату! Ви своє відробили, а тепер, коли здались на мене, то вже я робитиму так, як схочу.

— Аби розумно та по-божому, — відказав старий і більше вже й не озивався за це. Він сам мав таку вдачу, що коли робив яке діло, то щоб ніхто не встрявав і не перешкоджав робити, як хочеш. Через те не мішавсь і до сина. Щоправда, він міг зовсім одібрати в його хазяйство і знову почати самому хазяйнувати, дак же раз, що був таки вже старий, а друге, що тоді повстали б у сім'ї сварка та незлагодя, а дід Дорош цього не любив і, як чуми, страхався. Умерти хотів по-божому, в упокої та в злагоді з усіма. А що синові порядки йому не подобались, то таки не вдержувався, щоб часом не докорити: скаже щось, мов кине слово, та й пішов і не слухає вже, чи йому що відкажуть, чи ні. А дивитися на все те не хотілось, — через те він, скоро починалась весна тепла і бджолу з омшаників заходжувались виймати, зараз переїздив жити в цей гаїнок, у катрагу, і вже рідко коли й зазирає додому, бо йому сюди й сорочку білу принесуть щонеділі, а їсти він і сам собі зварить. Так жив аж до осені, аж поки бджола переїздила до омшаника, — з нею вертався й дід до села.

Сьогодні, зараз по обіді, Гаїнка побігла з дому до матері, а звідти — до діда, на пасіку. Зінько ж не схотів іти до тестя, а прийшов просто сюди й оце лежав тепер у холодку під деревом, упиваючись свіжим запашиним повітрям, а біля його сиділа й щebetала Гаїнка, а дід Дорош докидав часом і собі слівце.

— А батько питались, — казала Гаїнка, — чому ти до їх не прийшов... Якесь у їх там діло... Питались, чи ти дома будеш? Ні, кажу, і він до дідуся піде...

— Яке ж там діло? — цікавився Зінько.

— А хіба я знаю? Казали — діло... Та вони сюди придуть сьогодні, то сам і попитаєш.

— Гаразд.

— А що, сину,— питав дід Дорош,— який хліб?

— Добрий. Думка, що неврожаю не буде.

— Коли б то бог дав!.. А то все неврожай та неврожай,— зведуться люди ні на що! — бідкався дід.

— А зведуться, діду, коли не будуть дбати про те, щоб краще господарювати... А то ліси рубають, а земля сохне, і дощів меншає... І виробилась земля, витратила всю силу, а вони й сили їй не вертають...

— А як же їй силу вертати? — питав дід.

Зінько почав був розказувати, що прочитав недавно в книзі, але дід і слухати не хотів, тільки рукою махнув:

— Ат! Вигадки! Колись і вчених не було, та які врожаї були! А тепер через те й неврожаї, що вчені понаставляли, не вірять нічому старосвітському, все в їх дурниця! Гнівається земля,— тим і не родить! От що!..

— Хіба земля жива, діду? — спитала Гаїнка.

— А ти думаєш — ні? Вона все чує й знає. Усі гріхи людські бачить і вгинається, як по їй грішник іде... а як якого, то й з ями викине мертвого. Як люди гарні до неї, вона радіє й пособляє їм, а як ні, то плаче й гнівається.

— Та чого ж вона гнівається? — спитався, усміхаючись, Зінько.

— Того, що її не шанують! Вона — наша мати, вона — свята! Її цілувати треба, кланяючись!.. А в нас що роблять? — Не то дитина дурна, а й здоровий лобуряка сяде та й давай кийком гатити по їй. Іграшки йому!.. Або... колись було, молодиця, як несе обід орачам, то вбереться, як на великдень: візьме плахту гарну, розпустить намітку довгу, бо так треба до землі йти. От воно й родило і на вгороді й на полі. А тепер іде молодиця, прости господи, як та росомаха: у самому очіпку, ще й начоси повипускає, а замість плахти задрипана спідниця. Ну, хіба ж це шана землі? Ну, вона, свята, й гнівається.

Гаїнка глянула на свої коліна й побачила там плахту; тоді лапнула себе за голову: неслухняне русяве волосся все вилося з-під очіпка. Вона мерщій ухопила хустку, що лежала біля неї, й напнулася.

— Ні, діду,— відказав Зінько,— тут не в тому сила.

— Ат! — перепинив його дід.— От я тебе люблю дуже, Зіньку, що ти добрий чоловік і гарно, по-божому, живеш, а то вже не люблю, як ти з книжок почнеш верзти всячину. То вже від лукавого, оті книги.

— Адже й евангелія — книга, — сказав Зінько.

Дід розсердився:

— Що ти рівняєш? То евангелія, а то казна-що!.. От уже не люблю!..

По стежці від поля почувалася хода.

— Батько, батько йдуть! — скрикнула Гаїнка.

І справді, незабаром на краю пасіки стала висока гарна постать Остапова.

— Здорові, тату! З неділею.

— Здоров, сину! І тебе з неділею.

— І ти тут, Зіньку? Здорові!

— Здорові, тату!

— А чом же ти до мене з Гаїнкою не прийшов? У мене до тебе й діло є.

— Казала мені Гаїнка. Яке ж там діло?

— Нехай же згодом, — одпочину трохи.

Сів до гурту й почав розпитувати діда Дороша про пасіку. Погомонівши, сказав до зятя:

— А ходім, Зіньку, до того лану, що біля кривої балки, я там щось хочу тобі показати.

— І я з вами, — скочила Гаїнка.

— Ні, ти не ходи, — звелів батько. — Ми зараз вернемось.

— Ну, дак вертайтесь ж швидше!

Тесть із зятем пішли з пасіки. Вийшовши на поле, пішли помалу серед високих житів. Зінько мовчав, дожидаючись, поки тесть сам озветься з своїм ділом. Як уже відійшли трохи геть, той загомонів:

— От що, Зіньку: є в мене одно діло дуже добре.

— Ану, скажіть!

— Знаєш ти Горянського землю? Добра земля?

— Ще б пак!

— Що, якби нам її в посесію взяти?

— Еге! Де ж таки? Дві з половиною тисячі десятин! Хіба ж то на нашу силу?

— Аби схотіли, то буде й на нашу. Зберемо такий гурт, товариство, візьмемо землю, а тоді поділимо частками, — скільки кому треба. Адже тобі треба?

— Та трохи таки треба...

— І гаразд! І добре! — зрадів Остап. — Візьмеш скільки схочеш.

— Або ще й на скільки грошей вистачить.

— За гроші не турбуйсь! — одказав Остап. — Коли в тебе зараз усіх нема, то можна на який час позичити, здо-

бути... А там земля їх верне... Це вже я тобі грошей до-
буду.

— Спасибі вам, тату!

— Дак виходить — пристаєш?

— Чому — ні? Як уся громада пристане, то й я.

— Та ні ж бо! Це не вся громада братиме землю, а
так — товариство, гурт.

— А як на мою думку, то краще, якби вся громада...
Ну, а хто ж у тому гурті?

Остап почувався, що тепер він аж у самих суточках.
Одначе не виявляв того, а казав певним голосом:

— Та люди все гарні, заможні, — нема чого боятися,
що невидержка буде з грішми, як панові платити.

— Хто ж то?

— Та ось — я та ти... Тонконоженко Терешко... сват
Манойло Гаврилович... Ну, вже тут, знаєш, не минеш і
Дениса... Хоч ти його й не любиляєш, та таки ж він тобі
брат, то треба вам родичатися...

— А ще хто? — допитувався Зінько.

— Та, мабуть, і всі...

— Ні, цих мало: не подужають.

— Та ще буде старшина... та Яхрем Рябченко... Ва-
вилов... Оце поки й усі... Може, ще кого доведеться при-
няти, — того вже не знаю. Діло баришовите! Тут так, що
можна на карбованець-два заробити.

— А чого ж то воно таке баришовите? — випитував
Зінько.

— Оттак! Та земля ж яка там добра — це раз. А дру-
ге — ціну на землю тоді вже ми самі, яку схочемо, ска-
жемо, бо навкруги не буде такої, щоб нашим диблянам
брати... Ну, дак скільки тобі десятин?

— Ніскільки, — відказав спокійно Зінько.

— Як то? — здивувався Остап. — А ти ж казав, що
пристанеш.

— І пристану, коли вся громада візьме землю.

— А з нами ж чому не хочеш?

— Бо це багацьке товариство. Воно хоче підгорнути
під себе громаду, а я того не хочу. І вам раджу, тату, до
таких негарних людей не приставати.

— Що ти мене вчиш? Я старіший за тебе!

— Дарма, тату, аби я до діла казав.

— Чортзна що ти кажеш! Ти лучче покинь оте все та
приставай!

— Ні, цього не буде.

Остап почав умовляти, рахувати, які бариші будуть, як Зінько забагатіє...

— Нащо ви мені, тату, це кажете? Хоч бариш і добрий, дак грішний.

Тоді Остап зовсім розсердився. Що він, Зінько, все носить з своєю правдою? Чи він думає, що сам за всіх розумніший та святіший? Нехай лиш слухається старіших за себе людей!

Зінько не змовчав і відказав, що не все, що старе, те й добре. Остап украй розгнівався, покинув Зінька серед поля і, не попрощавшись, пішов сам додому на село.

Зінько вернувся на пасіку і був там аж до вечора.

Вже зірки позасвічувались на темно-блакитному небі і роса лягла важкими краплями на траву й на хліб, як Зінько з Гаїнкою верталися вдвох із пасіки додому, ідучи вузьенькою стежечкою поміж високими житами.

— Що тобі батько казали? — питала Гаїнка, тулячись до Зінька.

— Закликали, щоб пристав до їх у товариство: батько, Денис, Тонконоженко, Манойло, старшина, Рябченко, Вавилов... щоб гуртом наймати землю.

— А ти ж?

— А я не схотів.

— І не приставай, серденько, до їх. Бог з ними! Бо то такі страшні люди — оті Денис, старшина та Рябченко.

Зінько засміявся:

— Чого ж вони страшні?

— Я не знаю... Тільки я їх, було, боюся, як вони приходять до батька та нишком про щось говорять.

— Страшні вони справді тим, що людей кривдять, — відхнув Зінько.

— Хоч би вже батько з їми не приятелювали, — казала Гаїнка. — А то їх усі люди кленуть, а батько все з їми. Може, це й гріх, що я про батька кажу, та тільки ж... Ну, от я раз бачила, як до батька приходила Марчиха... усе за ті гроші, що це покійний Марко позичав у батька... Та як упала навколішки та плаче-плаче, бідна, та батькові ноги цілує, щоб землі не брали... Отже взяли... не помилювали!.. Як згадаю, дак і тепер так би й плакала за нею... Як же його не сказати, хоч вони й батько?

— Через те ж і я ніколи не пристану до їх.

— І не треба... Глянь, глянь: зірочка!.. Ясна-яснюня!.. Ой, зірочки — сонцеві діточки!..

— А хто ж їм батько?

— А хто ж? Місячко. Сонце, красна панна, пішла заміж за місячка... Їх дванадцять братів-місяців, дак вони по черзі й світять.

— А сонце ж як: за одним братом чи за всіма дванадцятьма? — спитав, сміючись, Зінько.

— Ну, що ти вигадуєш? Чого ти з мене глузуєш? Де ж таки видано, щоб дванадцять чоловіків було? — казала невдоволеним голосом Гаїнка. — От я вже знаю, що ти зараз скажеш, що це все вигадки, що сонце кругле, як кавун, а зірки... а зірки, як дині, чи що! Ха-ха-ха! Ну, де таки видно: сонце, як кавун!.. То сонце — красна панна, зірочки — діточки, а то кавун!.. Це ж зовсім негарно!.. А що — ти кажеш — русалок нема, а дідусь кажуть, що таки є!

— Чув, що сьогодні казано було... То все вигадки.

— Хіба дідусь брешуть?

— Ні, тільки помиляється. Ти ж бачила, що він помиляється: сама ж казала вже, що відьом нема.

— Еге ж, Зінечку, нема... Тільки... Ну, а що, як є?

— Ну, от знов! — загомонів Зінько невдоволеним уже голосом і почав розказувати їй, через що всі ті оповідання про відьом та про нечисту силу — неправда. Вона помітила, що йому це прикро, і слухала покійно, і казала сама собі думкою, що мусить із їм згодитися, бо Зінько такий розумний, усе знає — де ж таки, щоб він неправду казав! І гнівається на неї за це — так, трошечки, іноді, але гнівається... Як же вона не слухатиметься його? Треба ж уже їй розбирати: вона ж уже велика, сімнадцять років ось-ось буде... і заміж пішла вже...

І вона стиха, як маленька дитина, промовила:

— Еге, Зінечку, я більше вже тому не віритиму...

— І добре!.. От ми неодмінно про це книжку прочитаємо, — сказав Зінько. — А то ти давно вже й книжок не читаєш. Нащо ж я тебе й читати вивчив?

— А неправда ж! — палко відказала Гаїнка, рада, що повертає розмову на іншу стежку. — Я читала недавнечко «Катерину»... читала й співала її.

— Як то — співала?

— А так — дивлюся в книжку та й співаю.

— А на який же голос?

— А хто його зна... на який набіжить... Ось слухай, як я співала!

І вона почала співати перші куплети Шевченкової поеми:

Кохайтесь, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люди,
Роблять лихо з вами.

Вона співала на якийсь голос, що сама вигадала, але Зінькові подобався її спів.

— А що, гарно?

— Ще й дуже.

— Невже?

— Йй-бо, добре! І як це ти вигадала?

— Хіба я вигадувала? Воно — саме... Там так усе рядочками пописано, рядочками пописано, то так і хочеться співати.

— Та ти моє співоче!..

Гаїнка й справді була дуже співлива. Але тепер вона похитала головою й відказала:

— Ні, як коли... А чуєш? Он на селі співають.

Вони вже підходили до села, і відтіля справді чути було дівочі й парубочі співи.

— Весело їм... гуляють!.. — промовила Гаїнка,

— Може й тобі хочеться до їх? — спитався Зінько.

— Ой, ні! — відказала, хитаючи головою. — Як я з тобою, дак мені вже нічого не хочеться.

І вона, ідучи, притулилась до його ще дужче.

— Справді? — спитав Зінько. — А буйного доброго намиста, такого, як у Горпини?

Вона не зараз одказала...

— Буйного доброго намиста таки трошки хочеться...

IV

НА ВУЛИЦІ

Вони ввійшли в село. Темні верби й садки дрімали над хатами, а осяяні віконечка весело всміхалися з-під чорних стріх і кидали впоперек вулиці ясні смуги свого білястого світла. Під однією хатою зібралася купа дівчат та парубків, чути було веселий гомін.

— Зіньку, ти? — озвався голос із тієї купи, і висока постать вийшла з неї.

— Я, Васюто, — відказав Зінько.

— А я заходив до тебе,— думав, сьогодні почитаємось... аж тебе нема.

— На пасіці в діда Дороша були.

— Ще й одну штуку хочу тобі сказати.

— Кажі!

— Ні, зараз не хочу. Приходь завтра ввечері до Карпа, і я там буду,— дак і поговоримо.

— Гаразд. Бувай здоров!

Гаїнка з Зіньком пішли далі вулицею, а Васюта вернувся до товариства. Там чути було регіт та крик: усі сміялися з Микитиних вигадок. Микита Тонконоженко, Денисового кума Терешка син, верховодив тепер поміж парубками, відколи вернувся з города. Років із п'ять він там був, бо як вивчився в школі та підріс трохи, то зараз його батько туди віддав. Жив там і за сторожа, і за прикажчика, та якось прошкапився: щось продав із бакалії нишком від хазяїна, собі гроші приховавши, а хазяїн довідався та й прогнав. Поблукавши по городу без служби, вернувся до батька. Дома нічого не робив і до хазяїства не брався.

— Вот, мене хороше место ждють, а я буду в гною руки паганить!..

Батько сам потурав тому:

— У мене син образований!

Сам робив, а «образований» син лежав під грушею, дожидаючися, щоб груші самі в рот падали. Зате дивував Микита всіх на вулиці своїм убранням: чоботи «бутілками», штанці-галанці вузькі, сорочка ситцева червона на-випуск, ще й поясом синім з китицями підперезана, а зверну ще й «паджак з іскрою», так він сам його звав.

— Яка ж у йому іскра? — питалися проміж себе дівчата.

— А що рябенький...

З себе Микита був здоровий, червонопикий, а на язик гострий,— кожному забивав баки. Над парубками верховодив, бо одні вподобали його «образованість» та що він їх часто напував горілкою, а другі боялись його здорових кулаків. Тільки Васюта ніяк його не шанував і часто глузував із його, і за те Микита ненавидів без міри не то самого Васюту, а й усіх, хто з їм приятелював.

— А знаєте, хлопці й дівчата,— говорив Васюта,— я навчився нової пісні, та й ловкої!

— Ану-ну! Якої? — загомоніли всі, цікаві на нову пісню.

— Слухайте ж! я буду співати, а ви розбирайте добре, бо це пісня городська, дак гарна. Ех, біс його батькові! Нема в мене двох кишень у штанях,— нікуди обох рук покласти!.. Ну, та дарма,— гаразд буде й так! Ну, роззявляйте роти та слухайте!

І він почав триндикати:

Закладає руки в бруки
Та й говорить, што вон пан,—
Розсмотрівшись хорошенько —
Настоящий шарлатан!

— Ха-ха-ха! — загаласувала вся купа, а Микита аж затрусився.

— Ти будеш мені шарлатана притулять? — скрикнув він і кинувся до Васюти з кулаками.

— Ттю-тю на тебе! Оханись! Та він несамовитий!.. Свят! свят!..— казав Васюта, поступаючись назад та христячи Микиту.— Чого ти до мене причепився? То ж не я, то ж пісня моя!.. А ти її й до себе тулиш? Де ж таки? Хіба ж воно на тебе похоче? То ж про пана, чи пак про шарлатана, а ти ж мужлай репаний, такий самий, як і ми, тільки що, знаєш, ізверху тієї ваксою помазаний,— отією чорною, що смердить так, що й носа не навернеш.

— Мовчи! — скрикнув Микита, все стоячи з затисненими кулаками, але не зважаючися вдарити, бо й у Васюти були не згірші.

— Ой-ой-ой! Уже занімів! — і Васюта ватулив рота рукою... і враз крикнув:

— Гвалт! Горить!..

— Де горить? Де? — заметушилася перелякана молодіж, ладна вже бігти на пожежу.

— Паджак з іскорю горить!..

Вся улица гримнула реготом.

— Пху на тебе, собако паршива! — крикнув Микита, одвернувся й пішов на другий бік гурту, а Васюта репетував:

— Стривай! Стривай! Гаситимем!.. Іскри розгоряються!..

— Ні, не здержить Микита проти Васюти,— казали парубки.— Проти всіх здержить, а проти тебе, Васюто, ні.

А з Микитою тим часом одділилося кілька парубків, і пішли гуртом на другу вулицю.

— Ну й уїдається в тебе цей Васюта! — казав один парубок.— І чом ти його не провчиш?

— Рук поганить не хочу, вот што, Ванька! — одказав іще заклопотаний Микита.

— Здоровий, як тур! — промовив другий парубок. — Сам ще й не подужаєш його.

— Дак давайте гуртом попадемо та й одлатаємо! — порадив той, що його Микита Ванькою звав. — Йй-бо, Микито, ми тобі поможемо.

Микиті стало веселіше.

— Вот спасіба, камаради! Каби їх обоїх із Зіньком!

— Дак що? І Зінька можна! Нехай лиш не величається! А то такий праведник: усе йому парубки поводяться погано, — не так, як йому завгодно.

— Бо вон города не видав, дак у його й мужицьке поняття, — сказав Микита.

А тим часом Зінько з Гаїнкою підходили вже до своєї хати.

— Ой, щось свариться! — сказала Гаїнка.

Справді, сварилося. Товстий роздратований чоловічий голос кричав:

— Брешеш! Брешеш! Не коситимеш ти, бісова тінь, того жита! Я його скосю, бо на моїй землі.

— Оце вже Момоти за землю лаються, — сказав Зінько.

Момоти були сусіди Зінькові — з одного боку Струк, а з другого Момоти. У старого Момота було троє синів: старший — Грицько, тоді — Панас, обидва жонаті, а тоді Іван, ще парубок — отой «Ванька», що ходив з Микитою по вулицях. Грицька батько давно вже відділив, оженивши, випрохав йому в громади ґрунт на краю села, поставив там хату, дав клопоть поля й трохи худоби. Одначе батько видав не все поле, що мусило йому припадати: десятини не додав, бо ще на свою частку зоставляв, а вмираючи торік, при людях сказав, що Грицько має взяти собі ще одну десятину, — тоді в кожного брата буде рівно землі. От же брати не схотіли віддати йому тієї десятини, кажучи, що батько йому все віддав ще тоді, як одділяв його. Грицько пішов, одміряв сам собі десятину та й посіяв на їй. Панас з Іваном довідалися про це тоді, як Грицько вже й заволочив. З того часу почалася запекла сварка проміж двома братами — Грицьком та Панасом. Де б не стрівалися вони, то зараз якось зачепляться за ту землю, та й почнеться суперечка, замалим не бійка. Іван, менший, був не такий запеклий, та все ж обстоював за Панасом (він з ім і жив).

Така спірка зчинилася й тепер. Грицько йшов улицею, а Панас, стоячи в воротах, зачепив його.

— А не діждеш ти,— відповідав Грицько,— чужого хліба косити! Я буду працювати, а ти будеш мое добро забирати!

— Бо не сій на чужому! І заберу, а ти дулю з'їси! — одгукувався Панас.— Їстимеш дулі: так тебе ними нагодую, що аж репнеш. А хліба не їстимеш, бо я його заберу, на всій тій десятині заберу.

— І на поле не пустю! — відказував Грицько.— У мене коса в руках буде.

— Побачимо ще! Не пустиш мене на мое поле, дак сам зогниєш у землі,— нахвалявся Панас.

— От таки вони справді поріжуться колись! — промовила Гаїнка.

Тим часом Грицько вже проминув Панасову хату й був коло Зінькової.

— Добри вечір, дядьку,— озвався до його Зінько.

— Добри вечір!.. А хто це? Зінько!.. А я за тим шибеником і не добачив тебе.

— І хочеться ото вам, дядьку, змагатися з ім.

Грицько махнув рукою.

— Ти ж кажи! Оттак собі йшов додому проз його хату і в голову того собі не клав, щоб сваритися, а він зачепив.

Грицько вже відсердився трохи: він звичайно скоро прохолоняв, не так, як Панас — той, як розсердиться, то вже злий буде хто й зна поки і все проти того чоловіка копатиме; а як розлютується іноді, то хто й зна що робив би. На його багато людей ремствувало: чи свиня чия до його вбралася, то він уже їй спину переб'є; кіт до його внадився чужий,— лапи йому повідрубуює. А одного разу засварився з чоловіком за якусь там дурницю і все нахвалявся: — Ну, будеш же ти без худоби! — Той чоловік і байдуже, а одного разу вранці встає, пішов у повітку,— аж коні його — пара добрих коней — здихають: хтось уночі вліз та ножем кишки їм повипускав.. Усе село знало, що це Панас ізробив, а нічим довести,— так і пропало. Через те дибляни не любили Панаса, трохи навіть боялися його, і в спірці з Грицьком більшість до старшого брата прихилалася, надто ж, що Грицькова й правда була. Зате в Панаса був оборонець — Копаниця.

Грицько тим часом, стоячи в Зінька перед ворітьми, оповідав, як почалася сьогодні сварка, і додав:

— От ти кажеш: не сварись! Як же мені не сваритися — сам ти подумай! Це ж мої труда! А земля? Вона ж моя, — це ж усяке знає. А в мене ж діти! Як же я поступлюся нею? Тепер усяке над землею труситься, бо народу багато, а землі мало, а я так і покину її?

— Та ні, я того не кажу, — відповідав Зінько. — Знаю, що земля це ваша, що вам її треба. Тільки що, як почнете ви сваритися та битися, то не буде нічого з того доброго. Ви своє робіть, а коли він до вас чіплятиметься, тоді позивайте його.

Грицько подумав...

— Хто його знає, чи випозиваєш що... — промовив, зідхнувши. — А втім — воно справді тоді лучче видно буде, а тепер не варт змагатися.. Бувайте здорові!..

— Бувайте й ви!

— Шкода чоловіка! — промовив Зінько. — І путящий чоловіча, а не щастить йому.

Грицькові справді не таланило. Все було йому якесь лихо: то в його коняку вкрадено, то віл здох, то град ниву побив — і так мало не щороку якась біда йде та й другу за собою веде. Напосілася недоля на горопаху. Зовсім підбився чоловік, а найбільше тоді, як йому жінка вмерла, покинувши трое малих дітей. Бився він, бився з їми щось більше як рік, а далі таки оженився удруге. Сам він і не хотів того, бо й досі журились по першій жінці, та люди кругом казали, і сам бачив, що не видержить без господині з трьома дітьми та з хазяйством. Та яка ж на трое дітей піде? Нараяно йому покритку Ївгу — чепурну й здорову, але з дитиною. Та то б іще не лихо, та погано про неї говорено на селі. Та що було робити Грицькові? Хіба інша піде? Добре, що й така трапилась. І оженився. Та щось і тепер не дуже великий лад у його в сім'ї.

Мати вже спала, як Зінько з Гаїнкою вернулися до дому. Вони не стали її будити. Гаїнка потемки познаходила в хаті вечерю, винесла, і вони сіли вечеряти на призьбі. Місяць уже високо підбився вгору, і було ясно, хоч голки збирай. Голодні й щасливі, вони повечеряли тим, що zostało від обіду, і полягали спати на примостці в садку, що починався в їх зараз од хати.

— Зіньку, чи правда, що на місяці брат брата на вилах держить? — спитала Гаїнка, лежачи горілиць та дивлячись на місяць.

— Казав же тобі, що ні! — відповів Зінько, вже трохи дримаючи. — Спи лиш, а то завтра рано вставати.

— Хі, який робочий! Гляди лиш, чи сам устанеш, коли треба!

Зінько вже давно спав, а вона все дивилася на небо та думала про Віз блискучий — хто на йому їздить? Бог? Чи святий Ілля? Може, саме тим возом він і їздить, як грім гримить? А ото Квочка... Чого вона на небі, тая квочка? Певне — це божої матінки квочка з курчатами. От же й на неї є дробина... Недурно кажуть, що бог любить хазяйство... Адже і в колядках співають, що Сус Христос землю орав і сів, а божа матінка обідати йому виносила... Правду дідусь кажуть, що землю шанувати треба. Земля — мати, вона нас любить... І я її люблю... І вона... і я...

Думки плутались. Гаїнка заснула.

V

ЗІНЬКОВЕ ТОВАРИСТВО

Прокинувшись другого дня рано-вранці, Зінько справді побачив, що він оставсь позаду: невсипуща господиня Гаїнка давно вже встала вдвох із матір'ю, відігнала корову до череди, і, поки мати порпалась на второді, помалу полючи старими руками картоплю, Гаїнка заходилася топити. Саме як Зінько прокинувся, вона, в старенькій спідничині, з закачаними по лікоть рукавами, вибігли з хати вхопити дровець.

— Чом же ти мене не збудила? — гукнув до неї Зінько.

Вона, заслоняючи очі рукою від сонця, що саме сходило червоним півколом, глянула в його бік.

— А ти вже встав хіба? У, сонюжище! Спить, що вже й сонце сходить!

— Кажу ж: чом не збудила?

— Добрий хазяїн сам знає встати! — сміялася Гаїнка і стояла вся червоно-золота, позираючи з-під руки на Зінька. Потім додала: — І чого б то я тебе будила? Однак великого діла тепер нема, — ну й поспи!

І побігла брати дрова.

Зінько, трохи засоромлений, що заспав, кинувся швиденько садком до річки, миттю скупався і, моторний та здоровий, не заходячи в хату, пішов під повітку. Він трохи столярував, як не було хліборобської роботи — от так, сам собі навчився та й робив. Тепер заходився майструвати собі велике ліжко. Це не легенька штука була, бо Зінько ніколи такого ще не робив. Але він хотів зробити

і випрохав собі на деякий час у дяка старе поламане ліжко дерев'яне. Розібрав усе на частки — і тепер і собі робив саме такі частки і певний був, що складе з їх ліжко — так саме, як зробив собі колись шафу на книжки, тоді — війку. Наняв у чоловіка війку, щоб перев'язати своє зерно, роздивився, аж воно й не мудра штука. Заходився робити. Що залізне, то те йому коваль поробив, а дерев'яне — все сам. І зробив. Побачив один чоловік, що добре війка віє, — купив її в Зінька, а той собі знову зробив, ще кращу. І так він аж чотири війки зробив: одну собі, а три людям.

Стругав і думав про вчорашню розмову з тестем. Що тестеве товариство хоче взяти в посесію пана Горянського землю, то те Зінька не дивувало: вони були заможні люди, здоліють це зробити, а добра земля дасть їм і добрий заробіток. Чому ж і не взяти, коли є сила? Але дивувало Зінька, що тесть закликав і його до спілки.

Щоправда, скоро Зінько одружився з Гаїнкою, її батько не раз та й не двічі нахилив зята, щоб той ішов з їм однією стежкою. Та Зінько швидко розібрав, яка то стежка, і нею не пішов, а Остап Колодій не згірше розібрав, що він помилився на зятеві: він рахував, що як письменний Зінько пристане до його, то вони вдвох таке заведуть, що ну! Бо йому, Остапові, тільки письменства й не ставало! Аж далі побачив, що Зінько не туди зовсім дивиться, то й облишив його жити, як тому хочеться... надто, що Зінько ніколи ніякої помочі в його не прохав. Через те вони жили з Зіньком так, що не сварилися, та й не ладнали проміж себе, а йшли кожен сам собі.

Тим Зінько ніяким робом не міг і думати, щоб тесть, знаючи вже його добре, та знову заходився закликати до якоїсь спілки. Одначе ж закликав! Через що ж?

Щоб зробити Зінькові добро? Може бути... хоча... Остап Колодій не з таких, що робить дурно добро, хоч би й родичеві... а надто такому, що нічого в його не просить і може сам собі прожити.

Може, не подужають сами землі взяти? Може. Але Зінько, негрошовитий чоловік, не здолає тут нічого пособити: коли б уже вони шукали помочі, то знайшли б не одного заможнішого за його.

А все ж кличуть! То виходить, що їм таки ж треба на щось Зінька, саме його, а не кого іншого.

Нащо ж? Зінько думав про це, думав і нічого не міг вигадати. Тільки почував, що тут щось непевне.

Ввечері Зінько пішов до свого приятеля Карпа. І Кар-

по був молодий чоловік, недавно жонатий. Був письменний: як і Зінько, навчився читати в дяка. Він був великим і завзятим ворогом старшині Копаниці за його вчинки з громадою. Жив у своїй невеличкій, але чепурненькій хатці замалим не вбого, хоч працювали обоє з жінкою щиро. І був щасливий з своєю Катрею та з маленьким сином. З себе був нечепурний, худий, з коротко підстриженою русявою борідкою, з великими зморшками на чолі, але з глибокими розумними очима.

Увійшовши до його, Зінько побачив там уже й Васюту. Це був парубок увесь білявий, з надзвичайно веселими блакитними очима і з цілою копицею настобурченого русявого волосся на голові, з поганенькими білявими вусиками. Був уже немолодий, да що був дуже русявий, а вуси не росли, то здавався молодшим за свої літа.

— О, і вся кунпанія невеличка, але чесна! — промовив він, уздрівши Зінька. — Був би жінку свою привів, дак тоді б уже всі тут були. Треба так, щоб як нам зіходитися, дак щоб із жінками.

— Дак ти ж спершу оженись! — пожартував Зінько.

— Коли ж ні одна не приходиться до мене! Одна проти мене дуже висока, а проти другої я дуже довгий.

— Дак хіба ж уже нема таких, що однакові з тобою на зріст? — засміялася Катря.

— Чому нема? Є! Дак що ж? Одна дуже товста, а друга дуже тонка. А коли й знайдеш на свою мірку, так знов лихо: одна дуже мовчазна, — ні з ким буде мені й розмовляти, а друга балакуча, дак за тією й я не поспішуся слова сказати.

— Ну, — засміялися в хаті, — де б то вже така й знайшлась, щоб тебе переговорила!

— От же й я так казав, дак же вирискалась! Я за нею тоді ну гнаться, ну гнаться!.. Гнавсь, гнавсь — де тобі!.. Коли ж у неї такі довгі ноги! Узяла та в Чорновус і втекла. Дак я вже тоді й годі ходити та дівчат на свою мірку міряти.

Все село знало цю історію з Одаркою Момотівною, як Васюта закохався в неї, а вона його водила-водила та й пішла в Чорновус за багатиря. Васюта й досі не міг її забути, але глузував сам із себе.

— Чи є таке на світі, — спитався Карпо, — щоб ти, Васюто, та з його не сміявся?

— От щоб я здох, коли не плакав над цибулею!

Зінько з Катрею сміялися, усміхавсь і Карпо, а Васюта сидів поважний.

— От що, братики,— озвався нарешті Зінько,— я до вас прийшов з однією новиною... Не знаю, як вам іздасться, а мені вона віщує щось недобре.

— Молодице, нашорошуйте вуха, бо новина буде: є в чим по селу побігти! — гукнув Васюта на Катрю.

— Ну, ця молодиця не з таких,— одповів йому Зінько.

Катря справді була дивом на селі, бо ніколи не носила ніяких новин, і за це найбільше і влюбив її Карпо.

— Ну, коли вона така, що свого жіночого діла не знає, дак я за неї розбрешу! — не вгавав Васюта.

— Ха-ха-ха! — не вдержалась Катря.— З тебе б і глухий засміявся, Васюто.

— Де там сміються—сердяться! Я вчора приходжу до свого глухого сусіди, а він ворота на току лагодить. Здорові, діду, були! — А то ж чий, коли не твої воли? — каже.— Уже вдруге на току! Я їм роги позбиваю! — Та я не про воли, я кажу: Добридень! — Сам ти,— каже,— злидень, а я хазяїн!..

Катря знов засміялась, а Карпо аж розсердився:

— Та годі-бо вже тобі штукарити!.. Тут чоловік про діло, а ти... Слухаймо краще Зінькової речі!

Васюта замовк і тільки поглядав чудно на Катрю та силкувався крутити білявого вусика, хоча з тим йому й менше щастило, як із жартами.

Карпо сів на лаві, зіпершися ліктем на стіл, а головою на руку — спрацьовану й худу руку, велику й кощаву, і налагодився слухати, втупивши очі вниз.

Зінько розказав про свою вчорашню розмову з тестем і виявив, через віщо справа здається йому непевною.

— Що непевна, то непевна! — промовив Карпо.— Добре ти учинив, що до їх не пристав.

— Та не в цьому тепер сила,— відказав Зінько,— а в тім, що вони щось заміряються робити.

— Лихий чоловік і вдень і вночі лихе заміряє,— сказав Карпо.

— А я вам ще одну штуку доточу,— озвався Васюта.— Твій, Зіньку, брат Денис заходжується купувати ту землю, що пересельці, виїздячи, громаді поздавали.

— Невже? А звідки ж то ти знаєш?

— От штука знати! Я ще вчора хотів сказати вам... Вони вже й Захарка пустили, щоб людей до того нахилив.

Захарко був собі такий немолодий чоловік, п'яниця пропащий: за чвертку горілки вигукував у громаді, що йому звелено.

— Боїться моя душа, чи не хитріша це штука ще й за Горянського землю,— промовив Карпо.— Денис і так уже вбився у силу велику, а скоро купить пересельську землю, то запанує тоді він із своїм товариством нечестивим так, що й шиї нам крутитиме, мов волам у ярмі.

— Не треба попускати йому цього,— відказав Зінько.

— А як вони кусаються, та й ще більша їх сила в громаді? — сказав Васюта.

— Треба, щоб нашої було більше,— обстоював Зінько.— Вони Захарка п'яного послали людей збивати, а ми самі будемо виявляти людям, яка з цього шкода, та прихилити їх на свій бік.

— А й справді, братця,— скрикнув Васюта,— не можна ж давати їм собі на шию сідати! Давайте з їми, чортівими синами, воюваться.

— Знову ти почав того згадувати! — докорив йому Карпо. Він не любив, як хто згадував «чорта», а надто в хаті, а балакучий Васюта раз у раз про це забував.

— Не буду вже, їй-бо, не буду! — присягався він.— Хай йому чорт тому чор... Ой!.. Ну, скажи на милость божу,— так тобі на язик і лізе!

— Правду кажеш, Зіньку, що годиться нам за своє обстоювати,— загомонів Карпо, облишивши Васютині присягання.— Та лихий то розум у воїна буде, коли війну починає, а як подужати — не відає.

— От штука! — не втерпів Васюта.— Сам же все кажеш, що господь і младенці вмудряє, не то що, а ми ж такі здорові лобуряки!

Зінько засміявся, але Карпо озвався поважно:

— Не перекручуй святого письма, коли не тямиш, бо й до рук ніколи його не береш! Не знаю вже, нащо ми вдвох із Зіньком і читати тебе вивчили! Тільки й знаєш, що казочки горлати.

— Давай людей до себе прихилити,— перепинив Карпову науку Зінько,— турчатимем їм у вуха, умовлятимем їх,— вони ж повинні побачити, що їм краще.

— Сліпі вони мають очі, глухі вони мають вуха,— відказав Карпо.— Прихиляються вони тільки до лихого,— немає доброї стежки до голови нерозумної. Одначе не можна й так покидати.

— Неминуче це треба! — казав Зінько.— Бо в нас ба-

гато такої бідноти, що їй хоч і зараз давай тієї землі, а як попустимо її в багацькі руки, то тоді вже вдруге не наживемо.

— Не попустимо! Подавляться вони нею! — підбадьорював Васюта.

Товариші ще довгенько про це розмовляли, а другого ж дня справді почали всім розказувати про Денисові заміри та підбурювати людей, щоб не поступалися тією землею. Всі люди лаяли й Дениса, й його товариство, але як хто з трьох приятелів запитувався такого чоловіка, чи він озветься проти цього заміру в громаді, то звичайно чоловік виляв на всі боки і силкувався нічого на це не відказати. Наші приятелі дуже добре розуміли, через що це так: один винен був щось самому Денисові чи кому з його товариства; другий — мав у їх позичити; третій — узяв чи думає брати землю... І кожен не хотів проти тих людей навпростець виступати. Тільки сам Грицько Момот сказав Васюті по ширості:

— Що ж, братику, — я б із дорогою душею до вас пристав, да коли ж несила моя. Ти ж сам знаєш: пропав у мене віл, пропала й коняка... Напозичався я по самі вуха, що вже й нікуди далі. У Дениса я позичив двадцять карбованців на коня, і оце мені за тиждень виходить їх оддавати. А в мене ні копія. Як не зласкавиться Денис, не відсуне строку, то що я робитиму? Забере він у мене коня за ті гроші, та ще й тим не оплачуся... У мене ж діти дрібні! Якби я міг оддати ці двадцять рублів, — обстоював би за вас, а тепер мовчатиму.

Васюта відчув, що Грицько правду каже, і не знав, що йому й відказати.

Але були люди й зовсім незалежні від Денисового товариства. Такі казали, що стоятимуть у громаді проти Дениса, і їм можна було вірити. Та таких було небагато, і мала поки була надія на перевагу.

Зійшовшися Карпо з Васютою до Зінька, почали один одному переказувати, як ведеться справа. Васюта розказав і за Грицька. Зінько замислився мовчки.

— А що, братця, — озвався врешті, — якби ми Грицькові та пособили?

— Як то? — спитався Карпо.

— Та так, скинулись би грішми та й позичили б йому, щоб він міг Денисові гроші вернути. Бо, бачите, раз, що чоловікові пособити — завсігди добра штука, а друге, що нам тепер кожен новий прихильник дуже дорогий.

— От же, їй-бо, правда! — скрикнув Васюта. — Щоб я здох, коли він не добре радить!

— Розумна твоя рада, — промовив і Карпо. — Та чи стече ж у нас на тебе грошей?

— Якось скинемось! Уже ж для такого діла гріх не стягатися, бо воно таки справді добре діло буде, куди не глянь, — упевняв Зінько.

— Скільки ж йому: двадцять карбованців треба?

— Еге ж.

Карпо подумав.

— От що вам казатиму! — промовив нарешті. — Малі в мене тепер гроші: немає спромоги більш як п'ять карбованців позичити.

— І то добре! — сказав Зінько. — А ти, Васюто?

Васюта хоч і парубкував, та був дома за хазяїна, бо в його батько вмер, а сам він був найстарший у сім'ї.

— Та що ж? Уже ж і я більш як п'ять не нашкробаю.

— Ото десять. Ну, гаразд: у мене тепер десять карбованців знайдеться, то я й дам десять, — казав Зінько. — Усього й буде двадцять. Так і скажемо Грицькові, що це йому гуртова замога, щоб він міг там оплатитися і до нас пристати.

— А не одурить же він? — спитався Карпо.

— Похоже, що ні, бо то щира душа, — відмовив Зінько. — А ти, Васюто, як думаєш?

— Хі! Та я Грицькові йому віри більше, ніж собі! Коли мені вірите, то йому й поготів! — одказав той.

— Коли так свідчите, то й оддаймо йому гроші ції, — сказав Карпо. — Підемо всі втрьох до його, певніше воно й поважніше буде, як усі з їм говоритимемо. Видно, й йому тоді буде добре, що не сам Васюта за це стоїть, а товариство обстає.

— Правда! — згодився Зінько.

Не гаявшись й пішли.

Увійшовши у вбогу хатку Грицькову, освічену поганенькою тьмяною лампою на стіні, трое товаришів побачили там усю сім'ю. Четверо дітей лагодилось уже лягати спати на полу, а Івга слала їм. Грицько сидів за столом. У хаті було нечепурно, сорочки на блідих дітях та на Грицькові були чорні, повмазувані, а Грицькова жилетка — лата на латі. Сам Грицько, трохи вже згорблений від тяжкої праці, з худим обличчям, поритим зморшками, зарослим темною бородою і з глибоко позападалими сірими очима, здавався старішим, ніж був справді: не було ще йому й сорока ро-

ків, а видавалося, що мав їх із півсотні. Здавалося, мов щось пригнічувало і цю тісну хатку, і людей, що в їй жили. Сама Ївга не пасувала до цього темного закутка вбозтва й пригніченості. Висока, гарна з себе й здорова, вона була і вбрана краще, і по хаті ходила, мов чужа, мов гістя. Вона не любила Грицька і пішла за його, аби де прихилитися з дитиною, а тепер шкодувала, що так ізробила. Ця понура хата, цей похилий Грицько і четверо галасливих дітей очортіли вже їй без міри,— якби могла, то й не зазирнула б сюди!

Привіталися гості, посідали. Грицько зараз почав розказувати про свою суперечку з братами за землю. Він ходив до суддів, казав, що брати нахваляються його жито покосити на тій десятині. Дак судді кажуть: ще ж не покосили, дак чого ж ти нам і голову морочиш? То ти їм і пожалійся! Тепер він бачить, що вже правди не шукай. Буде сам оборонятися, як ізможе.

— Оборонишся! Де ж пак! Їх двоє, а ти сам! — промовила Ївга неприхильно і мов радіючи, що такий безсилий був Грицько. Вона перемивала на лаві біля мисника ложки і весь час, поки Грицько довго розповідав про свою сварку з братами, все мовчки поглядала на Зінька, блискаючи на його своїми смілими звабними очима,— він-бо сидів на лаві крайній, біля неї. Слухаючи Грицька, не бачив її поглядів, але тепер, як вона озвалася, глянув на неї, і їх очі зирнулися.

— Знаеш ти там! — одказав їй сердито Грицько.

Але вона вже його не слухала, а дивилася все на Зінька. Він їй подобався.

Грицько, розставляючи порепані чорні руки, казав:

— Я й сам бачу, які вони дерилюди. За їми ніде правди не знайдеш. Ні до старшини, ні в суд — нікуди.

— От же бачите, дядьку,— озвався Зінько,— самі кажете, що через те нема й суду на ваших братів, що й судді на багатирський бік хиляться. Дак коли так, то не треба нам попускати їм ще в більшу силу вбитися. Бо тоді вони нас ще дужче в шори візьмуть та ще й з усіх боків: і судом, і землею, і скотиною — всім. Через те й треба нам дбати, щоб не попустити цього.

— Та я б і радіший, дак же... — почав був Грицько, але Зінько перепинив його:

— Знаю, через що вам нема змоги. Дак цьому лихові й запобігти можна. От ми скинулись грішми та й принесли

вам двадцять карбованців. Візьміть та й оддайте Денисові, а нам вернете по спромозі і без проценту.

Зінько положив на стіл гроші. Грицько подивився на їх, помовчав.

— Дак як же це так, — спитався нарешті, — через що ж це ви мені даєте гроші?

— Через те запомогу цюю вам подаємо, — відказав йому Карпо, — що як оддасте позичку свою Денисові, то можна буде вам у громаді проти його ставати, щоб не попустити йому землі громадської.

— Так... — якимсь непевним голосом тяг Грицько. — А вам же та земля як: ви її самі, чи що, хочете купити?

— Та що це ви, дядьку? — скрикнув Васюта. — Хіба ж я вам не казав?

— Що казав, то казав... я й думав собі, що й справді це аби тільки Денисові не дати... Ну, а тепер бачу, що ви гроші приносите, то воно якось...

— Що — якось? — спитав Карпо, зовсім уже сердитий. — З щирого серця запомогу вам приносимо, а ви пеню на нас ізводите, що, замісто Дениса, хочемо лукавим способом громаду одурити! Сами не ходите, мабуть, у правді, то праведного і на світі не хочете добачати. Мов і правди ні в кого нема, — сама хапанина.

Карпо встав з лави та й хотів уже був іти, але Зінько його припинив:

— Стривай, брате! Ви, дядьку, справді не гаразд кажете. Не про себе тут дбаємо, а про громаду. Та, коли хочете, й про себе: буде громаді легше жити, полегшає й нам. Кожному поодинці важко чогось домагатися, то треба гуртом. І що більший гурт буде, то легше доможемося. Через те й вам пособляємо до нашого гурту пристати. Вам це краще, та й нам, бо нашої сили побільшає.

Карпо стояв серед хати з шапкою в руках, гнівний, ладен щохвилини вийти звідси. А Грицько, похиливши голову, думав. Враз підвів голову.

— Та невже це ви справді, братики, за громаду?

— Тю на вас, дядьку, їй-бо! — гукнув Васюта. — Чи нам землю їсти, чи що, присягаючись? Як так граться, то це вже й хатку краще розваляти!

Грицькове обличчя враз мовби сяєвом осяяло.

— Ну, й добрий же ви народ! — скрикнув. — Їй-бо, таких людей я ще не бачив! Та я з дорогою душею!.. Мені аби з Денисових рук, а то я!.. Ну, зроду і не вгадав би, що це ви за громаду. Як принесли гроші, — так і думав,

що собі землю хочете. Аж ви, бачу... Спасибі ж вам, братики, таке, що й хто його зна яке!..

Після цього всім стало весело, почали говорити про те, як і що вони в громаді робитимуть та кого ще можна на свій бік прихилити!.. Ївга весь час сиділа в кінці лави, схилившись трохи на мисник, та дивилась на Зінька.

Пізно вернувся додому Зінько й пішов у садок, думаючи, що Гаїнка давно вже там спить. Але її не було. Пішов був до хати і стрів жінку на порозі.

— А ти ще й досі не спиш?

— Та я була лягла оце зараз спати та й устала,— боюся.

— Чого?

— Щось ходє в садку над річкою... Ще й учора ніби щось ходило,— так мені здалося... Та думала собі,— то так учувається... А сьогодні тільки лягла, коли воно— трісь, трісь у саду,— по сухих гілках іде. Он, чуєш,— знову.

Вони прислухались. Справді чути було, що в саду щось є. Зінько шепнув Гаїнці, щоб зосталася тут, а сам швиденько й тихенько побрався поміж деревами вниз, де чути було ходу. Ніч була не місячна, хоч і зоряна, і треба було добре придивлятися, щоб побачити щось серед дерев. Зінько приглядавсь і нічого не бачив. Коли враз почув, що затріщав тин у той бік, де був Струків садок. Глянув і побачив, що хтось перелазить через тин. Велика темна постать на мить з'явилася над плотом і зараз же шугнула вниз, у Струків садок.

— А хто там ходить? — гукнув Зінько, але почув тільки, як хтось швидко затупав ногами по той бік тину.

Гаїнка спитала, як він вернувся:

— А що, бачив?

— Бачив,— щось у Струків садок плигнуло.

— А не пізнав?

— Де ж там! Темно, та й здалека. І чого б тепер ходити? Сказати влітку, дак хоч садовина, а тепер!..— дивувався Зінько.

— Дак може на кого скидається? — допитувалася Гаїнка.

— Де ж там розбереш! Так, нагадало мені чогось Микиту Тонконоженка,— мов такий здоровий, як він... да тільки чого ж йому тут ходити? Хіба до якої Струківни?

— А й справді, може, до Струківни,— сказала Гаїнка й додала: — Ну, та й не люблю я цього Микити! Як стрі-

нешся з їм де на вулиці, то так на тебе гляне, що аж гидко.

— Не люблю й я його,— відказав Зінько,— поганий парубок.

— І все як зустрінеться зо мною, то раз у раз словом займе, а я не люблю його й голосу. І очі в його якісь такі, як... у Івги!..

Зінькові згадалися на мить Івжині очі — як вони на його сьогодні блискали. Але зараз же й забув за їх, почавши розказувати Гаїнці про те, що в їх було з Грицьком...

Проминуло ще кілька день, і вже десятник ходив і загадував на неділю в громаду. Лишалось нашому товариству тільки три дні. Вони клопотались з усієї сили, щоб за той час нахилити якомога більше людей до своїх думок.

VI ГРОМАДА

Вже вся громада зібралася коло волості. Деякі сиділи на колодках попід тином, деякі, сидячи й стоячи, купчилились на волосному рундуку, а більше стояло навкруги, гуртуючись купками, переходячи туди й сюди та жваво розмовляючи. Говорили голосно про всякі новини, про надії на хліб та врожай та про інші свої справи, тільки не зачіпали справи Денисової, бо сам Денис був уже тут. Він крутився поміж своїми людьми, усміхався та приміявся до їх та нишком іноді казав кому щось. Зінько вмисне прийшов у громаду дуже рано, бо при йому не так вільно було Денисовим прихильникам збивати людей. Одначе скоро він помітив, що десятник раз у раз нишком кликав цього або того дядька всередину до волості, де давно вже сиділи Копаниця, Сучок, Рябченко, а часто зазірав туди й Денис. Видимо, що вони там, усі гуртом, умовляли таких людей, яких іще не встигли або не змогли досі вмовити. Зінько озирав громаду і лічив, на кого можна рахувати, що обстануть не за Дениса, і виходило дуже мало.

— А бачиш, Зіньку,— озвався до його стиха Васюта,— ні Павла, ні Оксена, ні Юхима нема.

Справді, кілька чоловіка таких, що подали слово стояти вкупі з Зіньковим товариством, зовсім не прийшло в громаду, побоявшись виступати проти багатирів.

— Лукаві душі! — промовив Зінько. — А чого ж це досі Грицька нема?

— Он іде, — відказав Карпо.

Грицько підійшов і став просто біля їх. Віддавши пощичку Денисові, він тепер не боявся його і ладен був змагатися з ім з усієї сили. Він подивився по громаді й промовив:

— Мало наших!

— Мало, — сказав Зінько. — А все ж треба змагатися.

— Глянь, Грицьку, — промовив Михайло, один з молодших господарів, що стояли при Зіньковому боці, — глянь, як твій братик з Денисом!

Справді, Панас був у тому гурті й ходив слідком за Денисом.

— Чи ти ба, — який багатир винявся! — сказав другий чоловік, Савка. — Туди ж пхається!

— Не диво, — промовив Грицько. — Сподівається, що ті пособлять одняти в мене поле.

— А гляньте, де Кирило! — промовив Карпо.

Всі глянули й побачили, як Кирило виходив з волості.

— Кириле! — гукнув Васюта.

Але він, мов не чуючи того, дивився в другий бік, збігшвиденько з рундучка і зник у Денисовій юрбі.

Оця зрада була дуже прикра: і Зінько, і його товариші дуже рахували на Кирила, бо був чоловік не дурний, проречистий та сміливий. За ім потягло б руку й багато інших, а тепер вони або підуть слідком за ім у той гурт, або мовчатимуть.

Тим часом Захарко, у новішій, полатаній, а не драній, чинарці, ще не п'яний, тільки трохи випивши, крутився серед людей, скрізь показуючи свою одутлу з червоним носом пику. Він махав руками, моргав очима і щось істиха казав то тому, то тому. Васюта нишком зайшов до його ззаду і прислухався.

— Держіться, хлопці, за Дениса Пилиповича! — умовляв п'яниця. — Бо це, знаєте, вигода громаді.. Ну, й пошанує вас Денис Пилипович: дві відрі, сказав, поставлю. Зараз із сходки пожалуйте!

І йшов далі, всім, кому треба, кажучи про дві відрі горілки могоричу.

— Старшина! Старшина! — загомоніли навкруги.

Розмови стихли, всі глянули на рундук і поскидали шапки, здоровкаючись. Там стояв Копаниця із знаком на ший, а біля його писар, держачи в руках якісь папери, та

староста. Громада зовсім ушухла, дожидаючися, що скаже старшина.

— Ну, сходка починається! — промовив Копаниця голосно. — Семене Семеновичу, читайте бумажки!

— Предписание уездной земской управы от 19-го апреля сего года за № 1829. В виду появления на рогатом скоте эпизоотии ящура озаботиться... — читав писар щось мудре, а громада слухала.

— Розшелепали? — гукнув Копаниця. — Хвороба, дак щоб береглись!

— Яка ж хвороба, коли про ящірок? — питався хтось серед людей.

— Дак ото ж і звелено, щоб не їла скотина ящірок, а то буде така хвороба, пизотія називається, — розказував хтось мудріший.

— Та де ж це видано, щоб скотина ящірки їла? Таке вигадують! — сказав якийсь дід, махнувши рукою.

— Ат! Які там ящірки? — не згоджувався один дядько. — Хіба не чуєш? Про ящура, а не про ящірок написано. Щоб дівчата й парубки не гуляли повесні в ящура, а то на скотину моровиця буде.

— Пху, чорт батька зна що! І за дідів, і за прадідів наших гуляли в ящура, та й не було нічого скотині, а тепер маєш: уже й того не можна! Що ж це за напасть така? — сердилися люди.

— Не розсуждай! Коли пишуть, спольняй, і більше нічого! — гримнув старшина. — Продольжайте, Семене Семеновичу!

— Предписание господина станового пристава первого стана от 15-го мая сего года за № 2734 о немочении конопли в реке... под угрозой штрафа в два рубля, для чего вкопать бассейн, собрав на этот предмет по двадцать коп. с двора.

— Чуєте? Щоб конопель не мочили в річці, а то штрафу два карбованці!

— Та де ж ми будемо мочити? Оце лихо! Хіба ж нам без конопель жити? — почувлися голоси.

— Не вигадувать! — гукнув старшина. — Сказано не мочить, дак не мочить! Спольняй, і більш нічого! Як зберете по двадцять копійок з двора, то тоді волость дозволить мочить де хочеш.

— А що там іще сказано копати? — допитувався хтось.

— Нічого не копати: знеси на волость по двадцять копійок з двора та й мочи, де хоч, а не принесеш, — штраф

і в холодну! — відказав Копаниця. — Продольжайте, Семене Семеновичу!

Семен Семенович іще чимало «продольжал», вичитуючи і про те, щоб заплатити земству гроші за пожарку, і про те, що «розіськуються беглі рещанти», і про всячину іншу, але всі слухали це мало, більше пускаючи крізь уха, бо добре знали, що не про це їх сюди покликано. Врешті, як уже все попрочитувано, Копаниця спитав писаря:

— А що, Семене Семеновичу, більше нема ділов?

— Нема, усе.

— Ну, дак і додому можна... А втім, стривайте! — припинив він громаду, мов тільки тепер ізгадавши те, що хотів казати. — Ще одно невеличке діло є... От ви знаєте, що у нас є пересельські наділи... Ми за їх громадою платимо поземельне і всі відбудки відбуваємо, а за що? Бог його святий знає! Чи не краще було б нам узяти та продати?..

— Продати! продати! — зарепетували з усієї сили Денисові прихильники, але зарепетували занадто рано, бо Копаниця зараз же grimнув на їх:

— Цитьте ви! Дайте сказати!.. Бачите: якби найшовся добрий чоловік, та продати йому, то був би нам бариш, а тепер маємо саму втрату. Ми б на ті гроші могли що добре зробити. Як ви про це думаете, люди добрі?

— А яку ж ми маємо втрату, — задзвенів із громади Зіньків голос, — коли ми тую землю наймаємо і тими грішми і всі оплатки відбуваємо, ще й зостається?

— Хто це говорить? — зикнув Копаниця.

— Я! — промовив Зінько, виступаючи з громади.

— І я! — виступив за їм Карпо.

— Та й я! і я! — озвалися один по одному Васюта, Грицько, Дмитро, Михайло, Савка і ще кільки голосів із стовпища.

— І я! і я! — перекривив старшина. — Роз'якались як! А ви ж по чому знаєте, що ще й зостається? А може ж іще й не стає?

— А по тому, що Денис платить за десятину більше, ніж із тієї десятини оплатків іде, — сказав твердо Зінько. — Хіба не так? Хіба цього не записано в книгах? Коли не записано, дак треба довідатися, куди ті гроші йдуть.

Старшина побачив, що наскочив на слизьке, і зараз звернув у бік:

— Гроші всі цілі і записуються куди треба, — ти мені того не розкажуй! Як ти можеш казати, що гроші кудись

діваються? Мені вся громада вірить, мені все начальство вірить, а ти мені смієш казати, що в мене гроші пропадають! Та я тебе зараз у холодну закину!

— Стривайте-бо, не так швидко закидайте! — відказав спокійно Зінько. — Я не казав, що у вас гроші пропадають, а це ви сказали, що не стає грошей на оплатки, дак я й хочу знати — куди ж вони йдуть?

— Я кажу тільки, — перепинив йому старшина, — що вигідніше громаді ту землю продати та мати з грошей процент.

— Вигідніше! Вигідніше! — зарепетували Денисові прихильники. — Продати!.. Аби чоловік добрий знайшовся!..

— Та є такий чоловік, — гукнув старшина. — Он Денис Пилипович, мабуть, купив би.

— Гарзд!.. От і добре!.. Продати Денисові Пилиповичу!.. Продати!..

— Не продавати! — гукали з другого боку. — Не хочемо!.. У нас скільки безземельних!.. Краще їм частками роздати!.. Не хочемо й наймати більше Денисові, не то продавати!..

Зчинився такий галас, крик, що мало що можна було й розібрати. Справа була вельми важна й пекуча, і через те всі були дуже роздратовані. Говорили всі враз, то до гурту гукаючи, то двоє-трое сперечаючись проміж себе. Денис тим часом опинився вже на рундучі біля старшини. Там уже стояли і Остап, і Рябченко з Сучком, і все інше їхнє товариство. Вони говорили до старшини та до тих людей, що поблизу їх стояли. Карпо, Васюта, Грицько ходили поміж людьми, підбурюючи їх, щоб не продавати. Зінько тим часом протиснувся до рундука й помалу, серед натовпу, зіходив на східці.

— А годі вже вам галасувати! — гукнув старшина. — Слухайте, що скаже Денис Пилипович!

— Цитьте! Цитьте! Слухайте! — почали люди спиняти самі себе, але інші кричали навпаки:

— Не хочемо його й слухати! Не треба!..

Так позмагалися ще якийсь час, аж поки таки все втихомирилось. Денис викашлявся й почав:

— Господа хазяїни! Я не набиваюся із своїми грішми. Це як ви собі хочете: хочете — продавайте, хочете — ні. Я ту земельку купив би, а не схочете продати, — я за свої гроші й іншу знайду. Гроші така штука, що за їх скрізь, чого хочеш, знайдеш. Я тільки через те й купую, що ду-

маю собі: однак мені купувати, а як у громади куплю, то це ж я їм поміч дам. От що! Ціну мою ви знаєте за десятину — ціна добра, — і гроші зараз же приставлю в волюсть. Отож як знаєте.

Тільки він договорив своє, іще ніхто не встиг нічого й сказати на те, коли це несподівано перед громадою, заступивши Дениса, став Зінько і озвався голосно:

— Люди добрі, панове громадо!

— А цей чого тут? — скрикнув старшина. — Геть із відси!

— Денис казав, казатиму і я!.. — відповів Зінько. — Чого ж це так, що йому можна, а мені — ні? Вільно кожному.

— Денис землю купує, а ти що?

— А звідкіля ж ви знаєте, що я не хочу її купити? Може ж і я купуватиму! Я такий хазяїн, як і Денис, — одказав Зінько, не повертаючись до старшини і не зступаючи із свого місця, а тоді знов озвався до громади:

— Панове громадо! Коли я що не в лад скажу — простіть мене і навчіть, чим помилився, бо я ще чоловік молодий, треба мені розуму від старших учитися. Може б, я й промовчав, дак не можна ж і не сказати; як ідеш проз хату та бачиш, що вона займається, а хазяїн спить, то чи годиться ж не побігти та не збудити його? А наша громадська хата займається!

Всі слухали уважно, цікаві, що буде далі. Тільки дехто пошепки питав у сусіди, штовхнувши його ліктем:

— Про яку це він хату говоре? Де займається?

— Слухай уже! — відказував сусід.

— З іскорки малої починаються пожари, — казав далі Зінько, — а тоді вже стає полум'я. От і в нас така іскорка прокинулась. Щороку народу більшає, а землі — ні. Тепер на душу припадає вдвоє менше землі, ніж було спершу. У нас і тепер безземельні зараз би порозбирали ту землю, а ви її продаєте одному. Чи то ж по правді? Продайте чи дайте по десятині, по дві тому, в кого землі мало або й зовсім нема, а не збагачуйте того, хто й так багатий. Чи громаді буде добро з того, що один буде дуже багатий, а другий дуже бідний? Тоді громаді добре, як усі в достатках.

— Правда! Правда! — озвалися навкруги голоси. — Наче в око вліпив!

А Зінько, наслідений хвалою, казав палко далі:

— Кажуть, громада — великий чоловік. Треба ж, щоб у великого чоловіка й сила велика була, а то він буде малий,

Хай же він не збувається своєї сили. Наша сила — земля. Коли вона буде в громади,— буде й сила; коли ж громада її віддасть комусь, то свою силу змалить, а чужу вбільшить. Тоді великим чоловіком буде не громада, а хтось інший, а громада буде в його попихачем. Хто хоче зробити громаду попихачем,— хай продає землю, хай підпалює громадську хату! Оце й усе!

Зінько зійшов із східців у стовпище. Громада мовчала, на хвилину притихши. Всіх уразили Зінькові слова. Помалу почав озиватися то той, то цей:

— А що ж, хіба й не правда?.. Вони на нас скоро верхи їздитимуть!.. Не можна їм попускати!.. Не треба продавати!.. Не хочемо!..

Озивалося все більше й більше. Вся громада вже гула, як бджоли в улику. Тим, хто за горілку згоджувався стати за Дениса, тепер сором було згадувати про це. Та й хто сидів у неволі в Дениса чи в його полигачів, забув на ту мить про те. Кожний почувався громадянином. Кожний розумів, що він тут має силу, і любо йому було це почувати. Денисові полигачі мовчали, а голосно озивалися прихильники громадські. Зінько й товариші ходили проміж людьми і додавали їм ще до того, що вже було казано.

— А цитьте ви! Слухайте! — зикнув з усієї сили старшина.

Громада вшухла, дослухаючися, що він іще скаже. Але загомонів не він, а Денис:

— Коли не хоче громада продавати, то я за свої гроші й деінде знайду,— плакати не буду. Тільки вже — як громада до мене, так і я до громади. Нехай уже тепер ніхто не ходить до мене по землю, та й тим не буду далі ждати, хто мені гроші винен. От що!

Проказавши це, відійшов назад і сів на рундуці на ослінчику. За їм виступив Рябченко.

— І по-моєму, громада не по правді робить з Денисом Пилиповичем. Коли так, то й я слідком за їм: землі нікому не дам і з позичками царамониться не буду.

— Та вже й я не інак робитиму,— озвався Остап, а за їм і Денисів тесть Манойло, а за Манойлом — Сучок.

Всі ті похвалки падали на громаду, як довбня воліві на голову. Голова запаморочувалась.

— От так, як зараз казано,— так і я робитиму з вами! — гукнув Копаниця.— Чули?

А вони це так добре чули, що відразу не знають де й поділася вся та смілість, той громадський запал, що тіль-

ки оце зараз охопив їх. Стояли, похнюпившись, і кожен думав про те, скільки він винен Денисові, чи кому з його полигачів, де він візьме грошей, щоб вернути ту позику, в кого він братиме восени землю, куди віддасть на пашу товар...

— Чули? — гукав Копаниця. — Коли не позакладало, то тепер бачите, куди треба завертати! Отже, хто хоче продати Денисові Пилиповичу Сивашеві землю — зостався там, де стоїш, а хто не хоче — виходь ліворуч за колодки.

Зінько, Карпо, Васюта, Грицько та ще чоловіка десять, а серед їх Дмитро, Михайло та Савка, перейшли ліворуч. Всі інші, величезна більшість, стояли мовчки, похнюпившись.

— Люди добрі! — скрикнув до їх Зінько. — Та що ж це ви робите? Ви ж самі себе продаєте!

— Мальчать! — крикнув старшина. — Що ти мені тут бунт заводиш? Я тебе в холодну закину! Я тебе в стан одішлю!

— Годі! — відказав Зінько. — Що це ви так з холодною розносилися, що все мене закидаєте? Я не бунтую, я правду кажу. Панове громадо! Сором вам, що ви такі боязкі! Невже ж ніде нема правди на світі, тільки в багачькій кишені?

— Десятники! Беріть його в холодну! — репетував старшина.

Десятники нехотя підійшли до Зінька.

— Братики, — промовив до їх Васюта, — не будьте свиняками! Бо щоб я здох, коли першому, хто до його торкнеться, не погладжу його свинячу морду оцією штучкою! — і він підняв свого здоровенного кулака.

Десятники стали, не знаючи, що їм робити. Але й старшина, бачачи, що вже починається щось непевне, облишив Зінька, мов забувши за його, і гукнув на писаря:

— Семене Семеновичу! Пишіть приговор о продажі обчеської землі Денису Пилиповичу Сивашу!

— Ще вчора написав! — одказав писар.

— Одбирають руки! — звелів старшина.

Двоє письменних пішло у стовпище відбирати в неписьменних руки. Звичайно підписувались за їх і без цього, але що тепер було таке карлючкувате діло, то старшина звелів зробити й це. Двоє людей штовхалося серед стовпища, а стовпище стояло похнюплене, понуре...

Зінько мовчав, не знаючи вже, що діяти, бачачи добре,

що тут уже ніщо не допоможе. І враз мов полум'ям обняло йому голову, і він, сам не знаючи, нащо це робить, кинувся до Дениса і, стискаючи кулаки, скрикнув:

— Дерилюде! Всіх проглинати хочеш? А бодай би ти подавився на цьому місці!..

Ще одна мить, і Зінько вдарив би Дениса, збив би його додолу, під ноги... Але Денис, ізроду не бачивши Зінька такого роздратованого, злякався й скрикнув:

— Господин старшина! Я протестуюсь... Він мене вб'є!..

Це перелякане обличчя, цей повний страху голос одразу спинив Зінька. Він спустив руки.

— А, так! — скрикнув старшина. — Десятники! Роти пороззявляли, стоять, як стовпці... Беріть його!..

Але поки десятники наблизились, Карпо взяв Зінька за руку і вивів його з громади.

— Ходім, брате! Нема вже чого нам тут робити!..

Вони пішли.

— Ну й падлюки! — лаяв громаду Васюта. — От свиняча порода!

— Вивішав би всіх! — похмуро й прикро сказав Карпо.

— Таку землю, таку гарну землю та й віддати! — відкався Грицько.

— А ми ще клопочемось за їх, за громаду! — казав Карпо. — Та наплювать на цю громаду, — вона доброго слова не варта.

Зінько нічого не сказав, тільки важко дихав, стискаючи зуби.

— Усі в їх у руках, як риба в волоці в матні, от що! — казав Грицько. — Схоче — випустить, а схоче — в ющі з'їсть.

— Були там такі, що й не в матні, та й ті в свинячий слід побігли, — відказав Васюта.

— Праведний чоловік ніякого лиха не злякається, а злочестивий і без лиха лихо діє, — правив своє Карпо. — Чого ж ми будемо за їх клопотатися, турбації собі завдавати? Не дурно сказано, що покиньте мертвих свої мерці ховати, — отак і це.

— Ат, облич-бо, Карпе! — відказав гірко Зінько. — Неправду ти кажеш, та нехай іншим разом, а то тепер..

Він не доказав, що йому було тепер так тяжко й гірко, що не хотілось і розмовляти.

Довго не спав тієї ночі Зінько за думками. Не раз та й не двічі доводилось йому нещасливо ставати в громаді проти тих людей, що й сьогодні, але ніколи не було йому

це так тяжко, як цього разу. І не через те тільки, що саме діло було не маленьке, задля громади важне. Ні, дедалі, все дужче й дужче опановувала Зінька одна думка й не давала йому спокою: думка завести в громаді такий лад, щоб по правді все робилось, хотілось бачити свою громаду в усіх справах розумною, правдивою та дружною. Тоді б усім було добре, всі щасливо та гарно жили б. Багато вже думав Зінько про те, яким робом це зробити, та не міг ні до чого путящого додуматися, до такого, щоб одразу воно взяло та й повернуло всіх людей на кращий шлях. Додумався тільки до того, що йому самому треба завсігди робити так, як він хотів би, щоб усі робили, та й інших нахиляти до того. Та цього ж, мабуть, мало. Бо от же й він, і товариші його того додержували, а нічого сьгодні не вдіяли...

А якби він із своїм товариством цього разу подужав у громаді, то це великого важило б! Тоді сміливіше було б усім стояти проти тих, хто хотів сідати на шию. А тепер буде гірше, дуже гірше!.. І надія на те, що в громаді покращає, поладнішає, відсувалася ще далі..

Та все ж Зінько не хотів зрікатися тієї надії, не хотів покидати того, чим повна була вся його душа. Повинна таки правда подужати кривду! Хоч не скоро, а подужає — це Зінько добре знає. І як знає, так і робитиме, — якось уже воно буде...

А там, далеко, на майдані, галасував народ, і той галас долинав і до Зінька. То громада пила Денисову горілку. П'яніючи, галасуючи, точачись і лаючись, вона забувала про те, що сама себе віддавала в попихачі кожному, хто хотів нею попихати...

ЧАСТИНА ДРУГА

Зажурився соколонько:
Бідна моя головонько,
Що я рано з вир'я вийшов:
Ніде сісти, гнізда звити,
Малих дітей розплодити,
Бо по горах сніги лежать.

Народна пісня.

I

ГАЙКА

Гайка гнівалася:

— Поганий, поганий, поганий, — казала, одвертаючись од Зінька. — І не кажи, що гарний — ти поганий!

— Я й не кажу, що я гарний, — усміхаючись, одповідав Зінько, лежачи в своєму садку під гіллястим дубом та дивлячись на делікатні риси чепурного жінчиного обличчя на її тонкий, мов дитячий, стан. Вона сиділа на траві біля його, повернувшись боком, надимала губки, випинаючи їх наперед, і через те її обличчя здавалося Зінькові таким чудним, що він зареготався.

— Чого ти смієшся? — швидко повернулася вона до його. — Ну, скажи, чого ти смієшся?

— Того, що ти сердишся.

— А, дак так!.. Дак так!.. — скрикнула. — Я серджуся, я гніваюсь, а він сміється, а йому смішки! Ну, дак я ж піду від тебе, піду!

І вже була схопилася, щоб бігти, та зараз же і спинилася.

— Злий!.. Недобрий!.. Глузує!.. От я ж тобі дам!.. От я ж тебе... битиму!..

Кинулась до його, вхопила за плечі та й почала з усієї сили трусити і товкти його своїми маленькими рученятами.

— От тобі!.. От тобі!.. Щоб не глузував!.. Щоб не сміявся!..

— Ну, і чого ж ти на мене сердишся? — спитав Зінько.

Вона почала докоряти:

— Бач, примиляєшся, а сам який зробився? Мало коли й дома сидиш — як те перекотиполе, все гуляєш. Я за тобою й дух роню, а ти за мене забуваєш.

— Дурненьке мое! Як же я за тебе забуваю?

— А так, що то було як вечір, як неділя, як свято, то ми все вдвох, як орішки-близнята — або говоримо, або читаємо, або співаємо... А тепер!..

— А тепер?

— А тепер ти і ввечері, і в свято або сам ходиш то до Васюти, то до Грицька, то до себе наведеш їх повну хату!

— І яка ж то й повна хата, як двоє або троє! А хіба ти їх не любиш?

— Чому? Васюта такий гарний, добрий... та чудний-чудний!

— Ну, от бачиш! А Карпо?

— От, Карпо твій!.. Катря гарна, а Карпо твій — як почне вичитувати, мов з книжки: пам'ятай, жено, і встаючи й лягаючи, і за стіл сідаючи, що гріх тебе вловлює і во уста вступає, і з уст виступає, і до носа приступає!.. Ха-ха-ха!..

Вона так чудно вдавала Карпа з його навчальним голо-сом, що й Зінько засміявся.

— Що ти вигадуєш?! Коли ж таки Карпо казав на Катрю — жено?

— От же казав, — я сама чула... А ми з Катрею як за-регочемось!.. А він розсердився та грюк дверима, та з хати!..

— Ну, а Грицько який тобі?

— Я Ївги не люблю! — відрубала Гаїнка швидко.

— Дак я тебе не про Ївгу, а про Грицька.

— А Грицько... Грицька... мені його жалко... Та вони всі гарні, а тільки я не люблю, що через їх та ніколи й поговорити з тобою, мов у жнива!..

— Не з-так то вже й ніколи, — засміявся Зінько. — Хоч воно, може, трохи й правда, бо останніми часами було стільки клопоту: то з товаришами треба було радитися, то в город їздити, то ще що...

— От бач! От бач!.. А я все сама, як вербиченька в полі.

— Та ти ж із матір'ю... І добре ж знаєш, що я не з примхів те роблю, а задля громадської справи так треба...

— Задля громадської справи... — почала була щось не-певне Гаїнка, але Зінько перепинив її, кажучи своє далі:

— А ти ж у мене розумна, ти ж не така, як інші жінки, що їм байдуже, що там поза хатою робиться: ти розумієш, що кожному громадянинові треба за добро громадське дбати.

В гарненькій голівці Гаїнчиній оця штука — громадське

добро — була якась занадто невиразна — от як туман: біліє, а підійдеш ближче — нічого нема, розвіявся, чи що. Але що Зінько її хвалив (вона так любить, як він її хвалить), то й вона подобришала задля того премудрого туману, задля громадського добра. Сама споважніла й промовила:

— Воно, звісно, як громадська справа, то треба... Тільки знаєш, Зінечку, якби так, щоб громадському доброві манюпусінька часиночка, як ніч у жнива, а нам удвох — велика, як день улітку.

Зінько засміявся.

— Моя ясочко! От упорємось якомсь із тією землею, то й буде все гаразд. Моя ти щибетушечко!

Вона голосно засміялась і засипала йому все обличчя й голову дощем квіток, тільки що нарваних унизу на леваді.

— А сьогодні ж ти не довго будеш у Грицька? — спиталася.

— Ні, не довго.

— Гляди ж! Не сиди до півночі! У! Я через тебе тільки квітки мої порозсипала! Бачиш, — от братик та сестриця: це брат із сестрою побралися... А тоді як розпиталися, хто вони!.. Дак брат і каже:

Ходім, сестро, горою,
Розсіємось травою:
Ой, ти будеш синій цвіт,
А я буду жовтий цвіт...
Будуть дівки квітки рвать,
Нас з тобою споминать...

— Оце я кажу, а може, вони чують мене!..

— Хіба ж квітки чують? — спитав, сміючися, Зінько. —
Адже вони неживі.

— Атож, неживі!.. А чого ж то, як садовина не родить, то на святій вечір дідусь беруть сокиру та й ідуть до груші або до яблуні та й нахваляються, що рубатимуть: як не родитимеш, то зрубаю і в піч уметаю, а попіл на вітер порозпускаю! — Дак воно злякається та й родить.

— Та це байка! От заговори зараз до цього дуба, то нічого не розбере.

— А може ж і розбере! Береза хвалилася своєю корою та й каже дубові: Давай мінятися! А дуб каже: Не хочу — мене тільки кора в світі й держить.

— Дак вони ще й розмовляють?

— А то — ні? Воно все говорить проміж себе. Один чоловік та знав розбирати і звірячий, і пташиний, і трави-

ний, і всякий голос... дак, було, йде, а вони, зілля, проміж себе розмовляють: Я,— каже одно,— від того. А те: а я від того... я від голови... я від любощів... Так і розмовляють... Найбільше вночі... Зіллечко до зіллечка прихилється, зіллечко до зіллечка оживається... І-і! Аж дивно й страшно, як подумаєш!

Вона аж іздригнулася.

— Чого ж тобі страшно?

— Воно не страшно... а так... Усяка тваринка на світі жива... От ходиш так, думаєш,— воно так собі, як камінь, аж воно — живе — і чує, і розбирає... І земля чує, і трава чує, і дерево чує... А ми не чуємо їх... Може й вони мене не чують, тільки себе... І я серед їх, як травинка, манюсінька травинка...

Вона заплющила очі і знову здригнулася: Ух!..

— Чого ти?

— Мені вже здалось, що я травинка.

— Серденько моє, це все казки. Воно не так на світі, як ти думаєш.— І Зінько почав їй розказувати, що він у книзі читав про те, як рослини живуть. А вона, втупивши в його свої мрійні оченята, слухала мовчки, і їй уявлялося, що вона така травинка-травиночка дрібнюня-дрібню-усінька на цьому широкому світі!.. Така манюня!.. І хтось прийде та й зірве її, а їй буде боляче-боляче!.. Ох, може їх і рвати гріх, ці билиночки-квітиночки?.. Ці билиночки, ці квітиночки, що ростуть-цвітуть серед долиночки.

— Зіньку, скажи, чого це так: іноді нічого не заспіваш, а іноді саме складається?

— Що складається?

— Пісня... От, кажуть, на морі є такі морські панни — співають так гарно... повипливають на хвилі — самі гарні-прегарні — та як заспівають, то й море стихає... слухає... А люди ходять понад берегами та дослухаються тих пісень та й собі переймають... З того й пісні, кажуть, на світі... А от я тих дівчат морських і не чула, а пісні складаються...

— Та як же то?

— Та... от... Ну, от дивишся на щось... або от згадуєш щось, а воно одно до одного й тулиться... і співається...

Вона заплющила очі й почала стиха співати:

Ой билиночка до билиночки прихилалась,
А до милого та милесенька пригорталась.
Травка хилиться та синенькими квітоньками
Мида дивиться та ясененькими оченьками.
Удвох будемо, ой, билинонько, процвітати...
Удвох будемо, ой, милесенький, пробувати!..

— От ба: це про тебе та про мене пісня!..

— Дак ти ще й пісні складаєш?

— Хіба я її складала? Воно саме... От так почне, почне тулитися... нижеться, як разок намиста.. а тоді щось і вийде...

Зінькові сподобалось це. Він почав прохати Гаїнку, щоб іще щось заспівала. Але вона схопилася з місця і замахала руками.

— Ні, ні! Не хочу!.. То так, як саме набіжить...

— Гаїнко! Гаїнко! — почувся голос у садку. — Де ти?

— Мати кличуть, — промовила Гаїнка й побігла до хати.

Зінько зостався сам. Була неділя, і він одпочивав. Лежав нерухомо й дивився поперед себе. Його хата й садок були на горі, і звідси видко було йому замалим не все село. Біленькі хатки з темними й жовтими солом'яними покрівлями визирали, весело всміхаючись, з невеличких садочків, що зеленіли мало не в кожному дворі, — мов дівчата позаквітчувались та й повиходили на вулицю всім гуртом. Біля хаток де-не-де ворушилися люди, по дворах вешталась, вулицею помалу йшли або сиділи під хатою, розмовляючи. За все вищі були великі верби гіллясті; вони широко розкидалися вгорі і над хатками, і над тими садочками, зеленіючи ясно на блакитному небі. Їх так багато було, що вони затуляли частину хат, і все село здавалося якимсь садом-гаєм, що серед його побудовано було оті маленькі людські осельки.

Було надвечір. Сонце не пекло вже, тільки гріло ласкаво, вітрець ніде не прокидався, ні один лист не ворушився.

Тихі дерева стояли нерухомо, похилившись над селом, мов замислились-зادумались про щось. І все село обіймав упокій, тихий святковий упокій-одпочинок, такий любий робочому селянинові.

— Як любо! Як тихо... — думав собі Зінько. — Як верби гарно похилились. Так, мов дивляться — що там робиться внизу, по тих хатках та по вулицях, та й собі радіють, що люди відпочивають, що їм затишно та гарно. Добра штука дерево — аж веселіше стає, як воно над тобою схиляється! І добре жити під тими тихими вербами, усмак набобившись, усмак і відпочивши!

— Зіньку! Хочеш полуднувати? — гукнула Гаїнка десь із-за дерев.

— Не хочу, зараз піду.

Підвівся, став і глянув у другий бік.

Внизу, під садком, широко простилалась велика зелена лука, по їй вузенькою стежкою звивалася річечка, то поблискуючи ясно проти сонця, то ховаючись під похилими вербами... он завернула коліном, уже й зникла з-перед очей, тільки очерети значать її шлях — геть-геть потяглися сіро-зеленою стінкою, аж туди, вдалину, де аж на крайнебі хма-рою темніє великий ліс. Широко й гарно й любо глянути!..

Та треба ж і йти!

Він підняв із землі й накинув на плечі чинарку, взяв бриля й пішов. Не заходячи в хату, перейшов у двір і ви-йшов на вулицю. Зачиняючи ворота, зупинився на мить, глянувши на свій двір.

Добрий двір, великий! Ще батько побудувався на йому, а Зінько тільки додав дечого. Праворуч тік із стодолюю великою, ліворуч біля його комора добра, а коло неї хліви й повітки; ще лівіше, трохи віддалік, хата, а зараз од неї починався і йшов аж униз сад. І скрізь по двору поплід плотом зеленіло дерево, хоч уже й не садовина. Багато з усього того Зінько понасаджував ще за живоття батько-вого і тепер дивився, радіючи, на свою працю. А квітник біля хати — це вже Гаїнчине діло. Стільки квіток, що й ступнути скоро ніде буде. Не дає й близько возом підїхати: ставай оддалік! Цвіт королевий, нагідки жовті, барвінок хрещатий стелеться, високими стеблинами рожа чер-вона стоїть, а синенькі паничі кручені круг неї в'ються... он зірочки червоніють, а он троянди куш... Щоб не пошкодити квіткам, Зінько вже загородив Гаїнці перед ха-тою заборонку маленьку, плотик такий низенький чепур-енький... А оце вже сам посадив хміль біля піддашся, що над дверима: розрісся хміль так буйно, що й піддашок укрив, і на хату поп'явся... Гілки від здорового клена та отой хміль так покрівлю затуляють, що хата зеленовер-хою здається. Васюта каже, що в Сивашів хата і гілляста, і листата, ще й окага, — бо величенькі вікна.

Причинивши ворота, пішов улицею...

Не сиділа дома й Гаїнка. Скоро Зінько з дому, то й вона швидко накинута на себе юпчину та й побігла на Завалівський куток до баби Мокрини. А баба Мокри-на — то була собі така знаюча баба, на все село знахарка. Чи в кого яка хвороба, чи в чоловіка що пропало, чи якій дівчині від любощів, чи до любощів треба, — всі до неї, до тієї баби Мокрини йшли. Стара же була, а ще моторна й бачача на все така, що ну! І все як підеш до неї, то й

не думай нічого брехати, бо однак вона вгада, що брешеш,— тоді вже й пособляти не схоче.

— Іди, іди! — скаже.— Я не пособляю таким, що дурять. Треба по правді, а неправди я не люблю! І сама ніколи не кажу, та й мені ж нехай ніхто не каже.

І вже тоді як розсердиться баба за брехню, то вже й пособляти не хоче, ніяк не хоче! Хіба вже, хіба, як хто такий багатий та добре вже дасть їй, то тоді, може, зласкавиться...

Через те, хто йшов до баби Мокрини, то той уже їй усю правду повідав — як на сповіді. І як вона що казала, то так уже до кожного словечка її прислухалися, так вже їй вірили, що попові й з половини так не йняли віри, як їй.

І Гаїнка дуже їй віри доймала. Звісно, Зінько казав, що баба Мокрина нічогісінько не тямить, тільки людей дурить...

Гаїнка знала, що Зінько розумний... дуже розумний!.. Як на її думку, то навіть і на всьому селі розумнішого не було, бо вона сама бачила, що Зінько з ким схоче може зговорити: чи з писарем, то й з писарем, чи з попом, то й з попом... і з паном... і з кожним... А розумно говорить, так аж страх! І ніхто так гарно книжок не читає, як Зінько.. Це так, правда тому всьому... ну... ну, а вже що про ворожок та про відьом, що він не вірить, то то вже помиляється... хоч як, а помиляється!..

Де ж таки! Це ж усьому світові звісно, що відьми корів доять і з сохи молоко доять, і в комин літають,— це ж кожне знає, хоч кого спитай!.. А хіба мало людей бачило, як вони перекидаються то собакою, то свинею, то копицею... Це ж і дядько Охрім бачили, і Петренко... А в Чорновусі йшов один парубок, а вона, така здорова біла собака, та лапи йому на плечі... А він її за лапи, та в хату притяг, та й повідрубав їй лапи... Ой, боже, який же й немилосердний!.. Тоді пустив... Аж уранці глянуть, а у вдови-сусіди пальці понадрубано... Та що тут і казати!.. Це ж усяке знає!.. І про ворожок звісно, що правду кажуть і пособляють... Ні, це вже Зінько помиляється!..

Та хоч і помиляється, а все ж вона боїться йому признаватися, що до баби Мокрини бігає. Та він би її засміяв, та він би їй такого наказав!.. Ой-ой-ой!.. Та їй і самій сором іздумати!..

Сором... ні, воно не сором... а так... якось...

Вона сама не дуже й хоче того... Чи то пак так: раз хоче, а вдруге не хоче. Звісно, як побачить вона Карпову

Катрю,—це ж її й приятелька,—як та дитинку пригортає та вчить її ходити, то, їй-бо, так чогось і Гаїнци схочеться, щоб учити дитинку ходити, свою дитинку, не чужу... і цілувати його... такого маленького... Цілувати його в щічки, в носик, в оченята, в ніжки, в ручки... і тулити його до себе — так дуже, дуже!.. А воно пручається — ніжками й ручками...

Пручається рученьками,
Всміхається оченьками,
А озветься губоньками...

Таке гарне!..

Ну, а вже як ото кричить та вмажеться, та треба його мити та чепурити,—ну ото вже й не гарно!..

А Зінько дуже хоче сина!.. Так хоче, так хоче — «хоч поганенького», каже сміючись. Поганенького! Ні, вона поганенького не хоче: коли вже син, дак щоб гарний!.. Та де ж вона йому візьме, коли нема?

А хочеться дружині догодити!.. Вона й почала питати людей, дак її Катря ж таки й нараяла: піди, каже, до баби Мокрини — пособляє.— А ти хіба ходила? — Ні, мені не треба було... люди кажуть...

Ну, вже ж, щоб Зінькові догодити, то треба піти... хоч він би й сміявся, капосний, коли б довідався!.. Ой, сміявся б!..

Та дарма! Вже її знахарка казала, що пособиться. Вона вже її давала такого зілля пити і звеліла, як вип'є — прийти, то ще дасть. Оце ж вона і йде. Уже ж щось та буде, щось та буде! Тоді вже не Зінько з неї посміється, а вона з Зінька. А що,—скаже,—не віриш ворожкам, а от тобі син!..

Щоб ближче йти, Гаїнка перескочила через пліт, тільки намисто брязнуло, і пішла городами й левадами. Закувала зозуля.

— Зозуле-зозуле! Скільки мені год жити?

Зупинилася і стала лічити. Зозуля накувала п'ять, десять і кувала далі, не перестаючи, аж до тридцяти і трьох.

— Ой-ой-ой! Як багато! Це добре! Бо на світі гарно жити! А от тій, мабуть, не гарно було, що з неї зозуля. Як-бо це воно? Князівна та закохалася в козака. А князь того не знав, бо якби знав, то і в темницю дочку завдав би...

Ой завдав би у темниченьку
Свою дочку-єдиниченьку.

Дак вони зійдуться в гаю нищечком та й сидять там, цілюються-милуються... То сміються, з закоханничка свого радіючи, то плачуть, свою нещасливу долю згадуючи. А самі такі — як сонечко... А батько-князь ішов гаєм, як чорна хмара... Вже довідався!.. А козак, лиха не чуючи, до неї й каже: «Ти ж моя зозуленька!» та й пригорнув. А князь як кинеться туди: «Будь же,— каже,— ти, проклята, навіки зозулею!» Дак вона — пурх! та й полетіла з рук у козака... І літає тепер пташкою-сиротою та й плаче... Бо же ж, нещаслива доля! Чому про все пісень співають, а про це — ні? От якби й про це пісню співати!..

Не всі тії сади цвітуть,
Що весною розвиваються,
Не всі тії заміж ідуть,
Що любляться та кохаються!
Одна така та князівночка
Та в козака закохалася,
У гайочку та в зеленому
Цілувалась-милувалася...

— Ой боже мій! Що ж це я? — припинила сама себе Гаїнка.— Чи не дурна? Серед чужої левади стою й пісню співаю. Та й забарилася як!.. Треба бігти мерщій!..

Перебігла леваду, доскочила до струмочка дзюркотливого. Десь, мабуть, хлопці затягли кладочку, що через його була. Гаїнка спинилась:

— Як же ж і дзюрчить весело!.. Водо-водичко святенька! Скажи мені, чи гарно тобі жити в твоїй хаті попідземній? Озвись!.. Мовчить, не озивається!.. Мабуть, я грішна, що до мене вода не говорить

Скинула черевики й побрела через неглибоку, чисту, як сльоза, течійку, що бігла попід вербами рясними та осоками високими. Осокори гордо знімались до неба, а верби, нахилившись над поточком, стиха зазирали в його.

— Хі, як видивляються в воду на свою вроду — мов дівчата... Гарні, гарні!.. Годі же видивлятися! — озвалася до їх Гаїнка, знов узулася та й подалася далі.

Незабаром була вже знову на вулиці. Он уже й хату бабину Мокринину видко.

Ой! Що то вона Гаїнці скаже? Гаразд, як добре, а як же ні? А неминуче, неминуче треба Зінькові сина! Бо як же він, бідний, буде без помочі? Неминуче!..

II СПОКУСА Й ПРАЦЯ

Зінько йшов до Грицька Момота.

Звичайно товариші зіходилися в Зінька, але трапилося несподіване лихо: Грицько вибив собі ногу і мусив сидіти дома. Це сталося так: Панас та Іван Момоти все нахвалялися забрати жито з тієї десятини землі, що за неї сварилися з Грицьком. Одначе не поспішилися цього зробити. Грицькові дало поміч товариство: Зінько, Васюта, Карпо та сам Грицько як заходились учотирьох, то так і перелетів хліб з поля на тік до Грицька. Панас тільки тоді оглядівся, як уже сусідин хлопець убіг у хату та йому сказав. Вискочив з хати, вхопив дрюка та вулицею до Грицькового двору. Прибіг, як останні вози вже до воріт під'їздили. Став на воротях, підняв ломаку:

— Назад! Назад!.. У мій двір!.. Моє жито... Голову розвалю!

Махає ломакою, що й справді страшно приступити. Позбиралися люди, почали його вмовляти, а він одно:

— Не підходь!.. Уб'ю!.. На гамуз псину поб'ю, щоб і на світі не смердів!..

Кинувся з ломакою за Грицьком, а Грицько поза возами: бігають круг возів,— той не втече, а той не дожене. Коли Грицько спіткнувся та й упав. Панас підбіг, замахнувся ломакою.. Всі так і походили: от уб'є!.. На щастя, Васюта підбіг ззаду, вхопив Панаса та й звалив, а тут люди наскочили, відняли в його дрюка, самого відвели геть. Він пручався й репетував:

— Пустіть!.. Я їм голови позриваю!.. Повбиваю!.. Потрощу!.. Пустіть!

Далі вже й слова не міг сказати, тільки харчав. Зо злості аж трусився.

Тим часом вози проїхали, люди одвели Панаса додому.

Дак ото, падаючи, Грицько вибив собі ногу, і довго вона в його боліла,— все не міг ходити.

Тим Зінько йшов до його.

Поминуло вже три місяці, відколи завелася суперечка за ту пересельську землю, а справа ще й досі ніяк не розплуталася. Зараз же другого дня після громадської ради Зінько довідався, що сам писар ходить із десятником по хатах до таких письменних, що не були тоді в громаді, та й примушує їх підписувати громадську постанову. У волості служило писарча, що доводилось якимсь родичем Зінькові

і зазнало колись од його, при лихій годині, доброї запо-
моги. Вдячне писарча списало тепер задля Зінька тую по-
станову і всі підписи громадян. Серед тих підписів Зінь-
ко знайшов кілька таких, що люди ті не жили на селі вже
здавна, а одного вже й мертвого... ще й за кількох пись-
менних Рябченко розписався, мов за неписьменних. Зінько
бачив, що це вже якесь крутіїство, але нащо його зроб-
лено,— спершу не зрозумів. Не розумів і того, нащо за-
місто однієї постанови написано аж три, і землю Денисові
продавано мов не всю враз, а якось частками і мов не в
один день. Зінько поїхав у город і купив там собі книжку
з законами. Довго її гортав, шукав, мало що розбираючи,
але нарешті таки дошукався, через що так зробила во-
лость. Треба було, щоб аж дві третини всієї громади зго-
дилися продати землю, а коли до двох третин не ставало,
то й не вільно продавати. Отож і поприписувано тих ман-
дрованих та мертвого, щоб більше було людей, а як не
ставало ще, то приписали й письменних—таких, що не
хотіли розписуватися,— за їх Рябченко черкнув, мов за
неписьменних. Тепер з погляду постанова була законна,
але це тільки тому, хто не знав, кого там поїдписувано.
А що на три частини волюсть поділила землю, так і це
була мудра штука: як на великі гроші продати громад-
ської землі, то треба дозволу аж од міністра з Петербур-
га, а як поділити на три частки, дак виходила кожна на
малі гроші, то й не треба було посилати справи далі губер-
ні. Певне, що Копаниця з товариством не сподівалися тут
ніякої зачіпки, бо зверху все було гаразд, по закону.

Додлубавшись до того всього, Зінько розказав про йо-
го й товаришам. Погомонівши, врадили подати жалобу до
начальника і про все, як треба, в тій жалобі списати. Як
уміли, так і списали. Зінько сам одвіз у город, сам і подав
її начальникові. Той розпитався про все, сказав, що всю
справу розбере, і звелів Зінькові з товаришами сидіти тихо
й дождитися. Після того товариство чуло, що старшину
кликано в город до начальника, а Дениса чи теж кликано,
чи сам він їздив. Як і що там робилося, Зінько того нічого
не знав, аж трохи згодом теє ж таки прихильне писарча
нищечком дало йому копію з паперу, що волюсть послала
начальникові про його, про Зінька. У папері було написано,
що Зінько баламутний чоловік, що він чинить у громаді
всякий нелад, підбурює молодіж повставати проти статеч-
них людей і раз у раз бунтує народ; начальства не пова-
жає і нібито часто каже: «наплювать мені на ваше началь-

ство!» «А оное неуважение к начальству,— сказано було в папері,— не только в исказании вышеупомянутых ругательств оказывается, но даже и в многих других поступках развратных и соблазнительных, о которых дайже неудобно и поносно в служебном репорте выражать. Которая его жалоба на общественный приговор не от чего, только от вышеупомянутой развратности и поносности поступков произошла».

Порадившись з товариством, Зінько наважився поїхати просто до начальника, щоб вияснити всю справу. Начальник допустив до себе, та зараз же почав на його гримати:

— Ты народ бунтуешь! Ты развратничаешь! Тебя под суд!

Кричав таки довгенько і багато говорив, а Зінько все слухав. Як утомився вже начальник, тоді Зінько й собі озвався:

— Чи під суд, ваше високоблагородіє, то й під суд, аби було за що. А що ж, як, ваше високоблагородіє, під суд мене завдасте, а виявиться, що то все брехню старшина на мене написав?

— Як брехню? Як брехню? Він присяжний чоловік, він не може збрехать!

— От же й чорновусівський старшина був присяжний чоловік, а пішов на Сибір за покрадені громадські гроші,— відказав спокійно Зінько.

— Що? Як? — скрикнув був начальник, а тоді зараз істих, одвернувся й пробубонів: — Ну, то друге діло!..

— Та найлучче,— казав далі Зінько,— прошу, ваше високоблагородіє,— зробіть слідство. Нехай усі старі люди, вся громада скаже, чи воно тому правда, що про мене написано. Нехай докажуть, коли й кому я що казав або робив погане. Тоді й видно буде, чим я завиноватів.

Начальник подивився на Зінька, подумав...

— Ну, гаразд,— каже,— от скоро у вас буду — все зобрю.

І справді незабаром приїхав. Зібрав громаду і розпитував про Зінька: чи він бунтує народ і чим, і як він живе, і що він за чоловік. Рябченко та Манойло почали були лаяти Зінька, але інші зараз же припинили їх. Громада сама почувала, що розминулася з правдою, продаючи Денисові землю, що Зінько був правий, і їй було сором ще й вигадувати на чоловіка щось негарне. Всі озвалися за його добре, а Рябченко з Манойлом хоч і лаяли його, та ніяких поганих

діл Зінькових не могли показати,— то так це й зосталося. Поїхав начальник, нічого Зінькові не сказавши.

Наші товариші думали, що оце вже й справа з землею піде тепер куди треба, аж ні. Не чуть із города нічого. Денис та старшина ще кілька разів їздили туди,— уже ж не без того, що коїли все лихе та недобре та на свою руч наvertsали справу. Але що саме вони робили,— Зінько з товариством не міг довідатися. Видимо тільки, що поступатися й гадки не мали.

Зінько йшов тепер помалу вулицею і все морочив собі голову думками про те, що його тут робити. Думати було коли, бо він пішов не просто до Грицька, а мав спершу зайти до свого родича писарчати, розпитатися, чи не знає той чого нового. Розпитався, аж і той нічого не відає. Тепер вертався аж із другого краю села знову на свою вулицю до Грицька.

Зненацька почув здалека якийсь галас, спів, музики. Прислухавсь.

«Це ж, мабуть, весілля Хоменкове»,— подумав собі.

Пройшов ще трохи і побачив, що справді весілля. В дворі й під двором була сила народу. Які дивилися, товплячись, які сиділи на призьбі під хатою. На призьбі ж сиділи й троїсті музики та й тязи з усієї сили до танцю. Дві пари швидко рушались серед натовпу — то вони танцювали. За людьми Зінько бачив тільки їх голови й плечі, але ось люди розступилися чогось, і йому стало видко танцюрів. Серед їх він зараз побачив високу чепурну постать — то Ївга була, Грицькова жінка. І вона, повертаючись, угляділа його і мов на мить спинилася.

Чимало п'яних вийшло з двору і, точачись, попленталось улицею. Щоб обминути їх, Зінько звернув до знайомого чоловіка в двір: звідти можна було пройти городом аж на луку, а лукою вийти або до своєї хати, або хоч і просто на край села, до Грицькової. В дворі зустрів хазяїна і затримався з їм трохи, розмовляючи,— ще той провів його й через свій сад. Попрошавшись, перескочив Зінько через пліт, стрибнув на луку та й пішов поза городами трохи вже протоптаною людськими ногами стежечкою.

Йшов замислений, похилившись, не дивлячись навкруги. Коли враз почув:

— Зіньку!

Глянув, зупинившись, і побачив перед себе Ївгу.

Кілька верб, вирісши над криничкою, оточивши її навколо, чинили з себе маленький захисток, недоступний люд-

ському окові з луки. Через цей захисточок пробігала стежка, і на ній тепер стояла перед Зіньком Ївга. Її висока струнка постать, гарно вбрана, з повною шиєю блискучого намиста й дукачів, мигтіла ясними кольорами на сіро-зеленому вербовому листі. Великі сміливі очі дивилися ще сміліше, ніж звичайно, своїм палким звабливим поглядом.

— Зіньку! — промовила знову, і Зінько почув, мов його проняв той погляд пекучий.

— Чого? — спитався.

— Ой, не передихну!.. Бігла... побачила, що ти сюди пішов... хотіла перестріти...

— Хіба яке діло є? — спитав Зінько, почувуючися не-впокоїно...

— Діло!.. Ой, є, ще й велике! — і вона приступила до його ще ближче. — Хіба ти не бачиш, яке діло? Хіба ти сліпий?..

Вона спинилася на мить, — їй увірвався голос.

— Хіба не бачиш, що я за тобою гину?.. Що я... і день, і ніч тебе перед себе бачу!.. Твої очі, твої брови бачу!..

Вона нахилилася до його, шепочучи ті слова несамовитого запалу

Але він дужим рухом одхилив її набік і обминув, промовивши:

— Гріх тобі, Ївго, таке казати! Не буде цього ніколи!

І пішов швидко і вже був поза вербами на луці. А вона дивилась йому вслід, уся тремтячи, простягнувши до його руки.

— Зіньку! — скрикнула. — Вернись!

Він і не озирнувся.

Вона постояла мить, мов сподіваючись іще, мов думаючи, що може й вернеться. А тоді стиснула руки в кулаки і, сварячись на його, скрикнула:

— Ну, стривай же ти!.. Я ж...

Ту ж мить їй стиснуло горло, перепинило мову, і вона як стояла, так і впала на землю і, притиснувши руки до грудей, заридала тяжко...

Стиснувши зуби, не подавала голосу, тільки хлипала, усім тілом здригаючись...

Врешті почала затихати, притихла...

Не одного вона любила вже, та ні за одним не пропадала так, як за Зіньком.

От і недавно — Микита Тонконоженко — яким гарним він їй здавався, поки цього Зінька не побачила.. А тепер

їй Микита просвітку не дає, переймає та нагадує старе цілування, а її аж верне від його...

Вже не перше займає вона Зінька потроху, закидає йому словами, а він мов не бачить, мов не чує, мов не розуміє!..

Невже ж вона його причарувала так, тая недоросла Гаїнка, і він не бачить, що вона, Ївга, краща, чепурніша за неї? Чи він боїться жінки? Ні, він не з боязких... То це любить її так!..

Вона знов застогнала, стиснувши зуби...

Коли любить, то що ж із їм зробиш!

Та невже ж так і покинути? Та вона ж пропаде!

Коли не привернула вона його своїми очима, то приверне чим іншим. Є ж зілля... Піде до баби Мокрини — та їй дасть... дасть такого, що як вип'є він, то від Гаїнки так і одверне, а до неї, до Ївги, прихилить. Бігатиме він за нею так, як і всі інші бігали... Оттоді вже не відіпхне так, як сьогодні відіпхнув! Тоді вже вона попанує над їм!..

І дедалі вона думала, то все більше їй більше здавалося їй, що це добре буде до баби Мокрини піти. А що Зінько буває в їх у хаті, то легко буде їй дати йому — чи спити, чи з'їсти.

Ця думка розважала її.

Устала, обтрусилася. Тоді підійшла до кринички і вмилася холодною водою, щоб не знати було сліз. Ще причепурилася трохи й пішла. Виходячи з верб, побачила здалека на луці якогось чоловіка — ішов дорогою. Здалося, що Рябченко. Байдуже їй було до його. Перескочила через тин та й подалася ізнов на весілля.

Зінько прийшов до Грицька, як уже всі позбиралися: Грицько лежав на полу з вибитою ногою, а на лаві сиділи Карпо та Васюта. Почали розмовляти зараз же за Денисову справу.

— А бачили? — попитав Карпо. — Денис уже оре пересельську землю.

— Невже?

— Сам бачив. То дожидавсь, боявсь, мабуть, а тепер уже зосміливсь.

— Це ж виходить — він уже впевнився, що справа на його руч повернеться, — сказав Зінько. — Бо коли б певний не був, то не орав би навмання.

— Ге-ге! Він тепер, з'їздивши в город, так підняв морду, що їй кочергою не достанеш! — сказав Васюта. — Тільки треба йому назад її нахилити.

— Провчити їх треба,— промовив Карпо,— провчити наукою доброю, бо порозсобачувалися без міри, немов ті пси.

— Еге, провчиш їх! — одказав Грицько.— Коли в їх отой клятий Рябченко такий мудрий на вигадки, що крізь сито й решето пройде.

— Ну, людина! — крутнув головою Васюта.— Мав видупитися чорт, та півні заспівали,— вродився чоловік. Так тобі й рие, так тобі й крутить, мов той рогатий анциболот у чортоторії.

— Васюто!..— гаркнув Карпо.

— Не буду... їй-бо, не буду!.. Хай йому всячина!..

Васюта замовк, сів і почав крутити білявого вусика.

— Кажі, Зіньку, ти що думаєш? — питався Грицько.

— Як на мою думку,— відказав Зінько,— то підождемо до покрови: у той день йому строк виходить. Коли тоді не здасть землі громаді, то зараз пошлемо жалобу до губернатора.

— А як і губернатор нічого? — спитав Карпо.

— Тоді далі... у санод!..— одказав Грицько.— Хоч до царя!.. Нехай Зінько пише!

Карпо, сидючи кінець стола і зіпершися на свою кощаву руку велику, похитав головою:

— Ні, не такої їм треба науки, не такої!

— А якої ж?

— Кажіть і робіть уже ви, а як вам не поталанить, тоді і я з своїм словом серед вас озвуся.

Почали гуртом говорити про тую жалобу і таки договорилися, щоб списати її й готову мати, а зараз після покрови, не гаючись, і в губерню.

По цій розмові озвався Грицько:

— От що, братця: позичив я в вас двадцять карбованців... Спасибі вам, що такі добрі, зарягували мене дуже!.. Тепер я трохи заробив, трохи хліба продав, то спроможен вам оддати.

Витяг гаманця, розшморгнув, добув ізвідти два червінці і положив біля себе на полу.

— Візьміть, спасибі вам, бо сам не встану!.. Візьми, Васюто!

Васюта взяв гроші.

— Е, братику! — скрикнув.— Так не годиться! Ми тобі давали все такими здоровими та білими, та скільки їх надавали!.. Що поки я доніс, так і поперек у мене замалим

не луснув! А ти даєш тільки дві маленькі жовтенькі кружалочки! Я так не хочу.

— Бери, яке дають! — одказав Грицько сміючися.

— Ні, не хочу!

— От же й я не хочу! — озвався Зінько. — Щось я надумав, — не знаю тільки, чи до ладу буде моє слово. Нам тепер не так уже сутужно на гроші; хліб зародив, то не будемо бідувати. Мабуть, можна буде нам так обійтися, щоб не брати зараз оцих двадцяти карбованців, а повернути їх на одну добру дуже штуку.

— А ну-ну, на яку? — зацікавилися товариші.

— От ви сами бачили, — казав далі Зінько, — що ці гроші не погане діло зробили: і чоловікові допомогли, і дали йому спроможність, не боявшися глитаїв, за громадську справу обстати. Тепер-то в нас нічого собі, закривилися ми на людей, — ну, а може так трапиться, що нам на гроші буде сутужно і треба буде помочі так саме, як от Грицькові треба було. І добра б річ, коли б завсігди ми могли в пригоді товаришеві пособити, щоб він не йшов кланятися глитаям.

— Дак що? І пособимо, коли буде на той час чим пособити, — сказав Карпо.

— Ото ж то й то: коли буде! А треба, щоб завсігди було, повсякчас. Нехай оці гроші та до нас і не вертаються, а будуть у нас товариськими грішми. Кожен нехай кине п'ять карбованців і положимо ті гроші в касу в городі... Є там така зберегательна каса, що як гроші в її лежать, то й процент на їх іде. От і на ці гроші буде процент іти. А скоро кому з нас треба буде якої допомоги, то хай візьме їх або всі, або скільки потреба.

— І нехай він той процент, що й каса, платить: тоді в нас грошей не меншатиме, а більшатиме, — порадив Карпо. — Як з процентом, то чоловік і гроші швидше вертатиме.

— Ні, — відповів Зінько, — може й не той, а трохи менший.

Усім ця вигадка дуже вподобалась. Грицько сказав, що й він пристане до цього. Зараз у його грошей нема, дак він просить Зінька: нехай підожде йому п'ять карбованців, а з тих десятих, що він йому вернув, п'ять заложить за його в касу. А Грицько, скоро розстарається, зараз йому верне. Зінько пристав на те.

— Шкода тільки, що мало в нас грошей буде: тільки двадцять карбованців, — сказав Зінько.

— Дак же нема з чого нам побільше й давати,— відмовив Карпо.

— Це так,— згодився Зінько.— То треба, щоб товаришів у нас більше було.

— О, дак у мене зараз є такий товариш! — скрикнув Васюта.— Гарний чоловік, кращий за мене — куди! Дмитро Василенко — він мені й родич... такий собі: нашого коваля в перших слюсар. Та те дарма, а тільки чоловік гарний... і отого, що з хвостом, не любить ізгадувати... (Васюта моргнув на Карпа). Він уже давно мене питає, чи не пускали б ми його слухати, як книжки читаємо, та я все забував сказати, бо в мене така дірчата голова, як старе решето... І читати просить, щоб навчити його.

— А що ж,— промовив Карпо.— Дмитро справді чоловік добрий,— він і в громаді за нас був.

— І я так думаю, що його треба прийняти,— згодився Зінько.

— Він і до каси пристане... От тільки скажу, то й дасть п'ять карбованців,— упевняв Васюта.

— А я читати його навчу,— сказав Зінько.

— А хіба такий старий навчиться? — спитав Грицько.— Йому ж так, як і мені — год тридцять і п'ять, а мо, трохи й більше.

— А чому не навчиться? Аби схотів!

Грицько подумав трохи, а далі озвався несміливо.

— Дак може б тее... може б і я? Може б і мене ти, Зіньку, прийняв та вже двох одразу б і вчив?

— І дуже радий! — зрадів Зінько.— Бо треба, щоб усі в нашому товаристві були письменні. Тоді не будемо темними стежками ходити, а добуватимемося собі ширшого світу та кращої долі.

Усім чотирьом товаришам стало якось весело на серці. Раділи, що так гарно складається, і подавали один одному слово не розлучатися, широко гуртом за кожного обстоювати і в громаді завсігди за правду стояти. А гроші приручили Зінькові одвезти в город та й положити в касу.

Тоді Грицько почав розказувати про свій суд із братами — усе за тую нещасну десятину. Його справа повернулася добре. Панас позивав. Усіх трьох братів покликано на суд. І старшина й судді дуже нахилилися, щоб у Грицька землю відібрати, бо їх Панас добре попередив могоричів. Дак що ж? Грицько каже їм: — Як присудите забрати в мене землю,— жалітимусь далі. Вони покрутились-покрутились та й кажуть: — Не можемо вас розсудити,— ідьте до

вищих! — А то вони розсудити можуть, та тільки не хочуть. Бо вони з братів Грицькових та, взявши скуп, не хочуть Грицькові землю присудити; а знов же бояться й того, що він жалітиметься далі, коли вони братам її присудять.

Цьому була правда, що Грицько казав. Копаниця, заплутавшись у справу з Денисовою землею, не хотів поки встрявати ще й у це діло, — через те хоч і взяв доброго хабаря від Момотів, а їм землі не віддав Грицькової. Момоти страшенно через те розлютувалися і на його, і на Грицька.

— Таке тепер на мене зло, що й годі! — розказував Грицько.

— Лютий рід і немилосердний, — промовив Карпо.

— Це такі, що зубами на світі живуть, — доточив Васюта.

— Що люті, то так, — промовив Зінько, — а то таки ще й те треба сказати: дуже сутужно вже на землю стало. От люди й сваряться за кожен клаптик.

— Так сутужно, так сутужно, що ой-ой-ой, та й годі! І нащо ті й люди плодяться? Уже б, здається, й годі! — вигадував Васюта. — А то, мабуть, скоро лани будуть такі куценькі, як заячий хвіст. Давайте краще читати абощо, а то вже й на мене суму нагнали.

— Та ні, вже пізно, — відмовив Карпо.

— Справді таки пізенько, — згодивсь і Зінько. — Нехай уже в четвер — свято... Тільки знаєте що, братця? Треба так, щоб не самі ми сходилися читати, а й жінки наші. А то як у мене читають, то моя жінка слуха, а — скажемо — Карпової Катрі вже й нема. А як у Карпа читаємо, то моєї нема.

— Ну, моя така, що не піде!.. — махнув рукою Грицько.

Зінько згадав, що йому трапилося з Ївгою сьогодні, і подумав собі, що й добре, коли не піде.

— Вони того й читання не дуже розберуть, а ще ми раз у раз про громадські справи проміж себе говоримо, — не є то їх діло! Жіноча річ коло припічка, — казав Карпо.

Він хоч мав жінку дуже гарну людину, та якось ізгорда на жіноту дивився.

— Нехай і те слухають! — відказав йому Зінько. — Треба й їм щось тямити про громадські справи.

— Та.. нехай!.. Будеш ходити? — спитав Карпо свою жінку.

— А чому ж? Буду, — відказала та, почервонівши.

— Про мене!..

Вернувшись того вечора додому, Зінько довго розказував Гаїнці, що робилося й казалося на сходинах у Грицька. А Гаїнка розказала йому свою новину, — не про бабу Мокрину, ні, — про це вона ані згадала. Казала тільки, що була в матері і там при їй сталася спірка в діда Дороша з сином, в Гаїнчиним батьком. Дід навідався додому з пасіки і саме нагодився на той час, як прийшла знову Марчиха, вже не сама, а з сином-парубком. Почала прохати, щоб Остап вернув їй ту землю, що забрав за позички; казали, що виплачуватимуть йому гроші помалу, частками. Остап одказував, що не верне, бо повинен був покійний Марко в строк заплатити всі гроші, а коли б не заплатив, то мусить за те Маркова земля йому, Остапові, бути, — так у розписці написано. Марко не заплатив, то земля тепер його, Остапова. Шкода вже й говорити про це!

— А вони, бідні, плачуть — сльози, як горох — та аж у ноги батькові падають та просять, — розказувала Гаїнка. — А батько тільки відвертаються. А дідусь слухали-слухали, та як побіжать у свою хату та зараз і назад: — «Не просіть його, — крикнули. — Нате вам гроші, віддайте йому, а він нехай вам верне розписку!» Та й кинули Марчисі в руки гроші. Батько почервоніли та: — «Не мішайтеся, та-ту, — це не ваше діло!» Тоді дідусь бліді-бліді зробилися, як стіна, та як закричать: — «Оддай, я тобі кажу, оддай! Бо я тобі!..» Та й не доказали, тільки так і затрусилися.. Дак батько вийняли розписку та й оддали, а гроші забрали.. Марчиха з сином, плачучи, дякують дідусеві, хотіли руку їм поцілувати, а дідусь тільки махнули: — «Ідіть, люди добрі, та обминайте цей двір десятою вулицею, бо тут живуть не люди, а дерилуди!..» Та й вибігли з хати, а за їми й Марчиха з сином.. Тоді батько як заходилися лаяти дідуся!.. Господи! І як то тяжко слухати!.. Я мерщій утекла...

III ВОРОЖІ ЗАХОДИ

Яхрем Семенович Рябенко, вертаючися в неділю з Чорновуса, ішов собі помалу лукою. Дивився на сільські садки й городи, що збігали від хат униз до луки, дивився на ту купу верб, що поросла над криничкою. І враз побачив, що з тих верб хтось швидко вийшов. У Рябенка були добрі очі: придивившись, пізнав іздалека, що то Зінько. Не здивувався, бо там була стежка, і всі люди з Сивашевого

кутка часто туди ходили, бо було ближче, ніж вулицею. Ішов далі, про своє мізкуючи, і знов, згодом уже, уздрів, що з тих же верб, тільки вже з другого боку, вихопилась молодиця, перестрибнула через тин на Демченків город та й подалась угору. Був тепер уже ближче до верб і відразу пізнав, що то Івга.

А що ж то? — подумав. — Удвох там сиділи, чи як? Уже ж ніяк, як удвох, бо я не бачив, щоб вона йшла туди після його. Ге-ге! Дак он воно що! А я й не туди-то, чого це наш праведник до Грицька вчащає, ще й грошей йому позичає! Аж воно Грициха!..»

Зрадів Рябченко. Та як же не зрадіти, коли виходило, що Зінько зовсім не такий праведний, як здавалося, що він хоче і кричить про правду, а сам робить так, як і всі грішні. Бач, де збігаються! Ну, хіба ж не направлю Микитку Тонконоженка з парубками!.. Той уже йому дасть! Бо він сам до Івги підлабузнювався, а тепер вона його зрадила. Стривай же ти, братику!..

А куди ж цей братик пішов? Певне, не додому, бо свій провулок проминув. Мабуть, таки до Грицька. Бач, як мудро: з жінкою в одному місці, а з чоловіком у другому. Мабуть, там зібралися всі та знов які каверзи вигадують. От якби послухати їх так, щоб вони не знали! Що вони там вимудровують? Ну й клятий народ! І чого в'язнути? Що цей паршивий Зінько, дак на шовкових подушках спав би, коли б до їх пристав! Дак ні! Йому не того, йому чогось іншого заманулося! Кунпанію з харпаками завів, товариство все більшає. Скільки колопоту з пересельською землею наробили, горлопани ідолоські! Ну, тут іще так-сяк зарадили лихові... дак що ж? Пожаліється куди далі (і як це він і досі не догадався?), то й знов начувайся клопоту. Та хіба це саме? Скрізь уїдається! Намагається, щоб двічі на рік волость щитати! Якби він іще сам був, то не так би шкодив, а то горе, що в їх гурт, і гляди, що цей гурт дедалі більшатиме, набиратиметься сили. І може, колись так ізробиться, що й їм, Рябченкові з товариством, увірветься бас у громаді. Не можна цього попустити, ніяк не можна — треба щось робити.

Та що саме? Уже й багато він про це розумував... та таки щодня думає!.. Думає, та нічого не вигадася. Він ото прирозумів дати донос на Зінька, що він і такий і сякий. І ловко було б, дак коли ж начальник, замісто, щоб просто поняти тому віри, та заходився ще громаду питати. Ну, все й ляснуло!

Після того був старшина в начальника, дак що ж? — Я,— каже,— знаю, що ти справний у мене старшина, а приговор таки не по хвормі. Коли б ніхто не жалівся, то я б і не знав, кого ти там понаписував, так би воно й пішло, а як пожалілися, то не можу ж я тієї жалоби затаїти, бо вони ще й далі жалітимуться.— Старшина почав йому і те й се, що це жалоба — «пустяк унимання, бо то писав такий ябедний і нестоючий чоловік розуратний»,— так що ж ти з їм зробиш, коли він каже, що громада про його, про Зінька, не так озвалася і нікоторого доказательства нема? Ну, старшина таки догадався, що йому сказати: — «Пождїть,— каже,— ваше високоблагородіє, ще трохи: ми вам доказательства про його найдемо такі, що первий сорт». — А не брешеш? — «Буду стараться з усієї сили, ваше високоблагородіє». — Ну, гляди ж: іще трохи підожду, а там уже як знаєш!

Добре сказав старшина, та таки ж треба й справді ті доказательства вишукати. Що б же його вимізувати? Якби так, що проти начальства щось робив або казав! Дак свідків же треба буде... а вони бач які: всі галасували, а як треба, то й поховалися в громаді!..

Ех, якби їх проміж себе посварити, то б найкраще було! Тоді б їх гурт розбився, і розлізися б вони, як руді миші. Тоді пропала їх сила, бо вони поти страшні, поки в гурті, а кожного поодинці з'їсти легко — ого-го! Порізнити їх, каторжних!.. Та чим? Якого способу добрати?

Ішов Рябченко вже вулицею і проходив проз хату своєї родички, баби Мокрини-знахарки. Саме, як він її проминав, із хати вийшла молодичка, а за нею, випроводжаючи її, баба Мокрина. Довела її до воріт, попрощалися, баба вернулася знову у хату, а Гаїнка,— бо то вона була,— пішла вулицею.

«Чого це вона до баби Мокрини ходить? — думав Рябченко.— Певне, яесь ворожіння, або що. Ой, хитра ця баба Мокрина!.. Так уміє видурити грошики! Та за що вона в цієї видурює? Що вона їй бреше?»

Рябченко думав про це так собі — от-бо думалося. Відразу спинився. Якась надзвичайна думка стрельнула йому до голови. Та невже? А що, якби справді? От би штука була! Тоді Зінько певне посварився б із Грицьком. Оце вже була б у їх у гурті одна сварка, та ще й не маленька. А там і другу можна б притулити... хоч би і таку ж саму... Ні, про це треба поміркувати, гарненько поміркувати!..

Він пішов веселий, усміхаючись, а днів через кілька ввечері пізно застукав у віконце до баби Мокрини.

— А відчиніть, бабо!

Баба вже лагодилась лягати, та зачувши Яхремів голос, зараз пустила.

— Здорові були, бабо!

— Здоров, синку, здоров! Сідай у мене!

— Як ся маєте, бабо?

— От, як там! Старому — аби день до вечора: однако скоро вмирати.

— Ну, ви, бабо, ще такі, що хоч і заміж!

Баба засміялася великим ротом, повним дебелих жовтих зубів. Вона хоч і стара була, та ще кремезна і ніколи не жила ніяких тих ліків, що сама наділяла їми людей.

— А я до вас, бабо, за ділом.

— Скажеш, синку.

— Хочете заробити карбованця?

— От, чому б не хотіти?

— Дак я вас питатиму, а ви мені кажіть. Якщо прийдеться до діла, дак тоді я вам і скажу, як заробити.

— Питай, синку: що можна, дак і скажу, а чого бог не велить, дак вибачай. Бо в мене так буває, що що можна, а що, то й гріх казати.

— Знаю, знаю, бабо... Та це не гріх... Ану: чого ходить до вас Гаїнка Зінькова?

Баба глянула на Рябченка неймовірним поглядом.

— А тобі чого до Зінькової Гаїнки? — спиталася.

— От! Я казав, що я питатиму, а ви відкажуйте, а тепер ви самі питаєтесь! Мені до Зінькової Гаїнки нічого не треба, а тільки кортить знати, чого вона ходить. Чи не того, щоб до себе Зінька привернути?

Баба засміялася.

— Ні, не того. Йй цього не треба. Коли за цим хто й ходить, дак не вона.

— Дак це до вас Івга за цим ходить?

— Ти вже й знаєш! — гостро глянула на його баба.

— Я багато дечого знаю... Дак ходить?

— Була.

— Хіба Зінько до неї не привертається?

— Каже, що ні.

— Хм... А я думав, що вони вже тее... Ну, та дарма! А чи знаєте ви, бабо, що вони зіходяться на луці, у вербах над криничкою?

— Ні, не знаю.

— Дак я вам це кажу.
— А нащо мені його знати?
— А коли до вас Гаїнка прийде знову?
— Завтра ввечері я їй звеліла прийти.
— Дак ви їй розкажете про те, що у вербах над кри-
ничкою... Про те, що до вас Івга приходила, ви ні їй і ні-
кому нічого не кажіть, а про верби добре розкажіть — так,
щоб вона побачила, що Зінько зовсім прилип до Івги.

— Ну?
— Ну, то й матимете за це карбованця.
— А тобі нащо це?
— От, бабо: ви такі старі, а ще постаріти хочете! Так
мені треба! За це матимете карбованця — його вам треба.
— Гаразд, синку.
— Ну, а не чули про Гаїнку: вона сама ні до кого не
нахиляє? До Васюти там чи ще до кого?
— Ні, не чула... Що не чула, то не чула, — не буду й
грішити, ні!..

Баба аж головою закрутила, — так не хотіла грішити.

— Ну, дак почуйте тепер, що Васюта до Гаїнки липне,
а вона до його. Як би так ізробити, щоб про це Зінько до-
відався? Га, бабо?

Він прищулив одно око та й поглядав на бабу, хитро
всміхаючись.

— Та воно... не знаю, чи не гріх тільки воно буде... —
вагалася праведна баба Мокрина.

— Ні, бабо, — який же там гріх? Це ж ви не сами ви-
гадали, це ж ви од людей почули!.. А треба ж чоловікові
знати, що його жінка робить... а жінці так саме про чоло-
віка треба знати...

— Та воно... та тільки...

— Усе гріх? Та я вам дам ще й другого карбованця, то
ви за його свічок до церкви купите, то й одмолите гріх.

— Хіба що так! — згодилася баба Мокрина.

— От і добре! Тільки це так треба зробити, бабо, щоб
Зінько і Гаїнка не від однієї людини про це чули, а щоб
скрізь про це люди гомоніли... щоб пустити луну по всьому
селу...

— Знаю вже, знаю!

— От як та луна й до мене докотиться, то зараз вам
і принесу два карбованці.

— А не одуриш??

— Ні.

— Забожись!

— Побий мене хрест!

— Коли добре зроблю, так купиш надвище від плати ще й чорний платок у ярмарку на покрову?

— Схотілося платка. От таки підуть баба заміж! Та вже нема що робити — куплю.

— А коли купиш, то й усе буде, чого хочеш.

Веселий пішов Рябченко від баби Мокрини. Та бувши він чоловік обачний, зазирнув ще й до Захарка. Той здорово знемагав на похмілля, не міг і голови звести горопаха. Був сам у хаті.

— А хочеш, Захарку, похмелитися?

— Ой!..

Рябченко дав йому злата. Той так був і метнувся з хати.

— Стривай, не біжи! Спершу послухай, що я скажу!

Наказав йому те, що й бабі Мокрині, і помінився, коли добре справиться, ще на півкварти дати. Цей був дешевший за бабу.

Усміхаючись, ішов Рябченко додому й думав собі:

«Ну-ну, побачимо, любесенькі, як то ви тепер ладнатимете».

Другого дня ввечері Гаїнка прибігла знову до баби Мокрини: мала їй баба зварити зілля, дак прийшла забрати.

— На ж тобі, дочко, — казала баба, — оце зілля та пий його щодня по півчарочки натщесерце вранці, то воно й пособить. Пособить неминуче, аби тебе чоловік любив.

— О, він мене любить, бабусенько! Так любить!

— І, добре, дочко, коли любить, — казала баба, завірчуючи в папірець якесь зілля і не дивлячись на Гаїнку. — І добре, коли любить! Я сама так думаю, що все те брехні, що по селу про його плещуть.

— По селу плещуть? — спитала, дивуючись, Гаїнка. — А що ж там про його по селу плещуть?

— А хіба ти й не чула?

— Нічогосінько!

— Так, так, дочко... Це правда, що кому треба найпершому знати, дак той, звичайно, останній довідається... Ох, бідолашна ти моя пташечко!

Баба вже загорнула свій верчичок, сіла на лаву і, підперши голову рукою, сумно покивала над бідолашною Гаїнчиною долею.

— Та ну-бо кажіть уже, бабо, що там таке! — аж скрикнула Гаїнка.

— Ох, не поспішайсь, моя дитино, не поспішайсь! — казала баба з медом та з маком солоденьким голосочком, — бо, може, про таке довідаєшся, що й знати його не схотіла б, хай би воно собі йшло на очерета та на болота! Хай би воно каменем на дно в глибоку воду сіло!..

— Бабол!.. — благала Гаїнка, притиснувши рученята до грудей.

— Та не знаю вже, як і казати... Трохи воно й ніяково... Ну, та вже я тебе, дочко, так люблю, що ти така до старих людей увічлива та приятна, — від тебе не втаюся... Хіба ж ти не чула, моя бідолашечко, моя горличко сивесенька, хіба ж тобі ніхто не казав, мое серденьтко, що твій чоловік та до Ївги ходить?

— До Ївги?! Що це ви, бабо? Та то він до Грицька ходить — читають вони там та розмовляють.

— Так, так, дочко: і читають вони, і розмовляють, і говорять він, що до Грицька, а там Ївга йому так на шию й висне.

— Неправда ж бо! Неправда!.. Все це брехня!.. Я знаю, він не любить Ївги! Він сам мені казав це!

Гаїнка говорила це гнівно, дратуючись. Баба і собі вигадала образитися:

— Оце так, дочко!.. Спасибі тобі!.. Мені, старій, та брехню завдала! Шостий десяток доживаю, зроду мені й старі люди такого не казали, а тут довелось від дитини почути! Я їй як добрій, любивши її, а вона!..

Гаїнці стало сором, що вона так на стару крикнула. Червоніючи, промовила:

— Ні-бо, бабусю... Я ж не кажу того.. То ж я не про вас, я про людей... що то люди брехні повігадували..

— А якби це брехні були, то я б тобі цього й не казала, — навчала баба Мокрина докірливим та поважним голосом. — Баба Мокрина знає, що брехня, а що — ні. Від баби Мокрини ні з чим не сховаєшся, — вона й не бачивши все знає. І з цим твій Зінько не сховався. Він тобі каже, що не любить Ївги, — ото ж на те й каже, щоб лучче тебе дурити, щоб ти й не подумала... А ти йому віри не йми, ти пильнуй сама: як на його Ївга поглядає, а він на Ївгу... Та й придивляйся, чи він такий до тебе й досі, як був, чи ні... От що!.. Тоді й побачиш, чи баба Мокрина правду казала, чи ні...

— Ох, бабусенько! Та не можу ж я тому віри поняти!..

Бідолашна не сказала, а якось аж застогнала. А баба правила своє:

— От ти кажеш, що вони до Грицька читати та розмовляти збираються. А воно Зінько з Ївгою на луці, у вербах біля криниці, зіходяться... Там їх люди бачили, як вони відтіля порозбігалися...

IV

ЗРАДНИК ТА ЗРАДНИЦЯ

Як непритомна виходила Гаїнка від-знахарки. Все в неї в душі, в голові путалося. Вона не вірила, не могла тому віри няти, бо вона йому, Зінькові, няла віру без міри, без краю... І він би її зрадив? І він би говорив ласкаві слова, а сам би ненавидів і до іншої думкою линув? І він би зазирає її у вічі, а йому б зоріли інші, чужі очі? І він би обнімав її, а сам би про іншу думав?.. Ой, ні, ні, ні! Цього не може бути!.. Бо... бо... не може!.. Бо як так, то як же його й жити?.. Ні! ні!.. Вона тому не йме віри, то все брехня, гидка брехня!..

Не йме віри...

А чого ж нема її спокою? Чого ці думки не покидають її, печуть?

І так подумати: баба Мокрина не брехуха, та й з якої ж би речі вона стала їй, Гаїнці, брехати? Нащо їй це? До чого їй воно? Не з пальця ж і вона виссала те, що казала! Щось же воно та є, коли вже й люди загомоніли... Та й баба Мокрина: це ж правда, що вона знає таке, чого й не бачила... Хіба ж вона не знахарка?

Каже: пильнуй! А що ж їй пильнувати? Хіба Зінько не такий до неї, як був? Щоправда, він тепер заклопотаний, сумний часом, дак то ж через громадські справи..

Через громадські справи... А що, як ні? А що, як він сумний, заклопотаний через те, що живе з нею, а думає про Ївгу? І дума, чого ця Гаїнка раніше не вмерла,— тоді б я з Ївгою одруживсь?

І вона почула, як од цієї думки обняло її, мов огнем, усю, таким страшним пекучим огнем, що трохи не закричала. Ні, ні! Не треба про це думати,— так страшно!

Але як Зінько того дня пішов до Васюти, то вона подумала:

«А що, як не до Васюти він пішов, а до?..»

І не стямилась, як вибігла з хати та з двору та швиденько на край улиці до Грицькової хати. Убігла у двір, зазирнула в вікно: Грицько з Ївгою дома, Зінька нема. Мер-

щій тоді назад! Ой, боже! Гаразд, що ще ніхто не побачив її.

Сіла дома вдвох із матір'ю шити. Чи шила, чи не шила...

— Мамо, я води принесу піду!

— Та в нас же є вода.

— Та там трохи, я ще принесу.

Схопилася та з хати, та за відра і опинилась на вулиці.

Чи не дурна ж вона? Чого це вона вискочила? З відрами знову буде до Грицькової хати бігти, чи що? От, вона зовсім стерялася, та й годі, за цими думками. Треба хоч води справді набрати.

Чи набрала води, чи не набрала,— на те не дуже дивилась, а дивилась уздовж улици, чи не йде Зінько і відкіля: чи від Грицька, чи від Васюти.

Коли справді йде — і від Васюти!

Скочила мерщій у хату, а як увійшов... Ой, яка ж вона йому рада була! Ой, яка ж то все брехня, що баба розказувала! При Зінькових очах Гаїнка так добре це розуміла! І вона щебетала до його щасливим щебетанням, сміялась так, мовби то був і сміх, і плач, і дивилася в його добрі, ясні, правдиві очі, що ніколи не дурили!.. На його любі уста, що ніколи, ніколи не казали їй неправди!..

Поминуло два-три дні. За цей час чутка про Зінька та Ївгу та разом і про Гаїнку з Васютою широко розкотилася по селу. Кумасі плескали язиками, аж одляски по всіх улицах пішли.

Микиті Тонконоженкові сам Рябченко про те розказав. Ну, й лютував же парубок! Та й як же не лютувати? Йому ще з весни дуже впала в око Гаїнка. Він уже й на вулиці її займати хотів, і по саду в Сивашів уночі лазив,— думка така — а може, Гаїнку саму застукає. Де там! Нічого не побосилося! Не покидаючи думок про Гаїнку, зачепився з горя за Ївгу. Аж тут на тобі: почала від його тікати! Він спершу й не туди то — чого воно, аж тепер уже бачить, що тут Зінько став на заваді. Що ж це воно таке? Ївгу в його Зінько відбив, а Гаїнку Васюта... Ах же вони хамлети! Ну! Хіба вже він цього Зінька не попаде колись у руки! Дасть він йому доброї матланки! Та й Васюті!

А з Гаїнкою дедалі було гірше. Пішла до своєї подруги, Катрі Карпової.

— Що це ти, Гаїнко, мов ізмарніла? Чи не хвора?

— Ні... я здужаю...

— Дак чого ж ти така? Щось тобі є.

— Ні... ні... мені нічого... я...

„Сонце сходить“..
ВІРШІ
Б. ГРІНЧЕНКА.

КИЇВ 1913.

Обкладинка збірки віршів Б. Д. Грінченка для дітей.

Група українських літераторів. З правого боку (стоять) Б. Д. Грінченко, М. М. Коцюбинський, (сидить) В. І. Самійленко.

Та й заплакала!.. Аж Катря перелякалась, кинулась до неї, обняла, пригорнула, як малу дитину.

— Що це ти, боронь боже?! Чого це ти?

— Я... я... я не знаю...—казала хлипаючи Гаїнка.—
Про Зінька...

— Що про Зінька?

Помалу-малу випитала в неї Катря все. Почала її тоді вмовляти:

— Не вір тому, Гаїнко! То все брехні, то хтось навмисне вигадує, щоб вас посварити. Твій Зінько так тебе любить, що він би й слідочок твій промітав. Та він же такий щирий,— він би тебе не дурив.

Ті слова мов цілющою й живучою водою кропили бідолашне Гаїнчине серце. Слухала вона рівний Катрин голос ласкавий, і їй ставало легше, легше.

— От, людям заздро, що ви гарно живете,— ну й плещуть. Я це знаю. Мені раз так було, що й про Карпа мого набрехано... Запекло й мені в серце. Аж потім і виявилось, що брехня... Дак я тепер знаю вже... Не вір тому!

І Катря, трохи старша і завсігди поважніша за Гаїнку, гладила її по обличчю, а Гаїнка, мов дитина, тулилася до неї.

— Скажи, сестрице,— питалася, зазираючи в тихі очі Катрині,— скажи: ти нічого не помічала?

— Та нічогісінько! От, яка ти неймовірна!.. Ну, хочеш: я доглядатимусь, пильнуватиму їх обох,— от побачиш, що нічогісінько не буде.

Веселіша вернулася Гаїнка від Катрі додому, веселіша й далі була. Та не довго.

Зустріла вона свою куму Вустю. Були тільки вдвох, і Вустя зараз і поспішила розказати їй те, що й баба Мокрина. (Вона чула ще й про Васюту, та про те розказувала кому іншому). Гаїнка розсердилась і докорила кумі, що та каже дурниці. Одначе її знов уразило те слово:

— Не віриш? Дак пильнуй сама, придивляйся!

Що вона пильнуватиме, до чого вона придивлятиметься, коли він усім-усім такісінький, як і був!

Та як повернулась додому, то ввесь той упокій, що надихнула їй Катря своїм словом, мов розвіявся десь, а страшенна турбота знов обняла її, трусила, мов пропасниця.

А Зінько тим часом пішов до волості— поніс подать. Ідучи, зустрів родича, діда Корнія Грабенка— і той туди йде. Пішли вкупі, розбалакались.

— А що це, Зіньку, я чув про твого приятеля Васю-ту говорять? — сказав дід.

— А що там говорять?

— Він у тебе як: вірний приятель? Ти його добре знаєш?

— А добре: парубок гарний дуже, чесний, путящий.

— Ну, то й гаразд! — сказав дід Корній. — Я через те, бач, питаюся, що люди почали за його всякі дурниці плескати.

— Ет, люди як люди: усе щось і змислять! — махнув рукою Зінько. — Що ж там? — попитав, хотівши таки зна-ти, бо певний був, що це вже Денисові полигачі щось ізно-ву вимудрували.

— Та таке, що трохи ніяково й казати... Говорять, що він до твоєї жінки стежку топче.

— От, чорт зна яка падлюшна брехня! — обурився Зінько.

— Та й я так думаю, що це брехня, — по ширості ска-зав дід, — ну, а одначе перестерегти хотів, бо вже про це по селу баби плещуть. Певне — брехня; ну, а все-таки ти накинь там коли-не-коли оком, бо, кажуть, що начебто десь і бачено їх удвох... Хто озирається, той не кається.

Зінько вертався додому, зовсім не думаючи про цю розмову... цебто думав, але зовсім не так: він Васюти й Га-їнці вірив зовсім, та не міг дорозумуватися, з чого пішли ці брехні. Одначе, прийшовши додому та побачивши Гаїн-ку, трохи здивувався, що вона якась... наче їй щось не тее...

А Гаїнка й собі дивилася на Зінька й думала:

«Такого я його ще ніколи не бачила... Щось у його по-гляд якийсь... непевний... Та невже ж? Ой, боже! Ні, ні!..»

І знов та страшна думка обняла її вогнем.

Полягавши ввечері спати, вони ніяк не могли розбала-катися. То було не говорять звечора хіба вже як дуже по-томлені — в жнива або що, — все було як почнуть, то одне одного аж спиняє, що вже треба спати, а тепер — лежить кожне собі мовчки... І кожне думає: «Чого це так попереду не було?..»

Врешті Гаїнка озвалася:

— А що ти сьогодні в волості чув?

— Та так... нічого... оддав гроші та й вернувся.

— А у Васюти не був?

— Ні! А чого б я мав у його бути?

— Та хіба ж я знаю?.. Та ж у вас усе справи... Та й давно вже в його не був...

— Давно? А вчора?

— Чи то пак: він у нас давно не був.

— А хіба ж як я до його піду, дак то він у нас буде?

— Та... ну... може, прийде...

— А нащо тобі той Васюта?

— Да так... він такий гарний, веселий, балакучий...

Гаїнка, заплутавшись з тим Васютою, плела, аби плести, а Зінько думав:

«Чого це вона так його вихваляє».

І додав уголос, аби не мовчати:

— Прийде колись...

Гаїнка помовчала, а тоді озвалася несміливо:

— А до Грицька ти часто ходиш!..

— Ще й частіше ходитиму, бо треба ж учити його читати... А завтра ввечері вдвох підемо — читання гуртове буде.

Ця відповідь запекла коло серця Гаїнці. Хотіла щось сказати і не змогла. Лежала зціпивши зуби і мовчала. Удавала, немов спить. Зінько й собі лежав тихо. Довго не спали обоє — кожне за своїми думками.

Другого дня Гаїнка не мала спокою з самісінького ранку. Коло одного так і крутяться, так і плутаються в неї думки: все коло того вечора, що Зінько піде до Ївги... чи то — до Грицька... За тими думками не могла нічого робити. Почала поратися коло печі, дров положила, а підпадити забула: горщик у піч засуває, а дрова не горять. Аж мати посміялась:

— Оце дак так! Нова мода: щоб не топивши зварити.

Узяла горщик вимити, а перед очима — Ївга вдвох із Зіньком у вербах над криничкою... Затрусилась уся, горщик з рук — гуп! та й розсочився.

— Ой, шкода горщика! — пожалкувала мати, а Гаїнка стояла над черепками й не знала, що їй робити...

Так-сяк поставляла, що треба, в піч. Узяла миску, щоб змити пшоно, насипала його туди, стала наливати води, а Ївга каже: «здоров, Зіньку!..» Миска додолу — вода полилась, пшоно з черепками розсочилось.

— Та що це тобі, дочко? — метнулась до неї мати. — Чи ти хвора, чи що? Ой, яка ти бліда!..

— Я нічого, мамо... мені нічого... То так чогось руки затрусилися...

Сама стояла, як біль біла.

— Оце, лихо! — бідкалась мати. — Хоч би Зінько швидше вертався!

— Ні, ні, мамочко! Не кажіть йому нічого, нічого!.. Це я так... це дарма!.. Я здоровісінька... Я зараз поратимусь... Тільки не кажіть нічого Зінькові!..

І справді заходилась удвох із матір'ю поратися і так-сяк наварила обідати. Зінькові мати нічого не сказала, але сама все придивлялася до невістки. Та силкувалася не проявити перед Зіньком нічого, навіть удавала, ніби їсть за обідом, хоч і в губу не йшло. Але ввечері, як прийшов час іти до Грицька на читання, почувалася, що не може йти, що не зможе ввійти в ту хату, глянути на Івгу... не зможе висидіти там... Одмоглася тим, що болить голова, і лишилася вдома. Зінько пішов сам, а Гаїнка думала:

«Там Катря буде... Вона пильнуватиме... Вона мені скаже...»

Поки Гаїнка була в хаті з матір'ю, вона силкувалася нічого не виявляти. А вже як спати пішла!..

Вона з Зіньком спала окремо в противній хаті. Гаїнка так любила цю хатку, чистенько-чепурненько попримазувану, з квітками й голубами, помальованими синім та червоним на білому комині, з паперовими квітками, з портретами та малюнками по стінах, з маленькою шафою на книжки та з ліжком Зінькового роблива, з старими липовими лавами. Так було тихо, та гарно, та любо, як у віночку, в цій хатині, в цьому гніздечку, де вона вдвох із Зіньком воркувала!.. А тепер!..

Яке воно все похмуре, непривітне, негарне, мов і стіни на неї падають. Які великі довгі діди поставали по кутках,— аж страшно. Як неприхильно навис комин,— мов і під гнівається. Не хоче, не хоче вона нічого цього, не хоче на його й дивитись!..

Погасила мерщій лампу, щоб і не бачити. Сиділа, зіпершись на стіл, у темряві.

Нащо їй це все, коли він її не любить, коли він пішов до тієї!..

Вона ж— як голубка покинута... Нікуди їй і полінути: ні до батенька, ні до матінки, бо не вернуть вони дружиньки!..

А він там, а він усе там!..

Як без міри довго!..

А може ж... це все й брехня? А вона на його таке вигадує!.. На свою дружину!.. Це ж гріх!.. Треба не потурати серцеві!.. Вона ляже, спатиме...

Лягла справді, заплющила очі, силкувалася не думати

про це, силкувалася заснути. Та не могла. Все дослухалась, чи не йде.

Заторохтить миша в сінях, а вона вже думає, що він за клямку береться. І дух притаїть, дослухається... Ні, не він!..

Хтось улицею йде. Оце, певне, він. Причувається до ходи: туп-туп-туп... Ось проти хати... Ну, ну,—завертай у ворота!.. Ужє береться за ворота... Ні, пішло!.. Пішло далі!..

Чи не в вікно хтось стукає?.. Зірвалася, побігла, відсунула віконце.

— Зіньку, це ти? — попитала стиха.

Не чуть нікого, ніхто не озивається.

Вернулася на ліжко.

Ой, боже! Як же він довго!..

Ось він уже йде... Це нічого не чуть, та треба ж трохи підождати, поки підійде ближче. Коли зараз прийде,—дак не ходить до Івги, а коли не прийде... Це вона так загадала.

Лежала, вдивляючися широко розплющеними очима в темряву, і вся трусилася, мов з пропасниці. Нічого вже не думала, тільки слухала... Слухала й трусилася...

Скрізь було тихо. Він не йде.

Тоді підняла руки вгору, заломила їх, і вони впали за голову на подушку. Страшна безнадія німа стиснула їй душу... Душа холоділа, застигала, як крапля на морозі, вмирала...

І враз почула, що Зінько відсуває ключем сінешні двері. Кинулася на ліжкові, підвелась і впала знову, причаїлася, затаївши й духа.

Зінько ввійшов у хату тихо, скинув чумарку, роззувся й ліг.

— Ти ще не спиш, Гаїнко?

— Ні...

— Я забарився, серденько... Зачиталися... А в тебе й досі голова болить?

— Ні, вже нічого...

— Я й Грицька вчив... Він страх береться до науки. Почувала, що мусить щось сказати, відповісти на ці слова, та не могла розімкнути уста. Одначе перемоглася.

— Добре, що береться...

А думала інше: «Якби він і довіку не брався!» Одначе не сказала цього, тільки промовила:

— Коли хочє навчитися, так чом же він не ходить до тебе, а ти до його?

Напружувалася з усієї сили, щоб не тремтіти, щоб говорити спокійно, а воно таки подужувало і раз у раз струшувало, мов страшною трясцею.

— Соромляється при чужих,— одказав Зінько,— говорить, що йому лучче дома. Та й нога ж у його ще болить, не можна ходити.

— А жінки... хіба не соромляється?..

— Ні.

— Коли ж ви вчилися? Як ще всі не посходились?

— Еге ж.

— А Катря була?

— Була.

— А вона... тут сидить, як ви... вчитесь?

— Хто, Катря?

— Ні, та, Грицькова...

— Як коли: буває й ні.

Зінько подумав про Ївгу. Після тієї події в вербах йому не хотілося до Грицька й ходити, щоб з нею не стріватися, та не можна було. Одначе вона сама почала його обминати, не дивилась йому в вічі. Він думав, що покаялась, не знаючи, що вона добирає способу, як йому зілля дати.

— Не люблю я її! — сказав він до Гаїнки.

— А чом не любиш?

— Бо в'язне до мене.

Гаїнку мов імпетом підкинуло, але вона зараз же примусила себе знову лягти й спиталася:

— Як то в'язне?

— Тепер, оці дні, сказати — ні. А то дак була штука...

І він по щирості розказав Гаїнці всю подію в вербах.

— Я вже так наважився,— казав далі Зінько,— як буде чіплятися, то хоч і Грицькові скажу... Чи, може, краще йому, бідоласі, вже не казати такого? Як ти порадиш, серденько?

— Ой, Зінечку, який же ти любий!.. Ой, як сонечко ж!..

— Гаїнко, голубочко! Яка ти гарна!

— Я погана! Я нікчемна! Я лиха! Ти — як сонечко праведне, як барвіночок зеленесенький, а я як... як... як хмара чорна!..

— За що ти так себе лаєш?

— Мені наказано, що ти ходиш до Ївги, а я...

— А ти повірила?

— Не повірила, тільки... тільки сумно було, страшно, як у темній пустці самій... Ні, я трошечки, трісі-трісіюні по-

вірила — як на мачиночку дрібнюню!.. Ой, прости ж мене, моє дороге, моє шире, єдине серденько!..

— Ну, дак я ж тобі скажу, що й мені про тебе наказано.

Вона так і схопилася.

— Про мене?! Про мене?!

— Що до тебе Васюта стежку топче.

— Васюта?.. Ха-ха-ха!..

— Цить, дурне, а то мати почують.

Гаїнка реготала так дуже, що й справді мати могла почувти, хоч і в другій хаті.

— Ой, не вцить!.. Васюта!.. Ха-ха-ха!..

Ледве втишив її.

— А ти ж повірив?

— Чи я ж дурний?

— От бач! От бач! — почала вона стукати себе кулачком у голову, — а ця голова дурна, як пень, бо повірила!.. Повірила!..

Забрав її руки, щоб не біла себе.

— Це ж, Гаїнко, хтось нас посварити хоче. Хто тобі казав?

Розпиталися. Зінько подумав...

— Гляди, що тут думка була не самих нас посварити, а й усе наше товариство проміж себе... Стривай, стривай. А ти ж чого була в баби Мокрини?

От так ускочила! Ой, якби тепер була не ніч, — де б вона тоді очі поділа?

— Я... я... я хотіла... я думала...

І врешті призналася цілком. Зінько й сміявся, й сердився. Вичитав їй добре.

— Ну, хіба ж ти не бачиш, що ця баба брехуха? От же наказала тобі про Ївгу.

— Е, дак що? То вона наказала, що від людей чула, а в хворобах вона таки зна...

Довго вони не спали.

Другого дня вранці Гаїнка прокинулась перша. Тихо, як пташечка, скочила з ліжка й стала посеред хати. Сонце било золотим промінням просто в вікно і осявало всю світлицю: усміхався їй дід Шевченко з-під смушевої шапки, і стіни, і комин, і лави — все блищало в золотому промінні і сміялося до неї привітно, гарно... А вона стояла серед того проміння, розчервонівшись після сну, з променистими очима, і їй було радісно, весело, ясно — так ясно, як там,

на тому блакитному небі, де грало те проміння золотесеньке, теплесеньке...

— Зіньку! Вставай! Ми заспали...

Мати аж уразилася, побачивши Гаїнку: вчора була хвора, як біля біла, а сьогодні так од неї і б'є рум'янцем та сяєвом..

Після снідання Гаїнка сама віддала Зінькові пляшку з віллям, а він його вилив і пляшку побив. Їй було таки трошки жалко: а може б, пособило?

Тоді побігла до Катрі. Ускочила в хату як шуря-буря.

— Здорова, сестричко!

— Здорова! — відказала Катря, стоячи з засуканими рукавами біля печі.

— Питай мене — чого я до тебе прибігла!

— Хіба не знаю? Довідатися, чи не догляділась чого. Ну, дак скажу, що я й придивлялася, я й прислухалася, — нічого нема, все брехня.

— Ха-ха-ха! — зареготалася Гаїнка на всю хату, аж дитина в колиці жажнулася, та й Катря здивувалася.

— Чого це ти?

— От і не вгадала! Уже мені не треба того придивляння та прислухання... Ха-ха-ха!

— Та чого ж ти смієшся?

— Бо мені і весело, й чудно... Ой!..

Ухопила Катрю за стан рукою і покрутила її по хаті так, що в тієї аж спідниця замаяла.

— Чи ти присутвенна? — сміялася вже й Катря, пручаючись. — Кажі вже, що там є!

Гаїнка розказала їй про все... і про Васюту.

Брехні про Зінька з Ївгою та про Гаїнку з Васютою таки ходили по селу ще деякий час. Та ні Зінько, ні Гаїнка вже не чули їх, навіть не знали про те. На щастя, й до Грицька воно не добігло: у хату до його ніхто з тим не зважився піти, а сам він ще тільки по двору дибав, а нікуди не ходив, бо нога й досі боліла. Помалу-малу й за-тихло все.

Хоч і баба Мокрина, і п'яниця Захарко не дурно взяли від Рябченка свою плату, та його гроші, видимо, пропадали ні за цапову душу. Він це бачив, лютував і все думав, думав, вимізковуючи якісь нові хвигли...

А Зінькове товариство тим часом трохи побільшало: став туди ходити Дмитро Василенко.

V БРАТИ

Панас Момот страшенно лютував. Як на його думку, то це була непрощenna кривда, що Грицько забрав собі ту десятину землі. Грицько був старший, батько його відділив першого, віддав йому все, що треба, а те, що зосталося ще в батька, повинно цілком, усе належати йому, Панасові, та меншому братові Іванові. Вони жили при батькові, доглянули його смерті, вони й повинні були поділити проміж себе всю, яка зосталася, батьківщину. І дуже не по правді зробив батько, що, вмираючи, звелів Грицькові забрати ту десятину. Дурниця яка, що Грицькові тоді менше припало землі! Уже скільки припало, то припало, а як одділений, то одділений, знай своє, а до чужого не встрявай! Не по правді зробив батько, що віддав ту десятину Грицькові, а ще більшу неправду вчинив сам Грицько, її взявши.

Панас на таке пристати не міг. Він і сам усякими способами змагався з Грицьком, і меншого свого брата Івана до того нахилив і дратував проти старшого. Найбільше лютував тепер Панас через те, що йому не пощастило забрати з тієї десятини жито Грицькове. І в які дурні він, Панас, пошився, націлившись забрати жито вночі під вівторок і побачивши в понеділок уранці, як Грицько з товаришами віз уже останні копи! Якби не те прокляте товариство, то зроду-віку сам Грицько не встиг би перевезти, а тепер... І найгірше, що ніякого способу не добереш тепер із Грицьком. Сам він нітрохи не поступається, а старшина крутить:— Що ж, я не можу... одвічатиму... не по закону...

Не можу... А скуп узав, дак те міг? Не по закону!.. А то по закону, що чужу землю загарбано?

Ходив Панас і до Рябченка порадитися: той же такий хитрий, що й бісового батька одурив би. З пекла сам родом, ба — ще три милі з-за пекла!.. Дак і той слєбізує:— Як судитися, то трудно висудити, бо по закону Грицько правий. А перечасуй трохи, поки втихомириться справа з Денисовою покупкою, тоді старшина тобі пособить.

Пособить! Усі вони пособляють! Поки було треба, щоб він за їх у громаді галасував, дак вони манили всякими обіцянками-цяцянками, а тепер дак і жданиками годуйся, здобрій тим, що «перечасуй!» Гарне слово. А як же йому

ще «часувати», коли Грицько вже знов сіє на тій десятині? І знов те буде, що й було: посіє, а на той рік хліб забере. І тоді вже хоч не кажи, що то їх, Панасова та Іванова, нива. Скажуть: та йому батько її відказав, та він уже давно там сіє, та чого там колотнечу заводити та те, се — хіба він їх не знає? Перечасуй пособимо! Чортового батька вони пособлять! Не вірить він їм і крихти! Бо вже так одурити, як вони його з судом одурили, то вже годі!.. Так і тоді буде, і зостанеться земля в Грицька, а вони, менші брати, дулю з'їдять!..

О, стонадцять йому болячок у печінки! І він оце попусти́ть тому дурному Грицькові отак із себе знущатися? Попусти́ть, щоб оті Ївжині вишкварки на його батьківщині хазяйнували? А не діждуть бісового заводу вилупки! Не попусти́ть він Грицькові верховодити над собою! Ні зроду-звіку! Він щось вигідає, вимудрує... Тільки що?

Хоч би цей Іван був моторніший! Таке вайло, батіг з клоччя, лемішка чортова!.. Оце іноді й розпалиться на Грицька: — Та я йому!.. Та я його!.. Се та те!.. Та зараз і прохолоне Так-таки просто й каже: — Та може б ми вже це облишили, брате? — Облишили! Як це можна облишити?! Що ж це — копійка тобі чи п'ятак пропадає? Це ж земля, це аж десятина землі! Де ж таки вида-но, щоб землю з рук пускати? Та тепер кожен за землю і руками, й ногами, й зубами держиться! Над кожною грудочкою труситься. А як полюднішає, то ще гірше буде. А в його ж, у Панаса, сини, та й Івана цієї осені, ма-буть, женити, то й там же не без дітей буде. І всім треба буде землі! Де ж вони її наберуть, коли й тією нещасною десятиною поступаються тим клятим виплодкам Грицьковим? Та ще хоч би його, а то ще й її, тієї задрипані захвойданки, тієї пройди Ївги! Чи то ж із розумом вони будуть, коли пустять з рук такий шматок землі?

Ні зроду-звіку!

Та що робити? Слова Грицько не слухається; позивав — не пособилося. Нехай же послухається кия, коли не слухається кива! Йй-бо! Піймати його та відлатати так, щоб аж ребра крізь шкуру повилазили, то він тоді не піде сіяти на чужій землі. Та й тут перешкода! Сам того не зробиш, а цього дурня Івана хіба нахилиш? А добре було б!

Можна так і зробити: застукати його десь самого і бити, аж поки заприсягнеться й землі з'їсть, що поступиться тією десятиною. Тоді вже гаразд буде; раз бояти-

меться, щоб знову не бито, а друге: як заприсягнеться, землі з'ївши, то такої присяги ніхто не зламає. Тоді вже, певно, не встряватиме в цю землю. Тільки таким робом і можна щось удіяти, а іншого й способу нема. І нехай собі там Іван як хоче, а мусить на це пристати. А коли не хоче, то ось що: через його в Панаса пропаде півдесятини землі (бо тую, що в Грицька, вони на двох поділили б) — ну, то хай Іван поступиться йому півдесятиною з своєї частки, дак тоді вже Панас і облишить цю справу. Тільки не поступиться він, ні! Ну, то мусить пристати до його вигадки.

І Панас заходився біля Йвана...

У неділю в Чорновусі був храм. Грицькова Ївга, одніши свого сина до сестри, пішла туди ще звечора: там були в неї родичі, дак вона мала в них переночувати. Грицькові діти дуже намагались, щоб і їх узяти на храм. Де ж таки! Той храм давно вже їм снівся! Сусідина дівчина Пріся там була і розказала їм про все: що там ярмарок, а на ярмарку такі великі пряники продають: риби золотопері, коні такі здорові-здорові:— хоч їж, хоч верхи сідай!.. І всі золотоголові!.. Іще продають намиста і стрічки, і круг церкви з охрестами ходять, і в її сестри,— її сестра в Чорновусі живе,— дак, боже, гарними пампушками її нагодовано!.. А ще продають ріжки — солодкі!.. І сопілки... Та хлопцям кращого над золотоголові коні не було. Ті коні їм уже й снилися. А дівчинці мріялися такі довгі стрічки, що аж до п'ят і ріжки... вона дуже любила ріжки!.. О, прохали ж вони мачуху, щоб узяла! Дак де там!.. Та як вона пішла, вони всі до татка: нехай він їх одведе до тітки: вона добра, вона їх забере на храм. Тітка, Грицькова сестра, була справді добра людина. Побачивши таку купу дітей, вона спершу сплеснула руками, а потім наважилася забрати на віз і свої діти й Грицькові та й повезти всіх на храм — от, нехай уже дітвора побавиться. Семеро дітей зчинили з радощів страшенний галас, і Грицько так і покинув своїх на ніч у сестри, бо другого дня треба було їхати рано, то тітка й зоставила в себе небожат. Грицько дав кожному по дві копійки на коні золотоголові, риби золотопері, ріжки, бублики, намиста, стрічки та всякі інші ласощі й окраси, що мріялися бідолашним дітям при словах «храм» та «ярмарок».

Грицько вернувся додому сам. Упоравшись зовсім по хазяйству та повечерявши, він іще не міг спати. Сів за

столом і замислився. В хаті була тиша. Аж чудно стало Грицькові, що то завсігди повна хата дітей, а тепер так тихо. Посидів трохи, а тоді, знявши з стіни й поставивши на стіл поганеньку жерстяну лампочку, що ледве блимала своїм вузьким гнотиком, розгорнув перед нею книжку. Він од Зінька вже навчився всіх літер, умів з них і слова читати, тільки ще дуже важко йому було вимовляти все слово враз і розбирати, що воно саме за слово. От і тепер він ніяк не міг прочитати, що воно виходить із оцих літер: с-т-а-р-о-с-т-а. Вимовить кожную літеру, а ціле ніяк не складається. Довго мудрував, аж поки домудрувався: старости. Зрадів і схотів ще раз прочитати. Та зараз же помітив, що наприкінці стоїть а, а не и,— виходить, що не старости. Заходився коло того слова; знову довго мордувався, аж поки таки вичитав:

— Староста! Он що! Староста — той, що від парубка ходить дівчину сватати. Ловко! Ну далі!

І почав читати далі, тяжко працюючи над кожним словом, що аж піт його проймав. Та був радий з тієї праці, певний, що вона дасть йому колись те, чого він шукає: більше розуму, краще життя. Вірив, що аби подужав розбирати книги, то вже з їх він вичитає все, що йому треба: і як по закону боронитися від лихого напасника, і чи мають право брати в його землю віднімати, і відкіля цей світ узявся, і що Христос людям казав, і все, все. Книга здавалась йому чимсь великим і великоповажним джерелом усієї, яка тільки може бути на світі, науки, премудрості й правди...

Враз він почув, що ніби щось ступає в його під вікном. Прислухався,— нічого не чуть. Він знову схилився до книги, але ще й слова не прочитав, почув, що сінешні двері стиха відчинилися.

«Чи не Зінько йде? — подумав Грицько. — Дак ні,— він казав, що сьогодні йому не можна».

Тихо відчинилися двері в хату, і на порозі став Панас, і Грицько догадався, що другий, за їм, у темряві був Іван. Грицькові стало моторошно. Ні слова не кажучи, вони кинулися обидва, вхопили його й почали крутити йому руки назад.

— Панасе!.. Іване!.. Братики, що це ви робите?

Він силкувався пручатися, але нічого не міг зробити проти двох таких здорових. Мовчки й швидко вони витягли його з-за столу, скрутили назад руки й зв'язали вірвовкою. Тоді положили його на спину додолу.

— Слухай,— промовив Панас, дістаючи з-під свити сокиру,— тільки писнеш, тільки крикнеш, так тобі цією сокирою й розвалю голову. Розумієш? Мовчи ж!

Грицько мовчав збентежений, зляканий, тільки дивився на їх широко розплющеними очима.

— Затуляй вікна! — звелів Панас Іванові.

Один ухопив Грицькову свиту, другий — чумарку й рядно і позатуляли три невеличкі віконця. Тоді посідали на лаві, а Грицько зв'язаний лежав долі серед хати.

— Слухай же ти,— озвався до його Панас,— чого ми до тебе прийшли! Одступись од землі!

— Не відступлюсь,— одказав Грицько.

— Дослухай спершу! Відступись од землі, заприсягнись, що не займатимеш більше її, і не позиватимеш нас, і нікому не скажеш про те, що ми в тебе були! Заприсягнись перед іконою і святою землею. Іване, зніми ікону.

Іван поліз до божника і зняв. Панас узяв ікону в його і підійшов до Грицька.

— Ось ікона,— присягайся.

— Не заприсягнусь.

— Слухай, Грицьку!— загомонів Панас — його вже обнімали лютощі.— Слухай та поміркуй про те, що я зараз тобі казатиму, добре поміркуй, щоб потім не жалкував. Коли ти зараз не заприсягнешся,— мордуватиму тебе доти, аж поки скорішся. Подумай про це, да тільки не довго, бо я довго не ждатиму.

Він положив ікону на стіл, а сам сів на лаві. Іван стояв у порога, похнюпившись. Грицько мовчав, тільки важко дихав. Страшно біде обличчя його здавалося мертвим.

— Ну? — попитав нарешті Панас.

— Не заприсягнусь...— хрипко ледве вимовив Грицько.

— Дак брешеш же! Заприсягнешся!..— скрикнув Панас, зірвався з місця й кинувся до Грицька. Ухопивши за налігач, що їм зв'язано було тому руки, він звів його на ноги і тоді відразу штовхнув, кинув додолу. Безщасний упав, але зараз же Панасові руки знову звели його та й знову кинули. Важко вдарившись об долівку, Грицько застогнав.

— Квоқчеш! — лютуючи гиркнув Панас і все підводив і кидав його, підводив і кидав.

— Брате! — прохрипів нещасний.— Брате!

Панас припинивсь.

— Ну?

— Змилосоєрсья!..

— Заприсягнешся?
— У мене діти малі...
— Заприсягнешся?
— Брате! Є ж бог на світі!.. Він же все бачить!.. Він покарає... Брате, змилосьердся! — на губах у його зачорніла кров.

— Заприсягнешся?

— Ні.

— Дақ на ж тобі!..

Панас ізнову вхопив його за налигач і з усієї сили штовхнув іще раз. Грицько впав головою просто на ріжок скрині, вдарився об його і тоді зсунувся вниз, додолу, лігши ниць.

— Ну, ти, повертайсь!..

Панас копірснув його ногою й перекинув на спину. Тіло простяглось без життя, голова закинулась назад.

— Ну, вдовольнився? Кажі тепер — що надумав?

Грицько не озивався. Тіло не ворухилось.

Іван увесь час стояв, немов скам'янілий. Не міг ворухнутися, ступнути, озватися. Мов хтось його скував, пригнітив. Тепер, ледве вимовляючи слова, сказав:

— Він мертвий!..

— Мовчи, дурню! — відказав Панас, а тоді знов удався до Грицька: — Ну, ти, кажу тобі, — не вигадуй, а озивайся! Чуєш? А то я тебе звезду!

І він з усієї сили вдарив його чоботом у бік. Грицько мовчав.

— Уставай, кажу тобі! — крикнув Панас несамовито. — Уставай! Уставай! Уставай!..

І за кожним «уставай» він бив його з усієї сили в бік чоботом, аж посувалось тіло по хаті, але не виявляло життя. А Панаса обняла лютість, страшна лютість на це бездушне тіло за те, що воно не ворухиться, не озивається. Він не хотів цьому няти віри, він мукою хотів примусити Грицька виявити життя, розвіяти його, Панасів, страх. І він бив його, топтав ногами, не розуміючи вже й сам, що робить, і хрипів:

— Уставай! Уставай! Уставай!

Іван стояв біля дверей, спідні щелепи ходили в його ходором, він увесь трусився, а все не мав сили ступнути, ворухнутися. Тільки стояв і дивився божевільними очима.

— Уставай! Уставай! Уставай!

Але він не встав.

Нарешті Панас зупинився знеможений, важко дихаю-

чи... Стояв, стиснувши кулаки, і дивився на мертвого брата. Тоді враз, мов схаменувся, нахилився до Грицькових грудей, припав до їх ухом...

Груди не дихали.

Помітив на голові, на виску, чорну пляму, ямку, саме в тому місці, де вдарила голова об гострий ріжок залізом обкованої скрині.

Панас підвівся й повернувся до Івана:

— Слухай, ти! Коли ти мені хоч словечком кому пробовкнешся, що ми тут були, то буде й тобі те, що йому!

Хотів іти, але завернувся, сів на лаві, став думати. Нарешті озвався до Івана:

— Піди в сіни, знайди там віжки, перекинь їх через трамок.

Іван не йшов, а стояв, трусячись.

— Ну, йолопе! Чого стирчиш? Іди, кажу тобі!

Іван вийшов. Поки він сам порався, Панас розв'язав Грицька. Тоді витяг труп у сіни, виніс туди й лампочку. Перекинуті через трамок віжки вже теліпалися серед сіней. Панас зав'язав на одному кінці петлю, взяв під пахви Грицькове тіло, підтяг під вірвовку і надів трупові на шию петлю.

— Тягни!

Іван узявся за другий кінець віжок. Вірвовка шморгнула через трамок, труп підвівся головою. Панас піддав його. Труп заколихався над землею, витягшися ввесь, руки повисли, голова нахилилась наперед.

— Я подержу його так, а ти по драбині злізь на трамок, зав'яжи там віжки.

Панас держав труп, а Іван приставив драбину, поліз на трамок і зав'язав віжки. Тоді Панас одійшов.

Труп заколихався серед сіней.

Панас узяв за руку Івана і, як дитину, вивів із сіней.

Лампочка, покинута в куточку на водянци, блимала помалу тьмяним світлом, освічувала сіни, а серед їх — трупа во звислими руками.

Він ще колихався рівно й тихо: ра-аз... ра-аз...

VI

ХТО ВИНЕН

У неділю рано-вранці Зінько лаштувався їхати на ярмарок у Черноус. Оглядився, аж нема того лантуха, що треба було взяти з собою. Почав був шукати та й згадав,

що його позичив Грицько ще на тому тижні та й досі не вернув. Було ще рано, і Зінько пішов по лантух до Грицька.

Одчинив двері в сіні і побачив, що серед їх висить чоловік, спустивши руки й нахиливши наперед голову.

— Що воно? — подумав Зінько, не зрозумівши, що саме бачить.

Приступив ближче, пізнав Грицька, побачив вірвовку на шиї.

«Грицько повісивсь!» — промайнуло йому в голові.

Він скочив, щоб пособити, щоб зняти, і доторкнувся до рук холодного трупа. Пособляти було нікому: Грицько був мертвий.

Зінько кинувся з сіней. Ледве вибіг, побачив, що в двір увиходить сусіда Грицьків, Юхим.

— Грицько повісивсь! — крикнув йому Зінько.

Той, чи не дочув, чи не міг іще зрозуміти такої надзвичайної речі і спитався:

— Що ти кажеш?

— Грицько повісивсь, — кажу.

Юхим спинився вражений.

— Як то повісивсь? Чого?

— Не знаю... Висить мертвий у сінях...

— Та ну?

— Іди глянь!

Вони вдвох підійшли до сіней. Юхим глянув.

— Оце, не дай боже! — промовив, перехристившись. — Ходім швидше до волості та скажемо!

Юхим не хотів переступити й сінешнього порога. Причинили двері і зараз же вдвох пішли до волості. Там не було нікого, тільки сторож. Послали його по врядника та по старшину. Врядник жив поблизу і прибіг швиденько. Поки вони розказали йому справу, прийшов й Копаниця. Розказали й тому. Старшина гукнув на сторожа, щоб побіг по писаря, а сам, лаючись, що не доведеться побути на ярмарку, пішов з урядником, з Зіньком, з Юхимом та з понятими до Грицькової хати.

Тим часом чутка про подію вже розкотилася селом, а надто, що люди бачили, як волосні, з юрмою людей, ішли до Грицькової хати.

Оглянувши тіло, урядник із старшиною поставили біля його двох десятників, щоб нікого не пускали туди, а самі пішли до волості. Там уже був писар, і вони заходилися писати про страшну пригоду слідчому, становому та ліка-

реві. Незабаром двоє поштарів уже бігло верхи, везучи ті звістки, Зінькові та Юхимові звелено сидіти дома й дожидатися, поки покличуть на допит.

Тим часом Рябченко, їхавши на ярмарок, проїздив проз Грицькову хату. Побачив у дворі натовп народу, найбільше жіноти. Люди тислися до хати, та два десятники з ломаками стояли біля дверей і не пускали нікого.

«Що воно за знак?» — подумав Рябченко і припинив коня.

— А слухай, Йосипе! — гукнув до чоловіка, що саме в той час виходив з двору. — Чого це тут такий тиск народу?

— А хіба ти не чув? Грицько повісивсь... чи повішено його... хто його зна!.. — відказав той та й пішов собі вулицею.

— Що це? — подумав собі Рябченко. — Чи не здурів цей Йосип?

Одначе встав з воза, прив'язав коня до воріт і ввійшов у двір. Десятники не пустили його в сіню, та він з порога побачив мертвого і помітив кров на сорочці.

«Ну, це штука! — думав він, ідучи назад до свого воза. — Це не Грицько сам коло себе поравсь, а хтось інший, бо чого б же була кров? Це така штука, що, мабуть, хай поки ярмарок підожде, а я піду лиш до волості».

Ударив коня й побіг швидко. У волості був уже сам старшина, бо вряник шатнувся по селу — чи не довідається чого про подію, а писар таки хотів хоч одним оком глянути на ярмарок, поки поприїздять пани, — тим і метнувся мерщій додому. Копаниця, лютуючи, ходив по волості й собі лагодився йти додому, хоч на ярмарок уже не думав їхати, бо лікар та слідчий могли прибігти й швидко.

— А що, Григорію Павловичу, бачили? — спитався Рябченко, поздоровкавшись.

— Та бачив, бачив, — бодай би й того, і того, хто це зробив, чорти побачили, як мені через це ярмаркувати не доведеться! Хто вбив, а я одвічай! — одказав сердито Копаниця.

— А хіба не сам Грицько завівся? — попитав Рябченко.

— Де ж там сам, коли голову пробито! — відказав старшина. — Убив хтось, а тоді і повісив, мовби то сам Грицько.

— Хм... Воно і мені так іздалося... Дак, кажете, дуже треба на ярмарок?

— Так треба, що аж кричить! — лютував Копаниця.

Але Рябченко не зважав на те.

— Ну, з ярмарком якось помиримся... А це таке діло, таке діло, що...

— Що — що? — спитав роздратований Копаниця.

— Що може за його й два ярмарки самохить оддасте, не то один! — одказав Рябченко.

— Чого ж то так?

— А от давайте спершу розпитаємося! Як на вашу думку, Григоріє Павловичу, чиє б це могло бути діло?

— Хм... — хм... — закрутився той на стільці. — Кат його знає!.. Усе в хаті ціле, нічого не пограбовано... Це не чужий чоловік, не злодіяка який, а так... з своїх чоловік... Хтось із Грицькових ворогів.

— І я так думаю, — потакнув Рябченко, — що хтось із Грицькових ворогів. — Та хто ж?

— А мара його знає! Хіба вгадаєш? — Туди думка і сюди думка... А втім... Глядіть, чи не братів це діло? Вони ж із ім усе заводилися...

— Що заводилися, то заводилися, а таки я на їх не думаю... бо все ж таки вони йому брати, то не зробили б такого... Тут треба чужого чоловіка шукати.

— Ну, а які ж іще в Грицька вороги? — згадував Копаниця. — Здається, що й не було.

— А хто його знає... Хіба ми всі його справи відаємо? Може ж і були... А скажіть, хто перший убитого Грицька побачив?

— Та Зінько ж Сивашенко.

— Хм... І не сусіда йому, а перший побачив... Сусіди ще не кинулись, а він уже й побачив...

— Та й Юхим же слідком за ім, бо він, — каже, — в двір, а Зінько з сіней!

— Ото ж то й то, що Зінько з сіней! А як на вашу думку, Григоріє Павловичу, — мабуть, той, хто перший побачив, той найбільше й зна про це діло?

— Тобто — щоб Зінько? — здивувався Копаниця.

— А що ж? Хіба Зінько такий святий, що не може цього зробити?

— Та ні... а тільки не впада на його... Нащо б йому це робити?

— Нащо? Хе! — засміявся Рябченко. — Ну, скажемо так: ходить Зінько до Грицькової молодиці, — це ж ви чули?

— Та чув... Про це по всьому селу плещуть...

— Ото ж: ходить до Грицькової молодиці. Ну, а шила в мішку не втаїш, коли вже все село його бачить. Побачив його й Грицько.

— Ну?

— Ну, то як ви думаете: чи то йому дуже вподобалося, що його жінка в гречку скаче?

— Та ні... Дак що ж?

— Як то — дак що ж? Хіба вам цього мало?

— Та я не розберу, чим воно притуляється до цього душогубства?

— Оттакої! Ну, скажемо так: поліз Зінько нищечком до Ївги, а натрапив на Грицька. Ти чого? — Я — не я, я — так собі... — А, дак ти до моєї жінки, на ж тобі!.. І завелись!.. Ну, куди ж Грицькові проти Зінька?.. Та ще може він удвох із Ївгою на його. Бехнули його добре, так той і ліг.

Старшина дивився на Рябченка здивованими очима й мовчав. Нарешті озвався:

— Глядіть, що й приходитьсь... Ну, а як же не він?

— Ну, дак що? А як не він, то й не осудять його. Посидить трохи на царській квартирі та й вийде. А поки він сидітиме, дак ми всі свої справи так підкрутимо, що вже йому ходу не буде, хоч би й вернувся. Вам же треба на його доказательство постачити? Оце ж і воно.

Копаниця аж із місця зірвався.

— Ну й митець із тебе, Яхреме Семеновичу! От митець!.. Це штука!.. Та це й місяць у голові длубатися, то такої штуки не видлубаєш! Це справді, що задля такого, так можна начхати й на ярмарок. Ну, як ув око вліпив! Імено, імено, імено так! Попався, голубчику, попався! Не викрутишся!

— Стривайте лиш, Григорію Павловичу, не радійте-бо відразу так дуже! Бо це, бачите, ми з вами так говоримо, а як про це слідствуватель скаже?

— Слідствуватель? Та там таке молоде та дурне, що йому що хочете можна в голову натурчати. Я йому таке підозрінє накрутю — побачите!.. А ви, Яхреме Семеновичу, тим часом підіть та чоловіка чотири хоч направте таких, щоб вони на нашу руч казали, та вкупі з їми й приходьте до волості, як слідствуватель приїде.

— Гаразд! Тільки треба ще так пильнувати, щоб уже ніхто не вискочив у свідки такий, що на інший бік хилитиме... Щоб ніхто не згадував, сказати, про сварку з братами... Бо як слідствуватель про це довідається, то щоб ще в той бік не повернув... Дак треба таких назад, назад!..

— Зіб'ємо й назад!— одказав Копаниця.— Це добре, що ви нагадали: буду пильнувати.

Після полудня прибіг слідчий з лікарем. Не спиняючись у волості, звелів старшині везти себе до Грицькової хати. Старшина примостився на передку з поштарем, і всі поторохтіли туди, а вряник підтюпцем побіг за їми. Слідчий не хотів нічого розпитувати, аж поки сам побачить убитого. Він був дуже молодий і дуже певний, що вміє розплутувати найзаплутаніші справи. Насамперед узяв собі до уваги «обстановку злочинства». Видима річ, що Грицько не сам завісився, а вже мертвого його повішено. Кров на сорочці, пробитий висок, усе тіло побите,— видно відразу, що воно було. Була якась боротьба, покійник за життя ніби змагався, бився з кимсь, вельми дужчим за себе, і той його пом'яв, понівечив. Хто це зробив? З хати не взято нічого. Виходить, що це зробив не злодій, а такий чоловік, що йому життя Грицькове було на заваді, ворог убитому.

— Старшина!

— Іздесь, ваше високоблагородіє!

— Що цей... Григорій Момот... як він: ладнав з людьми? Не було в його яких ворогів абощо?

— Хто його знає, ваше високоблагородіє,— здається, не чуть було...— якимсь непевним голосом одказав старшина.

«Бреше! Видимо бреше! Силкується покрити справу»,— подумав слідчий, бо мав таку гадку, що слідчий завсігди мушить нікому не няти віри, тільки собі самому — тоді найшвидше збагнеш справу. І він сказав:

— Як же це так? Чоловік завсігди має ворогів,— без цього не можна. Коли не він, дак жінка.

— Хіба що через жінку... Це імено, ваше високоблагородіє, що через жінку... бо жінка... звісно... вона...

Копаниця плував умисне, мов не хотів виказувати, а слідчий думав: «Брешеш! Не викрутишся!..»

— Ну, кажи ж! Чого став? Хто з їм через жінку ворогував?

— Та тут один чоловік... Зінько Сивашенко...

— А через що ж він ворогував?

— Та якось і казати ніяково, ваше високоблагородіє... Воно... так, бачите...

— Не мни ото язиком, а кажи просто!— крикнув слідчий.— Мені треба все по правді казати,— як батющі на сповіді!

— Та що ж... ваше високоблагородіє, й самі вже бачите... Що ж вам уже й казати?.. Звісно, Зінько Сивашенко та злигався з Грицьковою жінкою Ївгою,— ну, через те в їх і ворожнеча була... Це все село знає...

«Таки виказав! Оттак їх треба ловить!» — подумав, радіючи, слідчий і додав голосно:— Бач, усе село знає, а ти думав од мене сховати!

— Простіть, ваше високоблагородіє, я не догадався, що вам про таке діло треба знати,— відповідав Копаниця, спускаючи очі додолу та покірненько кланяючись.

— Не догадався! Ви всі такі, що не догадуєтесь, поки аж примусиш вас догадатися! Ну, гляди ж, щоб тепер мені все по правді казав! Сам Григорій Момот — знав про це?

— Спершу — ні, а тоді вже, як усе село знало, то не інак, що й він довідався... Ну й сердився здорово покійник на жінку...

— Ну?..

— Сварилися часто... Бо вона за тим Зіньком пропадала... Оце той самий, що первий побачив сьогодні вранці вбитого...

— Ах, дак це той самий! — сказав слідчий, а вислухавши, що сусід Юхим зустрів Зінька, як він виходив од убитого, подумав:

«Ну, тепер видима річ: злочинців тягне на те місце, де злочинство вчинено... І дітей одведено, щоб не були на заваді...»

Він почав розпитувати Копаницю далі і «таки примусив» його сказати, що він ні на кого не думає, тільки на Зінька.

«Так їх ловити! Так!» — думав слідчий і звелів старшині привести Зінька, Юхима, Ївгу та ще кількох свідків, яких простісінько підказав йому «нехотя» моторний Копаниця. Тим часом лікар скінчив свою справу, і вони вдвох подалися до волості — допитувати свідків.

Свідки вже були там готові. Ївги самої ще не було з Чорновуса: ніяк не могли її там ізнайти.

«Діло просте! — думав собі слідчий, сідаючи за стіл.— Один з грубих сільських романів, та й годі. Ну, треба трошки напружити нерви в героя цього роману,— тоді легше буде його піймати. Облишмо ж його на сам кінець, на закуску.»

І почав допитувати Юхима.

Свідків усіх добрано таких, що вони в один гуж тягли. Дедалі слідчий упевнявся все дужче й дужче, що він ніяк не помиляється. Найбільше — Рябченкове свідчення подавало йому силу дрібниць, з яких можна було скласти щось суцільне, і те суцільне зовсім обвинувачувало Зінька.

Він хотів би допитати його навіть після Ївги, та Ївги все не було. Доводилось заходитися спершу коло його.

— Зіновій Сиваш!

Зінько давно вже доживався на волосному рундуці своєї черги і трохи дивувався, що всіх допитано, а його так довго держать. Зрадів, як нарешті почув своє прізвище. Увійшов у волость, уклонився двом панам, що сиділи за столом, і став біля дверей.

— Ти Зіновій Сиваш? — спитався слідчий.

— Я.

— Підійди ближче.

Зінько підійшов.

— Ближче, ще ближче! Аж сюди!

Зінько підійшов іще ближче.

— Да, ти — Зіновій Сиваш... — сказав іще раз слідчий, вимовляючи слова з протягом та з притиском і гостро дивлячись на Зінька. — Дак от який ти, Зіновій Сиваш!.. Скажи мені, це ти перший побачив убитого?

— Я.

— І ти знаєш, хто його вбив?

Зінько підняв угору брови з дива.

— Ні, не знаю, — відповів.

— Ну, не знаєш, дак не знаєш. Добре! А розкажи, як ти його побачив!

Зінько почав розказувати. Слідчий слухав і дивився, не одводячи од його очей і мов трохи всміхаючися глузливо. Зінькові ставало якось ніяково від того прикрого погляду й від того незрозумілого усміху. Це його збентежувало, і збентеження відбивалось йому й на обличчі.

«А, бач! — думав собі, радіючи, слідчий. — Уже йому ніяково стає від мого погляду, вже почав плутати. Стривай, голубчику, — я тебе ще й не так припечу!»

— Так! — промовив він уголос, як Зінько доказав своє. — А тепер ось що скажи: чи до цієї ночі Грицько Момот знав, що ти ходив до його жінки?

Зінько широко глянув на слідчого. Він спершу здивувався, потім обурився і відказав ізгорда:

— Цьому неправда! Я його жінки не займав і ніколи до неї не ходив.

— Справді?— глузливо запитав слідчий.— А ось зараз її приведуть, то ми і в неї розпитаємося, чи що там у вас було, чи не було. А поки я тобі щось вичитаю.

І він почав вичитувати Зінькові коротенькі уривочки з того, що казали свідки:

— Терентій Тонконоженко виказав, що ти з Івгою Момотовою жив, як чоловік із жінкою... Михайло Сучков... виказав, що про це все село знає... Старшина Григорій Копаниця — те саме... Захарій Забігайко бачив не раз, як ти вночі йшов од її хати... Єфрем Рябченко — що бачив вас і піймав на вчинку на луці в вербах... Уляна Петренкова — що бачила вас у саду... Коли хочеш, я тобі ще прочитаю, та буде й цього. Що ти на це скажеш?

— Що це все падлюшна брехня, та й годі!

— Ге-ге! Який ти палкий! Ну, тепер же слухай, що я тобі скажу!

Слідчий одхилився трохи назад на стілець, утупив свій погляд у Зінькові очі і промовив, мов одбиваючи язиком кожне слово:

— Зіновій Сиваш! Розкажи, за що ти вбив Григорія Момота!

Хоч уже з того, як слідчий з ім поводився, Зінько бачив, що той ніяк не доймає йому віри і не знати, нащо питається не про діло, а про Івгу, але цього питання він ніяк не сподівався. Воно здалося йому таким чудним та недоладним, що спершу яюсь навіть не злякало його. Він тільки широко глянув і промовив:

— Як?

— Хіба ти не чуєш?— удаючи гострого голоса, щоб уразити тим «злочинця», казав молоденький слідчий.— Я тебе питаю: за що та як ти вбив Григорія Момота? Сам чи вдвох із його жінкою?

Тільки тепер Зінько цілком зрозумів, яка на його напасть. Його пройняло холодом, та він одмовив поважно:

— Питайте, пане, того, хто це зробив, а не мене.

— А хто ж це зробив?

— Не знаю.

— Так я ж знаю!— скрикнув слідчий, устаючи.— Знаю і кажу тобі: ти!

І щоб уразити більше злочинця, він до голосу грізного ще й показав на його пальцем.

— Ти вбив його, і я тобі розкажу — як. Ти прийшов уночі до його жінки, думав, що буде вона сама, а зустрів його. Ви посварилися, почали битися, і ти вбив. Тоді по-

вісив, щоб подумали, що сам Момот повісився. Це все я дуже добре знаю й без тебе. А тепер мені треба знати тільки оце: чи ти сам його вбивав, чи вдвох із Ївгою Момотовою? Ну, кажи — як? Сам чи з нею?, Ну!

Слідчий стояв перед Зіньком, грізно впиваючись у його очима. Зінько трохи тремтячим голосом одказав:

— Ні сам, ні з нею. Нічого цього не було, а коли хто вам і сказав, той брехун, та й годі! Даремне ви, пане, нападаєтесь на мене... Я не винен нічим,— шукайте винного деінде.

— Добре! Ми знаємо, де шукати,— промовив глузливо слідчий.— Урядник! Арештувати його й відіслати в город!

Урядник підійшов до Зінька.

— Ваше високоблагородіє!— промовив Зінько.— За що ви з мене знущаетесь? Хто ж то докаже, що це я зробив таке страшне діло? Ніхто не може, а ви мене до арешту берете.

— О, язикатий, язикатий!— сказав слідчий.— Дарма: посидиш трошки в острозі,— там язик тобі прикоротшають! А за те, щоб доказати, не журись: докажемо! А поки тих доказів шукатимем, дак ти, братику, посидь! Урядник! Виведи його!

— Люди добрі!— озвався Зінько.— Я не винен! Я буду жалобу подавати, що мене так ізганьблено й знехтувано!..

— Ну, ну, йди, не розпатякуй!— потяг його в'язник із світлиці за рукав.

Слідчий сів писати постанову про те, щоб арештувати Зінька.

Поки це робилось у волості, Гаїнка вешталась собі по хазяйству і нічого того не знала. Виглядала Зінька й дивувалася, що так довго не вертається. Треба було їй води принести,— вхопила відра й побігла до колодязя. Підходячи до його, бачила купку жінок: вони про щось жваво розмовляли, а забачивши її, зараз притихли. Вона як думала про Зінька, зараз і попитала:

— Чи ви не були біля волості, не бачили там мого чоловіка? Як пішов туди, та й нема.

Жінки глянули на неї якось чудно, потім іззиралися поміж себе. Гаїнка здивувалася.

— Що це ви на мене так дивитеся?

— Та вона нічого не знає,— промовила стара баба, а потім загомоніла до Гаїнки: — Так ти нічого й не знаєш, дочко?

— А що ж мені знати?— спиталася Гаїнка, дивуючись та трохи злякавшись.

— Ой, нещаслива ж твоя доля, дочко! Нещаслива твоя доля!— захитала головою і мало не заголосила баба.— Та вже ж везуть твого Зінька, везуть його в город до тюрми!..

— Зінька?.. В город?.. До тюрми?.. Що це ви кажете, бабо?

— Правду, серденько, правду! Уже й коні запрягають, везуть його... бо виявив слідчий, що Зінько Грицька вбив.

— Брехня! Це брехня!— скрикнула Гаїнка.

Відра брязнули додолю, а вона сама полинула вулицею.

Бігла до волості. «Уже коні запрягають, везуть... везуть...» — це тільки було в неї в голові і било в голову, як молотом. «Переїняти!.. Переїняти, щоб не повезли!.. Щоб поспіти!..»

Бігла так, що люди лякались, побачивши її, та вона того не помічала.

Ось видко волость... он рундук... он підвода перед рундуком... люди... Зінька нема...

Вже добігла до рундука, як його побачила: виводили з волості з ізв'язаними назад руками.

Кинулась до його, припала, обвилась коло його, мов хмелиночка. Дух перебивало, не здужала говорити, аж поки змоглась:

— Що це? Нащо це? Зінечку, за що це?

— Кажуть, що я Грицька вбив... Везуть... в острог...

— Неправда, неправда!.. Ти не вбив Грицька... Ні, я знаю, що не вбив!.. За що ж тебе?.. Так не можна!.. Зв'язали... Ні, не можна. Я розв'язу!..

І вона почала розв'язувати йому руки.

— Геть, молодець, не чіпай!— сердито відштовхнув її десятник.

Зінько стояв блідий як крейда, не можучи промовити слова. А вона пручалась в руках у десятника і казала все тим задиханим тихим голосом, мов упевнюючи кого:

— Не можна ж!.. Не можна ж так!.. Треба розв'язати!.. Пустіть мене!.. Я розв'язу... Йому треба додому... Швидше пустіть мене!..

— Одведіть її геть!— почула Гаїнка чийсь голос і побачила на рундуку якогось пана. Зрозуміла, що це його тут сила й воля. Вихопилась з десятникових рук і підбігла до пана. Зупинилась перед рундуком і, дивлячись до пана вгору, говорила:

— Паночку, лебедику мій!.. Ви ж бачите. Зінько ж не винен... Ви ж знаєте,— він же не такий, щоб це зробив!.. Його треба пустити,— нащо вони його зв'язали?

Благага тихим голосом, говорила, як дитина до великих, просячи не карати, змилюватись.

— Твій Зінько чоловіка вбив, за те його і зв'язано!— відказав пан.

— А неправда ж!.. Так гріх казати!.. Це ви не знаєте Зінька... Він добрий... Він такий добрий!.. Він милостивий!.. Пустіть його!

— Не можна!.. Одійди!— звелів пан, додавши крізь зуби:— Ідіотська сцена!

Але вона не відійшла. Упала навколішки, досягла руками йому до колін, дивилась на його поглядом, повним безмірного благання й сліз.

— Ой, пустіть же!.. Пустіть, паночку!.. Пустіть!.. Пустіть!.. Пустіть!

Вона задихалась, а руки, тремтячи, стискали ті неблаганні коліна. І враз почула, що віз рушає. Зірвалася на ноги, озирнулась,— Зінько сидів уже на возі.

— Прощавай, Гаїнко!..

Віз рушив... Вона кинулась до його, та чиїсь дужі руки вхопили її ззаду, не пустили. Вона дивилася услід тому возові, як він поторохтів вулицею... докотився до поворотки... завернув... востаннє обличчя Зінькове бачить... зник!..

— Ох!..— промовила тихо і впала додолу.

Вже нічого не чула й не бачила...

VII

СВОЯ ВОЛЯ!

Рябченкові з товариством була тепер воля. Зінько вже два місяці як у тюрмі і похоче так, що й не вийде звідти. Зоставшись без його, молоде товариство притихло. Та хіба ж би й не притихло? Раз, що Зінько з-поміж їх був і найрозумніший, і найписьменніший: за його порадою всім було добре, а тепер вони не могли дати справі ніякого ладу. А друге: не було в їх без його того духу смілого, бадьорого; надійного, що він якось умів надихати їм. Було, одно слово тільки скаже, то вже так і хочеться і робити, і добувати, чого треба, а тепер не було кому того слова казати. А найбільше їх пригнічувало те, що через яке діло Зінька в їх нема. Якби він просто кудись пішов або поїхав,

то це не так би було їм прикро. Але на Зінькові страшною хмарою налягло обвинувачення... та ще яке!..

Щоправда, товариші тому не няли віри і голосно проміж себе і всім це казали. Найпалкіше оступався за його Васюта. Він навіть їздив у город, хотів одвідати Зінька в тюрмі, ходив до слідчого, прохав,— не пущено. Почав був упевняти слідчого, що Зінько не винен, та той і слухати його не схотів, і з хати пішов. Васюта вернувся засмучений, але ще дужче сперечався, навіть сварився з тими, хто обвинувачував Зінька. А таких було багато: Рябченко, Копаниця, Тонконоженко та інші такі обвинувачували через те, що їм того було треба, та й вельми вже вони ненавиділи Зінька; інші — через те, що звикли тим багатилям у всьому потурати й потакувати; ще інші — тим, що завсїди вони раді, як є хто поганіший за їх, і завсїди в їх винен той, кого обвинувачують; врешті, найбільше було таких, що от — усі говорять, то й вони говорили. І зараз познаходилися такі й жінки, й чоловіки, що бачили, як Зінько і до Ївги ходив, як і цілував її. Жінки найбільше нападалися на Ївгу. Її того ж дня, що й Зінька, посаджено було до тюрми, та недовго держано, бо незабаром виявилось й доведено, що вона ще в суботу вдень пішла в Чорновус і там ночувала. Та хоч і вернулася з тюрми, та не на добре: бачила, як її обминають люди, чула, як про неї плетуть плітки. А їх плетено так, що незабаром усе село знало, та й дрібненько знало,— коли та яким побитом Ївга принадила Зінька, як вони вдвох Грицька дурили, як вона забула перестерегти його, що йде на ніч у Чорновус, а Зінько прийшов до неї та й натрапив на Грицька, як Грицько з їм засперечався, а далі почали вони й битися, аж поки здоровіший Сивашенко таки і вбив Грицька. Це ж тепер кожне знало й мале. Доточувано ще й багато іншого. Одні казали, що в Сивашів уже сім'я така: один — коновод, пішов на Сибір, другий от чоловіка вбив, а третій такий, що з живого шкуру дере. А про те, що Зінько ж повставав проти того Денисового шкуродерства, дак уже й не згадувано, мов того й не було. А те добре згадувано, що Зінько завсїди не такий, як люди, був: що старі люди казали, так те все в його дурниця, брехня, вигадки; тільки що в книжках поначитує, дак те правда. І про відьми брехня, і про чорти брехня, і горілки не пий, і в громаді правди нема,— таке, що й купи не держиться, півтора людського, та й годі! А що вбив, то то вже певна річ: коли ж воно все так до того приходиться!

Все до того приходилося, — це бачили й молоді товариші, і це їх збентежувало найдужче. Вони не няли, не хотіли няти тому віри, та навкруги всі як один про це говорили, всі були певні... а воно й робило нагніт на їхні душі, а воно й лишало слід їм у серці — непомітно їм самим, а таки лишало. Вони не няли віри, та й сами не постерегли, що там десь глибоко-глибоко, аж на дні душі, ворухилося страшне питання: «А що, як цьому правда?»

Зінько був у їх головою, а тепер усе село закидає цього чоловіка болотом. І частина цього болота падає ніби й на їх, мовби то й вони були негарні, слухавшись людини, що сплямила себе таким злочинством. Цього їм ніхто не казав, а якось мовби видко було його в людях...

І все те страшенно пригнічувало духа трьом товаришам: Васюті, Карпові й Дмитрові. Тільки троє їх тепер і лишилося. Думка була, що з п'ятох душ їх товариство скоро виросте до десятох, до двадцяткох і все ростиме, ростиме, аж поки візьме гору в громаді; а от тепер і тих п'ятох уже нема, тільки троє... І ці троє ходили засмучені і зрідка зіходились до купи, а коли зіходились, дак громадських справ уже якось не зачіпали. Не ходили і в громаду...

А громадські справи стояли погано. Про тую жалобу за продану Денисові землю ніхто тепер і не згадував, — вона вже пішла в непам'ять. Денис господарював на тій землі, як справжній хазяїн. А все їх товариство, вкупі з Вавиловим, узяло в посесію Горянського землю. Тепер уже громадська земля опинилась усередині: багатирська колом круг неї обвилась, і те коло починало вже стискати громадян таки дуженько. Зараз же побільшано ціну на землю аж на два карбованці. Дибляни не схотіли спершу брати, зчинився великий крик. Галасували довго і наважилися попитати землі в дальших панів. А ті, дочувшись, що в диблянського товариства земля подорожчала, прикинули ціни й собі, хоч уже й не по два, а по карбованцю на десятині. А як зважили дибляни, що це за яких двадцять верстов треба возити з поля снопи, то й зовсім пожурились. Побачили, що воно чи й обійдеться панська земля дешевше проти тутешньої. І зараз же дехто пішов та й узяв землю в Рябченка, чи в його полигачів, а побачивши тее, кинулися й інші туди ж. І так сталося, що дибляни, погаласувавши трохи, так і почали платити по два рублі зайвих за десятину.

Це одно, а тоді виявилось і друге. Декому довелося вже в пилипівку позичати гроші. Звичайно брали на відроби-

ток. Думали ж, що відробіток буде такий, як і попереду, аж воно ні: побільшано його мало не в півтора раза. Знов дехто кинувся деінде пошукати грошей, та де ж їх знайдеш? Тільки в того, в кого вони є, а ті всі одним духом дишуть. Як з землею було, так і з грішми: походили-походили та й повернулися до своїх, на все згодившись.

Це все обурювало диблян, а дехто тямущіший починав уже розуміти, через віщо Зінько з своїм товариством так повставав, щоб не продавати Денисові землі. Тепер уже видко було виразно те, про що тоді й Зінько ще тільки догадувався: цим продажем громада віддала себе до рук Денисовому товариству, бо позамикала собі всі шляхи й стежки до землі. Може б, тепер, якби Зінько був у громаді... Але Зінько був у тюрмі...

Сумувала громада, а Рябченко з гуртом раділи. Щоправда, було й серед їх таких двоє, що їм було трохи ніяково через подію з Зіньком. А це були Денис та Гайнчин батько. Денисові ніяково було, що один його брат у Сибіру, а другий налагодивсь у ту ю ж дорогу; Остапові ніяково, що його зять виходить душолюб-острожник. Та вже що сталося, те сталося, його не переміниш, і не їми воно сталося, вони тут нічим не винні. Хоч і ніяково такого родича мати, ну, а з того, що його до тюрми запаковано, чому ж би й не скористуватися? То вони й користувалися, ще й раділи вкупі з іншими, що в громаді стало їм тепер просторо, і все зробилося, як урадили ще повесні. Вкупі з іншими й радились, як та що мають далі робити, щоб диблянських мужиків у шори зовсім узяти: Тепер у їх був такий лад, що хоч кожен сам собі на своїй землі господарював, а проте ціну на землю або які відробітки,— це вже визначали вони всі гуртом; мало бути так саме і з цінами на робітників, за випас товару й за все інше, за що дибляни мали їм платити. Вони вже заздалегідь рахували ті ціни, і певні були, що тепер Диблі у їх з рук не вискочать — сидітимуть, як риба в матні, та відроблятимуть таку панщину, що ну-ну!

І Диблі вже чули це...

З неприхильників Зінькових був тільки один чоловік, що мучився думкою про Зінькову неволю і палко бажав, щоб Зінько з неї визволився. Цей чоловік був Іван Момот.

Парубок не мав спокою після тієї страшної ночі, як він удвох із Панасом замордував брата. Еге, замордував і він, а не сам Панас. Упевняв себе спершу Іван дуже, що він

не винен, що все те Панас ізробив сам, та сумління сказало йому інше.

Щоправда, Іван ніколи так не ворогував проти Грицька, як Панас. Але він скорився Панасові, слухався його, йшов не своїм, а його робом, чинив усе за його приводом — от і сталося!..

Будь вона проклята, тричі проклята нещаслива тая нива, що через неї таке сталося! Бодай би вона довіку нічого не вродила, бодай би вона запалася, крізь землю пішла, та й його, Івана, погинула з собою, аніж має він мучитися, аніж має він бути душогубом!

Пізно, пізно тепер Іван побачив, що йому не треба було слухатись Панаса, не треба було змагатися за землю, — бо тут Грицькова правда була, — а найбільше не треба було тієї ночі йти до Грицька й пособляти Панасові.

— Мовчи, а то й тобі те буде, що Грицькові! — це так Панас йому сказав. Він каже, що не хотів убивати Грицька, а тільки полякати, щоб поступився землею. Це вже так на лихо пішлося, що Грицько вдаривсь об скриню, пробив собі голову та й умер з того. Панас того не бажав, і за те він не винен. Та коли вже воно сталося, то не треба нікому цього казати. А що Зінька взято до тюрми, то то дурниця: подержать та й випустять. А поки треба мовчати, ні словом, ні поглядом не виявляти людям, щоб і подумати нічого не могли. І Панас був на похороні, ще й Іванові звелів із собою йти.

Була це Іванові найбільша мука. І якби тут, біля його не стояв Панас, якби він повсякчас не почував на собі його погляду гострого, то він, Іван, не витримав би: впав би перед цим знівеченим трупом навколішки та й покався б, виявив би правду перед усім народом.

І чому він цього не зробив? Побоявся кари? Та ніяку ж кару не було б так тяжко відбувати, як самому тепер каратися!

Занапастив брата, посиротив його діти і занапастив ще чоловіка — Зінька...

Не міг ночами спати. Цей страшний труп, з обвислими вниз головою й руками, з роззявленим ротом, не покидав його. Бачив його перед себе, аби zostався на самоті в темряві. Бачив так, мов справді він був тут, висів. Парубок уставав, сідав на постелі та, обхопивши коліна руками, сидів і дивився на труп, а в голові в його як молотом стукало два слова: «Убив брата! Убив брата! Убив брата!..»

Тільки два слова!.. Боже! Тільки два слова, два словечка, а чого ж вони так його мордують, так печуть, що йому хочеться вибігти насеред села й гукнути на весь світ: «Я убив брата!..»

І ледве задрімає, а вже знов мов щось його штовхне, і він стрепенеться, і вже перед їм випливають із туману сніи, і серед сіней — він, брат...

Одного разу він молотив. Ціпи влад токотіли по току: так-так-така!.. так-так-така! І враз, замісто того «так-так-така», Іван зовсім виразно почув, як ціпи говорять: «Убив брата! Убив брата!» — так, аж вимовляють. Глянув на снопи, аж там замісто снопа лежить Грицько мертвий. Скрикнув, кинув ціп і втік.

Тієї ж ночі він нишком викрався з дому та й пішов на кладовище. Мов злодій, ховаючись попід тинами, перейшов улицями, вийшов за село. Місяця не було, тільки зірки поблискували на темному небі холодним неприхильним блиском. За їх світом Іван добачив уже перші крайні хрести на могилах. Увійшов серед їх. Боявся попереду вночі бувати на кладовищі. Раз якось з парубками, та й то чогось моторошно було... А тепер ішов сам і не боявся. Його вело те, що страшніше за всякий страх. Блукав поміж могилами й хрестами, вишукуючи того великого дубового хреста. Холодні зорі присвічували йому з ворожого почорнілого неба. Знайшов.

Ось під цією купкою землі Грицько замордований лежить.

— Грицю, братику! Чи чуєш ти мене?

Не озивається.

Припав до землі, обняв могилу руками.

— Грицю, братику, чи чуєш ти мене? Озовися до мене, бо гину, нема моєї сили!

Він бився головою об землю, він цілував її, він благав:

— Прости мені, мій братику, мій порадничку добрий! Прости мені, що тобі муки завдав, твої дітки маленькі посиротив!.. Та якби ж я те знав, що воно так буде, то я б же світ за очі лучче пішов, ніж щоб оте сталося!.. Та моїй же карі і краю нема!.. Та прости ж мене, мій ріднесенький, та прости ж, бо несила моя, бо душа з тіла виходить! Та прости ж! Та помилуй же!..

Слова уривалися, мішалися з риданням. Знеможена, змордована душа билася, як пташка в кігтях у кішки — оттак вона билася, в пазурах у тієї муки несьогосвітньої.

Високе й широке небо простиралося над великою й

широкою землею. А на землі, в темряві, під маленьким хрестом, простягся малий знеможений чоловік і благав собі спокою.

— Та помилуй же!.. Та якби ти був тепер живий, то я б твої й слідочки цілував!.. Накинь на мене покуту, яку хочеш, тільки прости!.. Ой, лучче б я сам тут ліг, легше мені було б!.. Як тепер мені каратися!.. Ой, міри ж нема тій карі!.. Не витерпить моя душа... гине... Братику!.. Грицю!..

Благання вмирили без відповіді. Холодна мовчала земля. Холодне зводилось угору, мовчало чорне небо. Холодні, ворожі блискали зірки.

Ніде — ні серед того широкого неба, ні на цій великій землі — він не міг знайти спокою.

Ридання затихло, слова змовкали. Хоч не було спокою, — приходила втома.

Врешті все затихло. Тільки знеможене тіло ще лежало, припавши головою до купки землі. Чорні хрести поставали круг його, попростягавши в темряву свої рамена. Стояли й дивились мовчки, довго...

Підвівся, пішов...

Одначе пособилося. Прийшовши додому, вперше після тієї страшної ночі, заснув як треба, — так твердо, що нічого не пам'ятав і не чув, аж поки його збуджено. Другого дня аж сам дивувався: був зовсім спокійний. Смутний та спокійний, не мордований такий, як попереду. Минув цей день, минув другий, третій, тиждень... Усе однаково: мара вже не приходить, на душі смуток, але й упокій...

— Ой братику! Невже ти мене прости?

Так проминув місяць. Іван аж поздоровішав. Спав добре, усе як треба робив, тільки на Панаса й зглянути не міг. Нанявся в економію, щоб не бачити його. Нічого — й там можна жити, не турбує його.

Одного разу, наробившись та натомившись, спав добре. І враз почув, що його мов імпетом кинуло: ш-шморг!

Підвівся, сів і прислухавсь: ш-шморг! От зовсім як віршовка по дереву шморгає, коли тягти її. Де це шморгає? Що це?

Почав прислухатися дужче і зовсім виразно чув, як віршовка знову: шморг!.. І не чуть... А тоді знов...

Невpokій обнімав його, стискав йому груди. Чого воно шморгає? Нащо? Адже він дуже добре знає, що так саме, точнісінько так шморгнула віршовка тоді, там...

Море.

Почаго
1900. 17. 18.

Мучивий.
Пилип Сиваш, селити, ролів 50, зорний казайн, зводився
на пошадів. Ка крист середній, отаман же здуловий, мучи сиди,
предригетна борода. Всім'є зводив дестогилний?

Денис, його старший син

Параска, його жінка, моторна, кабоїновита.

Денис, його старший син, удався в батька

Тіма, ^{Денис} його син, кабоїновита

Діти Дениса.

Зінько, братів
Пилип, зродивий син Пилипів.

Письменський.

Микита, зродивий син Пилипів, непоматий, прийшов

із саудатів.

Суджа Сивашів Струк Мусей

Його жінка Стругина, зродила чотирьох дітей.

Їх наймичка Левангана, зродила.

Брат Пилипа Сиваша — Окрім з окрімного

сват П. С. — Мачово з своєю Селендою

Куштерешко.

Другий брат

Дядько П. С., Кудий' Уреша.

Химка, дівчина.

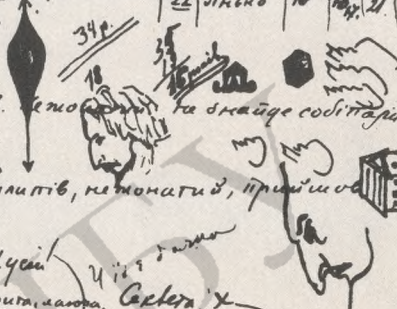
Учитель

Діти

Писар, ^{поблизь}
Бродий ^{поблизь}
Степанів ^{поблизь} Копалич
Урядник, Іван Шива
Пастушка П. С. С.

Літа

Темп		На дені	На ніч	Темп
56	Батько	18	55	55
30	Денис	21	39	39
26	^{Денис}	17	21	25
22	Зінько	18	21	21

Он-он-он... він уже бачить: із темряви виступила бантина, а через неї перекинута віжки... Шморг! Віжки потяглися вгору, а на кінці їх заколихалося щось довге, важке... Грицько...

І він колихався перед їм у темряві з обвислими руками... Іван розумів, що це не Грицькові сіни, що це панська пекарня, що круг його люди сплять на полу, що тут нема бантини... А Грицько колихався на їй, тихо, мертво колихався, і Іван бачив його серед темряви так добре, що добачав навіть ту смужку крові, що витекла йому з уст по бороді за комір.

Іван не скрикнув, не схопився. Він тільки трусивсь увесь і дививсь, як Грицько тихо хитався перед їм: ра-аз... ра-аз... ра-аз...

І зрозумів, що все знову вернулося...

З того часу міг спати тільки звечора. Після півночі шморгала по бантині вірвовка, і він прокидався. Лежав і дивився, а над їм колихався Грицько: ра-аз... ра-аз... ра-аз...

Він звівся ні на що. Ходив, як мара, блідий, з божевільними, неспокійними блискучими очима. Хоч удень йому тепер все ж було нічого... Вночі — щоночі, а вдень — ні. Тільки людей боявся, тікав од їх. Здавалося, що кожен знає, що кожен хоче його спитатися: «А що, і цієї ночі був у тебе Грицько?» І того питання він через щось боявся іще дужче, ніж Грицька...

Молитися давно кинув. Тільки спершу силкувався. Та не молилося...

А вже чув, що далі так не витримає.

Щось ізробить... Щось мусить ізробити...

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

Чому, кури, не пієте?
Чому, люди, не чуєте?
Турки село звоювали,
Громадами людей гнали.
Народна пісня

I СУМНА ХАТА

У той страшний день, як забрано Зінька, люди підняли Гаїнку непритомну з землі, понесли й положили на волосний рундук. Почали жінки бризкати їй в обличчя водою, аж поки вона очутилась. Розплющила очі, помалу підвелася. Не розуміла спершу, що з нею сталося, де вона й чого вона. Сиділа на ослоні, дивлячись померклыми очима на людей, що круг неї стояли. Потроху притомність верталась до неї, і врешті вона згадала все. Глянула, озирнулась — ні коня з возом, ні Зінька вже не було. Устала мовчки й почала зіходити з рундука.

— Гаїнко, куди ти, стривай! — припинили були її жінки.

Але вона відхилила їх рукою й пішла сама собі швидко, хоч і хитаючись, додому. Не бачила нічого перед себе, тільки почувала, що їй треба швидше, швидше дійти до своєї хати. І дійшла таки, відчинила двері й стала на порозі. Стара мати глянула на неї та аж перехрестилася: перед нею стояла не Гаїнка, а якась мара, бліда, страшна.

— Боже! Дочко, чого це ти?

Стара кинулась до неї, але вона мовчки злегенька відхилила її рукою, перейшла хату й сіла за стіл. Здивована мати, не розуміючи, що з нею сталося, підійшла знову.

— Доню, Гаїночко, скажи — що тобі?

— Нічого, мамо... Зінько в острозі...

— Як то в острозі? — вжахнулась стара. — Що це ти? Бог з тобою!

— Еге, в острозі... Люди сказали, що він убив Грицька, дак його до острогу забрано...

Вона говорила це рівним тихим голосом і так, мов це була звичайна річ і нітрохи не займала її зглибока. А очі

божевільно-нерухомі втупила в одну якусь цятку і так сиділа, мов витесана з білого каменю.

Мати, почувши страшну новину, й сама спершу заніміла, а потім заголосила, затужила...

— Не голосіть, мамо,— тим самим рівним байдужним голосом промовила Гаїнка,— я вже голосила: не пособилося,— забрали вони.

— Хто ж забрав, дочко?

— Люди... пани... Вони сказали, що він убив Грицька, та й забрали його до острогу.

— Та хто ж сказав? Де ж це видано, щоб на Зінька таку напрасну вигадувати? Ой, горечко нам нещасливим!.. Одного сина забрали, занастили, та й другого тепер забирають!.. А що ж я, бездоляна, при старощах моїх робитиму?..

І тяжке материне тужіння озвалося знову по хаті. Одна тужила, схиливши свою стару сиву голову на чорні худі, порепані від тяжкої довгої праці руки, а друга сиділа кінець столу, випроставшись, сиділа нерухомо, і очі її нерухомо дивилися в одну цятку...

А на світ насувала темрява. Зайшло сонце за обрієм, покинуло землю, і воля тепер була темряві обнімати покинуту своїми широкими чорними крилами. Останнє проміння зляканого світу тікало слідком за сонцем, а вона запановувала, а вона вступала скрізь у кожну місцинку землі, покривала степ чорним накриттям, загортала в його ліс, ісповняла глибокі яри й долини.

І до їх у хату вона зайшла — по кутках чорною марою стала, стіни позапинала і сповнила всю хату, і обняла їх обох,— і ту, що там на полу здригалась од ридання, і цю, що біля столу сиділа нерухома. Обняла тіло, поняла й душу...

— Мамо!—почувся серед темряви рівний голос.— Там темно...

— Де?

— В острозі... Там темно, нема світу...

Рівний голос замовк, а в другому кутку ще голосніше озвалося ридання...

Темна, хмарна ніч була на світі...

Прийшов ранок, похмурий, сірий, з косим холодним дощем. Він сіяв з набряклих гидких хмар, що понависали над землею і гнітили її своїм мертвим широким поглядом. Віконця в маленькій хаті плакали, великі краплі сліз раз

у раз котилися по їх і зникали, щоб попустити місце новим...

Мати пішла до волості розпитувати про Зінька.

— А чого тобі, бабо, треба? — гукнув на неї Копаниця, побачивши її біля порога.

Вона сказала, чого їй треба, низенько та покірно кланяючись.

— Що ж, бабо, ми того нічого не знаємо, — відказував Копаниця, розлігшися в кріслі за зеленим столом. — Слідствуватель звелів одвезти його в острог, — ми й одвезли, а більше нічого не знаємо.

— Та він же не винен!.. Та за що ж його забрано?..

— То не наше діло розбирати, чи він винен, чи ні, і ти нам голову цим не мороч. От ти кажеш, що ні, а слідствуватель говорить, що винен. То вже там суд розбере, що та як, — на те й суд.

— А коли ж той суд буде? — питалася бідолашна.

— І того я тобі не скажу. Як ісхоче сам суд, так і буде. Схоче завтра, — буде й завтра, а схоче через два годи, то й через два. На те й суд.

— Та невже ж оце йому аж два годи сидіти?

— По десять год сидять, — не то по два. Як заробив, так хай і одвічає, а ти начальникам голови не клопочи, кажу тобі, своїми пустяками! Іди вже собі додому, бабо!

Мовчки пішла, до землі хилячись, безталанна мати.

Другого ж дня вона занедужала. Стала горіти, все тіло болить. Лежала на полу, стогнучи, не здоліючи підвестися. А Гаїнка мов і не бачила того: сиділа, очі втупивши в одну цятку, і мовчала.

— Гаїночко, дай мені води!

Подала і знову сіла.

— Гаїнко, ти б затопила вже піч.

Слухняно внесла дров, затопила піч, стала й дивилась, як огонь перебігає по дереву.

— Гаїнко, а чого ти горшків не становиш?

Почала Гаїнка горшки приставляти — порожні.

— Ой, мені лихо та горе! — стогнала Параска. — Що мені тепер робити?

Саме на це вбігла в хату Катря Карпова.

— Що це ви, бабусю, хворі?

— Та тут я хвора, а тут таке лихо з Гаїнкою сталося! — почала розказувати стара.

Гаїнка чула все, що про неї казано, і мов і не чула. Катря загомоніла до неї:

— Гаїнко, що тобі, голубочко?

— Нічого.

— То ти журишся. Ти не журись так... Це все людська напрасна,— воно виявиться. Зінько вернеться.

Молодиця розважала подругу, а та слухала мовчки й нічого не чула. Катря, придивившись до її нерухомого погляду, аж ізлякалась.

«Оце лихо! — подумала собі.— Вона ж непритомна! Вона ж ні до якої роботи, а мати хвора».

Кинулась Катря до печі:

— Ось постривайте,— я вам пособлю!

Поробила що треба, поприставляла до вогню горшки.

— Спасибі тобі, дочко! — дякувала Параска.

— Гаїнко, дивись, щоб горшки не збігли! — наказала Катря.— Я зараз вернуся.

Метнулася додому, розказала про все Карпові, забрала дитину та й знов до Сивашів. Поралась, аж поки наварила обідати, поприбирала все в хаті. Гаїнка сиділа й дивилась на те.

Другого дня, швиденько впоравшись дома, Катря знову прибігла.

«Погано, що Гаїнка так сидить усе з своїми думками,— міркувала Катря.— Хай щось робить,— воно думки розбиватиме».

І почала наказувати їй те або те робити. Та слухалась.

Два тижні, поки стара Параска була хвора, Катря щодня бігала до Сивашів поратися, зазірала і ввечері. Мати не могла їй іздякуватися.

— Спасибі тобі, дочко! Яка ти добра та гарна! Якби не ти, то що б ми й робили, бідолашні?

— От, бабусю,— що там такого, як я забіжу до вас на яку хвилиночку! Та мені це ще й в охотку,— веселіше, як серед людей, а то все дома та дома! — відказувала Катря, хоч їй часом було дуже скрутно розриватися на дві хати, а веселощів у Сивашів було стільки, як на кладовищі.— Аби ви та Гаїнка швидше остербували,— ото добре було б.

І вона клопоталась, бігала, пособляла, завсігди така щира й привітна, мовби коло своєї дитини. Не стало в Сивашів грошей,— вона вирядила Васюту повезти в город та продати трохи хліба. За ті горші покупила що треба, ще й у волость повіддавали оплатки.

Помочі добрі люди давали, жити було можна, та не могли вони дати помочі душі людській, не могли розважити її горя великого. Катря силкувалася розважати й матір, і

Гаїнку. Матері мов легшало від тих розмов, а Гаїнка хоч і слухала, та, мабуть, нічого не розуміла.

Вона не плакала, не тужила, не нарікала. Вона мовчала. Робила все, що їй загадувано, і помалу звикла все робити як треба: поралась, шила, давала їсти,— так, мов і звичайно. Тільки вона ніколи не думала про те, що робить: воно робилося саме. Вставала вранці й думала: «Вже день». Друга думка: «Боже, який довгий... хоч би вечір!» Тоді бралася робити все, що їй наказувала Катря або мати. Скаже: «порайся!»— порається, «ший!»— шиє. А як нема чого робити, сяде біля столу сама собі та й сидить випроставшись і дивиться в якусь цятку. А в думках тільки одно: «Уже минає день, от уже вечір»... Приходив вечір, приходила ніч... Іноді вона спала, як утомлялася; іноді лежала безсонна всю ніч і дивилася в темряву... Дивилась і думала: — «От уже ніч почалася... як довга!.. От уже минає... От уже ранок буде...»

А нащо їй та ніч, той ранок, той день,— не знала... Вона розуміла дуже добре, що Зінько в тюрмі, що його судитимуть, можуть у Сибір заслати... розуміла, що він невинен... Знала, що їм без його жити не можна... Потім знала, що буває день, і вдень треба поратись, скотині їсти давати, хату мести, води приносити, шити... потім приходиться ніч, і тоді спати... ще треба їсти вдень... Все це робила... Все це треба робити... аж поки прийде той день... той суд...

Не ходила нікуди, не любила озиватися ні до кого. Мовчки обминала людей. З матір'ю жила так, що тільки відповідала на питання. Здавалася кам'яною.

Тяжка туга, мов хмара, налягла на Зінькову хату, сповнила її всю. Здавалося, що й стіни тут сумували, понуро дивлячись не осяяними ясним світлом вікнами. Туга визірала з кожного куточка, промовляла померклими жіночими очима, озивалась розбитим людським голосом. Дві пригнічені безмірним горем жінки ходили, як дві мари, ворухились, робили щось, іноді вдавались одна до однієї словами, видно було, що живі. Але хто зазірав до цієї хати, тому здавалася вона труною...

Та й зазірало небагато. Спершу то бігали деякі кумасі цікаві: людям таке нещастя сталося, то треба ж подивитися, що вони та як вони після його... подивитися, щоб було що й людям розказати. Та Катря не вельми їх вітала, а дуже цікавого їм нічого не виявилось, то вони скоро й покинули бігати. Заходили Карпо з Васютою. Васюта хотів був раз своїми жартами смуток розвіяти, але в цій хаті його

шуткування плачем озивалося, і здалося всім і йому самому таким дивним, що він зараз же змовк. Одвідувала Гаїнку Ликера, її мати, але батько ні разу не зайшов. Часто зазиравав дід Дорош. Гаїнка була його влюблениця здавна, і тепер її лихо було дуже тяжке дідові. Він дивився на неї, китав головою, думав і казав:

— До знахаря треба, от що... Тільки доброго треба, щоб умів одшептати.

І почав умовляти Гаїнку поїхати в Чорновус до Гострогляда. Гаїнка спершу не зрозуміла, куди їй чого їхати, а зрозумівши, відказала:

— Не хочу...

Умовляв-умовляв дід,—не пособилося. Мусив облишити. Параска потроху оклигувала, та дуже помалу. Казала, що хоче піти в город до панів, щоб пустили її до Зінька, але не могла йти і дома ледве чапала по хаті.

А про Зінька не було чутки. Викликав слідчий на допит ще декого з диблян, вони приносили старі звістки, що Зінько все в острозі — дожидає суду.

Одного разу надвечір Гаїнка була в своєму садку, аж над самою річкою,— пішла витягти діжку, що там замокала. Ще не дійшла до річки, почула, що хтось іде. Озирнулася й побачила Микиту Тонконоженка. Став перед нею, сміючися:

— Здорова, Гаїнко!

Ледві вимовила: «Здоров» і хотіла йти далі, обминувши його. Але він припинив її.

— А й давно я тебе не бачив, Гаїнко! А хотілося бачити! Ех, та й молодичка з тебе — первий сорт! Што хороша, то хороша,— вот только плохо, што пабледла трошки. Ну, не біда,— вот прайдьоть!.. А я за тобою скучив, вот чесное слово — скучив!

Вона слухала мовчки, мало розуміючи його слова. А він думав, що їй хочеться слухати, і провадив своє далі:

— Не павериш? Так скучив, що аж!.. Я про тебе завсігда думаю... потому што такої молодички у нас — ну, просто нема-нету, та й годі всьо! Ех, знайш шо, Гаїнко! Ти хороша, та й я не поганий,— давай любов завидьом!

Він обхопив її за стан і хотів поцілувати. Вона вдарила його ліктем у груди, аж він одхилився, вихопилася з рук і в одну мить вискочила на гору. Перелинула садком аж до хати, тоді озирнулася — чи не женеться.

— А що ж, дочко, де діжечка? — спиталася мати, виходячи.

— Там... Я не взяла...— відказала Гаїнка, тремтячи. Мати хотіла була спитатися, чому не взяла, та як глянула на її обличчя, то побачила, що краще її вже не посилати. Пішла сама.

Всю ніч Гаїнка не спала. Трусила пропасниця так, що аж зуби цокотіли. А далі голову мов полум'ям обняло. Блудила словами, кричала щось несамовите — про Микиту... про Зінька... голосила... проклинала чи себе, чи когось... Тільки перед світом заснула твердим сном і спала аж до обід. Мати не будила її. Прокинулась, підвелась...

— Це вже день, мамо?

— День, дочко.

— Це я так довго спала?

— Аби на здоровля, то спи, дочко.

— Ні, я встану.

— Добре! Ось зараз обідати будемо! — казала мати, радіючи, що Гаїнка сама озвалася й розмовляє, — це було вперше від того дня.

— Ні, я не обідатиму, — відказала Гаїнка, — мені треба до Зінька йти.

— Як то — до Зінька? — спитала мати та аж похолола: їй здалося, що Гаїнка ще й досі блудить словами. — Що це ти кажеш, дочко? Як це ти підеш до Зінька?

— Я піду, я хочу його побачити.

— Та як же ти його побачиш? Ти ж не знаєш, куди й доступитися.

— Я, мамо, піду в город. Прийду до острогу, а як там доступитися, то вже знатиму. Я хочу його бачити, хочу знати, — що йому, як йому.

Мати заплакала. Вона вже бачила, що Гаїнка не блудить словами, а говорить як треба.

— Піди, доню, піди, моя дитино! Ти молода, — ти поступишся. Тільки не ходи сьогодні, — ти ще хвора. Іди завтра.

— Піду сьогодні.

— Пізно вже: поки в город дійдеш, та те, та се, то й смеркне. Треба йти зранку.

Мусила послухати Гаїнка. Але не спала всю ніч, — так обняли думки та той непокій, тее поривання, щоб швидше, швидше йти до його, побачити, одвідати!..

«Боже мій! Що ж я наробила? — думала вона. — Чого ж я досі не пішла! Та чи я скам'яніла, чи я зааніміла, що сиділа дома? Мое сонечко там поневіряється, а я з місця не рухнуся!..»

Вона не розуміла, як це так сталося, що аж до вчорашнього вечора справді мов кам'яна була. Тільки вже як отой гидкий зачепив її,— вона вся стрепенулася, душа мов огнем зайнялася. Пекло її, мордувало всю ніч... І тепер пече!.. Ой, боже! Яка довга ця ніч! Хоч би швидше, швидше ранок!

Ще й не розвиднилось, а вона вже скопилась.

— Уже йдеш, дочко?

— Іду, мамо.

Засвітили. Вона вбиралась, поспішаючися.

— Ти поснідай, дочко!

— Не хочу, мамо,— в душу не йде.

— Дак візьми в город,— уже ж там увесь день будеш, то схочеться їсти.

Таки примусила взяти харчу трохи, ще й три карбованці грошей:

— Може, дозволять Зінькові дати... Та й так, гляди, комусь давати доведеться, бо вже без того не обійдешся.

Перехрестилася Гаїнка, вдарила поклон перед образами та й пішла. Мати хотіла випровадити її аж за царину,— не звеліла, сама побігла, бо самій лишитися хотілося.

Пішла вулицею. Довгі перії хат простягалися далеко і зникали в темряві. Хати ще спали, понасувавши на голови великі покрівлі. Стіни ледве білілися з-під кудлатих острішків, мов обличчя з-під великих брів, що звисали вниз на заплющені очі. І враз одна хата блимнула тими очима, розплющила їх, і дві смуги світу лягли впоперек улиці перед Гаїнкою. Трохи згодом тьмяно, мов позіхаючи со сну, глянула на вулицю друга хата, далі третя... Поки одні ще дрімали в останньому досвітньому сні, інші прокидалися вже, і кожна перегороджувала вулицю пасмами світла. Гаїнка переходила ясні смуги, поспішаючись, то вступаючи в сяєво, то пірнаючи знову в темряву, і темрява здавалася тоді ще гіршою, мов безнадійність після променя боязкої надії. По дворах скрипіли двері, ворота, де-не-де зачорніли вже людські постаті. Село розбуркувалося, а Гаїнці хотілося бути від його далі, далі, аж там, у городі, куди вела її непевна надія, то оживаючи, то згасаючи в душі.

Нарешті вона перебігла останню світляну смугу і зовсім пірнула в темряву. Чи скоро ж світатиме? Глянула на небо: хмар не було,— клалося на годину.

Ішла в темряві, добре знаючи дорогу. Перейшовши, мабуть, з верству за село, побачила, що перед нею починає сіріти своїми курними колодовбинами шлях. Праворуч, на

темному просторі, виразно зазначилася чорна купа великого лісу, а просто неї в полі — високе самотнє дерево.

«Це той дуб над ярком»,— подумала Гаїнка і йшла, дивлячись на його, як він усе більше та більше визначався, а темний простір ставав усе менше та менше чорним. Ще згодом — і якийсь сіро-сріблястий світ мов почав наливатися в темряву, і темрява, мішаючися з їм, ставала з чорної попелястою, з попелястої білою. Уже добре видно стало траву над дорогою,— всю в сріблястих непрозорих перлах, праворуч попід лісом клубками котився, сходявся й розходився білий туман; дихати було мокро; похолоднішало. Гаїнка пішла швидше, щоб нагрітися.

Незабаром червона смужка зазначилася ліворуч над польовим обрієм. Ще трохи — і червоне проміння сипнуло, бризнуло по небу. Туман під лісом заколихався дужче, за клуботався й почав розходитись, бліднути й зникати. Сріблясті перла на траві замигтіли ясно-червоним, синім, зеленим, золотим... тремтячи й граючи кольорами...

Гаїнка вже була далеко, йшла швидко, моторно, і мов якась нова снага, нова міць уступала в неї,— мов не йшла вона, а самі ноги її несли. Вона піде, вона побачить його — цієї думки було їй поки досить. Що там далі буде — вона не знала. Тільки здавалось їй чомусь, що далі буде щось любе, ясне — таке, як ця роса мигтюча, як те сонечко праведне тепле, що підбивається вгору, гріє й світить. А лихо, а горе — воно, як той туман, перед сонечком розвіється...

Пізнього снідання була вже в городі. Не знала навіть, де острог,— мусила й про те питатися. Попиталася в якогось міщанина.

— Острог?— поглянув на неї, дивуючись, і додав:— А хіба ти туди хочеш?

— Я... ні... я...

— А чого ж тобі туди треба?

— Я... мені... треба мені...

Міщанин придивлявся до неї пильніше.

— Ну?— питавсь.

А вона стояла мовчки, почервонівши, не зважаючися сказати, чого їй туди треба.

— Дак ти, бачу, за таким ділом, що й сказати не можна!— промовив міщанин.— Ну, дак питайся ж кого іншого, коли так.

Повернувся та й пішов, промовивши крізь зуби: «Еч, захвойданки бісові!»

Гаїнка подалася далі. Побачила на вулиці солдата-поліціанта з шаблею.

«Попитаю цього,— подумала.— Уже ж він знає то, може, скаже».

Підійшла й попитала несміливо, ще й уклонилаь:

— Скажіть, спасибі вам, дядьку, де острог?

Поліціант оглянув її добре.

— А тобі нащо?

— Чоловік мій там сидить...— промовила тремтячим голосом Гаїнка, бачивши, що треба признатися.

— Чоловік?.. Гм... а чого ж він там сидить?

— Ні за що...

— Авжеж, ні за що!.. Знаємо вас таких! Обікрав або вбив та й ні за що! Шахраї прокляті!

Поліціант лаявся, бо був гнівний (від старших йому сьогодні добре впало), а з гніву вкинув зайву чарчину, а надто хотів повеличатися перед селючкою, щоб вона не подумала, що й він з такого ж села, як і вона.

— Падлюки!.. Злодії! Путящому чоловікові спокою через вас нема!.. Валасаються!.. Чого стала? Марш! Щоб тебе тут зараз не було. Шарлатани! Шалапути!

Перелякана Гаїнка далеко вже відбігла, а він усе не вгавав.

«Боже мій!— думала собі.— Що ж це мені робити? Да тут такі люди, що я не допитаюся!.. Ой ні, треба допитатися!.. Питатиму, аж поки таки довідаюсь. Попитаю ще панів».

Назустріч біг якийсь панок із ціпочком у руках. Озвалася до його, але він і не спинився навіть. Вона пішла помалу вулицею, вдивляючись в обличчя: котре не таке страшне буде? Незабаром побачила якусь невелику дівчину в темній сукні з книжками в руках.

— Здорові були, панночко!

Білявенька панночка, дивуючись, глянула на неї своїми ясними очима. Очі були ласкаві, і Гаїнка не даремне оповідала перед їми про свою пригоду. Панночка так добре розказала їй, куди йти, що вона враз утрапила простісінько до острогу.

Високі товсті мури огорою, а за їми здорова біла кам'яниця. Гаїнку аж холодом пройняло, як вона на їх глянула.

— Отут моє серденько гине, як квіточка в льоху попідземному!..

Перед великою залізною брамою стояв солдат. Підійшла до нього, вклонилаь.

— Здорові були!

Поглянув на неї повагом, не озвався і одвернувся мовчки.

— Я до вашої милості...

Солдат мов не бачив її.

— Тут мій чоловік у тюрмі сидить...

Він не слухав. Вона витягла семигривеника, положила йому в руку.

Він подивився на його, повагом заховав у кишеню, тоді повернувся до неї й промовив:

— Ну?

— Адже це острог?

— Ну?

— Тут мій чоловік сидить... Зінько Сиваш...

— Ну?

— Пустить мене побачити його!

— Гм... Дурна баба!.. Проходь далі, тут так не пускають.— І одвернувся.

— А як же тут пускають? Скажіть, спасибі вам!

Але солдат знову не чув. Гаїнка ще витягла срібну грошинку. Заховавши її цю, він повернувся.

— Твого... Зінька, чи як там його? Судили вже чи ні?

— Ні...

— Ну, дак треба бумагу від слідствувателя,— тоді й пустять.

— А може б, ви мене й так пустили? Та я б за вас бога молила!..

— Дурна баба! Кажуть тобі: принеси бумагу від слідствувателя, тоді й пустять... А тепер — марш собі, не стій тут, не можна!..

— Да де ж слідствуватель живе — хоч би мені знати!..

— Не моє діло!.. Геть ізвідси, бо не можна!.. Геть, кажу тобі!..

Гримнув так, що Гаїнка аж відбігла злякана. Ішла вулицею й думала:

«Коли б послав мені бог ізнову таку панночку, щоб вона мені розказала, де той слідствуватель живе!»

Одначе цього разу пощастило їй дужче: зараз же якийсь добрий пан і розказав їй. Трохи зблукалась, а таки знайшла. На рундуку сидять люди, дожидаються. Підійшла, поздоровкалась. Почали люди розпитувати, чого прийшла,— вона їм розказала...

— Буде тут вибігати такий писарчук, викликати нас...

кого, значить, слідствуватель кличе, дак він того викликає... дак ти йому й скажи про себе. А поки посидь.

Вона сіла. Незабаром вибіг і писарчук:

— Сидір Харченко!

Один чоловік устав і пішов усередину, а Гаїнка вдалася до писарчука:

— До вашої милості...

— Чого тобі?

— Мені чоловіка побачити.

— Якого чоловіка?

— Мого... Зінька Сиваша... він у острозі...

— А! ну, добре... посидь тут, підожди!..

Вона сіла ждати. Довго ждала. Уже всі люди перейшли, тільки двоє зосталося, уже й сонце підбилося вгору та й униз почало сідати,— вона все дожидала. Питала й писарчука, як вибігав, але все одно від його чула:

— Підожди!..

— Знаєш що, молодиче?— сказав один чоловік.— Я вже бачу, що з твого діла нічого не буде: оце нас покличуть, а тоді писарчук вибіжить та й скаже: приходь завтра,— слідствувателеві ніколи сьогодні!

— Ой, боже мій!— злякалась Гаїнка.— А що я робитиму? Мені ж треба сьогодні!

— Та що робити? Півкарбованця вкинь йому в руку, то й скаже слідствувателеві про тебе, дак той і покличе. А то й три дні ходитимеш, то нічого не буде.

Гаїнка послухалась і вкинула півкарбованця в руки... Її покликано до слідчого.

— Що тобі?

Вона низько-низько вклонилася.

— Паночку, чоловіка хочу побачити. Зінька Сиваша... пустить!..

— Не можна його бачити.

Вона так і похолола.

— Не можна бачити,— сказав слідчий,— бо він дуже впертий, ніяк не признається.

— Та як же йому признаватися, пане? Він же не винен!..

— Розкажуй там! Знаю я таких невинних! Накоїв лиха та й не признається; хай признається, тоді й пускатиму до його родичів. А тепер — ніяк!

— Паночку! Змилосярдиться!.. Помилуйте!..

— І не проси й не кажи!.. Іди собі!..

Слідчий повернувся та й пішов з хати...

Пізно ввечері вернулася додому Гаїнка. Увійшла в хату, не роздягаючись сіла біля столу та й похилилась на його.

— Дочко! Дочко! Що тобі?— злякалася мати.— Що тобі сталося? Чи ти бачила Зінька?

— Не пустили, мамо... кажуть: не признається... Як признається, що він вбив Грицька, тоді пустять...

— А бодай же й вони самі і їх діти такої ласки від людей зазнали!..

А Гаїнка тільки стогнала...

Поки отаке робилося в Сивашевій хаті, Остап усе щось думав. Була в його одного разу така з Терешком Тонконоженком розмова:

— А що, Остапе, чути за твого зятя?

— Та той такий мій зять, що хоч би його в мене й зовсім не було.

— Ну, одначе, що ж саме за його чути?

— Да така чутка, що вже й не вернеться.

— Ну, таке діло... А що ж тоді твоя дочка? Адже вдовою буде...

— А буде...

— Знаєш що, Остапе, я тобі скажу? Що, якби нам сватами бути?

Остап глянув на Терешка.

— Як то?

— Да так: Гаїнка твоя вдовою буде, а в мене Микита такий, що давно вже треба б оженити його та приставити до хазяйства. Бо бачу, що поки не оженю, то з його пуття не буде. А надто — це вже я знаю, — що він до Гаїнки прихильний... От би тоді вдвох діла робили!..

Остап подумав...

— Треба подождати суду.

— А заведено! Дак виходить — так?

— Нехай буде й так.

— Чудесна штука буде! Оцього тільки боюсь: що як вона та схоче за їм слідком іти?

— Ну, то дурниця!— відказав Остап.— Я не попушу.

— А як же ти не попустиш, коли вона піде до тих судейських та й сама скаже?

— Гляди, що й зробить, бо так любить канальська молодиця того свого мудрагеля, що біда. Ну, та дарма! Я цьому лихові запобіжу. Візьму її жити до себе та й не пускаю тиму нікуди.

— І пречудесна штука!.. Глядіть же, свате, нехай ваше слово кріпке буде!

— Буде, свате, кріпке.

— А свасі... поки нічого не кажіть... А то знаєте — жінота ця... Якби не попсували справи...

— Гаразд!

І нові свати розійшлися, раді з самих себе.

Другого дня після того, як Гаїнка ходила в город, Остап увійшов у хату до Сивашів.

— Здорові! З вівторком!

— Здорові, свате!— відказала Параска, а Гаїнка ледве озвалася, сидючи на полу.

— Що це ти, Гаїнко,— хвора, чи що?

— Таке вже наше здоровля!— відказала за неї стара.— Он учора ходила в город, хотіла побачити Зінька, дак не пущено... Сідайте-бо в нас!

— Не пущено, кажете? Гм... Ні, я не сідатиму, бо на часинку зайшов. Дак чому ж не пущено?

— Кажуть ті іроди, що як признається, що Грицька вбив, дак тоді пустять.

— Гм... так... А я по тебе, Гаїнко, прийшов, іди до нас,— мати тебе кличе.

— Не піду я тепер.

— Іди, бо дуже треба!

Узяв за руку та й звів з полу, як малу дитину.

— Убирайся!

— Та, може б, ви її, свате, тепер не займали?— прохала Параска.

— Не можна... Треба дуже. Ну, вже убралась? Ходім!.. Бувайте здорові!

Він повів її з хати за руку.

II

У ТЮРМИ

Маленькі віконця темряві з залізними ґратами, попускані в товстелезних мурах. За тими ґратами блакитне небо мусить бути, але його звідсіля не видно: просто віконець другі такі ж саме товсті й понурі мури. Навіть сонячний промінь мов боїться тих ґрат і зазирає сюди на одну тільки часиночку — тоді, як сонце вже високо-високо підіб'ється вгору. Тоді золотий його парус упаде поміж двома мурами, несміливо зазирне крізь ґрати, ледве всміх-

неться до тих блідих облич і, злякавшись, тікає швидше назад із цієї темниці — туди, серед безмежні простори блакитноспяного вільного неба.

Тут нє небо, тут низька, запилена, задимлена чорна стеля, тут — брудні від усякої гидоти, важкі вогкі стіни, а в їх маленькі дірочки з ґратками. А в тій кам'яній труні сірі постаті з сірими, без сонця поблідлими обличчями. Які лежать на великому гуртовому полу серед брудного лахміття, які сидять там, гуляючи в карти, які сновигають без ніякої мети по кутках.

Це — злочинці.

Серед їх Зінько.

Якби йому хто сказав коли давніше, що він буде тут, — яким би він брехуном його назвав! А от же сталося.

Тепер він спокійніший, тихший, але перші дні... йому навіть згадувати їх страшно.

Ці зв'язані руки, ця ганьба перед усією громадою... Гаїнка... погляд її божевільно-безнадійний... руки до його простягає... Потім тяганина по поліціях... і нарешті — ця темниця.

До блакитного неба безкрайого, до зеленого поля широкого, до лісів холодкуватих, до садків квітущих, запашних він ізвик, а тепер тільки мури, товсті, холодні, тільки ґрати залізні, тільки тяжкий сморід гнилої тюрми!..

А люди... Боже...

Он той високий, з здоровенними дужими руками, з великою чорною бородою, — він же двох людей убив, щоб пограбувати їх!.. Цей білявий парубок, з маленькими ще вусами, задавив свою дитину від дівчини... Цей он підпалив село... Отой дід старий, п'яним будши, пробив своєму сусіді колякою голову, що той і вмер... Цей знову щось страшне зробив... І так кожен...

І він, Зінько, серед їх, невинний, а ніхто йому навіть і віри не йме, що він не винен, тільки сміються з його... І його дожидає така ж кара, як і їх... За що? Де ж та правда, коли можна карати чоловіка за ніщо? Коли однаково терпітиме і отой чорний, що, сміючись, розказує, як він сокирою розрубав голову, і він, Зінько, що хотів тільки одного: щоб людям було краще, хотів добра людям!.. Без ніякого доводу його обвинувачено в страшному злочинстві, зганьблено, закинуто в тюрму, судитимуть і каратимуть його!.. Нащо ж тоді весь цей лад на світі, весь цей порядок, коли через його можна карати, мордувати невинних? Адже Зінько знає, що не з самим їм так бувало, —

він про це і чув, і читав. А коли так, то навіщо людям ці всі суди, ці всі начальники? Чи не краще було б, якби цього нічого не заводили, якби люди самі собі жили, громадою лад і суд давали?

Громадою! А яка ж і громада, як не така ж? Чи вона ж його, неповинного, оборонила? Ба ні, хіба ще глибше втопала в це багно!.. Чи вона по правді громадським справам лад давала? Ба ні: Дениси, Рябченки, Сучки — от кому серед неї вільно й ласо живеться, а чоловікові чесному та вбогому — ні!..

Нема й у громади правди! А де ж? Де? Може, не серед людей, може, в бога? Так усі кажуть... Але ж бог бачить, як у громаді неправедні люди, глитаї панують, — чого ж їх не зупинено? Адже Зінько невинний, — чом же цього не виявлено? Чом?

І страшні думки вставали в Зіньковій голові... Він жажався їх, він прогони́в їх од себе, а вони обнімали його все дужче й дужче, а вони пекли його, палили, що аж розум йому туманів, що аж обморок його брав.

Нема правди в світі, а коли вона часом де й озветься, то там їй рота затуляють, там її згнічують, затоптують, вишищують.

І ніхто не зробив так, щоб вона подужала. А тим часом є ж така сила, що могла б це вчинити? Чи і в тієї сили правди нема? Чи тієї сили нема? Дак навіщо ж тоді і люди живуть, родяться, сміються й плачуть, борються і вмирають? Навіщо?

Відповіді не було, а голова розскакувалась од божевільних думок.

Не знати, що сталось би з їм через ці думки, якби їх не розбивали на який час оті допити в слідчого, де він повинен був боронитися, та життя з людьми, з якими мусив пробувати в одній хаті. Найбільш оці люди...

Він спершу й боявся їх, і гидував їми. Вони здавалися йому людьми одмінними від його самого, цілком одмінними, бо це були злочинці, лиходії. Йому здавалося, що звичайні люди — то по один бік, а злочинці — то по другий; що в звичайних людей усе так, як і треба в людей, а в злочинців усе інакше: і правда в їх не така, і хочуть вони не того, що всі люди, та й уся в їх душа не така, а гірша — лиха, темна, ворожа. З такими думками прийшов Зінько до тюрми, а як побачив ці обличчя, позначені острожною неволею, а часом і злочинством, як уздрів ту одежу, за всігди йому страшну, то мов іще виразніше почув, що ці

люди — зовсім не те, що він, і не можуть бути тим. Кроз у їх на руках, кров і на душі. І були вони йому страшні. А ще гірші сталися після однієї події. Ото тільки кинуто його в цю півтемну кам'яну яму, ще не встиг він добре й розглянутись, а вже його звідусіль оточено. Роздивлялися на його зацікавлені, розпитувалися, як звуть, звідки, за що потрапив сюди.

— За ніщо потрапив, — одказав Зінько. — Хтось убив чоловіка, а мене винного зроблено.

— Овва! А ти хіба його не вбивав?

— Якби я його вбивав, то не казав би, що не винен! — одмовив палко Зінько.

— Фю-фю! — засвистів чорний рештанти. — Кожен, братику, перед слідствувателем каже, що він не винен, бо нікому не хочеться на Сибір мандрувати, а тут інша річ. Ми це діло добре знаємо — нас не одуриш.

— Я й не думаю вас дурити.

— От штукар! — сказав той-таки рештанти із великою чорною бородою. — Я аж двом сокирою голови розколов, та й то не ховаюся, а він одного придавив, та вже злякався. Ха-ха-ха!

Чорний рештанти зареготав, за їм іще дехто. Зінько сидів то червоний, то білий як крейда. Він бачив, що не впевнить цих людей, що даремні будуть усі його слова: звикши сами брехати й ховатися з своїми ще не викритими злочинствами, вони й іншому не няли віри. Зінько замовк, але всі ці люди стали тепер йому такі огидні!..

Він жив серед їх тихо, ні з ким не сварився, та ні з ким і не ладнав. Щоправда, — вони його не займали. Він з того був радий вельми, сидів собі в темному куточку та думав свої тяжкі думки... А рештанти жили своїм життям: гуляли в карти і часто за їх лаялись, а то й бились, оповідали один одному про свої пригоди, добували десь тютюну і горілки і часом бували п'яні. Якось трапилося, що один рештанти програв другому півкварти. Добули її й постановили випити гуртом — усім тим, що гуляли того разу в карти. Серед їх був і Онисько — той молоденький білявий хлопець, з сірими очима, що задавив дитину. Випивши дві чарки, він трохи сп'янів і сидів похнюпившись, спустивши вниз руки.

— Чого розманіжився? — штовхнув його рештанти, що сидів біля його. — Ех, ти! Пити не вмієш... Уже й п'яний!

— Я не п'яний... — озвався якимсь плачущим голосом парубок.

— Ну, а чого ж ти розквасив губи?

— Сумно... — відказав тим самим голосом парубок.

— Сумно! Ха-ха-ха! — зареготалися п'яні рещтанти. — До мами схотів? Чуєш?

І вони почали його смикати, штовхати...

— Одчепіться!.. Душа моя не терпить... Ой, важко мені!.. Ой, тяжко!..

Він обхопив себе руками за голову і хитав нею, приказуючи:

— Ой, горечко ж мені!.. Ой, лишенько моє!.. Ой, що ж мені робити?.. А воно ж озивається!.. А воно ж озивається!..

— Що озивається, ти, рюмсало?

— Воно... невинне... А я ж його задавив... А я ж... Ой, боже!..

— Дак нащо ж ти його давив, слинявий? Коли вже нарядили з дівкою дитину, дак і нехай буде дитина, а то ще давити! — казав той палій, що підпалив село.

— Та хіба ж я хотів?.. Та я ж і не думав того робити... та я ж... — парубок уже плував, хлипаючи.

— Та чом же ти її не взяв? — питав палій.

Парубок ще раз хлипнув, помовчав, а тоді відказав:

— Я б її узяв... Коли ж вона наймичка та така вбога, що в їх не хата, а хлів... а мій батько багатир на все село. Каже мені: «І в голову собі того не клади, щоб Химку сватати. Ніколи того не буде!» А мій батько такий, що як що сказав, то так уже й є. Я й знав, що батько не дозволить сватати, а все ходив... усе ходив... бо так і порива... Ну, а то раз я на баштані був... баштан стеріг... Прибігає вона до мене: «Ой, Ониську, прийшла по мене смерть!» — Чого ти? — «Утекла з дому, бо там мене вб'ють, як побачать». А в неї батько такий лютий, що як розпалиться, то й чоловіка вб'є, а мачуха ще його й піддрочує... Ну, там у курені й народилася дитинка... Взяла його Химка, положила до себе на коліна, загорнула в попередник. Лежить воно, пхикає, пищить з холоду, а ми над ім плачемо. Знаємо обоє, що не можна Химці з ім додому прийти. «Я, — каже вона, — піду в город». — Як же ти підеш туди без паспорта? Та й хто ж тебе візьме з дитиною? — Як почала ж вона тужити, як почала!.. Дак у мене так серце й крається!.. А далі як почала мене клясти!.. І жаль мені її, і вже чую, що й мене за серце вхопило. — Цить, — кажу, — не клени! Хіба мені самому легко? — А вона: «Та ти ж устав та й пішов, та взяв собі другу, та й житимеш із нею вік

свій у добрі та в щасті!.. А я ж піду попідтинню!.. Та мені ж через його тільки з мосту та в воду!.. Та бодай би тобі сонце праведне не світило, як ти мене занастив!.. Я тебе просила, я тебе благала, щоб ти пожалів мене!.. А ти ж не послухав!.. Тепер бери його та роби з їм що хочеш!..» Та взяла ту дитинку та й положила мені на коліна, а сама все своє!.. Ухопило мене за серце, обняло мене огнем,— як ухоплю я ту дитину, як струсону нею:— Через тебе,— кажу,— прокляте, все це сталося!— Та й кинув його до неї знов... А воно... бідненьке... і не... писнуло... і притихло... Сидимо, мовчимо вже, а воно лежить... І не ворухнеться... Химка до його: «Ой, боже ж! Дитина нежива!..» Та тоді знов у плач!.. Це ж як я його струсонув, то і дух із його витрусив. Сидимо над їм та тужимо.. Тужили-тужили — трохи не до світу... а тоді... закопали його.. От так... От і все...

— Ну, а як же довідались?

— Собаки вигребли та й витягли... Ой, боже мій!.. Боже мій... оце спати ляжу, а воно мов коло мене тут пищить!.. пищить!..

І парубок ізнову почав хлипати, а його великі сірі очі зайшлися сльозами. Рештанти всі притихли, не озивалися. Враз чорний гукнув сердито:

— Чортбатьказна-що! Слухають того плаксія!.. Пищіть! Пищіть!.. Плюньте ви на його!.. Допиваймо, що є!

І, покинувши парубка, взялися знову до горілки.

Але з того часу чорний і провітку не давав Ониськові. Тільки зуздрів, що той сів собі в куточку або просто за мовк, нічого не говорить,— зараз починав:

— А що? Вже пищить? Га? Пищить?

У безщасного від того нагадування все обличчя якимось бгалося, стискалося в один вираз страшної пекучої муки, сірі очі туманіли... А чорний, незважаючи на те, знущався:

— Придави його дужче, щоб не пищало!

Онисько стискав зуби та аж вився з болю.

Дехто з рештантів іноді казав:

— Та ну-бо, годі! Чого ти причепився до його?

Здебільшого ж не зважали на те. Чорного всі боялися.

Одного разу, під час такого мордування, Зінько вже не стерпів більше. Він підійшов до чорного і промовив тремтячим голосом:

— Не кажи йому цього!

— А тобі яке діло? Ти що за пан?— визвірився той.

— Таке мені діло, що ти його мучиш. От же не муч!..

— Чи ба, який милостивий!— зареготався чорний.—
Плювать мені на тебе! Хочу казати й казатиму!

— Ні, не казатимеш!..— Зінько почував, що голову в його мов огнем обнімає.

— А що ж ти мені зробиш, як казатиму?— глузливо питав чорний.

— Зроблю, що тобі заціпить!

— А поки те буде, дак я з твоєї морди зроблю настоящего патрета! Бачиш?— і він пхнув йому під ніс свого здорового кулака.— Нюхай!

Рештанти притихли, всі обличчя повернули до Зінька й до чорного. Цей був такий здоровий, що Зінько здався перед їм трохи не хлопчиком. Видко було вже й зараз, хто подужає, коли прийде до бійки.

— Геть з кулаком!— промовив Зінько голосом, що дзвенів і тремтів, як струна.

— Нюхай!— і чорний штовхнув йому кулаком у зуби.

Ще одна мить, і Зінько відштовхнув би від себе нахабного, і тоді мусила б початися бійка. Але враз чиясь дужа рука дала такого штурханця чорному, що той аж поточився й одскочив набік. Перед їм стояв палій.

— Ти чого штовхаєшся?— крикнув чорний, кидаючись до його з кулаками. Але ще не встиг і вдарити до пуття, а вже сам здобувся такого стусана по вуху, що голова його відразу схитнулася набік і сам він, поточившись, замалим не впав на піл. Розлютований, скаженіючи, ухопив він важку кавратку, що нею рештанти пили воду, і кинувся знову до палія. Але ту ж мить кілька рештантів вчепилось за його ззаду, не пускаючи.

— Пустіть мене! Пустіть!..— пручався він у їх в руках.— Пустіть, я йому голову розвалю!.. Гетьте!..

— Ану, розвали!— казав палій, стоячи зважливо і ладен щохвилини збити знову чорного додолу, хоч і сам був блідий як крейда.— Або я тобі твою пельку заткну, щоб ти більше не в'яз до хлопця.

Тим часом рештанти відняли в чорного кавратку й, хоч він пручався, одвели його й посадили геть далі в кутку. Помалу все затихло.

Чорний з того часу зненавидів і Зінька, і хлопця, і палія, але не займав уже нікого: почував, що там більша сила. А Зінько того ж вечора розговорився з палієм, і той по ширості розказав йому про свою пригоду. Вона не зда-лася Зінькові дивною і була дуже проста.

Давидові (так його звали) було тільки дев'ять років, як його батько вмер, а за їм незабаром і мати. Їх було тільки двоє,— брат та сестра,— обох їх громадські опекуни пороздавали по наймах. У батьківську хату пустили якогось чоловіка, а землю віддали другому. Як парубок, вирішив, схотів оженитися і домагався свого добра, то міг вернути собі самі голі пооблупувані стіни батькової хати. Уся худоба десь розтеклася, а той чоловік, що колись узяв його землю, тепер її не віддавав. Почалися позви, судова тяганина. Давидів кривдник напував сільських суддів горілкою, давав де треба хабарів, і ті судді скрутили всю справу. Позивався-позивався Давид та, зневірившись зовсім, що зможе вернути своє добро, вилаяв старшину й суддів; старшина кинувся його бити, а Давид, обороняючися, вдарив його. За це він одсидів з рік у тюрмі. Вийшовши з неї, не вернувся додому, блукав по заробітках, аж поки одного разу сталося так, що йому не вислано з волості пашпорта. Яко безпашпортного, його «по етапу» одведено додому й приведено туди рештантом. Виявилось, що в волості старшина (давній ворог Давидів) удвох із писарем завели такі порядки, що хто не прише їм трьох карбованців хабара, дак тому не посилають пашпорта. А що Давид тих трьох карбованців не прислав, то за те мусив проходитися додому. Він знову вилаяв старшину, а той його знову побив і замкнув до холодної. Втікши з неї вночі, Давид підпалив старшину, а за їм згоріло й ще багато хат...

— Тепер я пропав навіки!— казав Давид.— Зашлють на Сибір, та й годі,— запакують! Якби тепер, то я б уже його й не палив — нехай йому лихо! А тоді, дак так мене за серце вхопило, що й не тямив нічого. Бачу, як за старшиною ще людські хати займаються, та й не жалко мені їх, аж радію: так вам і треба,— думаю собі,— попускаєте кривдити людей отаким глутаям — от же маєте!.. Таке запекле серце тоді було. А тепер жалко... Як ізгадаю, скількох людей і хати й худоби позбавляв, то так стане погано, що аж... Віриш, іноді вночі як здумаю, дак хоч по-вовчому вий, та й годі!..

Давидові Зінько розказав усю пригоду з собою,— досі він нікому її не оповідав. Цей йому віри поняв одразу:

— Дак це виходить, що й з тобою таке зроблено, як во мною!— сказав він.

Від його довідалися про Зінькову справу й парубок Онисько, а тоді дід Клочко — отой, що голову сусіді пробив. Цей теж ускочив у лихо так, що й не схаменувся: на-

пившись п'яний та й хекнув колякою по голові. Тепер він усе зідхав та молився вночі. За їми незабаром і всі рештанти знали про Зінька. Більша частина няла йому віри, інші мовчали. Чорний лютував, але не зачіпав. За Зінька зараз би оступилися і Давид, і Онисько, і Клочко, може й іще хто.

Міркуючи тепер про свої товариші темничні, Зінько трохи інакше уже гадав про їх. Тепер ці люди здавалися йому не так уже лихими, а більш нещасливими. Бо й справді ж! Ну, хоч оцей Онисько: і сам не хотів того, а зробив. Якби він не був такий роздратований та трохи зручніше вхопив тую бідолашну дитину, то й не було б нічого. Таке, як з Ониськом, то з усяким може трапитися, а ще більше може трапитися таке, як з дідом Клочком. Хіба мало по селах напиваються п'яними та й б'ються, та ще й як! Поб'ються та й живі застаються, а цьому трапилось так, що вдарив незручно — і вбив чоловіка. Хто п'є горілку, то тому й може це трапитися, — а хіба їх багато таких, що не п'ють? Та й Давид... хоч він і дуже погане діло зробив, підпалив, — так же його призведено до того! Нащо ж його стільки кривджено, що вже й терпець увірвався чоловікові? І пограбували, і в тюрму закинули, й по етапу тягали, а тоді ще й пашпорта не дають! Чоловікові ж треба щось їсти, треба десь заробити, а йому не дають змоги й заробити. Звісно, чоловікові й памороки заб'є з такого горя... От і сталося!.. І якби так добре розбирати, через що той та цей злочинець своє лихе діло зробив, то може б і за кожного щось можна б сказати... Говоримо на вовка, та скажімо й за вовка!..

І згадався Зінькові ще один злочинець — його брат рідний Роман. Досі про його Зінько тут не згадував якось... а тепер згадав... Погано робив Роман, а от же сам Роман не такий уже поганий був... Поки він дома жив, то був гарний і робочий парубок, а як пішов з дому та побув серед поганих людей, то й схитнувся... А тут іще Денис палу додавав. Якби Роман не потрапив серед лихих людей... Еге! Якби ж то тих лихих людей не було!.. Та ще щоб і Денисів таких не було!.. Тоді був би з Романа чоловік, а тепер... Це він, Зінько, тепер дуже добре розуміє; а хто не знає цього та гляне на Романа, то здасться, що той сам тільки й винен. А воно до всього треба додивлятися: через що воно саме так зробилося?

От хоч і про цих людей: через що вони такими поставали? Ця думка все муляла Зінька, він так і інак, на всі

боки про це думав. І не міг нічого іншого вигадати, тільки те, що от дід Клочко пропав через горілку — це зараз видко. І багато-багато людей через горілку пропадають і добро своє занашають, і тіло, й душу. Треба, щоб люди не пили горілки, то тоді цього й не буде. Ну, і про Давида, то можна розібрати, через що він загинув: через громадську кривду. Треба, щоб кривди цієї не було, щоб усе по правді робилося. Це так... А вже от Онисько, то це така справа, що не легенько розплутати її. Мабуть, так треба думати, що це через мачуху: якби вона не така люта була, то Химка не пішла б з дитиною до Ониська й нічого того не сталося б... Ні, не виходить: буває так, що занашають дітей і без мачух... Тут найголовніша штука, що батько Ониськів через своє багатство та не хотів убогої невістки. Знов-таки оте багатство й тут нашкодило. А... буває ж так, що й не через багатство не хочуть якої дівки за невістку — от нелюба, та й годі!.. Або й сам парубок одкинься від дівчини, а вона й занашає дитину — з сорому. Он воно що: з сорому це робиться. Тільки через що ж це так, що парубкові можна грішити і ніхто його за те не карає, а дівчину всі так ганьбують, що вона ладна й дитину втопити й самій утопитися? Це не по правді! Якби й парубків так ганьбували, то вони б не відкидалися так легко від дівчат, — не було б і ніякого лиха. Виходить, що тут неоднакова правда: до дівчини така, а до парубка інша. А треба так: чого не можна дівчині, того не можна й парубкові, бо правда про всіх мусить бути однакова.

Еге, треба, щоб правда була однакова про всіх... треба, щоб громадської кривди не було... треба, щоб горілки не пили... Усе треба, усе треба, а як же його зробити, щоб тому требові догодити? Це якби всі люди пристали на те, що так краще жити — без горілки, без кривди, то тоді б усе добре було. Так же люди того не розуміють, а коли й пристають до цієї думки, то потроху.

Та таки ж пристають! Як розберуть добре в голові та як своїми очима побачать, що так ліпше, то й пристають. Виходить, треба людей до того нахилити — і направою і ділами. А хто ж те робитиме? Та, мабуть, кожен, хто розуміє, що цього треба. То й він, Зінько...

Та чи може ж він багато зробити? Людей така сила, а він сам. Як то сам? От уже в його є товариство... воно більшатиме, ростиме... кожен з їх прихилить ще людей, — аж поки все село займуть... А за одним селом — ще села, а за селами й далі... І перед Зіньковою душею ставало інше

життя: таке, де всі люди будуть тверезі, працьовиті, розумні, письменні... усі погані порядки попеременяють на кращі й житимуть так, щоб свого ближнього, як самого себе, любити... Тоді не буде того лиха, тоді ці бездольні люди не сидітимуть у тюрмі, і він, Зінько...

Ой боже!.. Він наміряється людей прихилити, товариство збирати, а сам у неволі в тюрмі, в розлуці з тими, хто йому найдорожчий за всіх на світі!.. Мати!.. Гаїнка!.. Що з їми діється? Як вони живуть, бідолашні? Та нема ж кому їм пособити, та нема ж кому їх оборонити!.. А люди ж лихі, нерозумні,— вони ще й знушатимуться з їх, безоборонних! «Чоловік твій душолюб! Син твій душолюб!»— от що казатимуть їм люди, а в безщасних аж душа вмиратиме від того слова. І за що ж це все? Яке право було в цих людей: у Копаниці, в Рябченка, в слідчого — зламати, знівечити так йому і всім їм життя? О, прокляті, прокляті кривдники!.. І страшне обурення, лютість обнімала Зінька на цих людей, така лютість, що він, здається, зараз би пішов і помстився над їми, зробив би їм щось!..

Але трохи заспокоївшись, починав думати інакше. Помстився! Зробив би людям зло, та й годі, а нічого не наплавив би. А давно він думав, що треба прихилити людей до добра, до правди і словом, і ділом... Яким же ділом? Хіба злим?

І він знову починав жити в собі ті думки, щоб людей до життя доброго доводити, дбати, як вийде з тюрми, щоб правда ширилась серед людей, дбати про це щодня, завсігди, дбати так, як люди дбають про свої діти, про своє казайство!..

Так дбатиме... тоді, як вийде з тюрми...

Чи вийде ж?

Ніякої полегкості, ніякої й малесенької надії досі нема! Слідчий мордує його допитами та лає, що не признається. Тільки й є надія на суд, що той по правді все розбере й визволить його... А як же й суд — ні? І він зазвонить кайданами й піде туди, на Сибір!..

Страшний холод проймав Зінькові душу, несила обнімала його, стискала, до землі хилила... Не міг часом ворухнутися, лежачи на брудному полу ниць... Ні їсти, ні пити... На людей якби не дивитися, не чути їх... Умерти отак лежачи, щоб не боліло...

Але не вмирав. Тільки безнадія холодна зазірала йому в душу своїми сіро-зеленими очима, нерухожими, мов скля-

ними... і дивилась на його душу, і дивилась, а душа в'яла, сохла...

Хоч би хто ходив до його, одвідував!.. А то мов повмирили всі!.. Ні мати, ні Гаїнка, ні товариші!.. Невже ж вони забули за його, що не прийдуть?!

Ні, ні! Не забули. Це щось не так, це або їх не пускають, або вони хворі. Хто ж їм пособить, хто ж їх догляне? Може, їх уже й на світі нема?

Тяжкі безнадійні думки мішалися із згадками про минуле, про любих, серцеві дорогих людей. Мов намальоване ставало перед їм життя на волі... Заплющував очі і бачив сам себе серед поля широкого. Весело та дружно йдуть воли дужі, глибоко плуг лемешами впирається в чорну землю, за скибою скиба лягає, а Зінько йде за плугом, руки на чепігах, і радісно йому розкривати земляне лоно, щоб кинути в його золотее зерно... Кидає, сіє, і от уже сходи зеленіють, от підбиваються вгору, колос викидають... Красується колос і відкрасується і похилиться важкою повнозернистою головою додолу... Дзвенить коса, покіс лягає...

— Гаїнко! Не оставайсь!— сміючись, гукає Зінько.

— Зіньку! Швидше, а то за ноги піймаю!— відгукує Гаїнка, поспішаючися в'язати з усієї сили.

Спинився він косу погострити, глянув позад себе: самі снопи лежать на постаті, нема непов'язаного, а Гаїнка стоїть і втирає рукавом піт із чола... Обличчя загоріло, почервоніло, сорочка пилом припала, і той пил зостається в Гаїнки на лобі. Помальоване обличчя стає чудне, але таке воно любе, таке гарне Зінькові!.. Ой, щира ж та гарна робітниця з його маленької Гаїнки!..

Ніч прийшла, зорі замигтіли... Вечеря вариться в казанку... Мати дрова підкидає, Гаїнка стоїть уся червона від огняного світу... Як їсться смачно після тяжкої роботи, а ще смачніше спиться під зоряним небом променистим, на снопах запашних!.. Спить він і крізь сон чує, як її голівонька спочиває в його на плечі...

І тяжко робити, та й солодко — зробивши!.. Прийде неділя, дак справді свято, і весело вийти в той садок, своїми руками саджений, поливаний, глянути на свою роботу, глянути на село під тихими вербами задуманими... Або з Гаїнкою вдвох на тій пасіці опинитися, де сонечко золотом сипле і бджоли золоті гудуть, і пахощами віє, і квітом процвітає, а вона, Гаїнка — найкращий квіт над квіти, — стоїть уся в золотому промінні і сміється, мов дзвоники срібні дзвонять:

— А не піймаєш!..

Та таки ж піймав!.. Удвох ідуть додому, а дома вже товариство вірне дожидає — на любов розмову, на науку зійшлося, на пораду про справи громадські...

А Гаїнка побігла садком до річки по воду і чути, як співає... аж до хати лине та любая пісня, і не сидиться в хаті, вискочив би туди в садок і дихав би пахощами солодкими, дивився б на небо, як воно зорями променіє...

І кинеться він, схопиться, а перед їм холодний мур тісний, а круг його ніч темна, ворожа... смородом задушливої тюрми гнітить...

Криком би кричав, головою об той мур бився б, аж поки розбив би її, щоб нічого не знати, не почувати, не мучитись...

Гаїнко!.. Мамо!.. Де ви? Нащо ви покинули його самого вмирати, гинути в цих гнітючих мурах?..

III

ТЕМНІ ДНІ

Забравши Гаїнку з Зінькової хати, Остап пішов з нею помалу вулицею, розпитуючися про те, як вона ходила в город та що там чула. Вона не дуже йому відповідала, бо знов почувалася такою пригніченою та знеможеною, як і попереду, ще до города. Вона навіть не цікава була знати, чого саме її мати кликала, і забула про це, а йшла, куди ведено.

Дома зустріла її мати, радіючи. Ликера була собі людина тиха й добра, та дуже боязка, несмілива. Через те корилася чоловікові в усьому, що він робив чи велів. Найстарша з дітей, Гаїнка, була в неї єдиною дочкою, і мати дуже її любила; любила й зятя і зовсім не знала про нові чоловікові заміри. Відколи Зінька забрано, вона не один раз до Сивашів забігала, та не могла ані розважити дочку, ані вмовити, щоб одвідала батькову хату. Тим ізраділа тепер дуже, побачивши Гаїнку в себе. Та радіючи й журилась, дивлячися на цю людину, що ходила й розмовляла, мов сама не помічаючи того, мов не живучи зовсім або живучи не тут, а десь в іншому краї пробуваючи. Завела дочку до себе в кімнату, поплакала над її й над своєю долею...

Тим часом Остапові чогось було трохи клопітно на душі. Він трохи боявся жінки. Хоч вона й звикла його слухатися,

та, бач, тепер справа була така, що здорово вже її зачіпала... Дочку дуже любить і до Зінька прихильна... Коли б якої шкоди не сталося!..

— Ет, дурниця!— відказував сам собі Остап, вештаючись по хазяйству.— Звелю, то й буде все, як схочу! Треба ще Гаїнчину худобу перевезти до себе завтра.. Ні, не завтра,— доведеться ще трохи подождати з цим... аж поки суд буде, а то репетуватимуть — і Сивашиха, та й так люди... От, чорт його й зна, як це погано, що й на того зважай, і на цього зважай! То зробив би, як схотів, а то крути та мудруй то туди, то сюди! Чортвіть що!

Остап був сердитий. Останніми часами все його якось гнівало. З батьком недавнечко посварився за свою кумерцію та за отого ж таки слинявого Зінька. Не подобається старому, що так Зінька занедбали, не клопочуться про його тощо... Як же там іще клопотатися? Коли не винен, дак і випустить суд, а коли винен, дак сам знав, що робив: як заробив, так хай і відбуває. Дуже комусь треба того Зінька! Не туди вже закривилося!.. І так того клопоту повна голова, а тут іще старий в'язне! З самою Горянською землею скільки мороки! Воно, звісно, хліб цього року вродив, дак же й подешевшав здорово: то лічив Остап, що он скільки візьме, а тепер уже й геть менше. А тут лихо за лихом. Ув Остаповому млині та прорвало греблю,— довелось гатити: то ж десяткою не відбудеш! А вчора знов: найкращий віл пропав! Такий викоханий, доморослий!.. Та ще хоч би як там пропав, а то задавився. Мабуть, падлюшний Михайло так прив'язав його і не доглянув, що налігач якось обкрутнувся круг шиї, та й задалася товаряка. І попобив він Михайла, і прогнав його, грошей не віддавши, дак хіба те pomoже? Михайлових грошей яких там дванадцять карбованців, а віл такий, що за його й п'ятдесят мало. Ну, проклятий народ ідольський! Нема того, щоб хазяйського добра доглянути, а жерти або спати, дак такого їм подай!.. До цього торгу й пішки!..

У двір убіг наймит із батіжком.

— Ти чого це?— спитав Остап.

— Та біда, обламались!

— Туди к лихій годині!.. Де?

— В ярку.

— А бісового сина сини, прокляті роззяви! Ви мені всю снасть позанапащаєте, попереводите,— гримав Остап.

Це він послав до свого млина пшеницю, а вони, везучи додому борошно, та й обламались! Поки там наймит брав

нове колесо, Остап сам пішов подивитися. Прийшов,— туди к нечистій матері! Мало, що обламалися, а бісові лежні так позав'язували мішки з борошном, що як віз похилився на бік, один мішок, скотившись, розв'язавсь, і мірка — або й більше — пречистого та прегарного борошна пшеничного в калюжу пішла! Ну, й дав вже він їм! А додому вернувся такий лихий та гнівний, що й не знає що робив би!

Тільки ввійшов у хату, аж Гаїнка лагодиться йти.

— Куди це?

— Додому.

— Не вигадуй! Зоставайся, бо вже тепер у нас житимеш.

Гаїнка, дивуючись, глянула на батька.

— Ну, чого вирячилась, як лисе теля на нові ворота? Уже твій Зінько не вернеться, то не будеш там довіку жити,— однак же доведеться переходити до нас. Ну, дак і зоставайся!

— Я не хочу!.. Прощайте!..

Вона пішла до дверей, але батько перейняв її, вхопивши за руку.

— Як то не хочеш, коли я тобі велю? Хіба я тобі не батько? Чого ти там сидітимеш! Покинь про свого дурня й гадку! Житимеш у нас, то кращого знайду.

— Ай, пустіть мене!..

— Та ти чуєш, що я тобі кажу? Зінькові твоєму вже амінь, на Сибір піде,— от що!

— І я... туди, де Зінько...

— Тю, дурна... Кажуть тобі: не витребенькуй, живи в нас!

Вона пручалась у його в руках.

— Пустіть, тату!.. Пустіть!..

— Не пуцу!

— Пустіть!..— вона вже кричала.

— Не кричи й не пручайсь!

— Остапе! Та що-бо ти робиш? Пусти її!— прохала мати.

— Одчепись, не в'язни!— гарикнув на неї Остап.— Я сам знаю, що роблю... А ти й не думай утікати, бо я тебе й за коси відтіля притягну.

— Ай!— скрикнула несамовито Гаїнка і рвонулася в його з рук, але він-таки її вдержав.

Двері з кімнати відчинилися, і висока постать з білим волоссям, з довгою білою бородою стала на порозі. Дід

Дорош зирнув по хаті. Гаїнка билася в руках у батька, а її мати, не сміючи нічого зробити, тільки хлипала.

— Що це ти робиш? — понуро спитав дід у сина.

— Зоставляю цю дурну житу у нас, а вона тіка.

— Дідусю! — скрикнула Гаїнка. — Ратуйте мене!.. Не хочу я тут!.. Розлучають мене з Зіньком.

— Пустити її, — так саме понуро звелів Остапові дід.

— Не встрявайте, тату, не в своє діло, відкасніться від мене! Коли дають вам хліб, так їжте мовчки, а не...

Далі Остап уже не міг нічого вимовити. Дідова рука вхопила його за горло, стиснула й відштовхнула так, що він аж поточився, випустивши Гаїнку. Та миттю вискочила з хати.

Дід Дорош стояв увесь блідий, огнисті очі грізно блищали, руки, стиснуті в кулаки, трусилися.

— Іроде! — скрикнув до Остапа. — Не муч дитини!.. Не забувай, що я тобі батько! Запакували нещасного чоловіка в острог, а тепер іще й з жінкою розлучає!.. За грішми, за баришами нічого не бачите!.. Тільки гроші гарбати!.. Очі мої не хочуть на тебе дивитися! Саме в тебе здирство прокляте!.. Жери ж сам, глитай, тріскай!.. Я тобі не буду на перешкоді, піду від тебе, бо нема вже в мене мочі жити з тобою!.. Піду!.. Та тільки ж знай, що коли ти Гаїнку займеш або що проти Зінька коїтимеш, то от присягаюся тобі на цьому місці, що вернуся додому й вижену тебе, як пса, бо не забувай того, що я ще хазяїн і, коли схожу, то й у двір тебе сюди не пушу!..

Дід стояв ще яку мить, мов іще щось хотів сказати, але не сказав нічого, вхопив з кілка шапку і вийшов з хати. Вражений з несподіванки Остап мовчав остовпілий. Ликера, прихилившись до стінки, тихо плакала.

А дід Дорош тим часом уже йшов улицею. Гнів його помалу втихав, але роздратовані думки куйовдилися в голові, вихоплюючись іноді словами.

Дід доходив уже до Зінькової хати. Перед двором спинився на хвилину.

— Іти чи не йти? Як увійду, то вже не вернуся в свою хату... А вона ж таки мені рідна!.. І хазяйство ж, і все... та так і покинути?.. Та хто його зна, як іще й тут буде!.. Кажуть, що зять — не син, а коли вже тепер і діти такі, то...

Дідові стало жалко покидати тую хату, де він вік ізвікував, з старою своєю в злагоді стільки прожив, дітей повикохував; жалко стало того хазяйства, що він його своєю

працею надбав... Та подумав про Остапа, про повсякчасну незлагодю... та й махнув рукою.

— Що бог дасть!.. Зінько й Гаїнка добрі діти... Хіба стара?.. Ну, та що бог дасть!..

Увійшов у хату. Гаїнка, як була вдягнена, лежала на полу, а стара Параска щось клопоталася коло неї.

— Здорові були!— промовив дід.

— Здорові!— одмовила Параска.— Ой, свату, що це з Гаїнкою зробилося? Прийшла, та як упала, то й слова не промовить!..— бідкалася вона.

— Диво, що не промовить!— одказав дід.— Коли таке з нею батько виробляє!

І він розказав про всю подію.

— Оце лихо! Це такого ще й не чувано!— скрикнула Параска.— Де ж таки: від живого чоловіка силоміць жінку відлучати!

— От же й таке ще почули! Та дарма!.. Ти, внучко, не бійся! Поки я живий,— не займе вже тебе батько, не візьме з цієї хати.

Він підійшов до Гаїнки та й почав гладити її, як малу дитину, по плечах, по обличчю своїми старими поморщеними руками. Гаїнка підвелась, прихилилася до його й відразу заридала вголос... Плакала вперше, відколи розлучилася з Зіньком...

Дід сів біля неї і дав їй плакати досхочу. Плакала довго, тоді помалу-малу почала затихати, вже тільки хлипала, тільки здригалася їй усе тіло.

— От і добре, що виплакалася!— казав дід, усе жалуєчи її.— Як виплачешся, то воно полегшає. Сльоза змиває горе, меншає його після сльози,— от воно й легшає людині. Плач, моя пташечко, скільки хочеш!..

І вона плакала, тільки вже тихим, спокійним плачем. А дід тим часом говорив до старої Параски:

— А що, свахо, я вам казатиму... От ви спитайте мене, чого я до вас прийшов!

— Та чого б не прийшли, то ми раді вам,— одказувала Параска.— Скажете.

— Раді! Ще може й надокучу, то й у потилицю старого доведеться вибивати,— жартував дід, а Параска аж скрикнула.

— Оце ж таки, не дай боже!.. Що це ви кажете?

— Оте, що чуєте!.. Бо я до вас прийшов не абичого, а от чого: прийміть мене до себе в прийми!

— Як то — в прийми? — питала, не розуміючи, Параска.

— Да так, бачите: хазяїна у вас тепер нема, то поки прийде, — є у вас упале місце... дак ви мене на те впале місце... Хоч не за хазяїна, дак хоч за попихача... Он що!.. Бо як правду сказати, то я вже там не виживу... Або самому від сина піти, або його вигнати, бо не можу я на все те дивитися... Ну, як мені на старості літ його вигонити та бешкет робити?.. Та він і не покається, — однаковий буде... То краще я втечу від лиха в тихший захисток... Ото ж, коли хочете, дак нехай ця хата й буде мені захистком!.. Га? Чи, може, не туди, а он куди?

— Та боже мій!.. Та ми з дорогою душею! — зраділа Параска.

— А ти ж, Гаїнко, чому мовчиш, нічого не кажеш? Може, не хочеш діда в хату пустити?

Гаїнка знову пригорнулась до діда, шепочучи:

— Дідусю... зоставайтеся!..

— Ну й гаразд... спасибі вам!.. Буду у вас жити... А як вернеться Зінько, то в його проситимусь.

— Ой, дідусю! Чи вернеться?..

— Мабуть, йому вже не вертатися! — додала мати, втираючи сльози.

— От і зарюмсали!.. От уже й не люблю!.. Ну, сказати, це — мале, дурне! А ми ж із вами, свахо, таки, спасибі богові, пожили вже!.. Ні, тепер новий порядок щоб у нас у хаті завівся: щоб і думки тієї не було, що Зінько не вернеться! Воно викриється, хто це зробив, — шило в мішку не втаїться! Хоч не відразу, а таки неминуче виявиться! Та і сам Зінько хлопець моторний, — він знає оборонитися.

І дідусь усе казав двом зажуреним жінкам усякі слова розваги й надії, надії хисткої, але тяжко жаданої змученими душами; розваги, може, непевної, але дорогої кожному засмученому серцеві. І вони впивалися тими словами, — любими, як вода кринична погожа літнього пекучого дня чоловікові, згагою знеможеному...

Другого ж дня дід Дорош забрав дещо своє з рідної хати, попрощався з невісткою, з онуками — тільки з сином не схотів прощатися, — утер нишком сльозу з старих очей та й оселився зовсім у Сивашів. З ім укупі оселилася там і надія, — невеличка, щоправда, та все ж вона давала спримогу дивитися трохи ясніше на світ, ніж дивилися бідолашні жінки досі.

Чутка про те, що дід Дорош од сина перейшов до внуки, швидко розкотилася по селу. Багато люди говорили, нарікаючи на Остапа, тільки своє товариство його боронило. Трохи через цей людський голос, трохи боячися батька. Остап уже більше не займав Гаїнки.

— Треба перечасувати,— думав,— а там, після суду, то вже моя воля буде!

А Сиваші тим часом жили собі тихо. Дід правив за господаря, давав усьому порядок; Карпо й Васюта завсігди з дорогою душею охочі були послухати, допомогти. Було б і добре, якби не було сумно.

Спершу, як пристав до їх дід, і Гаїнці й матері стало не веселіше, але спокійніше трохи. Той упокій породила надія, а надію збудив своїми словами дід Дорош. Обидві жінки думали: «От уже скоро... От, може, завтра-позавтрьому вернеться Зінко...» — Ні завтра, ні позавтрьому він не вертався.— «Ну, то в неділю або в середу...» — Минала без нічого й неділя, й середа... Бідолахи дожидалися, виглядали щодня, і щодня надія їх дурила, і щодня вона пригасала, пригасала... І помалу-малу душа в матері окривалася старим безнадійним смутком, помалу-малу Гаїнка знов застигала, як крапля на морозі, знов робилася такою кам'яною, як і попереду. І знову минали поволоом забарні похмурі ночі, похмурі безнадійні дні...

Так минула осінь понура, прийшла зима біла й холодна...

Була одна душа, що мучилася тяжко, безмірно,— то була душа Іванова Момотова.

І тіло його змарніло, зсохло,— ходив він марою. З бра-том ніколи не розмовляв, обминав його, коли де стрівався. Скільки разів він казав собі: «Піду признаюсь!..» Та й зупинявся... Через що? І сам добре не знає. Якийсь страх перед тим признанням обнімав його. Розумів, що скоро переступить цей поріг,— зараз тоді повинен зректися всіх надій, бо зруйнує все своє життя, перестане бути вільною людиною, зникне зо світу й житиме тільки на те, щоб одбувати кару... І через те спинявся...

А муки дедалі гіршали.

І він зрозумів, що всі радощі цього життя, все, що є в йому гарного, ясного,— все не йому, все те належить невинним, самим невинним. А в його на душі страшна й пекуча вага, і вона з'їдає, вбиває йому душу. О, якби йому скинути ту вагу!..

Почував, що може скинути тільки одним — покутою.

Тепер уже не було в його думок про те, що він зруйнує своє життя: зрозумів тепер, що він уже зруйнував його ще тоді, тієї ночі, як удвох із Панасом пішов до Грицька. Ніщо, навіть покута не зможе повернути йому занапащене... але жити так і далі була незмога...

І він зважився спокутувати.

Він зник із села. Він пішов у город...

Першого дня різдва безмірне горе давило Гаїнку. Ніколи ще воно не було таке тяжке.

Покликали її до обіду, — не пішла. Не вийшла з своєї хати, лежала на ліжкові нерухома й мовчуша. Не хотіла озиватися навіть до діда й до матері. Померклими очима дивилася кудись і нічого не бачила... Там, десь, були білі стіни... по стінах портрети... малюнки... образи... рушники... вікна... шафа з книжками... Це було десь далеко-далеко, мов по той бік великої річки, мов за якоюсь скляною стіною... Звідти й голоси озивалися — дідів, материн... А тут коло неї, коло Гаїнки, не було нічого: ні хати, ні людей, ні голосу... Вона сама була, така сама, що навіть не розуміла, як можна бути не самій...

Нащо її займають, щось до неї кажуть? Вона ж од їх далеко і не буде вже близько ніколи... ніколи... ніколи...

Вона буде сама, все сама... сама вмиратиме, сама зникатиме, аж поки не стане й її, як не стало Зінька... був і не стало, і вже ніколи не буде... ніколи... ніколи...

І їй здається, мов уже починає душа її часточками зникати — розтає, розвіюється, як туман серед широких безмежних просторів, як біла хмарка серед блакитного неба: он розпливається шматочками... он розтає... он зникає... зникла...

А блакитне небо почина гаснути, тьмаритися... Помалу гасне, і за їм гасне й зникає все: портрети на стінах... стіни... стіл... лави... вся хата... Нічого нема, все розвіялось, зникло, потопло...

Тільки далеко-далеко щось плаче... От усе дужче й дужче, ближче й ближче... Ой, так тяжко тужить, що аж голосом голосить-співає...

Затихло... вже й не тужить... Нічого не видно, нічого не чути, все зникло...

І відразу щось мов зашуміло, і тужіння озвалося знов — голосно...

Зірвалася з ліжка й стала серед хати. Вся тремтіла.
Що це?

Дівчата колядують...

Не багато прожив, та й слави нажив:
Білим залізом двір обгородив,
Поставив ворота з щирого злата,
Помостив мости все чавуннії,
Поставив стовпи все золотії,
Поклав же жердя все срібранее,
Повішав коври все шовкові,
А сам поїхав на горду війну...

Ой, боже ж мій! Не на війну ж він поїхав, не на війну!..
А пішов він до темної темниці, як до сирої землі, як до
глибокої ями!..

Як несамовита, вона кинулася через сіни в другу хату.

— Мамо!— скрикнула.— Припиніть!.. Нехай цього не
співають!..

Двері тихо відчинилися, і на порозі став чоловік у за-
порошеній снігом одежі, з невеличкою чорною бородою.
Скидаючи шапку, промовив тихо:

— Добрий вечір!

Здрігнулися враз усі троє від того голосу, і дід, і ма-
ти, і Гаїнка, і завмерли на одну мить, тільки на мить. А за
мить Гаїнка кинулася до його, припала до його:

— Зіньку!..

А дівчата все співали:

Да вертає ж він з гордої війни:
Застукали мости все чавуннії,
Заззяли стовпи все золотії,
Забряжчало жердя все срібранее,
Замаяли коври все шовкові,
Що люди кажуть: королевич іде!..
Матінка каже: мій синок іде!..

Ні, вона не казала... Вона тільки ридала, припавши до
його так, як і Гаїнка, як і білий дід Дорош...

IV

НОВІ НАДІЇ

Щасливий та веселий обід був у Сивашевій хаті дру-
гого дня. Усі почували мов крила в себе за плечима. Гаїнка,
як зоря, сяла, як квітка, розцвітала. Стара мати й не їла
та все дивилася на сина, а дід Дорош, усміхаючись своїми
молодими очима з-під білих кудлатих брів, казав:

— Штука! Усі позбирались обідати, а ніхто не їсть, тільки ззираються одне з одним. Що це за мода така?

— Ат, дідусю!— казала Гаїнка і бралася за ложку, та зараз же забувала за неї, щебечучи до Зінька. Учора вона вмирала, кам'яніла, а сьогодні аж променіло від неї життя, аж пашіло схудле личко, рум'яніючи, зірками висвічувалися темні очі, а з маленьких уст падало слово за словом, дзвенячи radoщами, сміхом...

Зараз по обіді почали приходити люди. Перший прибіг Васюта, за їм Карпо й Дмитро з жінками, тоді Михайло: з родичів були: Ликера — Гаїнчина мати, дід Корній Грабенко та ще троє. В хаті стало повно, як у вулику. Увійоючи, всі поздоровляли Зінька з щасливим поворотом.

Після всіх прийшов Савка.

— Де це ти був?— напався на його Васюта.— Казав, що зараз прийду, а сам зачепився за пень, та стояв увесь день, витрішки ловлячи.

— Та таки й стояв,— одказав Савка,— та дивився, як Панаса забирано.

— Як то забирано? Куди? Нащо?

— Набігли якісь поліцейські з города та й забрали, бо це він убив Грицька — з Іваном удвох... Дак той сам пішов у город та й признався, а це й цього забрано...

Дак он воно що!.. Брат — брата!..

Всі затихли на хвилину... Тоді загомоніли відразу. Це все не жарти! Засварилися так, що і вбивати один одного почали. І все за тую землю. Яка то вона дорога людям стала! І як то досі ніхто не догадався, що це Панас? Воно таки на його і впадало, та здорово перебивалося тією брехнею про Зінька та про Івгу. Цьому люди поняли віри, то за Панасову сварку з братом і забулися. Що ж воно далі буде, коли й тепер уже таке через землю починається?

Якби ж то знати, що чинити! Зінько радив наймати в панів усією громадою землю, а згодом купувати її,— адже й банк на тее. А надто не попускати громадської землі в чужі руки.

Дід Корній Грабенко не згоджувався: не попустиш, коли з рук ірвуть! Он пересельську вирвали. Підмогоричив кого треба, та й амінь! Дбати, щоб горілки не пили? Ну, це вже Зінько абищо вигадує! Увесь світ п'є, а ми самі його не переробимо! Та й не можна без горілки: упитатися не треба, а як закон велить на весіллі пити, то треба. Що? Зінько каже, що й весілля без горілки можна? Ну, це вже дурниця, це вже він закон ламає!

Дем'ян, другий родич Зіньків, був не від того, щоб горілку пити кинути, дак же однак не пособиться: заробітки малі, а всякому хатньому требові й краю нема,— хоч і не питимеш, то підеш до багатирів кланятися. Хіба що ото скидається грішми, як Зінько радить, та завести таке товариство, щоб один одному пособляв,— це справді добре було б.

Одначе Корній Грабенко і з тим не згоджувався. Та його не слухано, а слухано, як Зінько розказував про товариство запомоги, то він і пішов собі додому, а за ним іще двоє родичів. Порозходилися додому й жінки, бо треба було по хазяйству. Опріч чотирьох чоловік товариства, zostалися тільки Михайло, Савка та Дем'ян. Ці троє пристали до гурту і навіть зараз же подали по п'ять карбованців у складку. Дід Дорош усе дослухався мовчки, а далі й собі озвався:

— Слухав я вас, слухав, та й думаю собі: люди хоч і молоді, а роблять до ладу. Йй-бо, до вподоби мені! Та тільки не знаю: чи самих молодих у вас до гурту приймають, чи може й старих, га?

— Та як же! Вже ж і старих!—загомоніли навкруги.— Ще й раді будемо, коли старі нам поради даватимуть.

— Поради!..— всміхнувся дід.— Такі мудрі поробилися, що де вже нам, старим, радити!.. Ну, а одначе прийміть і мене до свого гурту!

— Та невже, діду? І ви пристаєте? — зрадів Зінько.— Оце так добре!

Усі дуже звеселилися, а Васюта гукав на всю хату:

— Восьмеро нас тепер, восьмеро!

— Було б дев'ятеро, якби бідолашний Грицько жив! — промовив Дмитро.

— Так! — сказав Зінько.— Ми його, нашого любого товариша, будемо повсякчас ізгадувати добрим словом у своїй громаді.

— Будемо! Будемо! — відказало товариство.

Згадали тут і за дітей Грицькових. Вони zostалися без путящого догляду. Івга давно їх покинула, — пішла з своїм сином додому. Громада настановила над їми опікуном Панаса Момота. Він старшого хлопця віддав у найми, а тих двох забрала Грицькова сестра, — добра жінка, та в самій гурт дітей, та не гурт чого їсти; чоловік її гнівається, що чужих дітей набрала. А тепер, як Панаса взято, то й діти, й худоба zostалися без опікуна. Треба подбати, щоб настановлено доброго чоловіка та запомогти сиротам. Над-

то ж, що Грицько їх товариш був. Урадили й наважились досягти, щоб у громаді опікуном настановлено або Зінька, або кого іншого з їх товариства.

Тоді вже загомоніли про пересельську землю. Надумали списати нову жалобу просто вже до губернатора, а на їй попідписувати якомога більше людей — може, це пособить.

— Тепер, — казав Савка, — багато пристане, бо вже всі побачили, куди Денисове товариство хилить. Тепер таких буде більше, що за нами обставатимуть.

Зараз же Зінько почав писати жалобу, вичитував написане, а кожен докидав, чого треба ще додати.

Наприкінці довго ще говорили знов таки ж про тую горілку і таки врадили, щоб ніхто з товариства не пив її і в себе в хаті не мав.

Порозходилися товариші вже пізно ввечері. Позад усіх лагодилися йти Васюта з Карпом.

— Ходім уже, Карне, додому абощо, — казав Васюта, — бо ти, мабуть, дуже спати хочеш, увесь вечір мовчки сидів, надувшись як сич.

Карпо справді весь час був дуже похмурий та мовчазний.

— Я не спати хочу, — відказав, — а невесело мені, що так воно робиться...

— Оттакої! — погукнув Васюта. — Тут треба радіти, а він сумує. І Зінько прийшов, і товариства нашого побільшало.

— Це-то добре, та от лихо: мала в нас сила дуже, нічого не вдіємо проти їх.

— А я думаю так, — одказав Зінько, — що як переважимо їх за пересельську землю, то до нас тоді багато пристане.

— Поки сонце зійде, роса очі виїсть, — так саме похмуро не згоджувався Карпо.

— Ну, а що ж по-твоєму треба робити? — питав Васюта.

— Силу їх занапастити. У багатстві великому сила їх велика: розвіяти їх багатство за вітром, — не стане в їх сили, тоді й нас нівечити не будуть.

— Оттакої! Як же ти його розвієш? — спитав Васюта. Карпо помовчав трохи. Вони були тільки втрьох, бо вже й дід Дорош пішов спати.

— Глядіть же, братчики: що я казатиму зараз, дак щоб воно не йшло далі вух ваших, — промовив згодом.

— Да що це ти, Карпе, мудруеш сьогодні? — засміявся Зінько. — Ми ж уже на те всі пристали, що щоб в нас говоритися, того ніхто щоб не знав.

— До того кажу це, що тільки двом вам звіряюся, а більше й з товариства, щоб не довідався ніхто.

— Ну, гаразд, гаразд, — кажи вже!

— Думав я, братчики, довго думами великими та й надумав: нема нам способу іншого, тільки цей один: попідпалювати всіх, то з димом розвіється і багатство їх.

— Карпе, що це ти? Схаменись! — скрикнув Зінько.

Карпо, не відповідаючи, сів біля столу і зіпер голову на велику свою кощаву руку. Втупивши очі в діл, сидів мовчки, дві зморшки глибокі виразно лягли впоперек нахиленого лоба. Врешті загомонів якимсь гострим неприхильним голосом, ще більше протягаючи слова, ніж звичайно:

— Чого б я мав схаменутися? По правді кажу вам: не мені схаменутися, а вам треба, — прийшов уже той час... І не занедбайте його, бо, коли занедбаєте, — горе всім буде!.. Нема іншого способу на тих людей... Треба їх судити божим судом, бо суди людські на свою руч вони повертають. Хіба не бачать цього очі ваші? Грицько з їми по правді чинив, — вони вбили його; Зінько за правду став, — вони в неволю його завдали.

— Завдали, та не вдержали: і вийшов же! — відказав Зінько

— Хвали бога, що Йван признався, а затявся б він, — може б і на Сибір ти помандрував у неволю довічну. Немає в їх змилювання. Нехай же їх божий суд, огонь судить, бо таких — не гріх зігнати й зо світу цього.

— Ні, — загомонів Зінько, — так не виходить. Та й що з того було б? Адже їх багатство не в самій хаті: є в їх земля, є гроші в позиках та в банках, — згорить хата, то вони нову побудують та й знов почнуть хазяйнувати; а коли не вони, дак їх діти; не їх діти, дак інші... А ти ще й на Сибір підеш, — яке ж то добро?

— Ну, а що ж його чинити? — питався Карпо.

— Оте, що робимо. Свого права домагатися.

— Добре! Хай поки буде й так. Побачимо, що з цього буде.

Устав, попрощався й пішов, за їм Васюта.

Зінько бачив, що Карпо своїх думок не покинув, тільки змовк, то товариші не пристають на те. Боявся трохи Зінько тих думок, і не до вподоби вони йому були. Спершу ди-

вувався, як то така гарна людина, як от Карпо, та могла таке надумати. Був чоловік чесний дуже, правдивий, ніколи нікого й на макове зернятко не одурив, сам завсігди робив по правді, як її розумів, і від людей того вимагав, а тепер он що вигадав! Так уже дуже роздратувала Карпата тая кривда людська! Ні, треба такі думки його припинити, бо з їх саме лихо буде, а припиняться вони зараз — аби з оцією морокоюю, з оцією пересельською землею досягти свого. Тоді й Карпо побачить, що, цим робом чинячи, можна досягти свого, а не тим, про який він каже.

І Зінько з усієї сили заходився якомога більше людей гуртувати до жалоби. Савка справді не помилявся, що тепер люди, побачивши лихо, дужче приставатимуть до неї. Не минуло й тижня, вже тая жалоба була в губернатора. Цього разу товариству пощастило. Губернатор давно вже гнівався за щось на того начальника і зараз же взяв до уваги жалобу з Диблів. Через те незабаром до диблянської волості прийшов наказ: припинити справу з землею і відібрати її поки в Дениса.

Ця несподіванка так уразила Дениса з товариством, мов грім із неба ясного дня. Вони не сподівалися такої халепи, певні будучи, що вже переважили. Денис уже по всьому селу величався й вихвалявся, що «дав по морді сви́ні», — тобто Зінькові з товариством, а тепер он якої пинхви йому піднесено! Сором і в вічі людям глянути! Так було ніяково, що Денис не пішов у громаду, як вона зібралася незабаром після того. Трапилося, що саме в той день не було в громаді ще трьох із його товариства: Копаницю начальник несподівано викликав у город, Рябченко лежав хворий, а в Тонконоженка брат оддавав дочку, дак Терешко, добре випивши на весіллі, спав саме тоді п'яний. Через те й Зінькові прихильники насмілилися в громаді дужче, і як Васюта озвався за діти Грицькові, то й не вельми важко було зробити, що громада опікуном над їми настановила Зінька.

— А що, Карпе, — казав Васюта, ідучи з громади, — от же бачиш, що не все вони нам, а й ми їм можемо вкрутити хвоста. З землею облизня вже піймали, а й тепер знову тертого хрону піднесли їм такого, що довго в носі крутитиме. От побачиш, що й далі духопели від нас їстимуть, та таки й не дамо нам у кашу наплювати.

— Не хвались так, Васюто, — відповів своїм поважним голосом Карпо, — короткі-бо очі людські, не видно їм кінця ділові.

— Тобто: кажи гоц, як перескочиш? Та вже якось перескочимо! А як часом коли й увірвемось у рів, дак видряпаємось. От же й тепер: зовсім уже «сідай на дно» були, а тепер пішли наші вгору! Ой, хочеться мені посміятися з проклятих деріїв!

І Васюта таки й не втерпів: хоч із старих деріїв і не поглузував, дак, пішовши того вечора на вулицю, причепився знову до Микити Тонконоженка. Цьому недавнечко притичина трапилася. Останніми часами серед парубоцтва завелися карти: не то великі парубки, а й хлопці-підпарубочі такими картниками поробилися, що як де зійшлися, так зараз і гулять, звичайно на гроші. Микита, звісно, був у цій справі поперед усіх, і одного разу трапилось, що за вечір тридцять карбованців програв. Двадцять оддав, а десятки не стало. До батька не посмів іти, дак добрав ключа до батькової скрині, де гроші були, а батько саме тоді сусіль у хату. Хоч і як потурав синові, але за це попобив дуже. Васюта зараз і вчепився за те. Побачивши на вулиці серед парубків та дівчат Микиту, гукнув:

— Агов, хлопці й дівчата! Слухайте лишень сюди! Буду віршу проказувати.

— Яку віршу? Хіба тепер святки, чи що?

— Дарма що не святки, а ви слухайте!

Розсівся на колоді, зіперся руками на коліна, втупив очі в землю та й почав вигадувати, — він був мистець на такі прикладки:

— Як був собі чоловік Трандита, та була в його сіра мужицька свита, а він каже: чорт батька зна яка паскудна одежа: не можна хліба їсти лежа!..

— Ха-ха-ха! — зареготався дехто, зрозумівши, куди це Васюта ціляє. Догадався, мабуть, і сам Микита, та не виявляв того. Став навпроти Васюти, однією рукою підперся в боки, а другою держав цигарку, пихкаючи димом та раз у раз чвиркаючи через губу.

— Дак не можна, каже, хліба їсти лежа... Якби мені хоч драна ганчірина, да з панського коліна, бо я сам уже здорово на пана закривився, як серед панів нажився: от будь я мужицький син, коли не чистив панський гній три годи й один!

— Ха-ха-ха! — знову розкотився регіт, а Васюта, мов то й не він чинив усе лихо, поважно проказував далі:

— Де б мені такої взяти ганчірки, щоб сіромужицької не вдягати свитини? Чи мені батька-матір продати, чи в їх від скрині замки повідбивати, чи в карти навигравати?

Всі хлопці й дівчата глянули в той бік, де Микита, але Микити вже не було: бачачи, куди воно йдеться, — покритися нишком та й утік.

— Микита втік, нема Микити! — загомніли.

— Утік? Хто втік? — питав Васюта, підводячи голову.

— Микита втік од твоєї вірші!

— Од моєї вірші? Хіба ж то про Микиту? То про Грандиту! А ви й не розібрали? Бодай же вас, який у вас курячий мозок! Дак коли ви не вмієте до ладу розбирати, то я не хочу далі й казати!..

Хоч і не казав далі, але як вертався сам додому, то почув, як йому біля вуха зашуміла каменюка: хтось із-за тину добре швиргонув, та не добре вцілів. А за тином щось затупотіло, втікаючи. Зрозумів, чия це ласка, і гукнув навздогінці, зупинившись:

— Та й дурний ти! Хіба ж так ціляють? Вернись, я тебе навчу, дак і зуби визбираеш, — от щоб я здох! — вибираеш, як намистечко!..

Але Микита не вернувся.

Зінько зараз же заходився коло справи з Грицьковими дітьми. Пішов до Грицькової сестри, — та була рада збутися небожат, бо й своїх дітей копиця. Та й сиротам у неї не було добре, бо справді-таки ніколи було їх доглянути. Вона порадила Зінькові замісто себе одну далеку родичку Грицькову й свою. Зінько знав цю Килину. Діти й чоловік у неї померли, а брати — і свої, й чоловікові — позабирали в удови і землю, й хату, і всю худобу. Убога жінка ходила по наймах: жила то за няньку в панів, то ставала просто робітницею. Саме тепер їй виходив рік. Зінько вмовлявся з нею так, що вона житиме в Грицьковій хаті, доглядатиме діти, до роботи їх привчатиме, ходитиме коло городу й садка, а за те й сама тим харчитиметься, і до зросту тих дітей буде в хаті за хазяйку, ще й матиме невелику плату. Зінько знав, що Килина була людина путяща, працююча й чесна і до дітей прихильна, то й не боявся дати їй до рук сиріт. Сама ж Килина така була рада хоч трохи пожити господинею, а не найманою попихачкою, і силкувалася все робити так, щоб добре було. Зінько з Гаїнкою раз у раз навідувалися до Грицькової хати. Старшого хлопця Зінько лишив, щоб він уже добув строку в хазяїна, а потім мав узяти до себе, привчати до хазяйства та й до книжки. Землю Грицькову Зінько до хлопцевого зросту наняв і з тих грошей мав одягати діти й платити Килині.

Хоч Рябченко з своїми полигачами й репетував, що Зінько нетямущий опікунства, тільки лиха накоїть, але тепер вони якось притихли, бо всім було видко, що зроблено гаразд. Ще й надто: побачивши, що Зінько так до ладу впорядкував цю справу, громадяни почали про його озиватися дуже добрим словом: хто попередю лаяв або глузував з його, тепер уже часом і хвалив. Не гудили вже й за те, що горілки не радить пити, хоч самі, звісно, пили.

Дома в Зінька було все гаразд. Дід Дорош так і лишився в його жити. З дідом було добре, тільки з тестем ніяк: одколи Зінько вернувся з тюрми, він до його і в хату не зазирнув. Зінько й собі дуже вразився, довідавшись про Остапові заміри розрізнити його з Гаїнкою. Спершу так обурився, що не думав до його ніколи й озиватися. Та почала вже теща намагатися, щоб помирити зятя з чоловіком, а Зінько поміркував собі, що таки він батько Гаїнці, і наважився не сваритися з їм зовсім, тільки не хотів до його йти, думаючи, що Остап зрозуміє-таки, як велико провинив перед дочкою й зятем, і якось тую провину направить. Одначе Остапові й на думку не спадало становити себе винним перед дітьми, а що йому ніяково було стріватися з Зіньком, то обминав його де міг. Коли часом і зустрінуться на вулиці, то до шапок торкнуться: «Здорові!» — «Здорові!» та й годі, вже й поспішаються швидше розійтися.

Так минав уже другий місяць, одколи Зінько повернувся з тюрми додому. З початку третього наспів і кінець справі про пересельську землю. Постанову громадську скасовано, землю зовсім забрано від Дениса. І Копаниця й Денис кинулись були в город, щоб зарятувати справу, та нічого не могли зробити. Одним тільки й повеселили їх: сказано, що касується тільки ця постанова громадська, а коли б громада знову таки продала Денисові землю та постанову до ладу написано, то тоді вже не скасують.

Довідавшись про це, Денисове товариство зараз зішлося на пораду в Рябченка.

Тепер, маючи дорогу через свою пересельську землю, дибляни знову могли наймати землю в пана Добровольського, і не треба їм було їхати до неї тридцять верстов, обминаючи болото: це ж і припиняло їх, як земля в Дениса була. Таким робом усі заміри Рябченкового товариства гинули, і диблянська громада вихоплювалася їм з рук. Це вже й видко було: Зінька слухають більше, ніж їх. Еге, кажуть, і вас можна збити! Ми, кажуть, цих старшину й

старосту й писаря покидаємо,— інших настановимо: Зінька та Карпа. А курс і старшині й старості кінчається цього року восени. Коли б їм пощастило справді своїх людей настановити, дак це була б пропаша справа. Тоді що хотіли б, те з їми ті горлопані й робили б. Звісно, не з-так то легко й скинути хоч би й Копаницю,— багато в його сили і тут, і в городі,— ну, все ж, як то кажуть, береженого й бог береже.

Оттак, куди не глянь, а все треба тую землю вдержати в своїх руках. Та як? Громаду можна зібрати хоч і завтра, та що з того? Нема чого й думати, щоб вона тепер удруге продала землю. Надто ще дехто, приставши до Зінькової спілки, оплатився вже з своїми позичками перед заможнішими людьми. Тепер уже цих не так легко притиснути, а далі їх ще побільшає.

І визволила ж нечиста цього Зінька з острогу! Не велике було б лихо, коли б його замісто Панаса запроторено,— в селі б тихо стало. І що вже почав вигадувати, щоб горілки не пили, щоб могоричів не було. Так і поступитися цим! Хіба з тверезим що зробиш? От як налив його, дак тоді вже й бери за шияку та й у ярмо. А то без могоричів!

— Істинно розсобачується мужик за такими шибениками, як оцей Зінько! — казав Сучок. — Я, — плеще, — подать заплатив, одбудки всі поодбував, нікого не займаю, горілки не п'ю, — що ви зо мною зробите? — І верно, що ти з їм, паскудним, тогда йзделаєш? Одно слово: розуратство!

— Імено, імено правда! — потакував Копаниця. — Нікогого тобі над їм слєствія нема. Ти його в холодну, а він тобі кричить: яке ти право маєш? Значить — покажи йому, де твоя законная основанія! А, сто чортів! Да якби в мене була полная законная основанія, дак я б тебе, ідолового вишкварка, на дерть подрав би й свиням викинув би, а не то що в холодну, хамлетська ти морда!

— Законники поїшли, — промовив Тонконоженко, — та праведники такі, що біда!

— А як на моє розсужденіє, — казав Сучок, — дак провчить їх, падлецьов! Щоб притихли!

— Та як же їх провчиш? — питав Копаниця.

— От, штука!.. Хіба ви цього не знаєте? Позвать його в волость: «Зачим ето у тиб'я куриця дохла проти двора на вулиці валяється? — Ні, не валяється. — Как ти, мерза-

вещь, смейш мені говорити, когда я сам видів? Начальство запрещаєть, санітар приказано, а ти що? Щоб нюхало начальство? Да ще й брехню начальству задайош!.. Марзавець ти!.. Падлець!.. Нигадай!..» — Ну, послі такого наставленія уже ж він не втерпить, щоб чого не сказати, грубе яке слово,— тоді його в зуби та на десятників гукнуть та й усипать гарячих, не жаліючи.

— Невозможно! — крутнув головою Копаниця.— Одно, що не грублять: ти його хоч і вилай, то він каже: — Господин старшина, ви не лайтеся, бо я на вас жалобу произнесу; — а друге: хоч і зробиш, так він тоді таку тобі кутавасію з перцем підніме, що хуже буде, ніжелі за Дениса Пилиповича землю. Ні, це не йдють!

— А мені здається,— озвався Рябченко,— що Михайло Григорович таки правду каже: імено їх треба провчить. Хоч не всіх, дак хоч самого Зінька. Тільки не так трохи треба заходжуваться.

— Ну, а як же?

— Нишком, щоб ніхто не бачив, та щоб і він не знав, хто його провчив. Щоб знав за що, та не знав хто. Так йому й сказати: оце тобі за те й за те, а хто каже — чорт його зна. Тоді йому жалітися ні на кого й ніяк, а боятися буде. Не до смерті його бити, не, а так — добре пополохати, щоб трохи полежав та почухався.

— А що ви думаєте? Воно й правда! — доводив Тонконоженко.— Поки ми їх не почнемо вчити, дак нічого діла не буде. А як одного та другого провчимо,— тоді його страх возьметь,— нишком сидітиме.

— І не висьма важна штука,— розказував Рябченко.— Це можна так ловко зробити, що мое поштеніе!.. Тільки щоб Григорій Павлович подозволив, бо без господина старшини тут ніяк нельзя.

— Хто його зна,— казав Копаниця,— це, коли хочете, непорядок і дайже буйство... Ну, та задля такого діла,— засміявся він,— можна й манюсінькое буйство соченть.

— І чудесно! — задовольнився Рябченко.— За тиждень, за два й готова штука буде. Зінька положимо, а самі тим часом у громаді крутнемо.

— Ну, только знаєш, Яхрем Семенович, ти тоже не весьма-очинь! А то щоб так не було, як із Панасом.

— Ото ж таки! Хіба я такий дурак, як Панас? Акуратно все так ізделаєм, що ну! І науку получить, і живий останеться...

Товариство повеселішало. Чарка жвавніше заходила з рук до рук, наче й горілка в їй посолодшала. Довгенько ще випивали та закусували...

Проминуло з тиждень.

Одного разу Рябченко прийшов у свято до церкви, вистояв утренью, а тоді, не хотівши йти додому та знов приходити до служби (бо йому таки далеко було), зостався підождати в сторожці,— там звичайно дожидали люди, поки вдарять до служби. Та цього разу людей було мало: троє дядьків та Микита Тонконоженко. Сиділи та гомоніли гуртом, а далі так трапилось, що ті повиходили, а зосталися вдвох Рябченко з Микитою.

— От і добре,— подумав собі Рябченко,— хотів був до його сам піти, та тут лучче буде побалакати: хай люди не знають, що від мене до його стежка є.

І він загомонів до Микити:

— А що, Микито, не пощастило тобі Гаїнку зачепити,— повернувся-таки Зінько.

— А штоб вон луснул!— сердито гарикнув Микита.

— Ну, а вже ж і жіночка була б тобі хороша! Одно слово — як лялечка!

Микита тільки плюнув зо злості.

— І все цей Зінько тобі на заваді стає,— правив своє Рябченко.— От тоді в тебе Ївгу одбив.

— Падлець, одно слово!— вилаяв Микита.

— Все Васюту настренчує, шоб із тебе на вулиці знущався.

— Нигодяй!— і Микита аж побілів із серця, згадавши віршу про Трандиту.

— Настоящий нигодяй! І таке зловредне, що кожному шкоди наробить. Тепер таке почав, що як виграє справу, дак ми всі хоч з торбами попідвіконню йди.

— Та ну?— здивувався Микита.— Нивжлі таке плохое дело?

— А ти ж думав як? Коли в Дениса однімуть землю, а мужики почнуть брати собі в Добровольського, дак тоді, брат, наша земля, що в Горянського ми наняли,— вона їм без надобності. Ми тоді на льод сіли, бо нам нічим буде Горянському заплатити. А в контракті тисяча рублів нестойки — он що! Поцінують тоді, брат, нас усіх та й тебе з батьком.

— Вот так штука!— аж злякався Микита.— Дак через такого падлеца да нам усем пропадать?

— А що ж ти зробиш? Якби його чортяка винесла куди хоч на який місяць або два, дак ми б могли собі раду дати і пересельську землю вдержати, а так — нема ходу: що ні почнемо, що ні зробимо, — він і переб'є, він і переб'є! Хоч би захворів абощо... то все якось би впорались... Ех, Микито, як я гляну на теперішніх парнів, дак один пустяк, та й годі! Якби я парубкував, дак хіба б я попустив отак із себе сміятися якомусь там Зінькові, як він із тебе насміявся? І Гаїнку й Ївгу... Ех!..

— Ну, а що б ви ізделали? — спитав, почервонівши, Микита.

— Хі, не знав би що! Зобрав би хороших парнів тричотири душі та й дав би йому доброї матланки — от що!

— А що ж ви думаєте, що я етого не могу? Вот возьму да й ізделаю!

— Поки хвалько нахвалиться!

— Какой я вам хвалько! Вот возьму да й моїуминтально ізделаю. Месяць буде чухаться — не вичухається, — такого вгощенія дам!..

— Хто його зна... Звісно, була б це штука славна, і не самому тобі було б добре; поки Зінько вичухався б, то ми б у громаді по-своєму крутнули... А то поцінують нас...

— Будь я первой падлець, если не ізделаю! — скрикнув Микита.

— Та ти не гукай так: це, брат, тихенько треба робити, — припинив Рябченко та й почав нишком розказувати, як та що треба робити, щоб усе було добре.

На церкві бовкнув дзвін.

— О, вже й до служби, — сказав Рябченко, і обидва з Микитою перехрестилися. — Треба йти... Тільки ж ти гляди, Микито? Понімаєш? Ні я тобі нічого не говорив, ні ти мені...

— Понімаю! Усьо буде в плипорцію і аджарим так, що мое вам паштеніє, ще й зделайте одольженіє.

— Та не забудь: по голові ані-ні-ні!.. Ніяк не можна!..

— Пускай голова йому остається, а ми нижче лупньом...

— Ходім же до церкви!..

V НАПАД

Приходила весна.

Сніг лежав уже по самих ярках та затінках, а то скрізь позбігав лепетливими дзюркотливими струмками. Серед пучечків торішньої трави де-не-де визирали вже блакитними оченятами проліски, але вся земля лежала ще чорна, дожидаючися, поки пресвітлеє сонце обніме її своїм палким промінням та й убере в пишні зеленоквітчасті м'які шати. Лежала ще півсонна й зідхала до неба теплими грудьми, і тее зідхання злітало вгору легенькою білястою парою. Пара линула вгору, збиралася там у хмари, і хмари тьмарили небо, затуляючи землі сонце. Так молода жінка, думаючи про розлуку з своїм подружжям, плаче гірко, і сльози застилають їй світ, і вона не бачить, що той, кого вона так палко дожидає, що він уже вернувся, стоїть тут, біля неї — ще мить, і він одним дужим рухом пригорне її до себе на груди, обійме її сявом свого сонячного погляду, і вони поєднаються в одному прекрасному, як мрія, поцілунку. Так земля зідхала за сонцем і не знала, що за малу годину вона потопне в його золотих обіймах, і ті сльози-тумани розвіються, зникнуть од одного ясного променистого погляду.

А поки ще хмари темні, — але теплі весняні хмари, — снували по небу. Землю приспала ніч. Не видко було місячка, спали й зірки, заступивши за хмару. Тихий упокій панував скрізь, той дужий і радісний упокій, що схиляється над землею перед новим весняним днем, повним сонячного сяєва, блискучих кольорів, співу, руху, могутчої праці...

Пішовши ще вдень у Чорновус, вертався тієї ночі Зінько по-темному додому. З вулиці повернув через Карпів город наниз, щоб швидше дійти, бо забарився. Ішов лукою, звичайною стежкою попід городами. Вже близько й провулок на гору. Увійшов у ті верби, що росли над криничкою. Там було ще темніше.

Щось зашелестіло, і враз перед Зіньком зачорніла чиясь висока постать.

— Хто це? — поспитався він, припинившись.

Здорова постать замахнула руками вгору, і Зінько почув, як щось тверде штовхнуло його болюче в груди так дуже, що він схитнувся. Але в ту ж мить ударено його і в

спину. Зінько скочив наперед і встиг ухопитись за коляку, що здоровий чоловік уже піднімав удруге. Вирвав коляку і відстрибнув набік.

— Не підходь! — крикнув, піднявши коляку вгору.

— Який страшний! — озвався глузливо чийсь голос, що здався Зінькові по знаку.— Оце тобі за жалоби губернаторові.

І троє з коляками кинулись на нього. Зінько зачепив когось своєю, але його вдарили три враз, вибили йому з рук ломаку й почали бити його в груди, в спину, в боки, молотячи, як сніп ціпами.

— Рятуйте! — скрикнув Зінько і впав додолу непри- томний...

Гаїнка того вечора довго дожидалася Зінька з Чорновуса.

— Мамо, чого це його так довго нема? — питалася.

— Та, мабуть, дочко, зостався там ночувати,— бачить, що ніч темна, йти погано,— ну й зостався.

— Ні, він казав, що сьогодні вернеться.

Та мати й дід певні були, що Зінько заночував у Чорновусі і, не турбуючись, спали всю ніч. Гаїнка ж не могла заснути: лежала й прислухалася, чи не йде Зінько. Кілька разів їй чулася хода, вона схоплювалася, підбігала до вікна й дивилась у двір, у темряву. Ніхто не йшов. Одного разу вчулося навіть, що він уже ходить у дворі,— щось робить. Вона вибігла, гукнула стиха,— не було нікого. Вернулася й лежала, все ловлячи вухом ту знайому їй ходу. Ніколи так не було, щоб Зінько сказав «вернись» і не вернувся. Тільки раз це було,— як його до тюрми взято. А тепер?..

Німий страх дивився на неї великими, як темрява, очима, обнімав її холодними обіймами.

Вже світало, як її, знеможену, поборов на хвилину сон.

Ураз щось застукало в вікно, аж шибки задзвеніли. Гаїнка схопилася з ліжка і стала серед хати, не розуміючи зо сну, що це.

«Зінько!» — враз подумала і кинулась у сіни відчинити. Відчинила,— перед нею стояла сусідка Стручиха.

— Нещастя! — крикнула.

— Яке? — спиталася, вся похоловши, Гаїнка.

— Зінька твого на луці знайдено... побитого...

Гаїнка захиталася і впала б, якби не вхопилася за одвірки.

Із-за Стручишиної постаті побачила: у двір увіходило троє людей і несло... Струк із Васютою держали за плечі й за голову, а Струків наймит за ноги.

Гаїнка дивилася на їх, як вони вступили в двір і йшли обережно, помалу. Дивилася, не одводячи очей, вся зака-м'янівши, не можучи ворухнутися.

Вони підходили ближче. Тіло трохи згиналося посередині вниз; безсило хиталася, звисаючи, одна рука; голова з мертво-блідим обличчям одкинулася назад і лежала трохи боком на Васютиній руці; від уст, трохи розкритих, значилася по щоці й потім на білому комірі сорочки темно-червона смуга.

Вони підійшли до хати. Стручиха оступилася, а Гаїнка стояла нерухома і все гляділа.

— Гаїнко, оступись! — промовив Васюта.

— Ай! — скрикнула та, вхопившись за серце, і впала.

Стручиха кинулася в сіни, вхопила попід плечі Гаїнку і відтягла її від дверей. Чоловіки понесли Зінька в хату.

Трохи згодом Васюта вже біг верхи в Чорнуvus по лі-каря...

Зінько лежав на ліжкові. Він опритомнів уже, але був такий знеможений, що не здужав озиватися і лежав, за-плющивши очі. Кров з обличчя йому змито, але сорочки, всієї закривавленої, не зважилися скинути: вона прикипі-ла до тіла; скинули саму чумарку. Гаїнка сиділа біля ліж-ка в ногах і дивилася застиглим нерухомим поглядом. Їй здавалося, що він уже вмирає.

В другій хаті мати, припавши навколішки перед обра-зами, молилася. Благала не віднімати в неї останню на-дію в житті...

А на дворі Струк розказував дідові, як він ізнайшов Зінька на луці, як покликав на поміч наймита й Васюту, що на той час ішов вулицею...

Аж після обіду приїхав лікар. І то довго вмовляв його Васюта: все не хотів їхати, казав, щоб Зінька до його при-везено.

Увійшовши до хворого, зараз повисилав обох жінок геть, «щоб не рюмсали», лишив тільки діда та Васюту і почав оглядати побитого. Треба було скинути сорочку. Дід із Васютою обережно підвели Зінька, а лікар почав скида-ти. Сорочка поприкипала до тіла вкупі з кров'ю. Лікар став її віддирати,— Зінько злегка застогнав.

— Не маніжся! Не маленький! — гарикнув на його лікар.

Але як скинув сорочку, то побачив, що було чого «маніжиться»: спина, груди, плечі — все було в страшних синяках, все попухло, тіло побито так, що поробилися великі рани криваві.

— Добре впіймав! — крутнув головою лікар. — П'яний, мабуть, побився з ким?

Хворий мовчав.

— Хто тебе побив? Чуєш?

— Не знаю... — простогнав хворий.

Лікар ще поглянув, припав ухом до грудей...

— Хм... Усередині багато пошкоджено... Треба тобі переїхати до Чорновуса в лікарню... Не буду ж я до тебе щодня їздити!

— Не хочу... я буду дома... — прошепотів Зінько.

— «Не хочу, я буду дома!» — перекинув його лікар. — Усі ви боїтесь лікарні, як чорта, а чого? З'їдять тебе там, чи що? Та хіба вам що втовчеш у дурну довбешку!.. Як знаєш!.. То жінка твоя тут сиділа? Покличте її!

Васюта покликав. Увійшла Гаїнка.

— Ну, слухай!.. Та не кисни, бо терпіти не можу рюмсання! — grimнув лікар, хоч у заціпенілої Гаїнки й сльози на очах не видно було. — Ось тобі ліки... — і він почав розказувати. Гаїнка мало що розібрала з його московської мови, тільки останні слова добре зрозуміла: щоб доглядала, а то вмре.

Як лікар виходив, дід Дорош із Васютою перепинили його в снігах.

— Скажіть, пане, — спитав дід, — чи він буде жити, чи ні? По правді!

— Як вичухається, то буде, — відмовив лікар.

— Пане! — загомонів Васюта. — Що хочте візьміть, тільки вигойте його! — І сльози закапали йому з очей.

— Не рюмсай!.. Що ти йому — брат чи родич який?

— Товариш...

— Дак чого ж і киснеш? Я не бог!.. Понапиваються, поб'ються, а ти їх воскрешай!.. Дав же ліки... Як не стане, — знов приїдеш.

Лікар вийшов з сіней і скочив на бричку.

— Рушай!

Дзвоник задзеленчав.

Дід махнув рукою.

— Чорт зна що! Нічого з цього лікаря не буде.

— Чому ж не буде? — спитав Васюта.

— Ну, що вони тямлять, ці лікарі? Нічоґісінько! От тільки до одного й голінні: як попадеться до їх чоловік, то зараз йому руку або ногу відрізати, а то й зовсім требашити бідолаху... Хіба я не знаю, нащо йому Зінька в лікарню? Хотілося подивитися, як там усередині побито! Дав би чогось, що той би й сконав, а тоді б і покарбував. Різники, та й годі!..

— Та постривайте ж, діду,— може ж, це іще й не такий?

— Усі вони однакові!

Тим часом Гаїнка сиділа біля хворого. Він лежав нерухомо, все заплющивши очі, хрипко дихаючи, не озиваючись. Іноді тільки прохав пошепки пити, і Гаїнка подавала йому тремтячою рукою води. Підводила йому голову, він на хвилинку припадав смажними устами до кухля,— і знову лежав, як мертвий.

Приходили Карпо й Дмитро,— він не озвався до їх, та вони й не займали його...

Насунула ніч. Гаїнка все сиділа біля ліжка й дивилася на Зінька. При темрявому світлі від маленької лампочки його обличчя здавалося ще блідішим, ще мертвішим. І таким помертвілим був тепер Гаїнці весь світ. Він жив і озивався до неї тільки тоді, як жив і озивався Зінько.

Як же він лежав такий нерухомий, тоді і в Гаїнку вступала тая нерухомість. Мов усе тіло обважніє, застигне, не ворухнеться. І вкупі з тілом застигає, німіє душа і озивається тільки на Зіньків рух, на Зіньків голос.

В голові тільки одна думка: оті лікареві слова: доглядай, а то вмре.

Страшна була тюрма, як у їй сидів Зінько, але це страшніше. Коли б Зінько пішов навіть у Сибір, то він був би живий, і вона пішла б слідом за їм, вона жила б із їм. Тюрма вернула б іще їй Зінька, смерть не верне.

Доглядай, а то вмре! Вона доглядала. Пильнувала кожного його руху, дослухалася до кожного подиху... Він ще дихає, ворухить устами, живе... Живе й вона...

Так проминула ніч, проминув другий день. Увечері мати й дід хотіли положити її спати. Вона мовчки похитала головою і зосталася біля ліжка.

Сиділа знову всю ніч, не помічаючи нічого навкруги, тільки бачила Зінька, тільки прислухалася, як його палке дихання вихоплювалося з піводкритих уст.

А він спав і дедалі дихав рівніше, спокійніше. Удосвіта його дихання зробилося таке рівне й тихе, що Гаїнці

здалося, мов уже він перестає дихати... Нахилившись над їм, слухала довго...

Розвиднилось. Зінько поворухнувся, розплющив очі і вперше озвався голосніше:

— Гаїнко!..

Він звів руку і за шию прихилив її голову ближче до себе, промовивши:

— Мое серденько...

І враз Гаїнка скрикнула голосним плачем і вибігла з хати. Мати й дід Дорош злякалися й кинулися до Зінька, думаючи, що він уже вмер.

А Гаїнка вибігла в противну хату, впала перед образами й ридала так, що аж груди її розривалися. Але почувала, що з тим плачем верталася до неї сила, оживала душа, як земля, морозом згнічена, від сонячного погляду оживає.

Він озвався!.. Він буде живий!.. Це вона знала й оживала сама...

Дід знайшов її й привів знову до Зінька...

Вечері Гаїнка таки намагалася сидіти ніч, але й сама не помітила, як заснула, схилившись на лаву, — це була вже її четверта ніч без сну.

Мати з дідом пильнували хворого...

Другого дня йому трохи полегшало, та тільки ж трохи. Минув тиждень, — Зінько все лежав. Тяжкі думки снувались у його в хворій голові. За що? Що він лихого зробив людям? Він тільки оступався за правду, а вони ганьбили його, в тюрму закинули і тепер трохи не вбили, здоров'я збавили. Чи то ж правда є на світі? Коли тепер таке, то далі ще гірше буде: і зовсім його вб'ють. Добуватиметься, досягатиме чогось, а смерть ураз все зруйнує... Та й чи добудеться чого? Коли в їх така сила, і нічого вони не страхаються робити. Ой, чи не краще воно буде не змагатися вже, облишити це все та, коли бог дасть йому здоров'я, тихо жити, нікого не займаючи, щоб і його не займано?

От і хазяйство. Тоді більше як три місяці згаяв, у тюрмі сидячи, — воно ж у господі не побільшало, а поменшало. А тепер? Хто його зна, доки ще він лежатиме. А надворі ж весна вже зеленіє, треба ж і сіяти й орати. Хто ж те все зробить? Будуть вони цього року без хліба сидіти!

Як гарно, як добре було торік повесні, як іще нічого цього не починалося! Зінькові згадався той день, як він ішов торік полем на пасіку та озирає хліб високий та буйний, що хвилями котився поперед їм. І так мов запахло

Зінькові тими пахощами польовими, мов повіяло на його тим вітром теплим і потягло його в поле непереможною могутчою силою... Подвівся, хотів устати — і гострим бодем пройняло його груди, — упав назад, на подушку...

Земленько моя рідна, ти ж неорана-невпорана лежиш! Та хто ж тебе зоре, хто ж тебе засіє, хто ж тебе житами-пшеницями покриє? Лежить твій робітник, як колода, рукою не рухне, ногою не ступить на тебе, моя земленько!.. Сиротою ти встанешся недоглянутою, а ми без хліба святого...

І буйні сльози котилися в його по обличчю...

Треба щось же йому думати, — так же не можна. Прохав діда, щоб той найняв наймита, удвох із наймитом хоч трохи впорали б землі. Дід казав: «Добре! Добре!», а наймита Зінько так-таки й не бачив — от уже три дні, а все нема.

Увечері Зінькові так полегшало, що він уже сидів на ліжкові з закладеною за спину подушкою. На столі блимала лампочка, а біля неї, з шитвом у руках, сиділа Гаїнка. Зінькові виразно було видко її схилене до роботи обличчя, поблідле за турботами та за безсонними ночами.

— Як ти змарніла, Гаїночко! — промовив Зінько.

— Мовчи вже! Сам гарний! — відказувала вона жартом, удивляючись у знеможене Зінькове обличчя, що здавалось іще страшнішим у темнішому куточку. — Сам гарний: жовтий, як віск, а худий, як скіпка, ще й очі позатягало, а під їми мов хто чорним попідводив.

— Може, ти? — шуткував Зінько. — Ти ж примазувала оце колись.

— От, не мала б чого робити!.. Он треба тобі сорочку к великодню пошити, щоб ти не був такий сердитий, як вітер, що як йому мати дасть товсту сорочку, то він зараз розпустить губи та й почне з'серця віяти, що аж дерева стогнуть... Стривай, он хтось іде!

В сінях справді щось тупало. Двері відчинилися, і в хату вступили Карпо та Васюта, а за їми дід Дорош.

— Здоров, брате! Ще не спиш? О, та ти вже сидиш! Пішли наші вгору, як той циган! — вигадував Васюта.

— Сиджу... Сідайте й ви!..

— Спасибі... Таки тобі полегшало, Зіньку? — питався Карпо.

— Полегшало...

— Дай боже, щоб і встав швидко! Тоді зараз можна буде позивати тих, хто побив тебе.

Зінько махнув рукою:

— Про що думати!.. Хоч би одужати!.. Та й на кого я жалітимусь? Хіба я знаю, хто це зробив? Я ж нікого не пізнав.

— Повинен урядник ізнайти!.. А коли не знайде, то в город жалітися. Не можна ж так лиходіям безбожним попускати. Не послушали тоді слова мого, а істинно воно було, кари на їх великої треба; хоч би й смерті завдати лютим, то й того вони заробили гріхами своїми.

— Годі-бо, Карпе, обличмо це! — прохав Зінько. Йому було тяжко тепер про це говорити.

— І справді хай йому, Карпе, — сказав Васюта. — Говорімо краще, чого прийшли. Адже ми до тебе за ділом.

— Скажете.

— То видавай лиш нам зерно!

— Яке зерно? Нащо?

— Ото — нащо! А ще хазяїн! Щоб сіяти, — хіба ж нащо?

— Та де ж його сіяти?

— На твоїй ниві. Ми вчора та й сьогодні ще орали.

— Як то?

— Чи ти не знаєш, як орють? За чепіги руками та й гей-соб, мурий!.. Карпо та Дмитро, та з Савкою Михайло-помагайло, та оцей Васюта, що говорить тут, та оцей дідусь Дорош, що над їми командував, та заходилися орати та й виорали, а ти, пане господарю, добре тепер дбай та їм порядок давай — де та що сіяти!

Зінько похилив мовчки голову, і сльози забриніли в його на очах.

— Ну, от і похнюпився! Та ну-бо, глянь веселенько та розкажи нам гарненько, що робити!

— Братики мої рідні, спасибі вам за велику ласку! Поки живий буду, — не забуду її!.. І вам, і дідові.

— От гляньте ви на його! — засміявся Васюта, — Наговорив сім мішків гречаної вовни, а все цівтора людського, що й купи не держиться! Ти йому про діло, про зерно, а він тобі про ласку! Та нам не треба ніякої ласки, — нам треба твого зерна.

— Ви, братчики, мов удруге мене на світ оце народжуєте!.. — казав Зінько. — Бо тепер мені легше й на сонце дивитися за таким щирим приятельством.

— А як же ти еси думав собі? — загомонів Карпо. — Одно в нас товариство, одним дишемо духом, та чи покинемо ж товариша в притузі великій? Не треба було б і

товариства ніякого, коли б ми в допомі не ставали один одному, про себе самих тільки дбаючи.

— Правду, Зіньку, хлопці кажуть! — озвався дід Дорош. — Отак і треба по-людському, а не то, що дери з кого попадає без ніякого жалю! От-бо веселіше й жити на старість стає, таких добрих людей бачивши, як оці хлопці.

— Хлопці, та й хлопці! — гукнув Васюта. — Що це за напасть така, що все на хлопців? Наче я дурно робив Зінькові, чи що? А ні же! Ось нехай лиш устане, а мене тим часом поб'ють, — бо вже вдруге каменюкою хтось кине, — то буде він робити на мене, аж крекатиме! От побачите!.. Я його запряжу!..

Всі засміялись, а Васюта сидів поважно й щипав свого білявого вусика.

— Мої ж ви добрі! — казав Зінько з блискучими ще від сліз очима. — Якби ви знали!.. Ви мені й душу немов оживили!.. От присягаюся: поки віку мого, поти з вами!.. Будемо своє робити, — нехай і повбивають нас! Ми своїм не поступимося!..

— Не поступимося ні в вік! — промовив Карпо міцним поважним голосом.

Стихли враз, тільки у всіх блищали очі, променіючи одним почуванням. А Гаїнка чула, як їй поза спиною сипнуло морозом, і їй стало так дивно і так страшно.

Довго й Зінько не міг тієї ночі заснути. Думка думку наздоганяла. Найбільше на себе ремствував. Хіба ж не зогрішив він, думаючи облишити все, покинути всю справу! А товариство його дак не покинуло! Себе жалчіше йому зробилося, а не правди. А забув праведних людей, — вони ж і муки терпіли, їх несвітським катуванням мордовано, на вогню палено!.. Його тільки побито, а вони вмирили, а своєю правдою не поступалися. Знали, що хоч самі помрут, так їх смерть інших до правди прихилить і таки направить людей куди треба!.. Де ж вона, та й правда, візьметься, коли кожен зрікатиметься за неї обставати? І як це він чудно думав жити, нікого не займаючи, щоб і його не займано! Хіба ж кривда чіпляється через те, що її замають? Вона сама хоче зайняти чоловіка, під себе його підгорнути, забрати собі його силу. Хоч як ховайся, як обминай її, — вона сама тебе знайде! Ні, не можна так прожити. Треба з нею змагатися, а там... а там — що бог дасть!..

VI ЛІКИ

Зінько наче й одужував, але вельми помалу. Кашляв і казав, що болять груди. Чапав іноді по хаті, більше то за стіни, то за комин держачися; вибирався на призьбу, сидав на сонечку... посидівши трохи, казав, що йому вже важко, і вертався на ліжку. Тяжко, помалу верталосся здоров'я. Васюта їздив раз у Чорновус, привіз ще ліків, та вони щось мало пособляли. Сам лікар більше не заїздив.

Дідові Дорошеві лікар дуже не вподобався. І не через те, що був непривітний,—от, як на дідову думку, то всі пани такі, що ніколи по-людському, тихенько-лагідненько слова не скажуть, а все з криком та з гуком,—то це не дивина була, що й лікар такий. А оце дідові не вподобалося, що скільки він уже лічить Зінька, а полегкості ніякої нема. Де ж таки! Це так як одужувати, дак без ліків швидше остербаєш. Та як на дідову думку, то всі лікарі такі—ніякого з їх добра нема, хоч би їх і зовсім не було. Нічого вони не тямлять, тільки людей псують. Дід пам'ятав, як його одного разу, ще замолоду, побито... Дак тоді гоїв його Гарасим Савчук—ото був превеликий знахар! Зараз до ран ранника поприкладав, а пити дав такого зілля... ну й за тиждень він здоровий був,—от що! А то гоїть, гоїть от уже третій тиждень, а нічого помочі нема. Це так Зінько й до осені не вичуняє.

Ге! Якби Гарасим Савчук живий був! Дід Дорош зараз пішов би до його, попрохав би того зілля, дав би Зінькові, дак уже давно б чоловік ходив та робив. Дак же вмер Гарасим—от лихо! А тепер таких знахарів і не чути щось. Хто ж би тепер? Панасенко? Куди!.. Баба Мокрина? Де там їй!.. Далеко кудому до зайця! Та й Радько... Ні, нема такого!..

Хіба... От хіба глушківський Семенюк? Кажуть, добре знається на зіллях... Та таки дід і сам був одного разу в його,—пособилося... Може, в його й те зілля є, що від побитого? Хіба піти до його та попитатися? Догнав—не догнав, а побігти можна.

І все думав дід про глушківського Семенюка. Слухав, як Зінько кахикає, дивився, як він дигає по хаті, і бачив, що неминуче коли не до Семенюка, то ще до якого, значючішого, знахаря вдаритися.

Прийшла неділя. Дід сказав, що піде до родича, а сам махнув у Глушківку і вернувся геть пізно ввечері. Другого дня викликав Гаїнку з Зінькової хати в противну і показав їй пляшку.

— Бачиш, унучко, це?

— А що ж то?

— Здоровля твоєму Зінькові.

— Як то?

— Дякуй дідові! Бито колись і мене замолоду, да я не кволився стільки, як Зінько. Бо мене лічив не лікар нетямуший, а на всю округу знахар, Герасим Савчук.

І дід оповів Гаїнці широко про Герасима Савчука.

— Як дав мені зілля, як випив я раз та двічі, та тричі,— стрепенувся та й пішов.

— Дак може ж вас не дуже побито було, дідусю?

— Знаєш ти,— не дуже!.. Може, ще й гірше, ніж Зінька!.. А якби мене такий паршивий лікар лічив, як його, то й мені б те було. Дак я оце дививсь-дививсь на його та тоді собі й думаю: добуду я й йому такого зілля. Та й добув!

— Де ж ви його добули?

— Де добув, то добув. У Семенюка. Не такий знаючий, як Герасим, а такий тямущий чоловік. Тільки сказав йому, чого мені треба,— так зараз:— знаю— каже,— знаю! Цим я багато пособляю людям.— Я йому тоді про Герасима: якби,— кажу, такого зілля, як у Герасима!— Дак оце ж воно й є!— каже.— Я,— каже,— від Герасима цього й навчився.— Дак оце й налив пляшечку.

— Зінько не буде цього пити, дідусю.

— Хіба я твого Зінька не знаю, такий мудрий, що й знахарям не вірить, знаю, що не питиме, а ми зробимо, що таки вип'є.

— Як же ви зробите?

— А так: ото Васюта як нові ліки від лікаря принесе, дак ти йому їх не давай, а цих чарочку всип та й скажи, що це від лікаря, то він і вип'є.

— Ой, боюсь, дідусю!.. Якби шкоди не було!

— Яка там шкода буде? Ніякогісінької! Казав Семенюк: зразу одужувати почне. От сама побачиш! Як видужає Зінько та розкажемо йому, то ще й дякуватиме нам.

І дід усе впевняв Гаїнку, а вона все не зважувалася. Якби це вона хвора була, то зараз би хильнула, та й край,— і не думала б! А Зінько... Він же їй завсігди казав, що знахарські ліки дурниця: як же їх йому давати?

Але тоді й інші думки поняли її голову. Добре ж, як воно й без того пособиться, а як же ні? Лікареві ліки не дуже пособляють... не самому Зінькові, а й так, як хто лічиться в лікаря, то мало помочи... Зінько говорить, ніби це через те, що лікарі неприхильні до людей, то й роблять так, аби швидше, а якби схотіли, то могли б дуже добре помагати. Ну, дак коли ж не хочуть! Однак нічого й не буде. А вже як знахар, то пособить, а надто ці ліки: про їх уже й дідусь знає, що помагають, на собі досвідчився. І мати кажуть. Звісно, Зінько їх не схотів би... ну, а як йому не полегшає та він умре, то тоді як же? Чи не винна ж вона буде сама, не давши йому зілля, що здоровля б йому вернуло?

І вона боязко, турботно придивлялася до Зінька — як йому: чи легшає? Чи видужує? А він усе кволився, все нидів. Минав день, другий, третій — йому не легшало.

Четвертий день був дуже сонячний, веселий. І Зінько мов побадьорішав: сам, не держачись навіть, почапав по хаті і вийшов на призьбу. Гаїнка й собі сіла біля його.

Сонце весело сміялося з неба золотим сміхом. Біленькі хмарки пливли по блакитному морю, купаючися в теплому світлі. Деякі дерева, заспавшиися за довгу зиму, ще чорніли проти неба голим гіллям, але верба вже розбуркалася і скрізь простягала до сонця блідо-зелене листячко. По горбочках та по шпиликах густа трава й собі піднімала маленькі головки вгору. Горобці на хаті й по тинах цвірінькали так весело й моторно, мов хотіли сказати, що й вони знають, коли весна. З високого двору Сивашевого видко було півсела. По городах скрізь метушилася, порплилася жінота, вулицями їхали люди з боронами й мішками зерна на возах. Зінько дивився на все те, і йому дедалі все ставало сумніше й сумніше.

— Боже! Все оживає, все робить, тільки я мов камінь лежу, ворухнутися не здолію! — промовив він гірко.

— Не журись, Зіньку! — розважала Гаїнка. — От скоро, скоро й ти все робитимеш — і дома й на полі... от побачиш!..

Вона його розважала, а в самої щеміло серце, а сама думала: чи правду ж вона каже?

— Дерева вже розпукуються, — казав Зінько, дивлячись на свій садок, — а я ж цієї весни ні одного деревця не посаджу!

— Восени посадиш чи на ту весну, — не журись! Та-

кий сад, Зіначку, посадимо, що як гай буде!.. А ти в йому як сокіл будеш літати.

— Атож, літатиму! — промовив гірко Зінько, дивлячися, як, поблискуючи крилами проти сонця, линули кудись у повітрі пташки — легенькі та вільні. І він додав думкою: — Оттак жити б хотілося, так вільно, легко!.. Полинати б, кинутися до діла!

Він поворухнувся, — груди заболіли дужче.

Безмірна журба, туга за втраченою силою обняла його...

— Гаїнко! Поможи мені в хату... не хочу я тут...

Вона пособила йому встати, ввійти в хату, дійти до ліжка. Він ліг і заплющив очі. Чорні круги попід їми визначилися ще виразніше; обличчя робилося таке бліде, мов уся кров його покинула. Спершу дихав важко, потім заспокоївся, дихання ставало все рівніше, тихше... ледве чути... І Гаїнці здалось, що вона вже його зовсім не чує, що вже смерть визирає з того блідого обличчя... що Зінько вже зовсім як мрець. Кинулась до його, вхопила за руку:

— Зіньку!

Він іздрігнувся, розплющив очі.

— Що тобі, серце?

— Нічого, нічого... Це я так... Я тебе збудила... Спи, серденько!

— Ні, я не спатиму...

Але знов заплющив очі і знов лежав, як мрець.

«Ні, не пособить лікареве гоїння! — думала Гаїнка. — Треба послухатися діда, бо вже... страшно, страшно й здумати!..»

І вона зважилася.

Того ж вечора Васюта привіз із Чорновуса ліки. Вона не внесла їх до Зінька в хату, а замісто їх поставила туди дідову пляшку...

Однак не зважувалася довго. Раділа, що Зінько заснув звечора і не треба було йому давати ліки. Але як прокинувся і сказав дати, то мусила.

В неї так трусилися руки, як вона наливала зілля, що пляшка цокотіла об велику чарку. Налила і дуже довго затикала пляшку, аж Зінько попитав:

— Що це ти там робиш, що не даєш?

Тоді вона піднесла йому чарку, він підвівся, взяв і випив одразу. А її вхопив холодний страх і не помічала, що він оддає їй порожню чарку. Врешті взяла. Він ліг знову, заплющив очі й затих. Лежав тихо.

Йї потеплішало,— вона починала заспокоюватися. Одначе не лягала спати й не гасила, а сиділа на ослоні біля його. Він, здається, спав.

Враз він розплющив очі, підвівся, вхопився рукою за горло:

— Ой!.. Дихати!.. Давить!..

Гаїнка кинулась до його:

— Зіничку! Де давить? Що?..

— Горло... в грудях пече... Дай води!..

Вона подала йому кухоль з водою. Він випив трохи і впав на подушку. Вона стояла над їм і дивилася на його широко розплющеними очима. Він лежав тихо кілька часу, а тоді знов ухопився за груди.

— Води!..

І відразу його скорчило всього так, що він ледве не впав з ліжка. Гаїнка вхопила його.

— Діду!.. Мамо!.. Рятуйте!..— крикнула несамовито.

Крик був такий страшний, що й дід, і мати попрокидалися і вскочили в хату.

— Що це?

— Зінько...

Вони глянули. Зінько лежав у неї на руках, і на блідих губах червоніла в його кров.

— Зіньку! Сину! Що тобі? — питалася перелякана мати.

— Води!..

Йому подали води,— він пив жадібно. Тоді впав знесилений на подушки.

Та не багато перепочив. Нові корчі вхопили його, і він забився в матері на руках, і знову зачервоніла на губах кров. Дід кинувся до його з водою. Почав затихати, припав устами до кухля.

— Ой, боже, що ж я наробила! — скрикнула Гаїнка несамовито і впала навколішки перед ліжком.— Ой, що ж я, проклята, наробила,— я ж тебе, Зіничку, струїла!..

Його очі розплющилися, глянули на неї дивним поглядом.

— Що ти сказала? — ледве вимовив.

— Це ж я тобі не ліків дала, а знахаревого зілля!..

— Ти... знахарево... А я ж казав...— простогнав хворий.

— Я ж думала, що воно пособить... я ж не знала, що таке лихо... я ж...

— Діду! — промовив Зінько. — Або самі... або біжіть до Васюти, — хай до лікаря... зараз...

Переляканий дід кинувся, ні слова не кажучи, з хати. Зінько лежав, заплющивши очі, і тяжко дихав. Гаїнка все стояла навколішках біля ліжка, притиснувши руки до грудей, і дивилась нерухомим поглядом на Зінька. Він мовчав довго. Врешті промовив:

— Мамо... нехай... вона піде... Ви сами зостаньтесь зо мною...

Гаїнка встала і вийшла з хати.

Вийшла в сіни, повернула в хижку і забилася там у найдаальший куток. Сіла долі і сиділа так у темряві, обхопивши голову руками, прихиливши її до стіни.

Чула, що вмирає. Вмирає, бо він умирав і прогнав її від себе.

Знала, що заробила це.

Вороги вбивали, — не вбили, а вона вбила, вона своєю зрадною рукою подала йому смерть.

Знала, що нема й кари на таке лиходійство.

Душогубові-розбійникові є кара, а їй нема, бо ніхто такого не зробив, як вона.

Знала, що їй уже нема нічого на світі, сама темрява.

І вмирала в темряві.

Не могла ворухнутися, не могла скрикнути, у неї не було вже сили, її тіло вже не жило, тільки душа жива боліла так...

О, як без міри, без краю!..

Ця ніч, ця темрява — вона гнітила їй душу, роздавлювала, знищувала, а душа все почувала, все боліла.

А там Зінько вмирає. І вона не сміє туди піти.

Хоч би кричати здужала!.. Нема голосу...

Дід вернувся від Васюти з поганою звісткою: саме як Васюта ще вдень був у Чорновусі, лікар побіг поштою на станцію, на машину: на три дні їхав у губернію, в город!

Помочі не було. Зінько вислухав це мовчки.

А дід, стоячи над їм, казав:

— Зіньку! Сину! Прости мене!.. Це я тебе занапастив!..

Це я добув зілля в знахаря і Гаїнці звелів...

Говорив, хлипаючи, і весь трусився.

— І ви, діду, — тільки промовив Зінько, та й не сказав більше нічого.

Усю ніч мати з дідом були коло хворого. Раз у раз його корчило, пекла згага, і він пив, силкуючись її залити.

Перед світом сказав:

— Ноги обважніли...

Мати торкнулася до ніг, — вони були холодні. Він зрозумів це з її погляду.

— Холодні, може? Це вже смерть іде.

— Синочку мій! Не кажи так! — простогнала безщасна мати.

— А що ж, мамо, коли воно правда. Я сьогодні вмру.

В хаті настала тиша.

Темряве світло осявало бліде обличчя хворого і дві прибиті горем постаті коло його ліжка: мати сиділа, дід Дорош стояв, похилившись. Враз він схилився до землі і вдарив перед ліжком поклона.

— Сину! Зіньку!.. Прости мене!..

— Я на вас не гніваюся, дідусю... Тільки не кажіть про це нікому, нікому!.. І Гаїнці звеліть, щоб не казала...

Дід хлипаючи встав.

Хворий помовчав, тоді сказав тихо:

— Підіть, дідусю, покличете моїх товаришів, усіх... А до мене хай Гаїнка тим часом увійде.

Мати й дід вийшли з хати, а трохи згодом туди ввійшла Гаїнка. Тихо спинилася біля порога.

— Гаїнко!.. Іди!.. Сядь отут... біля мене!..

Вона підійшла покірно і сіла на ліжкові.

— Дружинонько моя, поцілуй мене! — попрохав хворий.

Вона зірвалася, впала навколішки, обхопила йому ноги і почала цілувати їх мовчки.

— Встань, Гаїнко!..

Вона не вставала, а уста шепотіли, припадаючи до ніг:

— Ніженьки мої... слідочки ваші цілувала б, якби виходили!.. Не ходите!.. Вбила!.. Отруїла!..

— Сядь тут біля мене!.. Поцілуй в уста!..

Нахилилася до його, цілувала в уста, в очі, в руки.

— Не ти мене, дружинонько моя вірна, струїла... Ти мені здоров'я хотіла, моя добра... Як я тебе покину?.. Така маленька... така полохлива... Та тебе люди заклують... Як я тебе покину?..

Він плакав.

Узяв її руки в свої, притулив їх до грудей та й затих, знеможений. Вона сиділа, не сміючи ворухнутися.

Відпочивши, озвався знову:

— Живи з матір'ю, з дідом, не ходи до батька: там тебе занаястять... Нікому не кажи про знахареве зілля. Чуєш? Я тобі велю. І дідові й матері звелів... І сама за-

ЗМІСТ

Титан праці. <i>Передмова Надії Коваленко</i> . . .	3
Серед темної ночі. Повість	23
<i>Частина перша. Чужениця</i>	25
<i>Частина друга. Серед нового товариства</i>	68
<i>Частина третя. Левантіна</i>	121
<i>Епілог</i>	168
Під тихими вербами. Повість	173
<i>Частина перша</i>	175
<i>Частина друга</i>	229
<i>Частина третя</i>	290
Примітки	354

ПРИМІТКИ

СЕРЕД ТЕМНОЇ НОЧІ

Повість «Серед темної ночі» написана 1900 року. В цей період Б. Грінченко не мав ніякої посади, працював тільки над своїми літературними творами, тож і написав її дуже швидко. Час роботи над повістю автор зазначив у рукопису: «Почато: 1900. IX. 18. Дописано: 1900. X. 21. Переписувати почато: 1900. X. 23. Дописано: 1900. XII. 15».

Наступного, 1901 року повість було надруковано в журналі «Киевская старина». Того ж року вона вийшла і окремим виданням. Друге видання (останнє при житті автора) з'явилося в 1910 році. Потім повість неодноразово перевидавалася, вона ввійшла в десяти-томні видання творів Б. Грінченка, здійснені українськими видавництвами «Книгоспілка» та «Рух» у 1926—1931 рр., а також у двотомник, випущений у 1963 році видавництвом АН УРСР.

1961 року повість видано у Москві в перекладі на російську мову.

Друкується за виданням: Борис Грінченко, Твори в двох томах, Видавництво Академії наук УРСР, К., 1963.

ПІД ТИХИМИ ВЕРБАМИ

Рукопис цієї повісті (так само як і повість «Серед темної ночі») зберігається у відділі рукописів Центральної наукової бібліотеки АН УРСР. І так само, як у першій повісті, автор власноручно зробив докладну примітку в кінці рукопису: «Написано в Чернігові. Почато 1901. V. 9, але писано тільки два дні (перший розділ написано), а тоді знову почато 1901. V. 28. Вперше дописано: 1901. VII. 30. Вдруге дописано: 1901. X. 6. Третю частину перероблено й переписано знову: 1902. I. 4. Перші дві частини відіслано до «Киевской старины» ще р. 1901, а останню — в січні 1902 р.»

«Нову свою повість,— писав Б. Грінченко в одному листі восени 1901 року,— мають друкувати в «Киевской старине», бо раз, що там найлегше цензура пускає, а друге, що то мій заробіток, бо «Киевская старина» дає нині невелику плату».

Справді, повість «Під тихими вербами» вперше побачила світ 1902 року в «Киевской старине», того ж року вона вийшла окремим виданням і згодом часто перевидавалася. 1961 року видана російською мовою у Москві.

Друкується за виданням: Борис Грінченко, Твори в двох томах, Видавництво Академії наук УРСР, К., 1963.

НИБУ

Гринченко Борис Дмитрович
СОЧИНЕННЯ
(На українском языке)

Художнє оформлення *Д. Д. Грибова*

Редактор *В. Р. Лихозруб*
Художній редактор *В. І. Пойда*
Технічний редактор *Н. К. Личак*
Коректори *Р. О. Кондрацька, А. М. Спрогіс*

Здано на виробництво 24. III 1970 р. Підпи-
сано до друку 8. VII 1970 р. Формат 84×108^{1/32}.
Фіз. друк. арк. 11,125 + 0,4 вкл. = 11,525.
Умовн. друк. арк. 19,36. Обл.-вид. арк.
21,05 + 0,52 вкл. = 21,57. Тираж 50.000.
Зам. № 1025. Ціна 84 коп. Папір друк. № 3.

Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь», Київ,
Пушкінська, 28.

Київська книжкова фабрика Комітету по
пресі при Раді Міністрів УРСР, вул. Во-
ровського, 24.

84 коп.

1-50

НИБУ